

SELECTI EX
LUCIANO
DIALOGI QUIDAM:
UNA CUM EJUSDEM LIBELLO,
CUI TITULUS,
QUOMODO HISTORIA
SCRIBENDA SIT.

ACCEDUNT
INTERPRETATIO NOVISSIMA
AMSTELODAMENSIS, CASTIGATA,
ET NOTÆ VARIORUM.

EDITIO ALTERA.

DUBLINII:
EX ÆDIBUS ACADEMICIS
EXCUEBANT R. E. MERCIER ET SOCIUS,
ACADEMIÆ TYPOGRAPHI.

1799.

THE HISTORY OF THE

REIGN OF

CHARLES THE FIRST

IN THE

SEVENTEENTH CENTURY

BY

JOHN RICHARDSON

OF THE

UNIVERSITY OF

OXFORD

IN TWO VOLUMES

VOLUME THE FIRST

LONDON

PRINTED BY

JOHN RICHARDSON

OF THE

UNIVERSITY OF

OXFORD

IN TWO VOLUMES

VOLUME THE FIRST

LONDON

PRINTED BY

JOHN RICHARDSON

OF THE

UNIVERSITY OF

OXFORD

JUVENTUTI ACADEMICÆ.

S A L U T E M.

QUID in hac Editione Luciani Dialogorum, cujus curam in vestram gratiam suscepimus, deficientibus exemplaribus Sylloges quam exeunte sæculo superiore Edvardus Leeds publicaverat, sit præstitum, aut saltem allaboratum, paucis accipite. Textum expressimus ex Editione Wettstenianâ, omnium longè præstantissimâ, a viris doctissimis Hemsterhusio et Reitzio procuratâ, antiquioribus editionibus in consilium subinde adhibitis. Dialogos quosdam levioris argumenti prætermisimus, quorum loco subrogavimus egregium et planè aureum opusculum de Conscribendâ Historiâ, quod sejunctum a Luciani operibus non priùs excusum meritò mirandum est. Versionem novam Gesneri subjunximus, pluribus in locis castigatam, minùs sanè elegantem, sed utilem, fidam, et perspicuam. E notis, quas benignâ manu congefferunt editores, excerpimus quæcunque ad sensus auctoris explicandos, et difficultates enodandas, maxime conducere videbantur, recisâ omni inanitate, ad meram criticam et varias lectiones unice spectante. Novas quasdam, nostrasque adjecimus, asterisco designatas, ne si quos errores fudisset inscitia aut incuria, in viros egregios et de literis optimè meritos nostra rejiceretur culpa. Leedsianas plerasque, imi licet subsellii lectoribus conscriptas, retinuimus.

Aliena

Allenò hîc iudicio morem gessimus; quinimo ita sanè rēs ferebat. Ex quo enim tempore ludimagistri quidam artes et scientias se tradituros professi sunt, e scholis exularunt ferè mythologia et historia fabularis. Hinc sanè videas in album Collegii nondum relatos, pusillos dialecticos, præcoces mathematicos, et imberbes philosophos, Latinis literis leviter imbutos, in Græcis planè hospites, et qui historiam et antiquitates vix primis labris attigerunt. Præclara multis visa est hæc præposita instituendi methodus, qui inani falsâque specie scientiæ solidam redimunt ignorantiam. Pereunt anni, quibus maximè viget memoria, et quibus præsertim perdisci debuerant linguæ Græca et Latina; et puerorum mens fatiscit et obruitur, dum ea aggrediuntur quæ superant vires, et teneros infringunt animos. Hæc itinerum compendia secuti, palustri lumine per aspreta et confragosa diu palati, ferò demum sentient semet operam luisse, et rectâ viâ planè aberrasse. Sed malum indies gliscens nobis indicasse fat est, dissimulasse nefas: ne latius grassetur, illis providendum, quibus curæ est ne quid detrimenti capiant literæ humaniores.

In hac alterâ editione visum est pro Dialogis brevioribus, quos in priori retinueramus, Prometheum sive Caucasum, mole ipsis ferè parem, excudere. Hujus versionem Gesnerianam subinde emendavimus, ratione in notis prolata. Totius etiam operis textum ex editione Bipontinâ castigatum dedimus, annotationibus quibusdam novis, prout usus postulare videbatur, adjectis.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ Α΄ Ι.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ ΚΑΙ ΑΛΕΚΤΡΙΩΝ.

Α΄. Ἀλλά σε, ὦ κάκιζε ἀλεκληρυών, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιρίψκει, φθονερὸν οὕτω καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὅς με πλαστῆναι, καὶ ἠδίστω ὀνείρω ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονῆναι, διάτορόν τι καὶ γεῶνός ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὥς μηδὲ νύκτωρ γένῃ τὴν πολὺ σε μιαιφάραν πενίαν διαφύγοιμι. Καίτοι εἴγε χρὴ τεκμαίρεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι ἔσῃ, καὶ τῷ κρύει, μηδέπω με τὸ ὀρθρινόν, ὥσπερ εἴωθεν, ἀποκναίοντι, (γνώμων γὰρ ἔστ' ἀψευδέστατος μοι προσελαυνέσης ἡμέρας) ἔδῃ μῆσαι νύκτες εἰσίν. Ὁ δὲ αὖτις ἔστ', ὥσπερ τὸ χρυσὸν ἐκείνο κώδιον φυλάττων, ἀφ' ἐσπέρας εὐθύς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' ἔτι χαίρων γε· ἀμυνοῦμαι γὰρ εὐθύς σε, ἦν μόνον ἡμέρα γενῆται, συντρέξων τῇ βακίῃ· νῦν γὰρ μοι πρέσβια παρέξεις, ἀναπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ. ΑΛ. Μίκυλλε δέσποτα, ὦμην τι χαριεῖσθαί σοι, φθάνων τ' νυκτός ὅπόσον δυναίμην, ὥς ἔχοις ὀρθρεύμε-

⊕ διανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἐρῶν. Ἦν γοῦν πρὶν ἀναλῆλαι ἥλιον μίαν κρηπίδα ἐργάσαιο, προοδὲ ἔση τῷτο ἐς τὰ ἄλφιστα πεπονηκώς. Εἰ δὲ σοι καθεύδαν ἥδιον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαί σοι, καὶ πολὺ ἀφανότερος⊕ ἔσομαι τῶν ἰχθύων. Σὺ δὲ ὄρα, ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν, λιμώτης ἀνεγρόμεν⊕.

β'. ΜΙ. ὦ Ζεῦ τεράσιε, καὶ Ηράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τῷτο ἔστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρῶν. ΑΛ. Εἴτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοῖστον, εἰ ὁμόφωτον⊕ ὑμῖν εἰμι; ΜΙ. Πῶς γὰρ ἔ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέψειε, ὦ θεοὶ, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛ. Σὺ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος⊕ εἶναι, μηδὲ ἀνεγνώκειναι τὰ Ὀμήρου ποιήματα, ἐν οἷς καὶ ὁ τῷ Ἀχιλλέως ἱππ⊕ ὁ Ξάνθος, μακρὰ χαίρειν φράσας τὰ χρημετίζειν, ἔσηκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ διαλεγόμενος, ἔπη ὅλα ῥαψῶδων, καὶ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἀνευ τῶν μέτρων, ἀλλὰ καὶ ἱμαντεύετο ἐκείνος, καὶ τὰ μέλλοντα προσέβλεπεν. καὶ ἔδεν τι παράδοξον ἐδόκει ποιεῖν, ἔδεν ὁ ἀκάνων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ, τὸν ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιον ἡγόμενος τὸ ἄκρομα. Καίτοι τί ἂν ἐποίησας, εἰ σοι ἢ τῷ Ἀργεῶν τρόπῳ ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἢ φηγὸς ἐν Δαδῶνι αὐτόφωτος ἱμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες ἐρπύσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίονα καὶ ἰφθὰ, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; Ἐγὼ δὲ Ἐρμῆ πάρεδρος ὦν, λαλιζάτου καὶ λογιζάτου θεῶν ἀπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδίατον⊕ ὑμῖν καὶ σύντροφος, καὶ χαλεπῶς ἐμὲλλον ἐκαθήσεται τῇ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ. Εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν ὑπόσχοιό μοι, καὶ ἂν ὀκνήσαιμί σοι τῇ ἀληθεσέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῇ πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχει μοι οὗτω λαλεῖν.

γ'. ΜΙ.

γ. ΜΙ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐστιν,
ἀλεκτρυὼν οὕτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; Εἰπὲ δ'
ἐν πρὸς τῷ Ἑρμοῦ, ὃ βέλτιστε, ὅ, τι καὶ ἄλλο σοι
τῷ φωνῆς αἴτιον. Ὡς δὲ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς ἐδέ-
να ἐρῶ, τί σε χρὴ δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πισεύσασθαι
μοι, εἴ τιμι διηγοίμην ὡς ἀλεκτρυόνος αὐτὰ εἰπόντος
ἀκηκώς; ΑΛ. Ἄκουε τοίνυν. Παραδοξότατόν σοι
λόγον, εὖ οἶδ' ὅτι λέγω, ὃ Μίκυλλε· ἐτοσὶ γὰρ
ὁ νῦν σοι ἀλεκτρυὼν φαινόμενος, ἐπὶ πολλῷ ἀνθρώπου
ἦν. ΜΙ. Ἦκεσά τι καὶ πάλαι τοιοῦτον ἀμέλει
περὶ ὑμῶν, ὡς Ἀλεκτρυὼν τις νεανίσκος φίλος γέ-
νοιτο τῷ Ἀρει, καὶ συμπίνει τῷ Δεῷ, καὶ συγκομμάζοι,
καὶ κοινωνοίη τῷ ἐρωτικῶν· ὅποτε γέναι ἀπίοι παρὰ τῷ
Ἀφροδίτῃ μοιχεύσων ὁ Ἀρης, ἐπάγεσθαι καὶ τὸν
Ἀλεκτρυόνα, καὶ ἐπειδήπερ μάλιστα τὸν Ἥλιον
ὑφειράτο, μὴ καλιδὰν ἐξεῖπη πρὸς τὸν Ἥφαιστον,
ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν αἰ τὸν νεανίσκον,
μηνύσοντα ὅποτε φαίνοι ὁ Ἥλιος· εἴτα ποτὲ κατὰ
κοιμηθῆναι μὲν τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ προδοῦναι τῷ
Φρυγῶν ἀκούσας· τὸν δὲ Ἥλιον λαθόντα ἐπιστῆναι
τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἀρει ἀφρόνιδι ἀναπαυομένῳ,
διὰ τὸ πισεύειν τὸν Ἀλεκτρυόνα μηνῦσαι ἂν, εἴ τις
ἐπίοι· καὶ οὕτω τὸν Ἥφαιστον παρ' Ἠλίου λαθόντα
συλλαβεῖν αὐτὸς, περιβαλόντα καὶ σαγηνεύσαντα
ταῖς δεσμοῖς, αἱ πάλαι μεμηχανῆτο ἐπ' αὐτούς·
ἀφείδεντα δὲ [ὡς ἀφείθη] τὸν Ἀρην ἀγανακτῆσαι
κατὰ τῷ Ἀλεκτρυόνος, καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τῆς
τὸ ὄρεον αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς ἀντὶ τῷ κράνους τὸν λό-
φον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· διὰ τοῦτο ὑμᾶς ἀπο-
λογεμένους τῷ Ἀρει, ὅτ' ἐδὲν ὄφελος, ἐπειδὴν
αἰσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν Ἥλιον, πρὸ πολλῷ βοᾶν,
ἐπισσημαινομένους τῷ ἀνατολὴν αὐτῷ.

Δ. ΑΛ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε.
 Τὸ δ' ἐμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο, καὶ πάνυ ἑναῖχος εἰς
 ἀλεκτρύονα σοι μελαβέβηκα. ΜΙ. Πῶς; ἐθέλω
 γὰρ τῷτο μάλιτα εἰδέναι. ΑΛ. Οἶδα ἄρα
 τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον; ΜΙ. Τὸν
 σοφιστὴν λέγεις; τὸν ἀλαζόνα; ὃς ἐνομοθέτει μῆτε
 κρεῶν γεύεσθαι, μῆτε κυάμους ἐσθίειν, ἡδισον ἐμοὶ
 γούν ὄψον ἐκτρέπεζον ἀποφαίνων· ἔτι δ' καὶ πείθων
 τῆς ἀνθρώπους εἰς πέντε ἔτη μὴ διαλέγεσθαι. ΑΛ.
 Ἴσθι δῆτα κακείνο, ὥς πρὸ τῆς Πυθαγόρας, Εὐφορ-
 βος γένοίτο. ΜΙ. Γοῆλα, φασὶ, καὶ τετραέτερον
 τὸν ἄνθρωπον, ὦ ἀλεκτρύν. ΑΛ. Ἐκείνος αὐτὸς
 ἐγὼ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας· ὥς παύς, ὦ ἀγαθὲ,
 λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα, ἐκ εἰδῶς οἷός τις ἦν
 τὸν τρόπον. ΜΙ. Τῷτ' αὖ μακρῶ ἐκείνου τετρα-
 τωδέτερον, ἀλεκτρύν φιλόσοφος. Εἰπέ δ' ὅμως, ὦ
 Μνησαρχε παῖ, ὅπως ἡμῖν ἀντὶ μὲν ἄνθρωπε ὄρ-
 νις, ἀντὶ δ' Σαμίου Ταναβραῖος ἀναπέφνης· καὶ
 πιθανὰ γὰρ ταῦτα, ἐδὲ πάνυ πιστεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ
 δ' δύο ἤδη μοι τέληρηκέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια
 ἐν σοὶ τῆς Πυθαγόρας. ΑΛ. Τὰ ποῖα; ΜΙ. Ἐν
 μὲν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κρακλικός· ὁ δ' σιωπᾶν εἰς
 πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρήν. Ἐτερον δ', καὶ παν-
 τελῶς παράνομον· οὐ γὰρ ἔχων ὅ, τι σοι παραβά-
 λοιμι, κυάμους χθές, ὥς οἶσθα, ἔχων ἦκον· καὶ σὺ
 οὐδὲν μελλήσας, ἀνέλεξας αὐτῆς. Ὡς ἢ ἐψεῦσθαί
 σοι ἀνάγκη, καὶ ἄλλω εἶναι, ἢ Πυθαγόρα ὄντι
 παρανενομηκέναι, καὶ τὸ ἴσον ἡσεβηκέναι κυάμους
 φαγόντα, ὥς ἂν εἰς κεφαλὴν τῆς πατρὸς ἐδιδόκεις.

εἰ. ΑΛ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις
 αἰτία τέτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἐκάστω βίῳ. Ἐγὼ
 δ' τότε μὲν ἐκ ἡσθίων τῶν κυάμων, ἐφιλοσόφουν γάρ

νυν

νῦν ᾧ φάγοιμι ἄν, ὀρενθικὴ γῶ, καὶ οὐκ ἀπόρρητος
 ἡμῖν ἡ τροφή. Ἀλλ' εἰ σοι φίλον, ἄκκε, πῶς ἐκ
 Πυθαγόρου τῆτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐξιώτευ-
 σα βίοις, καὶ ἅτινα τ' μεταβολῆς ἀπολέλουκα
 ἐκάστης. ΜΙ. Λέγοις ἄν, ὥς ἔμοιγε ὑπερῆδισον ἄν
 τὸ ἄκουσμα γένοιτο· ὥς εἰ τις αἵρεσιν προθείη, πότε-
 ρον μᾶλλον ἐθέλω σε ἄκκεν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος,
 ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκείνον αὖθις ὄραν, τὸν
 μικρὸν ἔμπροσθεν, ἐκ οἷδα ὁπότερον ἄν ἐλοίμην·
 οὕτως ἀδελφὰ ἡγάμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδίσοις
 φανῆσι, καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω, σέ τε, καὶ τὸ
 πολυτίμητον ἐνύπνιον. ΑΛ. Ἐτι γῶ σὺ ἀναπεμπάζῃ
 τὸν ὄνειρον, ὅστις ποτὲ ὁ φανείς σοι ἦν, καὶ τινα
 ἰνδάλματα μάταια διαφυλάττεις, κενὴν, καὶ ὥς
 ὁ ποιητικὸς λόγος, ἀμενηνὴν τινα εὐδαιμονίαν τῇ
 μνήμῃ μεταδιώκων;

5. ΜΙ. Ἀλλ' εἰ ἐπιλήσομαί ποτε, ὦ
 Ἀλεκτρυὼν, εὖ ἴσθι, τ' ὄψεως ἐκείνης· ἔτῳ μοι
 πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καλαλιπὼν
 ὥχλει, ὥς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτῆ,
 εἰς ὕπνον αὖθις καλᾶσπάμενα. Οἷον οὖν ἐν τοῖς
 ὥσι τὰ πτερά ἐργάζεται τρεφόμενα, τοῖσιν γάρ-
 γαλον παρείχετό μοι τὰ ὀρώμενα. ΑΛ. Ἡράκλεις,
 δεινὸν τινα φῆς τὸν ἔρωτα τῷ ἐνυπνίου, εἶγε πλὴνός
 ὢν, ὥς φασί, καὶ ὅσον ἔχων τ' πλήσεως τὸν ὕπνον,
 ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾶ, καὶ ἐνδιατρίβει
 ἀνεωρόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ἔτω καὶ ἐναργὴς
 φαινόμενος. Ἐθέλω γὰρ ἀκούσαι οἷός τις ἔστιν,
 ἔτω σοι τριπόθης ὢν. ΜΙ. Ἐτοιμος λέγειν· ἡδὺ
 γὰρ τὸ μεμνήσθαι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτῆ.
 Σὺ ᾧ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ
 τ' μεταβολῶν; ΑΛ. Ἐπειδὴν σὺ, ὦ Μίκυλλε,
 παύσῃ

παύσῃ ὄνειρώτῳ, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῆ βλεφάρων
τὸ μέλι. Τὸ νῦν δὲ πρότερος εἶπεν, ὡς μάθω εἴτε
διὰ τῆ ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῆ κερατίνων σοι
ὁ ὄνειρος ἦκε πετόμενος. ΜΙ. Οὐδὲ δι' ἐτέρας
τούτων, ὦ Πυθαγόρα. ΑΛ. Καὶ μὴν Ὁμηρος
δύο ταύτας μόνας λέγει. ΜΙ. Ἐὰ χαίρειν τὸν
λῆρον ἐκείνον ποιήσῃ, ἔδεν εἰδότα ὄνειρων περὶ. Οἱ
πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τῆ τοιούτων ἐκφοιτῶσιν, οἷους
ἐκείνος εἶρα, οὐδὲ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὢν·
ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὁ ἥδιος ἀφίκετο,
χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾷ πάντα περιβεβλημένος,
καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον. ΑΛ. Παῦε, ὦ
Μίδα βέλῃς, χρυσολογῶν· ἀτεχνῶς γὰρ ἐκ τῆ
ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον, καὶ μέταλλα ὅλα
χρυσίου κεκοιμήσθαι μοι δοκεῖς.

Ζ'. ΜΙ. Πολὺ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον,
πολὺ· πῶς οἶα καλὸν; οἶαν τὴν αὐγὴν ἀπαξράπτον;
τί ποτε ὁ Πίνδαρός φησι περὶ αὐτῶν ἐπαινῶν;
ἀνάμνησον γάρ με, ἔπερ οἶσθα, ὅποτε ὕδαρ ἄριστον
εἰπὼν, ἔτα τὸ χρυσίον θανυμάζει, εὖ ποιῶν, ἐν
ἀρχῇ εὐθύς τῷ καλλίστῳ τῶν ἀσμάτων ἀπάντων. ΑΛ.
Μὴν ἐκεῖνο ζητεῖς,

Ἄριστον μὲν ὕδαρ· ὁ δὲ
Χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ
Ἄτε διαπρέπει νυκτὶ,
Μεγάνθεος ἔξοχα πλέτε;

ΜΙ. Νὴ Δία αὐτὸ τέτο· ὥσπερ γὰρ τὸ μὲν ἐνύπνιον
εἶδον ὁ Πίνδαρος, ἔτως ἐπαινᾷ τὸ χρυσίον. Ὡς δὲ
ἤδη μάθης οἷόν τι ἦν, ἀκουσον, ὦ σοφώτατε
Ἀλεκτρυῶν. Ὅτι μὲν ἐκ οἰκόσιτος ἦν χθες, οἶσθα·
Εὐεράτης

Εὐκράτης γάρ με ὁ πλέσιος, ἐντυχὼν ἐν αἰθρᾷ,
λεσάμενον ἤκειν ἐκέλευε τὴν ἄραν ἐπὶ τὸ δαῖπνον.

ἦ. ΑΛ. Οἶδα πάνυ τῦτο, πεινάσας παρ' ὅλην
τὴν ἡμέραν, ἄχρει μοι βαθείας ἤδη ἐσπέρας ἦκες
ὑποδεεξεμένους, τὰς πίνε ἐκείνης κυάμους κομίζων,
ὃ πάνυ δαψιλὲς τὸ δαῖπνον ἀλεικλυτόνι ἀθλητῇ ποτε
γενομένῳ, καὶ Ὀλύμπια ἐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ.

ΜΙ. Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανήλθον, ἐκάθευδον
εὐθύς, τὰς κυάμους σοι παραβαλὼν. Εἴτά μοι,
κατὰ τὸν Ὅμηρον, ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῖός τις,
ὡς ἀληθῶς, ὄνειρος ἐπισᾶς—ΑΛ. Τὰ παρὰ
τῷ Εὐκράτῃ πρότερον, ὦ Μίκυλλε, διήγησαι, καὶ
τὸ δαῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ
πάντα. Καλὴ γὰρ οὐδὲν αὐθὺς σε δειπνᾶν, ὥσπερ
ὄνειρόν τινα τῷ δαίμονι ἐκείνου προάγοντα, καὶ ἀνα-
μνησκόμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

Σ. ΜΙ. Ὡμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγέμενος·
ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω. Οὐ πρότερον,
ὦ Πυθαγόρα, παρὰ πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ἅπαν-
τι τῷ βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυχάνω χθες τῷ
Εὐκράτῃ. Καὶ ἐγὼ μὲν προσειπὼν αὐτὸν, ὥσπερ
εἰώθειν, δεσπότην, ἀπηλλαττόμην, ὡς μὴ κατὰισχύου-
μι αὐτὸν, ἐν πενιχρῷ τῷ τρίβῳ συμπαρομαρτῶν· ὁ
δὲ, Μίκυλλε, φησι, θυγατρὸς τήμερον ἐσίω γενέθλια,
καὶ παρεκάλεσα ἑφίλων μάλα πολλὰς· ἐπεὶ δὲ τινα
φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐχ οἷοντε εἶναι
ξυνδειπνᾶν μεθ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνης ἦκε λεσάμενος,
ἦν μὴ ὅγε κληθεὶς αὐτὸς εἴπῃ ἀφίξεσθαι, ὡς νῦν
γε ἀμφίβολός ἐστι. Τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ, προσκυνήσας,
ἀπῆεν εὐχόμενος ἅπασιν θεοῖς ἡπιάλόν τινα, ἢ
πλευρεῖτιν, ἢ ποδάραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ
ἐκείνῳ, ὃ ἔφεδρος ἐγὼ, καὶ ἀνιδειπνος, καὶ διάδοχος
ἐκεκλήμην·

ἐκεκλήμην· καὶ τὸ ἄχρι λετρεῖ αἰῶνα μήκισον ἐτιθέμην, συνεχές ἐπισκοπῶν, ὅποσα πέν τὸ σοιχεῖον εἴη, καὶ πηνίκα ἤδη λελῆσθαι δέοι. Καὶ περὶ δὴ ποτε ὁ καιρὸς ἀφίκετο, πρὸς τάχος ἐμαυτὸν ἀπορρίψας ἀπέρχομαι, κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀνιστρέψας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τῇ καθαρωτέρῳ γένοιτο ἡ ἀναβολή.

ἰ. Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλους τε πολλὰς, καὶ δὴ καὶ κεῖνον, φοράδην ὑπὸ τετάρτων πεκομισμένον, ᾧ με ὑποδειπνεῖν ἔδδ', τὸν νοσεῖν λεγόμενον, καὶ ἐδήλα ᾗ πονήρως ἔχων· ὑπέστεινε γέν, καὶ ὑπέβητε, καὶ ἐνεχρέμαπτετο μύχιόν τι καὶ δυσπρόσοδον, ὡχρὸς ἂν ὅλος, καὶ διωδικῶς, ἀμφὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη σχεδόν. Ἐλέγεις ᾗ φιλόσοφος τις εἶναι ᾗ πρὸς τὰ μετράκια φλυαρούων. Ὁ γὰρ πῶγων μάλα τραγικὸς ἦν, ἐς ὑπερβολὴν κουριῶν· καὶ αἰτιωμένους ᾗ Ἀρχιεῖς τῇ ἰατρῷ, διότι ἔτως ἔχων ἀφίκετο, τὰ καθήκοντα, ἔφη, καὶ χρὴ προδιδόναι, καὶ ταῦτα φιλόσοφον ἄνδρα, καὶ μὲν μυρία νόσοι ἐμποδὼν ἰσῶνται· ἠγῆσθαι γὰρ Εὐκράτης ὑπερεωρεῖσθαι πρὸς ἡμῶν. Οὐ μὲν γὰρ, εἶπον ἐγὼ, ἀλλ' ἐπαινεῖσθαι σε, ἦν οἴκοι παρὰ σεαυτῷ μᾶλλον ἀποθανεῖν ἐθέλοις, ἢ περὶ ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρεμαψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τῷ φλέγματι. Ἐκεῖνος μὲν οὖν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης καὶ προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι τῷ σκώμματι· ἐφίσαται ᾗ μὲν μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελουμένος, καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν, (τὴν γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλέ, φησιν, εὖ μὲν ἐποίησας αὐτὸς ἦκον πρὸς ἡμᾶς· καὶ μείον δ' ἂν τι σοι ἐγένετο, καὶ ἀπόνει γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἐπέσταλτο ἂν. Καὶ ἅμα λέγων, εἰσῆκε χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπερειδομένῳ καὶ τοῖς οἰκέταις.

ια'. Εγὼ

ια'. Ἐγὼ μὲν οὖν ἀπιέναι παρεσκευαζόμεν' ὁ
 ὃ ὀπιστραφεὶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐνδοιάσας, ἐπεὶ με πάνυ
 σκυθρωπὸν εἶδε, Πάριθι, ἔφη, καὶ σὺ, ὦ Μίκυλλε,
 καὶ συνδείπνῃ μεθ' ἡμῶν· τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ κελεύσω
 ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῷ μητρὸς ἐστιαθῆναι, ὡς σὺ
 χάραν ἔχῃς. Εἰσῆειν οὖν μάτην λύκῳ χανὼν παρὰ
 μικρὸν, αἰσχυρόμεν' ὅτι ἐδόκην ἐξεληλακέναι τῷ
 συμποσίῳ τὸ παιδίον τῷ Εὐκράτῃ. Καπειδὴ
 κατακλινέσθαι καιρὸς ἦν, πρῶτον μὲν ἀράμενοι,
 ἀνέθεσαν τὸν Θεσμόπολιν, οὐκ ἀπραγμόνως, νῆ
 Δία, πέντε, οἶμαι, νεανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπαυχέ-
 νια περὶέχοντες αὐτῷ πάντοθεν, ὡς διαμένοι ἐν τῷ
 σχήματι, καὶ ἐπιπολὺ καρετερεῖν δύναίτο. Εἴτα
 μηδενὸς ἀνεχομένους πλησίον κατακεῖσθαι αὐτῷ,
 ἐμὲ κατακλινέσσι φέροντες, ὡς ὁμοβράπεζοι εἴημεν.
 Τέντεῦθεν ἐδειπνέμεν, ὦ Πυθαγόρα, πολυόφον τι
 καὶ ποικίλον δαίπνον, ἐπὶ χρυσῷ πολλοῦ καὶ ἀργύρῳ·
 καὶ ἐκπώματα ἦν χρυσᾶ, καὶ διάκονοι ἁγῆται, καὶ
 μεσεσφόροι, καὶ γελασιοποιοί· καὶ ὅλως, ἡδίστη τίς ἦν
 ἡ διαβίβη. Πλὴν ἀλλὰ ἐν με ἐλύπη καὶ μερίμνη,
 ὁ Θεσμόπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετὴν τινα πρὸς με
 διεξιῶν, καὶ διδάσκων, ὡς αἱ δύο ἀποφάσεις μίαν
 κατὰφασιν ἀποτελέσσι, καὶ ὡς εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νύξ ἐκ
 ἔστιν· ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶναί μοι καὶ
 τοιαῦτα πολλὰ ἐδὲν δεομένῳ προσφιλοσοφῶν συνείρη,
 καὶ ὑπετέμεντο τῷ εὐφροσύνην, ἐκ ἑῶν ἀκύνειν τῷ κίθα-
 ρίζοντων, ἢ ἀδόντων. Τῷ μὲν σοι, ὦ ἀλεκτρυῶν,
 τὸ δαίπνον. ΑΛ. Οὐχ ἡδισον, ὦ Μίκυλλε, καὶ
 μάλιστα ἐπεὶ συνεκκληρώθης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέρον-
 τι.

β'. ΜΙ. Ἄκουε δὲ καὶ τὸ ἐνύπνιον. Ὡμην γὰρ
 τὸν Εὐκράτην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, ἐκ οἷο ὅπως

ἀποθνήσκειν, εἴτα προσκαλέσαντά με, καὶ διαθήκας
 θέμενον, ἐν αἷς ὁ κληρονόμος ἦν ἀπάντων ἐγὼ,
 μικρὸν ἐπισχόντα ἀποθανεῖν· ἐμαυτὸν δὲ παρελθόντα
 εἰς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν
 σκάφαις τισὶ μεγάλαις, ἀέναόν τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον·
 τὰ δ' ἄλλα, τὰ ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα,
 καὶ διακόνες, πάντα ἐμὰ, ὡς τὸ εἰκὸς, εἶναι. Εἴτα
 ἐξήλαυνον ἐπὶ λευκῇ ζεύγες, ἐξυπιάζων, περίβλεπτον
 ἅπανσι τοῖς ὄρωσι καὶ ἐπιφθοντον· καὶ προέβιον πολλοὶ,
 καὶ περιῖππευον, καὶ εἵποντο πλείους. Ἐγὼ δὲ τὰ
 ἐσθῆτα τὰ ἐκείνους ἔχων, καὶ δακτυλίδες βαρεῖς, ὅσον
 ἑκακίδεκα, ἐξημμένους τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἐξίσαιν
 τινα λαμπρὰν εὐτρεπισθῆναι εἰς ὑποδοχὴν τῆς φίλων. Οἱ
 δὲ, ὡς ἐν ὄνειρῳ εἰκὸς, ἤδη παρῆσαν, καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι
 συνεκομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροεῖτο. Ἐν τέτῳ ὄντα
 με, καὶ φιλοησίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς φιάλαις ἐκάσθω
 τῶν παρόντων, ἤδη τρεῖς πλακύντον εἰσκομιζομένους,
 ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνετάραξας μὲν ἡμῖν τὸ συμ-
 πόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸν δὲ πλεῖστον
 ἐκείνον διασκεδάσας, ὑπηνέμιον φέρεσθαι πα-
 ρεσκεύασας. Ἀρά σοι ἀλόγως ἀγανακτῆσαι κατὰ
 σὲ δοκῶ, ὡς τρεῖς περὶ ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸν
 ὄνερδόν μοι γινόμενον;

19. ΑΛ. Οὕτω φιλόχρυσος εἶ καὶ φιλόπλε-
 ρος, ὦ Μίκυλλε, καὶ μόνον τέτο ἐξ ἅπαντων θαν-
 μάξεις, καὶ ἡγῇ εὐδαιμον εἶναι πολὺ κεκτῆσθαι
 χρυσίον; ΜΙ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα,
 τέτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸς, ὅποτε Εὐφορεὺς ἦσθα,
 χρυσὸν καὶ ἀργύριον ἐξημμένους τῶν βοσρύχων, οὕτω
 ἐξήεις πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ,
 ἔνθα σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν·
 σὺ δὲ καὶ τότε ἡξίεις χρυσῷ διαδεδεμένους τὰς
 πλοκάμους

πλοκάμες ἔχων, διακινδυνεύειν. Καί μοι δοκῇ
 "Ομηρος διὰ τῆτο Χαρίτεσσιν ὁμοίας εἰπεῖν σε
 τὰς κόμας, ὅτι χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκαντο
 μακρῶ γὰρ ἀμείνεις δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώτεραι ἐφαί-
 νοιο, συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ, καὶ συναπολάμ-
 πτσαι μετ' αὐτῆ. Καίτοι τὰ μὲν σὰ, ὧ χρυσοκόμη,
 μέτρια, εἰ Πάνδης υἱὸς ὦν, ἐτίμας τὸ χρυσίον· ὃ
 καὶ πάντων θεῶν πατρὸς καὶ ἀνδρῶν, ὃ Κρόνος καὶ Ρέας,
 ὡς ποτε ἠράσθη τῇ Ἀργολικῆς ἐκείνης μεύρακτο,
 καὶ ἔχων εἰς ὃ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μετὰβάλαι,
 εἶδε ὅπως ἂν διαφθείρειε τῇ Ἀκρισίῃ τῇ Φρυγῶν,
 ἀκίβητος ἤδη περὶ ὡς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ῥυεῖς διὰ τῆ
 τέγες, συνῆν τῇ ἀγαπωμένῃ. "Ως τί ἂν σοι τὸ
 ἐπὶ τῇ ἐτι λέλοιμι, ὅσας μὲν χρείας παρέχειται
 ὁ χρυσός, ὡς καὶ οἷς ἂν παρῇ, καλὰς τε αὐτὰς,
 καὶ σοφοὺς, καὶ ἰσχυρὰς ἀπεργάζεται, τιμὴν καὶ δόξαν
 συνάπλων, καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξαν ἐνίοτε πε-
 βλέπτεις καὶ ἀοιδίμους ἐν βραχέϊ τιδήσι;

ιδ'. Τὸν γείτονα γοῦν μοι τὸν ὁμοτέχνην οἶσθα,
 τὸν Σίμωνα, καὶ πρὸ πολλῆς δειπνήσαντα παρ' ἐμοί, ὅτε
 τὸ ἐτνῶ ἦψεν τοῖς Κρονίοις, δύο τόμους τοῦ ἀλλᾶν-
 τῶ ἐμβαλόν. ΑΛ. Οἶδα, τὸν σιμόν, τὸν βραχύν,
 ὃς τὸ κεραμεῦν τρύβλιον ὑφελόμενος, ὥχετο ὑπὸ
 μάλης ἔχων μετὰ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν·
 εἶδον γὰρ αὐτὸς, ὦ Μίκυλλε. ΜΙ. Οὐκ ἔν ἐκείνῳ
 αὐτὸ κλέψας, εἶτα ἐπωμόσατο θεὸς τοσάττες.
 Ἀλλὰ τί καὶ ἐμήνυες, καὶ ἐβόας τότε, ὦ ἀλεξίφρων,
 ληϊζομένους ἡμᾶς ὄρων; ΑΛ. Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον
 μοι τότε δυνατόν ἦν. Τί δ' οὖν ὁ Σίμων; ἐώκεις γάρ
 τι περὶ αὐτῆ εἶρεῖν. ΜΙ. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλε-
 σιῶν ἐς ὑπερβολήν, Δριμύλῳ τούνομα· οὗτῳ
 ζῶν μὲν οὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γὰρ;

ὅς ἐδὲ αὐτὸς ἤπλετο τῷ χρημάτων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε
 πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους Σίμων, ὁ
 τὰ ράκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον φιλέων,
 ἄσμεν^Θ ἐξελαύνει, ἀλεργῇ καὶ ὑσγινοβαφῇ ἀμ-
 πεχομέν^Θ, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσᾶ ἐκπώμα-
 τα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἀπάντων
 προσκυνέμεν^Θ, οὐδὲ προσβλέπων ἐτι ἡμᾶς. "Εναί-
 χ^Θ γὰρ ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσίοντα, Χαῖρε, ἔφη, ὦ
 Σίμων· ὁ δὲ ἀγανακτῆσας, Εἴπατε, ἔφη, τῷ
 πῶχῳ, μὴ καλασμικρύνειν με τένομα· ἐ γὰρ Σίμων,
 ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. Τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι
 καὶ ἐρῶσιν αὐτῷ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ δρύπτεται καὶ
 πρὸς ταύτας, καὶ ὑπερορᾷ, καὶ τὰς μὲν προσίει, καὶ
 ἰλεῶς ἐσιν, αἱ δὲ ἀπειλᾶσιν ἀνελεῖν αὐτὰς ἀ-
 μελέμεναι. "Ορᾶς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἵτι^Θ,
 εἴγε καὶ μεταποιᾷ τὰς ἀμορφόφους, καὶ ἐρασμίης
 ἀπεργάζεται, ὥσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκεῖν^Θ κενός.
 Ἄκεις δὲ καὶ τῶν ποιητῶν λεγόντων,

ᾧ χρυσὸν δεξίωμα κάλλιστον κτέρως·

καὶ

Χρυσὸς γὰρ ἐσιν, ὅς βροτῶν ἔχῃ κράτη.

Ἀλλὰ τί μετὰ τὸ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρυν;

ΙΕ. ΑΛ. "Οτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ
 σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τῷ
 πλεσίῳ· οἷδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν τὸν
 βίον βίῃσι. Λέγω δέ σοι, καὶ πένης καὶ πλέσι^Θ
 πολλάκις γενόμεν^Θ, καὶ ἅπαντ^Θ βίᾳ πεπειραμέ-
 ν^Θ· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴσῃ ἕκαστα. ΜΙ.
 Νῆ Δία, καιρὸς γὰρ ἤδη καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἡλλάγης,
 καὶ ἂ σύνοισθα τῷ βίῳ ἑκάστω. ΑΛ. Ἄκεις,
 τοσούτον γε προσδῶς, μηδένα με σὺ εὐδαιμονέστερον
 βιῶντα

βιῆντα ἑωρακέναι. ΜΙ. Ἐμῶ, ὦ ἀλεκτρυῶν; οὕτω σοι γένοιτο· προάγεις γάρ με λοιδορεῖσθαι σοι. Ἀλλὰ εἰπὲ ἀπὸ Εὐφόρβου ἀρξάμεν, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μετεβλήθης, εἴτα ἐξῆς ἄχρι τῆ ἀλεκτρυόνης· εἰκὸς γάρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν καὶ παθεῖν, ἐν πολυειδέσει τοῖς βίοις.

ΙΣ'. ΑΛ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχὴ μοι καταπλάμυθ' εἰς τὴ γῆν ἐνέδου ἐς ἀνθρώπου σῶμα, ἦν τινα τὴ καταδίκην ἐκλελῆσα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν, ἄλλως τε, ὅτε ὅσιον ὅτε ἐμοὶ εἰπεῖν, ὅτε σοὶ ἀκέναν τὰ τοιαῦτα· ἐπεὶ δὲ Εὐφόρβος ἐγενόμην

— ΜΙ. Ἐγὼ δὲ πρό γε τέτε, ὦ Δαυμάσιε, τίς ἦν, τέτό μοι πρότερον εἰπὲ, εἰ καὶ γὰρ ποτε ἡλλάγην ὥσπερ σύ. ΑΛ. Καὶ μάλα. ΜΙ. Τίς οὖν ἦν,

εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ τέτο εἰδέναι. ΑΛ. Σὺ μύρμηξ Ἰνδικὸς, τῶν τὸ χρυσίον ἀνορυπτόντων. ΜΙ. Εἴτα ὤκνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγμάτων ἠκείν ἐς τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμενος; ἀλλὰ καὶ τί μετὰ τέτο ἔσομαι, εἰπὲ· εἰκὸς γὰρ εἰδέναι σε. Εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, ἀπάγξομαι ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τῆ πατρίδα, ἐφ' ἧ σὺ ἔσηκας.

ΑΛ. Οὐκ ἂν μάθοις τέτο ἐδεμῖα μηχανῇ.

ΙΖ'. Πλὴν ἀλλὰ ἐπεὶ περ Εὐφόρβος ἐγενόμην, (ἐπ' ἀνέμιμι γὰρ ἐπ' ἐκείνα) ἐμαχόμεν ἐν Ἰλίου, καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἦκον. Τέως δὲ περιέμενον αἰοικὲς ἐσῶς, ἄχρι δὲ ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάσθηται μοι τὸν οἶκον. ΜΙ. Ἀσιτῶν, ὦ τῶν, καὶ ἀπορίων; ΑΛ. Καὶ μάλα· ἐδὲ γὰρ ἑδὲ τέτων, ἢ μόνον τῷ σάματι.

ΜΙ. Οὐκ ἔν τὰ ἐν Ἰλίου πρότερόν μοι εἰπέ· τοιαῦτα ἦν οἷά φησιν Ὁμηρὸς γενέσθαι αὐτά; ΑΛ. Πόθεν ἐκεῖν ἠπίσματο, ὦ Μίκυλλε, ὅς γινόμενων ἐκεῖ-

νων,

ναν, κάμηλ' ἐν Βάκτροις ἦν; Ἐγὼ δ' τοσῶτόν σοι
 φημι, ὑπερφυῆς μηδὲν γενέσθαι τότε, μήτε τὸν
 Αἴαντα ἔτ' ἄν μείαν, μήτε δ' Ἑλένην αὐτὴν ἔτ' ἄν καλὴν,
 ὡς οἴονται. Εἶδον γὰρ λευκὴν μὲν τινα, καὶ ἐπιμήκη
 τὸν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνε θυγατέρα εἶναι·
 τᾶλλα δ', πάνυ πρεσβύτιν, ἡλικιωτὴν σχεδὸν δ'
 Ἐκάβης, ἣν γε Θησεὺς πρῶτον ἀρπάσας, ἐν Ἀ-
 φιδναίῃς εἶχε, κατὰ τὸν Ἡρακλῆα γενόμενον· ὁ δ'
 Ἡρακλῆς πρότερον εἶλε Τροίαν κατὰ τὰς παύρας
 ἡμῶν, τὰς τότε μάλισα. Διηγέτο γάρ μοι ὁ
 Πάνθους ταῦτα, κομιδῇ μειράκιον ὢν, ἐωρακέναι
 λέγων τὸν Ἡρακλῆα. ΜΙ. Τί δ', ὁ Ἀχιλλεὺς
 τοῖσ' ἦν ἄριστος τὰ πάντα; ἢ μῦθος ἄλλος
 καὶ ταῦτα; ΑΛ. Ἐκεῖνον μὲν ἐδὲ συνηνέχθη, ὃν
 Μίκυλλε, ἐδ' ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ
 παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν· πόθεν γὰρ, πολέμῳ ὢν;
 τὸν μὲντοι ἐταῖρον αὐτὸν τὸν Πάτροκλον ἐχaleπῶς
 ἀπέκλεινα, διελάσας τῷ δόρατι. ΜΙ. Εἰτά σε ὁ Με-
 νέλαος μακρῶς εὐχερέστερον. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν
 ἱκανῶς τὰ Πυθαγόρα δ' ἤδη λέγε.

ἢ. ΑΛ. Τὸ μὲν ὅλον, ὃ Μίκυλλε, σοφιστὴς
 ἄνθρωπος ἦν, (καὶ γὰρ, οἶμαι, τὰ ληθῆ λέγειν)
 ἄλλως δ' ἐκ ἀπαιδευτοῦ, ἐδ' ἀμελέτητος καλ-
 λίστων μαθημάτων· ἀπεδήμησα δ' εἰς Αἴγυπτον,
 ὡς συγγενοίμην τοῖς προφῆταις ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ἐς τὰ
 ἄδυα καλεσθῶν, ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὠρε καὶ
 Ἰσιδοῦ, καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, ἔτ' ἄν διέθηκα
 τὰς κατ' ἐκείνα Ἑλλήνας, ὥς τε θεὸν ἦγον με. ΜΙ.
 Ἦκετα ταῦτα, καὶ ὡς δόξειας ἀναβιβασκέναι
 ἀποθανόν, καὶ ὡς χρυσὸν τὸν μηρὸν ἐπιδείξαιό ποτε
 αὐτοῖς. Ἐκεῖνο δ' μοι εἰπὲ, τί σοι ἐπῆλθε νόμον
 ποιήσασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν; ΑΛ.

Μὴ

Μὴ ἀνάκρινε τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε. ΜΙ.
Διὰ τί, ὦ ἀλεκτρυών; ΑΛ. Ὅτι αἰσχύνομαι
λέγειν πρὸς σὲ τὴν ἀλήθειαν ὑπὲρ αὐτῶν. ΜΙ. Καὶ
μὴν ἐδὲν ὀκνεῖν ἐχρῆν λέγειν πρὸς ἄνδρα σύνοικον καὶ
φίλον· δεσπότην γὰρ ἐκ αὐτῶν εἵποιμι ἔτι. ΑΛ. Οὐδὲν
ὑγιές, ἐδὲ σοφὸν ἦν· ἀλλ' ἐώραν ὅτι εἰ μὲν τὰ
συνήθη, καὶ ταῦτα τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι, ἤκιστα
ἐπισπάσομαι τὴν ἀνθρώπων ἐς τὸ θάνατον· ὅσα
ἢ αὐτῶν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερον ὦμην αὐτοῖς
ἔσεσθαι. Διὰ τῆτο καινοποιεῖν εἰλόμην, ἀπόρρητον
ποιησάμεν τὴν αἰτίαν, ὡς ἐκάζοντες ἄλλοι ἄλλως,
ἀπαντὲς ἐκπλήττωνται, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν
χρησμάτων. ΜΙ. Ὅρᾳς; καταγελαῶς μὲ καὶ σὺ ἐν
τῷ μέρει τοσούτον, ὅσον Κροτανιαίων, καὶ Μελιπο-
ντίων, καὶ Ταρανίων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφῶν σοι
ἐπομένων, καὶ προσκυνέντων τὰ ἱχθυήματα, ἃ σὺ παλῶν
ἀπολιμπάνεις.

Ιθ'. Ἀποδυσάμεν ἢ τὸν Πυθαγόραν, τίνα
μετρημυφιάσω μετ' αὐτόν; ΑΛ. Ἀσπασίαν, τὴν ἐκ
Μιλήτου ἑταῖραν. ΜΙ. Φεῦ τῆς λόγου καὶ γυνῆ
γὰρ ἐγένετο, ἐν τοῖς ἄλλοις, ὁ Πυθαγόρας; καὶ ἦν
ποτε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ ὠτόκεις, ὦ ἀλεκτρυόνων
γενναϊότητι, καὶ συνῆσθα Περικλεῖ, Ἀσπασία ἔσα;
καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐτῆς, καὶ ἔρια ἔξαινες, καὶ κρόκην καλ-
ῆγες, καὶ ἐγυναικίζου ἐς τὸ ἑταιρικόν; ΑΛ. Πάντα
ταῦτα ἐποίησεν, ἐ μόνον, ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ
ἐμῆς, καὶ ὁ Ἐλάτης παῖς ὁ Καίνευσ· ὥς ἐόποσα αὐτῶν
ἀποσκώψης εἰς ἐμὲ, καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκώψας ἔση.
ΜΙ. Τί ἔν, πότερος ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε
ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς ὥπυιεν; ΑΛ. Ὅρᾳς,
οἷον τῆτο ἡρώτησας, ἐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεῖκεσαν
τὴν ἀπόκρισιν; ΜΙ. Ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς
ὁ Εὐ-

ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τὸ τοῖστον, εἰπὼν, ὡς τρεῖς ἂν θεοὶ παρ' ἀσπίδα σῆναι, ἢ ἅπαξ τεκεῖν. ΑΛ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, ἐκ εἰς μακρὰν ἀδίνεσαν. Ἔσῃ γάρ ποτε γυνὴ καὶ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις. ΜΙ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ ἀλεκτρυὼν, ἅπαντας οἰόμεν^Θ Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ ἔν φασι, καὶ Πυθαγόραν ὄντα, τ' ὄραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράνῳ.

κ'. Τίς δὴ μετὰ τ' Ἀσπασίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὐτῷ ἀνεφάνης; ΑΛ. Ὁ Κυνικός Κράτης. ΜΙ. Ὡ Διοσκόρω, τ' ἀνομοιότη^Θ· ἐξ ἐταίρας φιλόσοφ^Θ; ΑΛ. Εἴτα βασιλεὺς, εἴτα πένης, καὶ μετ' ὀλίγον σαυράτης, εἴτα ἵππ^Θ, καὶ κολοῖος, καὶ βάτραχ^Θ, καὶ ἄλλα μυρία· μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταριθμησασθαι ἕκαστα· τὰ τελευταῖα δ', ἀλεκτρυὼν πολλάκις ἥσθη γὰρ τῷ βίῳ. Καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις δελεύσας, βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλεσίσι, τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν σύνειμι, καλαγελῶν ὁσημέραι σὲ ποτνωμένε, καὶ οἰμάζον^Θ ἐπὶ τῇ πενίᾳ, καὶ τὰς πλεσίς θανμάζον^Θ, ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσόντων κακῶν. Εἰ γὰρ ἦδες τὰς φρονιδὰς αὐτῶν, ὥς ἔχουσιν, ἐγέλασας ἂν ἐπὶ στυγρῶτον οἰηθέντι ὑπερευδαιμονεῖν αἰετὸν τὸν πλεσιον. ΜΙ. Οὐκ ἔν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τι μάλισα χαίρεις καλέμεν^Θ, ὥς μὴ ἐπιλαράττοιμι τὸν λόγον, ἄλλοτε ἄλλον καλῶν—ΑΛ. Διοίσι μὲν ἔδεν, ἣν τε Εὐφορσον, ἣν τε Πυθαγόραν, ἣν τε Ἀσπασίαν καλῆς, ἢ Κράτηα, πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι· πλὴν τὸ νῦν ὁρώμενον τέτο ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων, ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὥς μὴ ἀτιμάζοις εὐτελὲς εἶναι
δοκῶν

δοκῶν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τοσαύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον.

κα'. ΜΙ. Οὐκῶν, ὦ ἀλεκτρυὼν, ἐπεὶ δὴ ἀπάντων σχεδὸν ἤδη τῶν βίων ἐπειράθης, καὶ πάντα οἶσθα, λέγοις ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν πλεσίων, ὅπως βιῶσιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ πτωχικὰ, ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῆς, εὐδαιμονέστερον δ' ἀποφαίνων με τῶν πλεσίων. ΑΛ. Ἴδὲ δὴ ἔτις ἐπίσκεψαι, ὦ Μίκυλλε· σοὶ μὲν ἔτε πολέμους πολὺς λόγῳ, ἢν λέγῃς ὡς οἱ πολέμιοι ἐπελαύνουσιν, ἐδὲ φροντίζεις μὴ τὸν ἄβρον τέμωσιν ἐμβαλόντες, ἢ τὸν παραδείσον ζυμπαλήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους δηιώσωσιν, ἀλλὰ τὴν σάλπιγγ' ἀκῶν μόνον, εἴπερ ἄρα, περιβλέπεις τὸ κατὰ σεαυτὸν, οἳ τραπόμηνον χρὴ σωθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον διαφυγεῖν· οἳ δ' εὐλαβέονται μὲν καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ ὁρῶντες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα ὅσα ἔχον ἐν ταῖς ἀβροῖς· καὶ ἢν τε εἰσφέρουν δέη, μόνον καλεῖν, ἢν τε ἐπεξιέναι, προκινδυνεύειν στρατηγῶν, ἢ ἱππαρχῶν· σὺ δὲ οἰσύνῃς ἀσπίδα ἔχων, εὐσταλὲς καὶ κῆρ' εἰς σωτηρίαν, ἔτοιμ' ἐσιᾶσθαι τὰ ἐπινίκια, ἐπειδὴν θύῃ ὁ στρατηγὸς νενικηκώς.

κβ'. Ἐν εἰρήνῃ τὲ αὖ, σὺ μὲν τῷ δήμῳ ὦν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλησίαν, τυραννεῖς τῶν πλεσίων· οἳ δὲ φρίττῃσι, καὶ ὑποπλήσασσι, καὶ διανομαῖς ἰλάσκονταί σε· λιβρὰ μὲν γὰρ ὡς ἔχοις, καὶ ἀγῶνας, καὶ δεάματα, καὶ τὰλλα διαρκῆ ἀπάντα, ἐκείνοι ποιοῦσι· σὺ δὲ ἐξεταγῆς καὶ δοκιμασῆς πικρὸς, ὥσπερ δεσπότης, ἐδὲ λόγῳ μελαδιδὸς ἐνίοτε, καὶν σοὶ δοκῇ, κατεχάλαζοντας αὐτῶν ἀφρόνας τὰς λίθους, ἢ τὰς ἐσίας αὐτῶν ἐδήμευσας· ἔτε δὲ συκοφάντην δέδιδας αὐτὸς, ἔτε ληστὴν, μὴ ὑφέλῃαι τὸ χρυσίον, ὑπερβὰς τὸ θρεϊκίον, ἢ διορύξας τὸν τοῖ-

χον, ἔτε πρᾶγμαλα ἔχεις λογιζόμενθ, ἢ ἀπαιτῶν
ἢ τοῖς καλῶτάτοις οἰκονόμοις διαπυκλεύων, καὶ πρὸς
τοσαύτας φροντίδας μεριζόμενθ. ἀλλὰ κρηπίδα
συνελέσας, ἐπὶ ὅσους τὸν μισθὸν ἔχων, ἐπαναστὰς
περὶ δειλὴν ὀψίαν, λουσάμενθ, ἢν δοκῇ, λατέρῃην
τινά, ἢ μαινίδας, ἢ κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας
πριάμενθ, εὐφραίνεις σαυτὸν, ἄδων τὰ πολλὰ, καὶ
τῇ βελίσει πενία προσφιλοσοφῶν.

κγ. Ὡς διὰ ταῦτα, ὑγιαίνεις τε, καὶ ἔρρωσαι
τὸ σῶμα, καὶ διακαρτερεῖς πρὸς τὸ κρῦθ. οἱ πόνοι
γάρ σε παρατήγοντες, ἐκ εὐκαταφρόνηλον ἀνταγωνιστὴν
ἀποφαίνεσι πρὸς τὰ δοκῦντα τοῖς ἄλλοις ἀμαχα
εἶναι. ὥς ἂν σοι τῶν χαλεπῶν τέτων νοσημάτων
ἐπιβελύει. ἀλλ' ἢν ποτε κῶφθ πυρετὸς ἐπιλάβῃται,
πρὸς ὀλίγον ὑπερέβησας αὐτῷ, ἀνεπήδησας εὐθύς,
ἀποσεισάμενθ τῇ ἀσιλίᾳ. ὁ δὲ φεύγει αὐτίκα
φοβηθεὶς σε, ψυχρὸς τε ὄρῳ ἐμφορέμῳ, καὶ μακρὰ
οἰμῶζεν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις. Οἱ δὲ
ὑπ' ἀκрасίας ἀθλοῖ, τί τῶν κακῶν ἐκ ἔχουσι, πο-
δάρας, καὶ φθόας, καὶ περιπνευμονίας, καὶ ὑδρες;
ταῦτα γὰρ τῶν πολυβελῶν ἐκείνων δάπνων ἀπόγονα.
Τοιγαρὲν οἱ μὲν αὐτῶν, ὥσπερ ὁ Ἰκαρθ, ἐπιτολὴν
ἄρανης αὐτῆς, καὶ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, ἐκ
εὐδοκίας ὅτι κρηθ ἤρμεσο αὐτοῖς ἢ πτέρωσις, μέγαν
ἐνίστε τὸν πάταγον ἐποίησαν, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέ-
λαγθ ἐμπιστόντες. ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ
πάνυ μέγαρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ πρόσ-
φεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίστε τῇ ἀλμῇ τὸν κρηθ, ὡς τὸ
πολὺ ἔτοι ἀσφαλῶς διέπλησαν. ΜΙ. Ἐπεικᾶς
τινας καὶ συνέβη λέγεις. ΑΛ. Τῶν μὲντοι γε
ἄλλων, ὧ Μίκυλλε, τὰς ναυαγίας πάνυ αἰσχροῦς
ἴδοις ἂν, ὅταν ὁ Κροῖσος περιετιληθῇ τὰ πτερά,
γέλωτα

γέλωτα παρέχῃ Πέρσαις, ἀναβαίνων ἐπὶ τῇ πυρᾷ,
ἢ ΔιονύσιⓈ καταλυθεὶς τῷ τυραννίδⓈ, ἐν Κορίνθῳ
γράφματα διδάσκη, μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδία
συλλαβίζαν ἀναγκάζων.

κδ. ΜΙ. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυν, σὺ δὲ ὁπότε
Βασιλεὺς ἦσθα, (φῆς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι) ποῖα τινὸς
ἐπειράθης ἐκείνῃς τῆς βίης; ἦ περ πανευδαίμων ἦσθα,
τὸ κεφάλαιον ὅ, τι πέρ ἐστι τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων
ἔχων; ΑΛ. Μὴ δὲ ἀναμνήσῃς με, ὦ Μίκυλλε,
ἔγω τρισάθλιⓈ ἦν τότε τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅπερ
ἔφησθα, πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαις
ἀνίαις συνών. ΜΙ. Τίσι ταύταις; παράδοξα γὰρ,
καὶ ἐκ πανυπιστά φῆς. ΑΛ. Ἦρχον μὲν ἐκ ὀλίγης
χώρας, ὦ Μίκυλλε, παμφόρος τινὸς, καὶ πλήθι
ἀνθρώπων καὶ κάλλει τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα
θαυμάζεσθαι ἀξίας, ποταμοῖς τε ναυσιπόροις καθαρ-
ρομένης, καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένης. Καὶ
στρατιὰ ἦν πολλή, καὶ ἱππⓈ συσκευασμένη, καὶ
δορυφορικὸν ἐκ ὀλίγον, καὶ τρίηρεις, καὶ χρημάτων
πληθὺς ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλⓈ πάμπολος,
καὶ ἡ ἄλλη τῇ ἀρχῇ τραγωδία πᾶσα, ἐς ὑπερβο-
λὴν ἐξωκαμένη· ὥστε ὁπότε προΐοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ
προσεκύνουν, καὶ δεῖν τινα ὄραν ὥντο, καὶ ἄλλοι
ἐπὶ ἄλλοις συνέθεον ὀψόμενοί με· οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ
τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἰωρακίνας
τὸ ζεῦγⓈ, τῇ ἐφεστρίδα, τὸ διάδημα, τὰς προ-
πέμποντας, τὰς ἐπομένους. Ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὅποσα με
ἡνία καὶ ἔσσεφεν, ἐκείνοις μὲν τῇ ἀγνοίας συνεγίστω-
σκον, ἐμαυτὸν δὲ ἡλέεν, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις
ἐκείνοις Κολοσσόις, οἷος ἡ Φαδίας, ἡ Μύρων, ἡ
Πραξιτέλης ἐποίησεν· ἐκείνων γὰρ ἕκασⓈ τὰ ἐπὶ τοῖς,
ὁ μὲν Ποσειδῶν, ἡ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλⓈ, ἐκ χρυσῆ

τε καὶ ἐλέφαντ' ζυνειγασμένον, κεραυνόν, ἢ
 ἄσπραπην, ἢ τρίαῖναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἦν δ' ὑποκύψας
 ἴδης τὰ ἐνδοθεν, ὅφει μοχλές τινας, καὶ γόμφους,
 καὶ ἦλκας διαμπᾶξ πεπερονημένους, καὶ κορμύες, καὶ
 σφῆνας, καὶ πίτλαν, καὶ πηλόν, καὶ τοιαύτην τινὰ
 πολλὴν ἀμορφίαν ὑποικυροῦσαν· ἐὼ λείπει μὲν πλῆ-
 ϑος, ἢ μυγαλῶν, ἐμπολιτευόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε.
 Τοιοῦτόν τι καὶ βασιλεία ἐστίν.

κέ. ΜΙ. Οὐδέπω ἔφησθα τὸν πηλόν, καὶ τὰς
 γόμφους, καὶ μοχλές, οἳ τινες εἶεν τ' ἀρχῆς, ἐδὲ
 τ' ἀμορφίαν ἐκάνην τ' πολλήν, ἥτις ἐστίν· ὥς τόγε
 ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσέτων ἀρχοῦνα,
 καὶ προσκυνέμενον δαιμονίως, εἰοικεν ἕτως Κολοσ-
 σιαίῳ παραδείγματι· δεσπέσιον γάρ τι καὶ τοῦτο.
 Σὺ δὲ καὶ τὰ ἐνδον ἤδη τὸ Κολοασοῦ λέγε;
 ΑΛ. Τί πρῶτον εἶπω σοι, ὦ Μίκυλλε; τὰς φόβους,
 καὶ τὰ δῆγματα, καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ
 παρὰ τῶν συνόντων, καὶ ἐπιβλαάς, καὶ διὰ ταῦτα,
 ὕπνον τε ὀλίγον, ἐπιτόλαιον κακῆανον, καὶ ταραχῆς
 μετὰ ὀνείρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας
 αἰεὶ πονηράς; ἢ τ' ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμούς, καὶ
 δίκας, καὶ ἐκτραβείας, καὶ προσάγματα, καὶ συνθή-
 ματα, καὶ λογισμούς; ὑφ' ὧν ἐδὲ ὄναρ ἀπολαῦσαί
 τινος ἡδέως ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ πάν-
 των μόνον διασκοπεῖν, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα.

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα—

Ἦν δ' ἔχει γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα.

καὶ ταῦτα, ῥεῖκόντων Ἀχαιῶν ἀπάντων. Λυπεῖ δὲ
 τὸν μὲν Λυδὸν υἱὸς κωφὸς ὢν· τὸν Πέρσῃ δὲ
 Κλέαρχος, Κύρῳ ξενολογῶν· ἄλλον δὲ Δίῳ, πρὸς
 86

ὥς τισι τῶν Συρακουσίων κοινολογούμεν· καὶ ἄλλον Παριμβρίων ἐπαινέμεν, καὶ Περδίκκαν Πτολεμαῖον, καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκον. Ἀλλὰ καὶ κεῖνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς ἀνάγκην ξυνῶν, καὶ παλλακὶς ἄλλα χαίρειν, καὶ δ' ὅπως ἔσθαι τινες λεγόμενοι, καὶ δὴ ἢ τέτταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζοντες. Τὸ δὲ μέγιστον, ὑποφύσθαι δὲ τοὺς φιλότατες μάλιστα, καὶ ἐκείνων αἰεὶ τι θανὸν ἥξεν ἐλπίζειν. Ὁ μὲν γοῦν ὑπὸ τῆ παιδὸς ἀπέθανεν ἐκ φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆ ἐρωμένης· τὸν δὲ ἄλλον ἴσως ὁμοιότροπον Δανάην κατέλαβεν.

κς'. ΜΙ. "Απαγε, δανὰ ταῦτα φῆς, ὦ ἀλε-
κτρῶν. Ἐμοὶ γὰρ πολὺ ἀσφαλέστερον σκυτολομεῖν ἐπικεκυφότα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης κωνέων καὶ ἀκονίτων συνανακραθεῖσαν φιλοησίαν. Ὁ δὲ κίν-
δυνος ἐμοὶ μὲν, εἰ παρολισθοῖ τὸ ζυγίον, καὶ ἀμάρτοι τ' τομῆς τ' ἐπ' εὐθὺς, ὀλίγον τι αἰμάξαι τῆ δακτύλου ἐντεμόνῃ· οἱ δὲ, ὡς φῆς, Δανάσιμα εὐωχεῖν, καὶ ταῦτα, μυρίοις κακοῖς συνόντες· εἴτ' ἐπεδὸν πέσωσιν, ὅμοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλὰς ἰδεῖν ἐστὶ, τέως μὲν Κέκροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τηλέφους, διαδήματι ἔχοντας, καὶ ξίφει ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσειον κόμην, καὶ χλαμύδα χρυσόπασον· ἦν δὲ, οἷα πολλὰ γίνεται, προσκρέσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ κατὰπέση, γέλωτα δη-
λαδὴ παρέχῃ τοῖς θεαταῖς, τῇ προσωπαίᾳ μὲν συνιριζέοντες αὐτῷ διαδήματι, ἡμαρμένης δὲ τ' ἀληθῆς κεφαλῆς τῆ ὑποκριτοῦ, καὶ τῶν σκελῶν ἐπι-
πολὺ γυμναμέναν, ὡς τ' τε ἐσθῆτος τὰ ἐνδοθεν φαί-
νεσθαι, ῥάκια δύσηνα ὄντα, καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπόδεσιν
ἀμορ-

ἀμορφοτάτην, καὶ ἔχῃ κατὰ λόγον τῷ ποδός.
 Ὅρας ὅπως με καὶ ἀκάζειν ἐδίδαξας ἤδη, ὦ βέλ-
 τις αἰετρίων; Ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιούτον τι
 ὦφθη ἔσα· ἵππος δὲ, ἢ κύων, ἢ ἰχθύς, ἢ βάτραχος
 ὁπότε γένοιο, πῶς ἔφες ἐκείνην τ' διαλίσσιν;

κζ'. ΑΛ. Μακρὸν τέτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον,
 καὶ ἔ τῷ παρόντι καιρῷ· πλὴν τόγε κεφάλαιον,
 ἔδεις ὅσις ἐκ ἀπραΐμονέστερος τ' βίαν ἔδοξε μοι τῷ
 ἀνδρῶπι, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ
 χρεαῖς ἐμμελεσημένος· τελώνην δὲ ἵππον, ἢ συ-
 κοφάνην βάτραχον, ἢ σοφιστὴν κολοῖον, ἢ ὄψοποιον
 κῶναπα, ἢ κίναιδον αἰετρίονα, καὶ τᾶλλα, ὅσα
 ὑμεῖς ἐπιηδεύετε, ἐκ ἀν' ἰδοῖς ἐν ἐκείνοις.

κη'. ΜΙ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ αἰετρίων.
 Ἐγὼ δὲ ὅ γε πέπονθα, ἐκ αἰσχύνομαι πρὸς σέ
 λέγειν. Οὐδέπω δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν,
 ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλούσιος γενέσθαι· ἀλλὰ μοι
 καὶ τένυπνιον ἔτι πρὸ τ' ὀφθαλμῶν ἔσηκην, ἐπιδεικνύ-
 μῃον τὸ χρυσίον· καὶ μάλιστα ἐπὶ τῷ καλαράτῳ
 Σίμωνι ἀποπνίγομαι, τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσούτοις.
 ΑΛ. Ἐγὼ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε· καὶ ἐπείπερ
 ἔτι νῦν ἔστιν, ἐξαναστὰς ἔπου μοι· ἀπάξω γάρ σε
 πρὸς αὐτὸν ἐκείνον τὸν Σίμωνα, καὶ εἰς τὰς τ' ἄλ-
 λων πλεσίαν οἰκίαν, ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς
 ἐστὶ. ΜΙ. Πῶς τέτο, κεκλεισμένων τ' θυρῶν; εἰ
 μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με συναναγκάσεις. ΑΛ. Οὐδα-
 μῶς· ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, ἔπερ ἱερός εἰμι, ἐξαίρειον
 ἔδωκέ μοι τέτο, ἣν τις τὸ ἔραϊον πλεον τὸ μήκισον,
 ὃ δι' ἀπαλότηλα ἐπικαμπές ἐστι· — ΜΙ. Δύο δ'
 ἐστὶ σοι τοιαῦτα. ΑΛ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν
 ἐγὼ ἀποσπάσας παράσχω ἔχαι, ἐς ὅσον ἂν βέλωμαι,
 ἀνοίγειν τε ὁ τοιούτῳ πᾶσαν θύραν δύναται, καὶ ὅτῳ
 τὰ

τὰ πάντα, ἔχ' ὁρώμεν^Θ αὐτός. ΜΙ. Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρυῶν, καὶ σὺ γόης ὦν. Ἐμοὶ δ' ἔν' ἦν τῆτο ἅπαζ παράσχης, ὅψι τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχῇ δεῦρο μέληνεγμένα· μείοισω γὰρ αὐτὰ παρελθών· ὁ δ' αὖτις περιβῶζεται ἀποτείνων τὰ κατ' ἴματα. ΑΛ. Οὐδέ μιν γενέσθαι τοῦτο· παρήγειλε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἦν τοιῦτόν τι ἐργάσῃαι ὁ ἔχων τὸ πλεόν, ἀναβοήσαντά με καλαφωρᾶσαι αὐτόν. ΜΙ. Ἀπίθανον λέγεις· κλέπτην τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα, τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τῷ τοιούτῳ. Ἀπίωμεν δ' ὅμως· ἀφίξομαι γὰρ τῷ χρυσίῳ, ἦν δύναμαι. ΑΛ. Ἀπότιλον, ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πῆλον. Τί τῆτο; ἄμφω ἀπέτιλας; ΜΙ. Ἀσφαλέςερον ἔτως, ὦ ἀλεκτρυῶν, καὶ σοὶ ἦττον ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὥς μὴ χαλεούῃς διὰ θάτερον τ' ἑρᾶς μέρος.

κθ. ΑΛ. Εἶεν· ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἄπιμῃ, ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τ' πλεσίων; ΜΙ. Οὐ μὲνεν, ἀλλὰ παρὰ τὸν Σίμωνα, ὅς ἀντὶ δυσυλλάξεως τειρασύλλατος ἤδη πλετήσας εἶναι ἀξιοῖ. Καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας· τί ἔν' ποιῶ τὸ μὲλ' αὐτό; ΑΛ. Ἐπίθες τὸ πλεόν ἐπὶ τὸ κλεῖθρον. ΜΙ. Ἰδὲ δὴ· ὦ Ἡράκλεις, ἀναπεπέτασαι ὥσπερ κλειδί ἡ θύρα. ΑΛ. Ἡγὼ εἰς τὸ πρόσθεν. Ὁρᾷς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον; ΜΙ. Ὁρῶ, νῆ Διὰ, πρὸς ἀμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα· καὶ ὠχρὸς δ' ἔστιν, ἐκ οἷδ' ὀπόθεν, ὦ ἀλεκτρυῶν, καὶ καλίσκλληκεν ὅλος, ἐκτεληκὼς ὑπὸ φροντίδων δηλαδὴ· ἔγὰρ νοσῆν ἄλλως ἐλέγετο. ΑΛ. Ἀκυσσον ἄφρησιν, εἴσῃ γὰρ ὅθεν ἔτως ἔχῃ. ΣΙΜ. Οὐκ ἔν' τάλα' ἡ μά' ἐβδομήκοντα ἐκείνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ καλορώρεσθαι, καὶ ἔδεις ὅπως εἶδε· τὰ δ' ἐκκαίδεκα εἶδε, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἵπποκόμος ὑπὸ τῇ φάτῃ κατὰ-

κατακρύπτοντά με· ὅλως γοῦν περὶ τὸν ἱππῶνά ἐστιν, ἔτι πάνυ ἐπιμελής ἄλλως, ἐδὲ φιλόπονος ὢν. Εἰκὸς ᾗ διηρπᾶσθαι πολλῶ πλείω τέτων· ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίσιος τάριχον αὐτῷ ἔτω μέγαν ἀψώνηκεν ἐχθές; ἐλέγετο ᾗ τῇ γυναικὶ ἐλλόξιον ἐωνῆσθαι πέντε δραχμῶν. Ὅλως τὰμὰ ἔτοι σπαθῶσι τοῦ κακοδαίμονος. Ἀλλ' ἐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλεῖ μοι ἀποκείλαι, τοσαῦτα ὄντα· δέδια γὰρ μὴ τις ὑπορύξας τὸν τοίχον, ὑφέλῃται ταῦτα. Πολλοὶ φθονῶσι, καὶ ἐπιβουλεύουσίν μοι, καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. ΜΙ. Νὴ Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ, καὶ τὰ τρυβλία ὑπὸ μάλης ἀπειμι ἔχων. ΑΛ. Σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. ΣΙ. Ἄριστον γὰρ ἀγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν. ἅπασαν περιέριμι διαναστάς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν. Τίς ἔτος; ὅρῳ σέ γε, ὦ τοιχωρῦχε, μὰ Δία——ἐπεὶ κίων γε ὢν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. Ἀριθμήσω αὖθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μὴ τι με πρῶν διέλαθεν. Ἴδου πάλιν ἐψόφηκέ τις ἐπ' ἐμέ· δηλαδὴ πολιορκεῖμαι, καὶ ἐπιβελεύομαι πρὸς ἀπάντων. Ποῦ μοι τὸ ξιφίδιον; ἂν λάβω τινά—— θάπτωμεν αὖθις τὸ χρυσίον.

λ'. ΑΛ. Τοιαῦτα μὲν σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ Σίμωνος. Ἀπίωμεν ᾗ καὶ παρ' ἄλλον τινά, ἕως ἔτι ὀλίγον τῆς νυκτὸς λοιπὸν ἐστίν. ΜΙ. Ὁ κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον· ἐχθροῖς ἔτω πλετεῖν γένοιτο. Κατὰ κόρρης γὰρ πατάξας αὐτὸν, ἀπελθεῖν βούλομαι. ΣΙ. Τίς ἐπάταξέ με; ληστεύομαι ὁ δυστυχής. ΜΙ. Οἴμωζε, καὶ διαβύπνῃ, καὶ ὅμοιος γίγνῃ τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ, προσεληκὼς αὐτῷ. Ἡμεῖς ᾗ, εἰ δοκῇ, Γνίφωνα τὸν δανειστὴν ἴδωμεν· ἔτι μακρὰν ᾗ καὶ οὗτος οἰκῇ. Ἀνέγκλαι αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

λα'.

λα'. ΑΛ. Ὅρας ἐπαρτυνῆναι καὶ τῆτον ἐπὶ φρονίδων, ἀναλογιζόμενον τὰς τόκας, καὶ τὰς δακτύλους κατεσκληκότα, ὃν δεήσῃ μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα λιπόντα, σίλφην, ἢ ἐμπίδα, ἢ κυνόμυιαν γενέσθαι; ΜΙ. Ὅρῳ κακοδαίμονα καὶ ἀνοήτον ἀνθρώπον, ἐδὲ νῦν πολὺ τ' ἱλφης ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιῆναι. ὥς δ' καὶ ἕτος ἐκλήθηκεν ὅλος ὑπὸ τ' λογισμών. Ἐπ' ἄλλον ἀπίωμην.

λα'. ΑΛ. Παρὰ τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκῇ, καὶ ἰδὲ γὰρ ἀνέωκται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥστε εἰσῴμεν.

ΜΙ. Ἀπαντα ταῦτα μικρὸν ἐμπροσθεν ἐμὰ ἦν.

ΑΛ. Ἐτι γὰρ σὺ ὀνειροπολεῖς τὸν πλετόν; ὅρας γέναι τὸν Εὐκράτην αὐτὸν μὲν ὑπὸ τῷ οἰκέτῃ—πρεσβύτην ἀνθρώπον; ΜΙ. Ὅρῳ, νῆ Δία, καταφυγοσύνην τινὰ, καὶ πασχλησιασμόν, καὶ ἀσέλγειαν ἐκ ἀνθρωπίνην· τὴν γυναῖκα δ' ἐτέρωθεν ὑπὸ τῷ μαγείῃ μοιχευομένην καὶ αὐτήν.

λα'. ΑΛ. Τί ἐν; ἐθέλοις ἂν καὶ τῶν κληρονομῶν, ὧς Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτες;

ΜΙ. Μηδαμῶς, ὧς ἀλεκληρῶν· λιμῶ πρότερον ἀπολοίμην, ἢ τοιῦτόν τι πέσωμαι. Χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δῶπνα· δύο ὀβολοὶ ἔμοι γε πλεῖτός ἐστι μάλλον, ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τ' οἰκείων. ΑΛ. Ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς αὐτὰ, ἀπίωμην οἷκαδε παρ' ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δ' εἰσαῦθις ὄψῃ, ὧς Μίκυλλε.

Δ Ι Α Λ Ο Γ . Β . 2.

Β Ι Ω Ν Π Ρ Α Σ Ι Σ .

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ, ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ,
ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ, ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΧΡΥΣΙΠ-
ΠΟΣ, ΠΥΡΡΙΑΣ.

Ζ Ε Υ Σ .

α'. ΣΥ μὲν διατίθῃ τὰ βάθρα, καὶ παρασκευάζῃ
τὸν τόπον τοῖς ἀφικνεμένοις· Σὺ δ' εἴησον ἐξῆς παρα-
γαγὼν τὰς βίβας· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὥς εὐ-
πρόσωποι φανῆναι, καὶ ὅτι πλείους ἐπάξονται. Σὺ
δ', ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλῃ ἀγαθῇ τύχῃ
τὰς ὀνητάς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον. Ἀπο-
κηρύξομαι δ' βίβας φιλοσόφους παντὸς εἶδους, καὶ προαι-
ρέσεων ποικίλων. Εἰ δέ τις ἐκ ἐχθρῶν τοπαραυλικά
τὰργύριον καταβαλέαδ', εἰς νέωλα ἐκτίσῃ, καὶ ἀσέησας
ἐγλυπητήν. ΕΡ. Πολλοὶ συνίασιν· ὥςτε χρὴ μὴ διατρί-
βειν, μηδὲ καλέχειν αὐτάς. ΖΕΥ. Παλῶμεν ἔν.

β'. ΕΡ. Τίνα δέλεις πρῶτον παραγάλαμν;
ΖΕΥ. Τετονὸν τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικόν, ἐπεὶ καὶ
σεμνὸς τις εἶναι φαίνεται. ΕΡ. Οὗτος ὁ Πυθαγο-
ρικὸς, κατὰ ἐσθι, καὶ παρέχευε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς
συνειλεγμένοις. ΖΕΥ. Κήρυττε δὴ. ΕΡ. Τὸν ἄριστον
βίον

βίον παλῶ, τὸν σεμνότατον, τίς ᾠήσε; τίς ὑπὲρ ἀνθρώπων εἶναι βέλειαι; τίς εἰδέναι τὸ παντὸς ἀρμονίαν, καὶ ἀναβιβῶναι πάλιν; ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, ἐκ ἀγεννῆς. Τίς δὲ μάλις αὐτὸν οἶδεν; ΕΡ. Ἀριθμητικὴν, ἀξρονομίαν, τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν· μάντιν ἄκρον βλέπεις. ΑΓ. Ἐξεσιν αὐτὸν ἀνακρίνειν; ΕΡ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

γ. ΑΓ. Ποδαπὸς εἶ σύ; ΠΥ. Σάμιος. ΑΓ. Πῶς δὲ ἐπαιδεύθης; ΠΥ. Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκπαιδευτοῖς. ΑΓ. Φέρε δὴ, ἥν τι πρίωμαί σε, τί με διδάξεις; ΠΥ. Διδάξω μὲν ἑδὲν, ἀναμνήσω δέ. ΑΓ. Πῶς ἀναμνήσεις; ΠΥ. Καθαρὰν πρότερον τὴν ψυχὴν ἐρῶσά μιν, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας. ΑΓ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάσθαι με· τίς ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως; ΠΥ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίῃ μακρῇ, καὶ ἀφωνίῃ, καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. ΑΓ. Ὡρα σοι, ὦ βέλτιστε, τὸν Κροίσου παῖδα παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, ἐκ ἀνδρείας εἶναι βέλομαι. Τίς δὲ μετὰ τὴν σιωπὴν, ὅμως, καὶ τὴν πενταετίαν; ΠΥ. Μεσσεργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσεις. ΑΓ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρωδὸν γενόμενον, κατὰ εἶναι σοφὸν χρῆν.

δ. ΠΥ. Εἴτ' ἐπὶ τέλει σιν, ἀριθμύειν. ΑΓ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμύειν. ΠΥ. Πῶς ἀριθμύεις; ΑΓ. Ἐν, δύο, τρία, τέτταρα. ΠΥ. Ὅρα, ἀλλὰ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἶσι, καὶ τρίγωνον ἐντελές, καὶ ἡμέτερον ὄρεον; ΑΓ. Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοῖνον ὄρεον τὰ τέτταρα, ἢ ποτε θειότερος λόγος ἤκυσται, ἔδωκε μᾶλλον ἱερέας. ΠΥ. Μετὰ δὲ, ὦ ξεῖνε, εἴσεις γῆς τε πέρι, καὶ ἡέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρὸς, ἥτις αὐτοῖσις ἡ φερεῖ, καὶ ὅποια ἐόντα μορφὴν, καὶ ὅπως κινεῖσθαι. ΑΓ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, καὶ ἄηρ, καὶ

ὑδωρ; ΠΥ. Καὶ μάλα ἐμφανέα· ἐ γὰρ οἶά τε ἀμορφίῃ καὶ ἀσχημοσύνῃ κινέεσθαι. Καὶ ἐπὶ τέλει οἱσι, ὅ, γνώσεται τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἰόντα καὶ ἀρμονίην. ΑΓ. Θαυμάσια λέγεις.

ε'. ΠΥ. Πρὸς ὃ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεαυτὸν ἕνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὀρεόμενον, καὶ ἄλλον ἰόντα εἴσεται. ΑΓ. Τί φῆς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ ἐχ' ἔτος, ὅσπερ νῦν πρὸς σέ διαλέγομαι; ΠΥ. Νῦν μὲν ἔτος, πάλαι δ' ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφανιάζομαι. χρόνῳ δ' αὖθις εἰς ἄλλο μεταβήσεται. ΑΓ. Τῆτο φῆς, ἀδανάϊον ἔσεσθαι με, ἀλλαττόμενον εἰς μορφὰς πλείονας; Ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς.

ς'. Τὰ δ' ἀμφὶ δίκαιαν, ὁποῖός τις εἶ; ΠΥ. Ψυχῆιον μὲν ἐδὲ ἐν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλήν κυάμων. ΑΓ. Τίνος εἵνεκα μυσάτῃ τὰς κυάμους; ΠΥ. Οὐκ· ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι, καὶ θαυμαστὰ αὐτῶν ἡ φύσις. Πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι· καὶ ἦν ἀποδύσης κύαμον ἔτι χλωρὸν ἰόντα, ὅψεται τοῖσιν ἀνδρείοις μορίοις ἐμφερέα τ' φυήν· ἐψηθέντι δ' ἦν ἐπαφῆς τ' σελιναῖην νύξιν μεμειρημένησιν, αἶμα ποιήσεις. Τὸ δ' μείζον, Ἀθηναίοις νόμος κυάμοις τὰς ἀρχὰς αἰρέεσθαι. ΑΓ. Καλῶς πάντα ἔφης, καὶ ἱεροπρεπῶς. Ἀλλ' ἀπόδυθι, καὶ γυμνὸν γὰρ σε ἰδεῖν βέλομαι. Ω Ἡράκλεις, χρυσῆς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστὶ θεός, καὶ βροτός τις εἶναι φαίνεται· ὥς ἐ ἀνήσομαι πάντως αὐτόν. Πόσος τῆτον ἀπικληρύττει; ΕΡ. Δέκα μῶν. ΑΓ. Ἐχω, τοσούτους λαβών. ΖΕΥ. Γράφει τῷ ἀνησαμένῳ τῆνομα, καὶ ὅθεν ἐστίν. ΕΡ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δακῆ τις εἶναι, τ' ἀμφὶ Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτην Ἑλλάδα. Καίτοι ἐχ' εἶς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνηται κατὰ κοινὸν αὐτόν.

αὐτόν. ΖΕΥ. Ἀπαγέτωσαν. Ἄλλον παραγάτω-
μεν.

Ζ'. ΕΡ. Βέλῃ τὸν αὐχμῶντα ἐκεῖνον, τὸν Πον-
τικόν; ΖΕΥ. Πάνυ μὲν ἔν. ΕΡ. Οὐτῷ, ὁ τὴν
πῆραν ἐξηρημέει, ὁ ἐξωμίας, ἐλθε, καὶ περὶ τοῦ ἐν
κύκλῳ τοῦ συνέδριον. Βίον ἀνδρικὸν παλῶ, βίον
ἄριστον καὶ γεννικόν, βίον ἐλεύθερον· τίς ἀνήσει;
ΑΓ. Ὁ κῆρυξ, πῶς ἔφη; παλεῖς τὸν ἐλεύθερον;
ΕΡ. Ἐγώ. ΑΓ. Εἴτα ἐδέδιαι, μή σοι δικά-
σῃαι ἀνδραποδισμῷ, ἢ καὶ προκαλέσῃαί σε ἐς Ἀρεῖον
πάγον; ΕΡ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράξεως· οἶεται
γὰρ εἶναι παντάπασιν ἐλεύθερος. ΑΓ. Τί δ' ἂν τις
αὐτῷ χρῆσαιτο, ῥυπῶντι, καὶ ἔτω κακοδαιμόνως δια-
κειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐ-
τὸν ἀποδείκτεον. ΕΡ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἦν θυρω-
ρεῖν αὐτὸν ἐπισήσης, πολὺ πισοτέρῳ χρῆσιν ἢ κυνῶν.
Ἀμέλει, κύων αὐτῷ καὶ τένομα. ΑΓ. Ποδαπὸς δέ
ἐστὶ, καὶ τίνα τὴν ἀσκήσιν ἐπαγγέλλεται; ΕΡ. Αὐτὸν
ἐρῶ· κάλλιστον γὰρ ἔτω ποιῶν. ΑΓ. Δέδρια τὸ
σκυθρωπὸν αὐτῷ, καὶ καλῆφες, μή με ὑλακλήσῃ προσ-
ελθόντα, ἢ καὶ νῆ Δία δάκη γε. Οὐχ ὁρᾷς ὥς
διῆκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπει-
λητικόν τι καὶ χολῶδες ὑπεβλέπει; ΕΡ. Μὴ δέδιθι-
τιθασὸς γάρ ἐστι.

ή'. ΑΓ. Τὸ πρῶτον, ὃ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ;
ΔΙΟ. Παντοδαπός. ΑΓ. Πῶς λέγεις; ΔΙ. Τῷ
κόσμῳ πολίτην ὁρᾷς. ΑΓ. Ζηλοῖς δὲ τίνα; ΔΙ.
Τὸν Ἡρακλέα. ΑΓ. Τί ἔν ἐχὶ καὶ λεοντῇ ἀμπίχη;
τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῷ. ΔΙ. Τετί μοι λεοντῇ
τὸ τριζώνιον. Στρατεύομαι ἢ ὥσπερ ἐκεῖν ἐπὶ
τὰς ἡδονάς, ἐκλευσός, ἀλλ' ἐκύσιος, ἐκκαθάραι
τὸν βίον προαιρέμευος. ΑΓ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως.
Ἀλλὰ

Ἄλλὰ τί μάλις αἰδέσθαι σε φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις; ΔΙ. Ἐλευθερώτης εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρὸς τῶν παθόντων· τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παρρησίας προφήτης εἶναι βέλομαι.

Ζ'. ΑΓ. Ἄγε, ὦ προφῆτα, ἦν δὲ πρίωμαί σε, τίνα με τὸν τρόπον διασκήσεις; ΔΙ. Πρῶτον μὲν παραλαβὼν σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφήν, καὶ ἀπείριαν συγκατακλείσας, τριώνιον ᾤεσθαι. Μετὰ δὲ, πονεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσας, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδαρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον. Τὰ δὲ χρήματα, ἦν ἔχεις, ἐμοὶ πειθόμενος, εἰς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. Γάμος δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος· καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσαι. Καὶ τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πύθον. Ἡ πῆρα δὲ σοι δέσμων ἔσαι μεσῇ, καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. Καὶ ἔτις ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τῷ μεγάλῃ βασιλεῶς. Ἦν μασιγοῦ δέ τις, ἢ σφριλλοῦ, τέτων ἔδεν ἀνιαρὸν ἡγήσῃ. ΑΓ. Πῶς τῆτο φῆς, τὸ μὴ ἀλγεῖν μασιγόμενον; Οὐ γὰρ χελώνης ἢ καράβου τὸ δέσμα ᾤεσθαι. ΔΙ. Τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας. ΑΓ. Τὸ ποῖον; ΔΙ. Ἡ φρενὴν σοι ἀλγήσῃ, ἢ δὲ γλῶσσαν ἔσαι ἀνάλητος.

Ι'. Α' δὲ μάλις αἰδέσθαι σε προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν ἰταμὸν χρὴ εἶναι, καὶ δραστὴν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν ἑξῆς, καὶ βασιλεῦσι καὶ ἰδιώταις· ἔτι γὰρ ἀποβλέψουναί σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήψουναί. Βάρεστος δὲ ἢ φωνὴ ἔσαι, καὶ ἀπηχῆς τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνὶ· καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βᾶδισμα τοῖσιν ἀνθρώποις πρέπον· καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. Αἰδῶς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μετριοτης ἀπέστω.

ἀπέσω· καὶ τὸ ἐρυθρίαν ἀπόξυσον τῷ προσώπῳ παντελῶς. Δίωκε δὲ τὰ πολυανθρωπότατα τῶν χωρίων· καὶ ἐν αὐτοῖς τέτοις μόνον καὶ ἀκοινώνητον εἶναι θέλει, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενον· κατὰ λυσιν γὰρ τὰ τοιαῦτα τὴν ἀρχῆς. Ἐν ὅψι δὲ πάντων, ἃ μὴ ἰδίᾳ ποιήσαιν ἄν τις, θάρρων ποίει· καὶ τὴν ἀφροδισίων αἰρῶν τὰ γελοιότατα. Καὶ τέλει, ἣν σοι δοκῇ, πολυποδα ὤμων, ἢ σηπῖαν φαγών, ἀπόδανε. Ταύτην σοὶ τὴν εὐδαιμονίαν προξενέμεν.

ια'. ΑΓ. Ἀπαγε· μιαρὰ γὰρ, καὶ ἐκ ἀνθρώπινα λέγεις. ΔΙ. Ἀλλὰ ῥᾶς ἄγε, ὧς ἔστι, καὶ πᾶσιν δύχερῃ μετελθεῖν. Οὐ γάρ σοι δεήσει παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπίτομον αὕτη σοὶ πρὸς δόξαν ἡ ὁδός. Καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ᾦς, ἥτοι σκυλοδέφης, ἢ ταριχοπᾶλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, ἔδεν σε κωλύσει θανμάσιον εἶναι, ἢ μόνον ἢ ἀναίδεια καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθης. ΑΓ. Πρὸς ταῦτα μὲν οὐδέ μοι σε· ναύτης δ' ἂν ἴσως, ἢ κηπωρὸς ἐν καιρῷ γένοιτο· καὶ ταῦτα, ἣν ἐθέλῃ σε ἀποδοῦναι ἔτι σὺ τὸ μέγιστον οὐδ' ὅλων, ΕΡ. Ἐχέλας καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαζόμεθα ἐνοχλεῖν αὐτῶν, καὶ βοῶντες, καὶ ἅπαντας ἀπαξάπλως ὑρεῖζοντες καὶ ἀθρεύνοντες κακῶς.

ιβ'. ΖΕΥ. Ἄλλον κάλει, τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐσεφαναμένον. ΕΡ. Ἄγε δὴ, πρόσσεχε πᾶς. Πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλεσίαν δέομενον. Βίος ἔτος ἡδύς, βίος τρισμακάριος. Τίς ὀπιθυμῇ τρυφῆς; τίς ἀνείη τὸν ἀξρότατον; ΑΓ. Ἐλθε σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις· ὠνήσομαι γάρ σε, ἣν ὠφέλιμος ᾦς. ΕΡ. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν, ὧς βέλτιστε, μὴδ' ἀνάγκη· μεθύει γάρ· ὥς ἐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὀρεῖς, διολισθαίνων.

ΑΓ.

ΑΓ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, κρίαιτο διεφθαρμένον ἔτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; Ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει μύρων· ὡς δὲ καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον. Ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ερμῆ, λέγε ὅποσα πρόσσεσιν αὐτῷ, καὶ ἃ μελιῶν τυγχάνει. ΕΡ. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιῶναι δεξιὸς καὶ συμπιεῖν ἱκανός, καὶ κωμάσαι μετὰ αὐλητρίδος, ὀπτήδειος ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ δεσπότη· τᾶλλα δὲ, πεμμάτων ὀπτήμων, καὶ ὀψοποιοὺς ἐμπειρότατος· καὶ ὅλας, σοφιστὴς ἡδυπαθείας. Ἐπαιδίδθη μὲν ἔν Ἀθήνησιν· ἐδέλδουσε δὲ καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἡυδοκίμει παρ' αὐτοῖς. Τὸ δὲ κεφάλαιον δὲ προαιρέσεως, ἀπάντων καταφρονεῖν, ἅπανι χρῆσθαι, πανταχόθεν ἐρανίζεσθαι δὲ ἡδονήν. ΑΓ. Ὡρα σοι ἄλλον περιβλέπειν δὲ πλεσίων τέτων καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ ἐκ ὀπτήδειος ἰλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον. ΕΡ. Ἀπράτος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, ἔτος ἡμῖν μένειν. ΖΕΥ. Μετάσθησον.

ιγ'. Ἄλλον παράγαγε· μάλλον δὲ τὰ δύο τέτω, τὸν γελῶντα, τὸν Ἀεθιρόθεν, καὶ τὸν κλαίοντα, τὸν ἐξ Ἐφέσου· ἅμα γὰρ αὐτῷ πεπραῖσθαι βέλομαι. ΕΡ. Κατάβηλον ἐς τὸ μέσον. Τὰ ἀρίστω βίω παλῶ· τὴν σοφολάτῳ πάντων ἀποκηρύττομαι. ΑΓ. ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος. Ὁ μὲν δὲ διαλείπει γελῶν, ὁ δὲ τινὰ ἔοικε πενθεῖν· δακρύει γὰρ τοπαράπαν. Τί ταῦτ', ὦ ἔτος; τί γελαῖς; ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκεῖ τὰ πρήγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμεῖς. ΑΓ. Πῶς λέγεις; καταγελαῖς ἡμῶν ἅπαντων, καὶ παρ' ἐδὲν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα; ΔΗ. Ὡδὲ ἔχει· σπευδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν ἐδὲν· κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων φορὴ, καὶ ἀπειρίη. ΑΓ. Οὐ μινεν, ἀλλὰ σὺ κενός ὡς ἀληθῶς, καὶ ἄπειρος. ὦ Ζεῦ δὲ ὕβρεως, δὲ παύσῃ γελῶν;

ιδ'. Σὺ

Ιδ'. Σὺ δὲ τί κλάεις, ὦ βέλτισε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν. ΗΡΑ. Ἠγίομαι γδ, ὦ ξένη, τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα οἷζυρά, καὶ δακρυάδεα, καὶ ἔδεν αὐτέων ὅ, τι μὴ ὀπκήριον. Τῷ δὲ οἰκτεῖρω τε σφείας καὶ ὀδύρομαι· καὶ τὰ μὲν παρῆντα ἐδοκέω μεγάλα, τὰ δ' ὑσέρω χρόνῳ ἐσόμῃρα πάμπαν ἀνιηρά· λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώσας, καὶ τὰ ὅλα συμφορὴν. Ταῦτ' ὀδύρομαι, καὶ ὅτι ἔμπεδον ἔδεν, ἀλλάκως εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέονταί, καὶ ἔστι ταὐτὸ τέρψις, ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνωσίη· μέγα, μικρόν· ἄνω κάτω περιχορδύοντα, καὶ ἀμαθόμῃρα ἐν τῇ τῷ αἰῶνι παιδιῇ. ΑΓ. Τί γδ ὁ αἰὼν ἐστίν; ΗΡ. Παῖς παίζων, πεισδύων, διαφερόμενος. ΑΓ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι; ΗΡ. Θεοὶ θνητοί. ΑΓ. Τί δαὶ οἱ θεοί; ΗΡ. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι. ΑΓ. Αἰνίγματα λέγεις, ὦ ἔτα, ἢ γρίφες συνιθεῖς; ἀτεχνῶς γδ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, ἔδεν ἀποσαφῆς. ΗΡ. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμῶν. ΑΓ. Τοῖσιν ἔδεν ἀνήσεταιί σε τις εὖ φρονῶν. ΗΡ. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμῶζαν, τοῖσιν ἄνεομφοῖσι, καὶ τοῖσιν ἐκ ἄνεομφοῖσι. ΑΓ. Τετὶ τὸ κακὸν ἐ πόρρῳ μελαγχολίας ἐστίν· ἐδ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ἀνήσομαι. ΕΡ. Ἀπράτοι καὶ ἔτοι μύθεσιν. ΖΕΥ. Ἄλλον ἀποκέρυττε.

Ιε'. ΕΡ. Βέλτε τὸν Ἀθηναῖον ἐκείνον, τὸν σωμύλον; ΖΕΥ. Πάνυ μὲν ἔν. Ρ. Δεῦρ' ἐλθε σύ. Βίον ἀγαθὸν καὶ συνέδον ἀποκηρύττομεν· τίς ἀνεῖται τὸν ἐρώτατον; ΑΓ. Εἰπέ μοι, τί μάλις αἰδῶς τυλχάνεις; ΣΩΚ. Παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. ΑΓ. Πῶς ἐν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγῆ γὰρ ἐδεόμην τῷ παιδί καλῶ ὄντι μοι. ΣΩ. Τίς δ' ἂν ἐπίηδείοτερός ἐμῷ γένοίτο συνεῖναι καλῶ; καὶ

γὰρ ἔ τ σωμαίων ἐρατῆς εἰμι, τ ψυχὴν δ ἡγέμαι καλήν. Ἀμέλῃ, καὶ ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιόν μοι κατακένωται, ἀκέρση αὐτῶν λεγόντων μηδὲν ὑπ' ἐμῆ δεινὸν παθεῖν. ΑΓ. Ἀπίσα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν ὄντα, μὴ πέρα τ ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν καὶ ταῦτα, ὑπ' ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενον.

ις. ΣΩ. Καὶ μὴν ὁμνῶ γέ σοι τὸν κύνα καὶ τ πλάτανον, ἔτω ταῦτ' ἔχειν. ΑΓ. Ἡράκλεις, τῆς ἀτοπίας τ θεῶν. ΣΩ. Τί σὺ λέγεις; ἔ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; ἔχ ὁρᾷς τὸν Ἀνεβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσῳ, καὶ τὸν ἐν ἑρανῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον; ΑΓ. Εὖ λέγεις· ἐγὼ δ διημάριον.

ιζ. Ἀλλὰ τίνα βιοῖς τὸν τρόπον; ΣΩ. Οἰκῶ μὲν ἑμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας, χρῶμαι δ πολιτεία ξένη, καὶ νόμους νομίζω τῆς ἐμέ. ΑΓ. Ἐν ἐκβολόμην ἀκῆσαι τ δογμάτων. ΣΩ. Ἀκκε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τ γυναικῶν μοι δοκεῖ· δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν μηδενὸς εἶναι μόνον, παντὶ δ μετεῖναι τῷ βελομένῳ τῷ γάμῳ. ΑΓ. Τί τῆτο φῆς; ἀνηρῆας τες περὶ μοιχείας νόμους; ΣΩ. Νῆ Δία, καὶ ἀπλῶς γε πᾶσαν τ περὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν. ΑΓ. Τί δ περὶ τ ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ; ΣΩ. Καὶ ἔτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἄθλον φιλῆσαι, λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασασμένοις. ΑΓ. Βαβαὶ τῆς φιλοδοξίας.

ιη. Τῆς δ σοφίας τί σοι τὸ κεφάλαιον; ΣΩ. Αἱ ἰδαί, καὶ τὰ τ ὄλων παραδείγματα. Ὅποσα γὰρ δὴ ὁρᾷς, τ γῆν, τὰπὶ γῆς, τὸν ἑρανόν, τ θάλατταν, ἀπάντων τέτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἐξαῖσιν ἔξω τ ὄλων. ΑΓ. Πῶς δ ἐξαῖσιν; ΣΩ. Οὐδαμῶς· εἰ γάρ

γάρ πε εἶεν, ἐκ ἂν εἶεν. ΑΓ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἅπερ λέγεις, τὰ παραδείγματα. ΣΩ. Εἰκότως τυφλὸς γδ' εἴ τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν. Ἐγὼ δ' πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, καὶ μὲ ἄλλον· καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα. ΑΓ. Τοῖσαρ' ἐν ἀνῆλθεῖς εἶ, σοφὸς καὶ ὁξυδερκής τις ὢν. Φέρ' ἴδω, τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτῆ σύ; ΕΡ. Δὸς δύο τάλαντα. ΑΓ. Ὡνησάμην ὅσα φῆς. Τὰρδύριον μένοι ἐς αὐτίς καταβαλῶ. ΕΡ. Τί ἐν σοι τέκνομα; ΑΓ. Δίῳν Συρακῆσι. ΕΡ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ.

ιβ'. Τὸν Ἐπικέρειον σὲ ἤδη καλῶ. Τίς ἀνείνεται τέτον; Ἔσι μὲν τῷ γελῶντι ἐκείνῃ μαθητῆς, καὶ τῷ μεθύοντι, ἔς μικρῷ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν. Ἐν δ' πλέον οἶδεν αὐτῶν, παρόσον ἀσεβέστερ' τυγχάνῃ. Τὰ δ' ἄλλα, ἡδὺς, καὶ λιχνεία φίλ. ΑΓ. Τίς ἡ τιμή; ΕΡ. Δύο μναῖ. ΑΓ. Λάμβανε. Τὸ δᾶνα δ' ὅπως ἴδω—— τίσι χαίρει ἑδεσμάτων; ΕΡ. Τὰ γλυκέα σίλειται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστ' αὐτὰς ἰσχάδας. ΑΓ. Χαλεπὸν μὲν ἐδέν· ἀνήσομαι γδ' αὐτῷ παλάθας τῶν καρικῶν.

κ'. ΖΕΥ. Ἄλλον κάλῃ· τὸν ἐν χρεῶν κερίαν ἐκείνον, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς σοᾶς. ΕΡ. Εὖ λέγεις· εἰκόνασι δ' ἐν πολὺ τι πληθῶ αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπηνήκοτων. Αὐτὴν δ' ἀρεῖην παλῶ, τὸν βίον τὸν τελειότατον. Τίς πάντα μόνι εἶδέναι θέλει; ΑΓ. Πῶς τέτο φῆς; ΕΡ. Ὅτι μόνι οὐτ' ὁ σοφὸς, μόνι καλὸς, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ρήτωρ, πλέσιος, νομοθέτης, καὶ τᾶλλα ὅποσα ἐσίν. ΑΓ. Οὐκ ἔν, ὦ γαθε, καὶ μάγειρος μόνος, καὶ νῆ Δία γε κυτοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα. ΕΡ. Ἐοικεν.

κα'. ΑΓ. Ἐλθε, ὦ γαθε, καὶ λέγε πρὸς τὸν ἀνηλὴν ἐμὲ ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον, εἰ ἐκ ἀχθῆ πιπρασκόμεν, καὶ δὲ λ' ὦν; ΧΡΥΣ. Οὐδαμῶς· ἐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν· ὅσα δ' ἐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν. ΑΓ. Οὐ μανθάνω ἢ λέγεις. ΧΡ. Τί φῆς; ἐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἐσι προημένα, τὰ δ' ἐμπαλιν ἀποπροηγμένα; ΑΓ. Οὐδὲ νῦν μανθάνω. ΧΡ. Αἰκότως· ἐ γὰρ εἰ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, εἰδὲ καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις. Ὁ δ' σπευδαῖ, ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, ἐ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα καὶ παρασύμβαμα, ὁποῖων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει. ΑΓ. Πρὸς τὴν φιλοσοφίας, μὴ φθονήσης καὶ τῆτο εἰπεῖν, ὅ, τι σύμβαμα, καὶ τί παρασύμβαμα. Καὶ γὰρ ἐκ οἷδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τῆς ῥυθμῆς τῶν ὀνομάτων. ΧΡ. Ἄλλ' ἐδάς φθόν· ἦν γὰρ τις χαλὸς ὦν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χαλῷ ποδὶ προσπλάισας λίθῳ, τραῦμα εἴς ἀφανῆς λάβῃ, ὁ τοιούτ' εἶχε μὲν δήπε σύμβαμα τὴν χαλεῖαν, τὸ τραῦμα δ' παρασύμβαμα προσέλαβεν.

κβ. ΑΓ. Ὡς τὴν ἀσχινοίας. Τί δ' ἄλλο μάλιστα φῆς εἰδέναι; ΧΡ. Τῶν λόγων πλέκλινας, αἷς συμποδίζω τὰς προσομιλῆντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾶν ποῖω, φιμὼν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιβίβεις. Ὀνομα δ' τῇ δυνάμει ταύτῃ, ὁ ἀοίδιμος συλλογισμός. ΑΓ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα καὶ εἰσιον λέγεις. ΧΡ. Σκόπη γέν· ἐσι σοι παιδίον; ΑΓ. Τί μήν; ΧΡ. Τῆτο ἦν πᾶς κροκοδειλὶς ἀρπάγη, πλησίον ποταμῷ πλαζόμενον εὐρών, κατὰ σοι ἀποδώσαν ὑπισχνεῖται αὐτὸ, ἦν ἔπεις τὰ ληθῆς ὅ, τι δέδοκται περὶ τῆς ἀποδόσεως τῆ βρέφους, τί φήσεις αὐτὸν ἰγνωκέναι; ΑΓ. Δυσσάποκρῖτον ἐρωτᾷς· ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰπὼν ἀπολαίσομαι.

ἀπολάβοιμι. Ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκρινάμεν^Θ,
ἀνάσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ κατὰ-
πιών. ΧΡ. Θάρρει καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι
θαυμασιώτερα. ΑΓ. Τὰ ποῖα; ΧΡ. Τὸν θερύ-
ζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τῷ Ἠλέκτρῳ,
καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον. ΑΓ. Τίνα τῶτον τὸν
ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τῷ Ἠλέκτρῳ λέγεις; ΧΡ.
Ἠλέκτρῳ μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνονι^Θ, ἢ
τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἄμα, καὶ ἐκ οἷδε παρεστῶ^Θ
γὰρ αὐτῇ τῷ Ὁρέστῳ ἐτι ἀγνώτ^Θ, οἶδε μὲν Ὁρέ-
στην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δ' ἔστ^Θ Ὁρέστης, ἀγνοεῖ.
Τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμαστὸν
ἀκρόσῃ λόγον. Ἀποκρίναι γάρ μοι, τὸν πατέρα οἶ-
σθα τὸν σεαυτῆ; ΑΓ. Ναί. ΧΡ. Τί ἔν, ἦν σοι
παραστήσας τινὰ ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τῶτον
οἶσθα; τί φήσεις; ΑΓ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν. ΧΡ.
Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς ἔστ^Θ ἦν ὁ πατήρ ὁ σός· ὥστε εἰ τῶ-
τον ἀγνοεῖς, δῆλ^Θ εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν.
ΑΓ. Οὐμινεν· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν, εἴσομαι
τῷ ἀλήθειαν.

κγ'. Ὅμως δ' ἔν τί σοι τῷ σοφίας τὸ τίλ^Θ; ἢ
τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῷ ἀρετῆς ἀφικόμεν^Θ;
ΧΡ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν καταγενήσομαι·
λέγω δ' πλεῖστον, υἱείαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. Πρῶτον
δ' ἀνάγκη πολλὰ προπονήσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις
παραθήσονται τὴν ὄψιν, καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ
σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημάτων.
Καὶ τὸ κεφάλαιον, ἐ δέμεις γενέσθω σοφὸν, ἦν μὴ
τρεῖς ἐφεξῆς τῷ ἐλλέβορον πίης. ΑΓ. Γενναῖά σε
ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. Τὸ δ' Γνίφωνα εἶναι,
καὶ τοκογλύφον, (καὶ γὰρ τάδε ὁρῶ σοι προσόντα) τί
φῶμεν; ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότ^Θ τὸν ἐλλέβορον, καὶ
τελείει πρὸς ἀρετὴν; ΧΡ. Ναί· μόνω ἔν τὸ δανείζειν
πρέποι

πρίποι ἂν τῷ σοφῷ. Ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογί-
ζεσθαι, τὸ δανείζεν ᾧ, καὶ λογίζεσθαι τὰς τόκους,
πλησίον εἶναι δοκεῖ τῷ συλλογίζεσθαι, μόνον ἂν εἴη τῷ
σπεδαίει, καθάπερ ἐκείνο, καὶ τῷτο· καὶ ἔμνονον γε
ἀπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τὰς τόκους, ἀλλὰ καὶ τέταν
ἐτέρους τόκους λαμβάνειν. Ἡ γὰρ ἀγνοεῖς, ὅτι τῶν
τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθά-
περ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι; Ὁρᾶς δὲ ὅσα καὶ τὸν
συλλογισμὸν, ὅποιά φησιν. Εἰ τὸν πρῶτον τόκον
λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον· ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον
λήψεται· ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

κδ. ΑΓ. Οὐκ ἔν καὶ μισθὸν περὶ τὰ αὐτὰ φῶμεν,
ὥς σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ
δῆλον ὅτι μόνον ὁ σπεδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ
λήψεται. ΧΡ. Μανθάνεις· καὶ γὰρ ἐμαυτῷ εἵνεκα
λαμβάνω, τῷ δὲ διδόντι αὐτῷ χάριν. Ἐπεὶ γάρ
εἰς ὁ μὲν τις ἐκχύτης, ὁ δὲ περιεκλικός, ἐμαυτὸν μὲν
ἀσκάειν περιεκλικόν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην. ΑΓ.
Καὶ μὴν τὸν ἀντίον εἶπες, τὸν νέον μὲν εἶναι περιεκλικόν,
σε δὲ τὸν μόνον πλάσιον, ἐκχύτην. ΧΡ. Σκώπεις, ὦ
ἐγώ· ἀλλ' ὅρα μή σε ἀπολογεύσω ἀναποδείκτω συλ-
λογισμῷ. ΑΓ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τῷ βέλους; ΧΡ.
Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ διασφαλῆναι τὴν διάνοιαν.

κε. Ὁ δὲ μέγιστον, ἢν ἐθέλω, τάχιστα σε ἀπο-
δείξω λίθον. ΑΓ. Πῶς λίθον; καὶ γὰρ Περσεύς, ὦ
βέλτιστε, εἶναί μοι δοκεῖς. ΧΡ. Ὡδέπως. Ὁ
λίθος σῶμά ἐστι; ΑΓ. Ναί. ΧΡ. Τί δὲ, τὸ
ζῶον καὶ σῶμα; ΑΓ. Ναί. ΧΡ. Σὺ δὲ ζῶον; ΑΓ.
Ἐοικα γέν. ΧΡ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὢν. ΑΓ.
Μηδαμῶς· ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τῷ Διὶ, καὶ ἐξ
ὑπαρχῆς ποιήσον ἄνθρωπον. ΧΡ. Οὐ χαλεπὸν,
ἀλλ' ἐμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. Εἰπέ γάρ μοι, πᾶν
σῶμα

σῶμα ζῶον; ΑΓ. Οὐ. ΧΡ. Τί ᾖ, λίθῳ ζῶον;
ΑΓ. Οὐ. ΧΡ. Σὺ ᾖ σῶμα εἶ; ΑΓ. Ναί. ΧΡ.
Σῶμα ᾖ ὢν, ζῶον εἶ; ΑΓ. Ναί. ΧΡ. Οὐκ
ἄρα λίθῳ εἶ, ζῶόν γε ὢν. ΑΓ. Εὖγε ἐποίη-
σας, ὥς ἤδη με τὰ σκέλη, καθάπερ τῆς Νιόβης,
ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν. Ἀλλὰ ὠνήσομαί γε σέ-
πόσον ὑπὲρ αὐτῆ καταβαλῶ; ΕΡ. Μνᾶς δώδεκα.
ΑΓ. Λάμβανε. ΕΡ. Μόνῳ δ' αὐτὸν ἐώνησαι;
ΑΓ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἔτοι πάντες, ἕς ὀρεᾶς. ΕΡ.
Πολλοί γε, καὶ τὰς ὥμους καρτεροὶ, καὶ τὲ διερίζον-
το λόγοις ἀξιοί.

κς'. ΖΕΥ. Μὴ διάτρεξε· ἄλλον κάλε. ΕΡ.
Τὸν Περιπατητικόν σε φημί, τὸν καλὸν, τὸν πλέσιον.
Ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνετώτατον, τὸν πάντα ὅλως
ἐπισάμενον. ΑΓ. Ποῖον δέ τις ἐσί; ΕΡ. Μέ-
τριον, ἐπεικῆς, ἀρμόδιον τῷ βίῳ, τὸ ᾗ μέγιστον,
διπλῆς. ΑΓ. Πῶς λέγεις; ΕΡ. Ἀλλῷ μὲν ὁ
ἐκποδὲν φαινόμενος, ἄλλος ᾗ ὁ ἐντοσθεν εἶναι δοκεῖ·
ὥς ἦν πρὶν αὐτὸν, μέμνησο τὸν μὲν ἐσωτερικόν, τὸν
ᾗ ἐξωτερικόν καλεῖν. ΑΓ. Τί ᾗ γινώσκῃ μάλινα;
ΕΡ. Τρεῖς εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι,
ἐν τοῖς ἐκτός. ΑΓ. Ἀνδράπινα φρονεῖ πόσος δέ
ἐστιν; ΕΡ. Εἴκοσι μῶν. ΑΓ. Πολὺ λέγεις. ΕΡ.
Οὐκ, ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον
δοκεῖ ὥς ἐκ ἂν φθάνοις ὠνέμενον. Ἐτι ᾗ εἴσῃ
αὐτίκα μάλα παρ' αὐτῆ, πόσον μὲν ὁ κῶνυς βιοῖ
τὸν χρόνον, ἐφ' ὅσον ᾗ βάθῳ ἡ θάλασσα ὑπὸ τῆ
ἡλίου καταλάμπεται, καὶ ὅποιά τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν
ὀσρέων. ΑΓ. Ἡράκλεις, τῆς ἀκριβολογίας. ΕΡ.
Τί ᾗ, εἰ ἀκρίτοις ἄλλα πολλὰ τέτων ὀξυδερκέσσερα,
γονῆς τε πέρι, καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μητραις ᾗ
ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὥς ἄνθρωπῳ μὲν γελασικόν,
ὄνῳ ᾗ ἔ γελασικόν, ἐδὲ τεκταινόμενον, ἐδὲ πλατῆ-
ζόμενον;

ζόμενον; ΑΓ. Πάνσεμνα φῆς, καὶ ὄνησιφόρα τὰ μαθήματά· ὥς ἐνέμαι αὐτὸν εἰκοσιν.

κζ'. ΕΡ. Εἶεν. Τίς λοιπὸς ἡμῖν καταλέλειπται; ὁ Σκεπτικός ἔτι. Σὺ, ὁ Πυρρίας, πρόσθι, καὶ ἀποκηρύττε κατὰ τάχ'. "Ἦδη μὲν ὑπορρέουσιν οἱ πολλοί, καὶ ἐν ὀλίγοις ἢ πρᾶσις ἔσται. "Ομως δέ, τίς καὶ τῆτον ὠνεῖται; ΑΓ. "Εγώ· ἀλλ' ἐν πρῶτον εἰπέ μοι σὺ, τί ἐπίσασαι; ΠΥΡ. Οὐδέν. ΑΓ. Πῶς τῆτ' ἔφησθα; ΠΥ. "Οτι ἐδὲν ὅλως εἶναί μοι δοκεῖ. ΑΓ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμὲν τινές; ΠΥ. Οὐδὲ τῆτο οἶδα. ΑΓ. Οὐδ' ὅτι σὺ τίς ὢν τυγχάνεις; ΠΥ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τῆτ' ἀγνοῶ. ΑΓ. "Ω τῆς ἀπορίας. Τί δαί σοι τὰ σάθμια ταυτὶ βούλεται; ΠΥ. Ζυγοςαῖω ἐν αὐτοῖς τὲς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπειθύνω καὶ ἐπειδὰν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοῦσθαι εἶδω, τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον. ΑΓ. Τῶν ἄλλων ᾗ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς; ΠΥ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτην μελαδιώκειν. ΑΓ. Τί δαί τῆτό σοι ἀδύνατον; ΠΥ. "Οτι, ὦ γὰρ ἐ καὶ λαλαμμένα. ΑΓ. Εἰκότως· βραδὺς γὰρ καὶ νωθὴς τις εἶναι δοκεῖς. "Αλλὰ τί σοι τὸ τέλ' τῆς ἐπιστάσεως; ΠΥ. "Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μήτε ἀκέναι, μήτε ὀρεῖν. ΑΓ. Οὐκ ἔν καὶ κωφὸς ἅμα καὶ τυφλὸς εἶναι λέγεις. ΠΥ. Καὶ ἀκριτός γε προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὅλως τὴ σκώληκος ἐδὲν διαφέρων. ΑΓ. "Ωνητέος εἴ διὰ ταῦτα. Πόσος τῆτον ἄξιον χρῆ φάναι; ΕΡ. Μῶς "Αττικῆς. ΑΓ. Λάμβανε· τί φῆς, ὦ ἕτος, ἐπριάμην σε; ΠΥΡ. "Αδελον. ΑΓ. Μηδαμῶς· ἐώνημαι γὰρ, καὶ τὰργύριον κατέβαλον. ΠΥ. "Επέχω περὶ τέττα, καὶ διασκεπτομαι. ΑΓ. Καὶ μὴν ἀκολυθε μοι, καθάπερ χρῆ ἐμὸν οἰκίτην. ΠΥ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῆς; ΑΓ. "Ο κῆρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ παρόντες. ΠΥ. Πάρεσι γὰρ ἡμῖν τι-
νες;

νες; ΑΓ. Ἄλλ' ἔγωγέ σε ἤδη ἐμβαλὼν ἐς τὸν μύ-
 λωνα, πείσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χέρω λόγον.
 ΠΥ. Ἐπέχω περὶ τέττε. ΑΓ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη
 γε ἀπεφηνάμην. ΕΡ. Σὺ μὲν παῦσαι ἀνιτένων, καὶ
 ἀπολύθῃ τῶ πριαμένῳ· ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον παρακαλε-
 μεν· ἀποκηρύξαιν γὰρ τὰς ιδιώτας, καὶ βαναύσας, καὶ
 ἀτοραίς βίης μέλλομεν.

ΔΙΑΛΟΓ. Γ. 3.

ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ, ΕΜΠΕΔΟΚΗΣ, ΠΛΑΤΩΝ,
ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΗΤΟΙ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ,
ΑΛΗΘΕΙΑ, ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΑΡΕΤΗ, ΣΥΛ-
ΛΟΓΙΣΜΟΣ, ΙΕΡΕΙΑ, ΕΛΕΓΧΟΣ, ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ.

Σ Ω Κ Ρ.

α'. ΒΑ'ΛΛΕ, βάλλε τὸν κατάραιον τοῖς ἀφθόνοις
λίθοις· ἐπίβαλλε τῶν βάλων· προσεπίβαλλε καὶ τῶν
ὀσφράκων· παῖε τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον· ὅρα μὴ
διαφύγῃ. Καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε· καὶ σὺ,
ὦ Χρύσιππε, καὶ σύ. Πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν
ἐπ' αὐτόν, “Ὡς πῆρῃ πῆρῃφιν ἀρήγῃ, βάκτρα δὲ
βάκτροις.” Κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ ἐκ ἔσιν ὃν
τινα ἡμῶν ἐχέρισε. Σὺ δ', ὦ Διόγηνες, εἴ ποτε
ἄλλοτε, χρῶ τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀνῆς· διδότω τὴν ἀξίαν,
βλάσφημος ὢν. Τί τέτο; κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκρε
καὶ Ἀρίσιππε; καὶ μὴν ἐκ ἐχερῆν. Ἐσὲ σοφοί, μνή-
σασθε δὲ θέρειδ' ὀργῆς.”

β'. Ἀριστέλες, ὁπισπούδασον ἔτι θάσσον. Κα-
λῶς ἐχρ'· ἐάλωκε τὸ θηρίον. “Εἰλήφαμέν σε, ὦ
μιαρὲ· εἴσῃ γὰρ αὐτίκα, οὗς τινὰς ὄησας ἡμᾶς
ἐκακηγό-

ἐκακηγόρης. Τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετέλθοι; ποικίλον γάρ τινα ἐπινοῶμεν θάνατον κατ' αὐτῷ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμενον· καθ' ἑκασον ἐπιτάκις γὰρ δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολαύειν. ΑΝΑΒ. Ἐμοὶ μὲν ἀνεσκολοπίσθαι δοκεῖ αὐτὸν, νῆ Δία, μασιγωθέντα γε πρότερον. ΑΛ. Τὴς ὀφθαλμῶν ἐκκεκόφθω. ΑΛ. Τὴν γλῶτταν αὐτὴν ὅππολὺ πρότερον ἀποτε-
 λρήσθω. ΣΩ. Σοὶ δὲ τί, Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ; ΕΜΠ. Ες τὴς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτόν, ὥς μάθοι μὴ λαιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι. ΠΛΑ. Καὶ μὴν ἄριστον ἦν, καθάπερ τινα Πενθεία, ἢ Ὀρφεα, “ Λα-
 κισὸν ἐν πέτραισιν εὑρέσθαι μόρον,” ἵνα ἂν καὶ τὸ μέγεθος αὐτῷ ἑκαστῷ ἔχον, ἀπαλλάττοιο.

γ'. ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς Ἰκεσίῃ φείσασθέ με. ΣΩ. Ἄραρεν· ἐκ ἂν ἀφελείης ἔτι. Ὀρᾶς ὃ δὴ καὶ τὸν Ὀμηρὸν αἰ λέγει, ὡς “ Οὐκ ἔστι λέεσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά;” ΛΟΥ. Καὶ μὴν καθ' Ὀμηρον ὑμᾶς καὶ αὐτὸς ἐκείνῳ αἰδέσεσθε ὅδ' ἴσως τὰ ἔπη, καὶ ἐπαρόψεσθε ραψωδῆσαντά με. “ Ζῶρεϊτ' ἐ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε ἄποινα, Χαλκὸν τε, χρυσὸν τε, τὰ δὴ φιλέεσι σοφοί περ.” ΠΛ. Ἀλλ' ἐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σὲ Ὀμηρικῆς ἀντιλογίας· ἄκουε δὴ, “ Μὴ δὴ μοι φύξιν γε, κακηγόρε, βάλλεο θυμῷ, Χρυσὸν περ λέξας, ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἀμᾶς.” ΛΟΥ. Οἵμοι τῶν κακῶν· ὁ μὲν Ὀμηρὸς ἡμῖν ἀπερακλῆ, ἢ μεγίστη ἐλπίς. Ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δὴ μοι καταφρακλῆον· τάχα γὰρ ἂν ἐκείνῳ λῶσειέ με. “ Μὴ κτείνειν τὸν ἱκέτην· ἐ γὰρ θέμις κτενεῖν.” ΠΛ. Τί ὃ, ἐχὶ κακείνα Εὐριπίδης ἐστίν, “ Οὐ δαυὰ πάσχειν δεινὰ τὰς ἐργασμένους;” ΛΟΥ. Νῦν ἐν ἑκατὶ ῥημάτων κτείνετε με; ΠΛ. Νῆ Δία· φησὶ γὰρ ἐκείνῳ αὐτὸς,

αὐτὸς, “ Ἀχαλίνων σομάτων, ἀνόμω τ’ ἀφροσύνας,
Τὸ τέλ^ς δυσυχία.”

δ. ΛΟΥ. Οὐκὲν ἐπειδὴ δέδοκται πάντως ἀπο-
κλινῶναι, καὶ ἑδεμία μηχανὴ τῇ διαφυγεῖν με, φέρετε,
τῷτο γὰρ εἴπατέ μοι, οἵτινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες
ἀνήκεσον πρὸς ἡμῶν, ἀνήκεσα ὀργίζεσθε, καὶ ἐπὶ
θανάτῳ συνελήφατέ με; ΠΛ. Ἄτινα μὲν εἰδῶσαι
ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σεαυτὸν ἐρώτα, ὦ κάκις, καὶ τῆς
καλῆς ἐκείνης σε λόγους, ἐν οἷς Φιλοσοφίαν τε αὐτὴν
κακῶς ἠγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥσπερ ἐξ ἀγο-
ρᾶς ἀποκληρύτλων σοφῆς ἄνδρας, καὶ τὸ μέγιστον,
ἐλευθέρους· ἐφ’ οἷς ἀγανακτήσαντες, ἀνεληλύθαμεν
ἐπὶ σε, παραιτησάμενοι πρὸς ὀλίγον τὸν Αἰδανέα,
Χρῦσιππ^ς ἔτοσι, καὶ Ἐπίκ^ς, καὶ Πλάτων ἐγὼ,
καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖν^ς, καὶ ὁ σιωπῶν ἔτ^ς Πυθαγόρας,
καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, ὁπόσους διέστυρες ἐν τοῖς λό-
γοις.

ε. ΛΟΥ. Ἀνέπνευσα· ἐ γὰρ ἀποκλινεῖτέ με,
εἰ μάθετε ὅποι^ς ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην. “ Ὡς
ἀπορρίψατε τὰς λίθους· μᾶλλον ἢ φυλάττετε· χρε-
σεσθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν ἀξίων. ΠΛ. Ληρεῖς·
σε δὴ χρὴ τήμερον ἀπολαλέναι· καὶ ἤδη γε “ Λαῖνον
ἔασο χιλιῶνα, κακῶν ἔνεχ’ ὅσα ἔοργας.” ΛΟΥ. Καὶ
μὴν, ὦ ἄριστοι, ὃν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἀπάντων ἐπαινεῖν,
οἰκείον τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὖνεν, καὶ ὁμογνώμονα, καὶ εἰ
μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ὀπίηδευμάτων, εὖ
ἴσσε ἀποκλινέντες, ἦν ἐμὲ ἀποκτείνῃς, τοσαῦτα ὑπὲρ
ὑμῶν πεπονηκότα. “ Ὁρᾶτε γὰρ μὴ τὸ τῶν νῦν φιλο-
σόφων αὐτὸ ποιῇτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώ-
μονες φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην. ΠΛ. Ὡ
τῆς ἀναισχυρίας· καὶ χάριν σοι τῆς κακῆγορίας προσ-
οφείλομεν; οὕτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἷς διαλεγέ-
σθαι;

σθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καταλογιῇ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ
τοσαύτῃ ὕβρι καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων;

5. ΔΟΥ. Πῶ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα;
ὅς ἀεὶ φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ
ὑμᾶς αὐτὰς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, ἕς κατα-
λελοίπατε, ὁμιλῶν; αὐτὰ γὰρ ἀφημι ταῦτα πόθεν
ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβὼν, καὶ κατὰ τὴν μέ-
λιτταν ἀπαιδισάμενος, ὅπιδέικνυμαι τοῖς ἀνθρώποις;
οἱ δ' ἐπαινεῖσι, καὶ γνωρίζουσιν ἐκάστω τὸ ἀνθ', ὅθεν,
καὶ παρ' ὅττι, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην· καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ
ζηῆσι τῆς ἀνθολογίας, τὸ δ' ἀληθές, ὑμᾶς, καὶ
τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἱ τοιαῦτα ἐξηνήκατε
ποικίλα, καὶ πολυειδῆ τὰς βαφάς, εἴ τις ἀναλέξα-
σθαί γε αὐτὰ ἐπίσαιτο, καὶ ἀναπλέξασθαι, καὶ ἀρμό-
σασθαι, ὡς μὴ ἀπάδαν θάτερον θατέρου. Ἔσθ'
ὅστις ἔν, ταῦτα εὖ πεπονθὼς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν
εἰπεῖν ὅππῃ κερήσειεν εὐεργέτας ἄνδρας, ἀφ' ὧν εἶναιί
τις ἔδοξεν; ἐκτός ἐι μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν, ἢ τὸν
Εὐρύλον, εἴη τὴν φύσιν, ὡς ταῖς Μῆσαις ἀντάδειν
παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδὴν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν,
ἐναντία τοξεύων, καὶ ταῦτα, δοτῆρι ὄντι τῆς τοξικῆς.

Ζ'. ΠΑ. Τῆτο μὲν, ὦ γενναῖε, κατὰ τὰς
ρήτορας εἰρηλαί σοι ἐναντιώτατον γὰρ ἔστι τῷ πρέ-
σβυτι, καὶ χαλεπωτέρην σε ὅπιδέικνυσι τὴν τόλμαν, εἴ-
γε τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχαρισίᾳ πρόσσειν, ὅς παρ' ἡμῶν
τὰ τοξεύματα, ὡς φῆς, λαβὼν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες,
ἕνα τῆτον ὑποθέμενος τὸν σκοπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς
ἀπορεύειν κακῶς. Τοιαῦτα παρὰ σὲ ἀπειλήφαμεν,
ἀνθ' ὧν σοι τὸν λειμῶνα ἐκείνον ἀναπετάσαντες, ἐκ
ἐκωλύμενον δρέπεσθαι, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμε-
νον ἀπελθεῖν. "Ὡς ἐπὶ διὰ γε τῆτο μάλιστα, δίκαιος
ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

ἦ. ΔΟΥ.

ή. ΔΟΥ. Ὁρᾶτε, πρὸς ὀργὴν ἀκέει, καὶ ἔδεν τῶν δικαίων προσίσθε. Καίτοι ἐκ ἂν ᾗθη ποτὲ, ὡς ὀργὴ Πλάτων, ἢ Χρυσίππης, ἢ Ἀριστοτέλης, ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν καθίκοιτο ἂν ἀλλὰ μοι ἔδοκεῖτε μόνοι δὴ πόρρω εἶναι τῶ τοιούτῳ. Πλὴν ἀλλὰ μὴ ἀκρίβον γε, ὦ θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκλείντε με. Ὑμέτερον γὰρ καὶ τῷτο ἦν, μὴ βία, μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολίτευεσθαι, δίκη δὲ τὰ διάφορα διαλύεσθαι, διδόντας λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρῳ. Ὡς δὲ δικαστὴν ἐλόμενοι, κατηγόρησατε μὴ ὑμεῖς, ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅτινα ἂν χειροτονήσῃτε ὑπὲρ ἀπάντων ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. Κατὰ εἰ μὴ τι ἀδικῶν φαίνωμαι, καὶ τῷτο περὶ ἐμῆ γνώμης τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν ὑμεῖς δὲ βίαιον ἔδεν τολμήσετε. Ἦν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχών, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὐρίσκωμαι, ἀφῆσενσί μεν οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ εἰς τὴν ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς, καὶ παροξύναντας καθ' ἡμῶν, τὴν ὀργὴν τρέψετε.

Σ. ΠΛ. Τῷτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον, ὡς παρακρεσάμενος τὴν δικαστὴν, ἀπέλθοις. Φασὶ γὰρ ῥήτορά σε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι, καὶ πανῆρδον ἐν τοῖς λόγοις. Τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὃν τινα μὴ σὺ θεωροκῆσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σῆ ψήφισασθαι; ΔΟΥ. Θαρρῆτε τέττε γε ἕνεκα· ἔδεν τοιούτον διαιτητὴν ὑποπλόν ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσαι· ἂν γενέσθαι, καὶ ὅσις ἀποδώσειαί μοι τὴν ψῆφον. Ὁρᾶτε γὰρ, τὴν φιλοσοφίαν αὐτὴν μετ' ὑμῶν ποιῆμαι δικάστριαν ἐγὼ. ΠΛ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν; ΔΟΥ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε. Οὐδὲν ἔδεν

ἔδὲ τὸτο δέδία· τοσῶτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ἐν περισσίᾳ ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

ί. ΠΛ. Τί ποιεῖμεν, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; εἰκοὶ γὰρ ἀνὴρ ἐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξίων. ΣΩ. Τί ὃ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικασήριον, καὶ τῇ Φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκύνωμεν ὅ, τι καὶ ἀπολογήσεται; Τὸ πρὸ δίκης γὰρ ἐχήμετερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικόν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. Παρέξομεν γὰρ ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλεσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτῶ· καὶ ταῦτα, δικαιοσύνη χαίρειν αὐτοῖς λέγοντες. Ἡ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτε καὶ Μελίτε πέρι, τῇ ἐμῇ κατηγορησάντων, ἢ τῇ τότε δικασῶν, εἰ οὐτῷ τεθνήξειαι, μηδὲ τοπαράπαν ὕδατῷ μελαλαδῶν; ΠΛ. Ἀριστα παραινεῖς, ὦ Σώκρατες· ὥστε ἀπίωμεν ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν· ἢ ὃ δικασάτω, καὶ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη διαγνῶ.

ια. ΛΟΥ. Εὖγε, ὦ σοφώτατοι· ἀμείνω ταῦτα, καὶ νομιμώτερα. Τὰς μὲν τοι λίθους φυλάττετε, ὥς εἶπεν· δεήσῃ γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕπερον ἐν τῇ δικαστηρίῳ. Πῶς ὃ τὴν Φιλοσοφίαν εὖροι τις ἂν; οὐ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκᾷ. Καίτοι πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον, ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὥς ζυγίνοίμην αὐτῇ. Εἴτα ἐντυγχάνων ἂν τισι τριβάνια περιβεβλημένοις, ὃ πάγαντας βαθεῖς καθευμένοις, παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἦσαν φάσκουσιν, οἴομεν· εἰδέναι αὐτὰς, ἀνηρώτων. Οἱ ὃ πολὺ μᾶλλον ἐμῇ ἀγνοῦντες, ἢ ἐδ' ὅλως ἀπεκρίνοιντό μοι, ὥς μὴ ἐλέγχουιν ἐκ εἰδότες, ἢ ἄλλην δύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδέκνυνον. Οὐδέπω γὰρ καὶ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν.

ιβ.

ιβ'. Πολλάκις ὃ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός τινος, ἦκον ἂν ἐπὶ τινὰς θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γένεσθαι εὐρηκέναι· τεκμαιρόμενοι τῷ πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόντων, ἀπάντων σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσαλῶν, καὶ φροντιστικῶν τὴν πρόσοψιν. Μετὰ τούτων ἔν ξυμπαρεβυσθεὶς, καὶ αὐτὸς ἐσῆλθον ἂν. Εἷτα ἰώρων γυναιὸν τι ἔχ' ἀπλοϊκόν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστ' ἐς τὸ ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον ἐαυτὴν ἐπερρύθμιζεν· ἀλλὰ κατεφάνη μοι αὐτίκα ἔδὲ τὸ ἄφελον δοκῆν τῆς κόμης ἀκαλλάπτισον ἰῶσα, ἔδὲ τῇ ἰματίῃ τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιηδεύτως περιστέλλουσα. Πρόδην ὃ ἦν κοσμημένη αὐτοῖς, καὶ πρὸς εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπύτῳ δοκῆν προσχρωμῆν. Ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον, καὶ φύκος, καὶ τὰ ῥύμματα πάνυ ἱταϊρικά. Καὶ ἐπαινυμένη ὑπὸ τῶν ἑρασῶν ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε· καὶ εἰ δοίη τις, προχέρας ἐδέχετο· καὶ τὰς πλυσιωτέρας ἂν παρακαθισταμένη πλυσίον, τὰς πένθηας τῶν ἑρασῶν ἔδὲ προσέελεπε. Πολλάκις ὃ καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκύνιον, ἰώρων περιθέραια χρυσᾶ, τῇ ἐσχέλεων παχύτερα. Ταῦτα ἰδὼν, ἐπὶ ποδας αὐτῆς εὐθύς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τὰς κακοδαίμονας ἐκείνας, ἐλκομένους πρὸς αὐτῆς, καὶ τῆς ῥινόε, ἀλλὰ τῇ πώγωνι, καὶ κατὰ τὸν Ἰξίονα, εἰδῶλῳ ἀντὶ τῆς Ἥρας ξυνόνας.

ιγ'. ΠΑ. Τούτο μὲν ὁρθῶς ἔλεξας· καὶ γὰρ πρόδην ὃ, ἔδὲ πᾶσι γινώσκοντες ἢ θύρα. Πλὴν ἀλλ' ἔδὲν δεήσει βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἐνλαῦθα γὰρ ἐν Κεραμειῷ ὑπομνησθῆναι αὐτήν. Ἡ δὲ ἤδη περὶ ἀφίξεταί, ἐπανιῶσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὥς περιπατήσας καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ· τούτο γὰρ ὁσημέραι ἐθὺς ποιεῖν αὐτῇ. Μᾶλλον δὲ ἤδη προσέειπεν. Ὁρᾷς τὴν κόσμιον τὴν ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὴν προσηνὴ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ

ἐπὶ συννοίᾳ ἡρέμα βάδιζσαν; ΛΟΥ. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τὸ γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. Καίτοι μία πάντως ἦγε ἀληθὴς Φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς. ΠΛ. Εὖ λέγεις· ἀλλὰ δηλώσῃ ἥτις ἐστὶ, φθεγξαμένη μόνον.

ιδ'. ΦΙΛ. Παπαί· τί Πλάτων, καὶ Χρῦσιππος ἄνω, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά με τ' μαθημάτων; τί αὐθις ἐς τὸν βίον; ἄρά τις ὑμᾶς ἐλύπη τ' κάτω; ὀργιζομένοις γὰρ εἰκόατε. Καὶ τίνα τῶτον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ πε λωποδύτης τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλός ἐστι; ΠΛ. Νὴ Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύλων ἀσεβέστατος· ὃς τὴν ἱερωτάτην σὲ κακῶς ἀγορεύειν ἐπεχέρησε, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὅποσοι τί παρὰ σὲ μαθόντες, τοῖς μεθ' ἡμᾶς κατὰλελοίπαμεν. ΦΙ. Εἴτα ἠΐσανακτήσατε λοιδορησάμενε τινός, καὶ ταῦτα, εἰδότες ἐμὲ, οἷα πρὸς τῆς Κωμωδίας ἀπέκυσσα ἐν Διονυσίοις, ὅμως φίλην τε αὐτὴν ἡγῆμαι, καὶ ἔτε ἐδικασάμην, ἔτε ἡτιασάμην προσελθῆσα, ἐφίμῃ ἢ παίζειν τὰ εἰκότα καὶ τὰ ξυνηθὴ τῇ ἐορτῇ; Οἶδα γὰρ ὡς ἐκ ἂν τι ὑπὸ (κώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τὴν ἀντίον, ὅπερ ἂν ἦ καλόν, ὥσπερ τὸ χρυσίον ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποσίλβῃ, καὶ φανερώτερον γίνῃ). Ὑμεῖς ἢ, ἐκ οἶδα ὅπως, ὀργίλοι καὶ ἀγανακτικοὶ γεγονόατε. Τί δ' ἐν αὐτὸν αἵχετε; ΠΛ. Μίαν ἡμέραν ταύτην παραίτησάμενοι, ἤκομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχη τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακε· φῆμαι γὰρ ἡμῖν διήγγελον, οἷα ἔλεfen ἐπιῶν ἐς τὰ πλήθη καθ' ἡμῶν.

ιε'. ΦΙ. Εἴτα πρὸ δίκης ἐδὲ ἀπολαησάμενον ἀποκτενεῖτε; δῆλον γὰρ ἐστὶν εἰπεῖν τί θέλων. ΠΛ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀναβαλλόμεθα, καὶ σοὶ

Η

ο, τι

ὅ, τι ἂν δοκῇ, τέτο ποιήσῃ τέλῃ τῆς δίκης. ΦΙ. Τί φῆς σύ; ΛΟΥ. Τέτο αὐτὸ, ὃ δέσποινα Φιλοσοφία, ἥπερ καὶ μόνη τὰληθές ἐξευρεῖν δύναιο. Μόλις γὰρ εὐρόμην, πολλὰ ἰκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην. ΠΑ. Νῦν, ὃ κατάραιε, δέσποιναν αὐτὴν καλῆς, πρώην δὲ τὸ ἀτιμότερον Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τούτῳ ἀποκηρύττων θεάτρω κατὰ μέρη δὲ ὁβολῶν ἕκαστον εἶδῃ αὐτῆς τῶν λόγων. ΦΙ. Ὁρᾶτε μὴ ἐ Φιλοσοφίαν ἔτος γε, ἀλλὰ γόητας ἀνδρας, ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μιαιρὰ πράττοντας, ἡγόρευε κακῶς. ΛΟΥ. Εἴσῃ αὐτίκα, ἣν ἐθέλης ἀπολογεῖσθαι ἀκύν. Μόνον ἀπίωμεν ἐπ' Ἄρεον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν αὐτὴν, ὡς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καταφανεῖν πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει.

15. ΦΙ. Ὑμεῖς δὲ, ὃ φίλοι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περιπατήσατε· ἥξω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσασα τὴν δίκην. ΛΟΥ. Τίνες δὲ εἰσιν, ὃ Φιλοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμιοι καὶ αὐταὶ δοκῶσιν. ΦΙ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρωδὴς αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτὴν· ἡ προηγμένη δὲ, Παιδεία· ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὕτη, καὶ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλήθειά ἐστιν. ΛΟΥ. Οὐχ ὁρῶ ἥνινα καὶ λέγεις. ΦΙ. Τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην ἐχ' ὁρᾶς, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑποφεύγασαν αἰεὶ, καὶ διολισθαίνεσαν; ΛΟΥ. Ὁρῶ νῦν μόλις. Ἀλλὰ τί ἐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ὡς πληρὴς γένοιτο καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δὲ γε καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βέλομαι. ΦΙ. Νὴ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς. Οὐ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

17. ΑΛΗΘ. Ἀπίε ὑμεῖς· ἐγὼ γὰρ εἶδεν δέομαι ἀκύν, ὃ πάλαι οἶδα ὅποια ἐστίν. ΦΙΛ. Ἀλλ' ἡμῖν,

ἡμῖν, ὦ Ἀλήθεια, ἐν δέοντι ξυνδικάζοις ἂν, ὡς καὶ
καλαμηνύοις ἕκαστα. ΑΛΗ. Οὐκ ἔν ἐπάγωμαι καὶ
τὰ δεραπαινιδίῳ τέτω, εὐνοϊκώϊάτω μοι ὄντε. ΦΙ.
Καὶ μάλα, ὁπόσας ἂν ἐθέλῃς. ΑΛΗ. Ἐπεσθον,
ὦ Ἐλευθερία καὶ Παρρησία μεθ' ἡμῶν, ὡς τὸν δαίλαιον
τῆτον ἀνθρωπίσκον, ἐραστὴν ἡμέτερον ὄντα, καὶ κιν-
δυνόοντα ἐπὶ μηδεμίᾳ προφάσῃ δικάϊα, σᾶσαι
δυνηθῶμεν· σὺ δ', Ἐλεῖχε, αὐτῇ περιμένειν. ΛΟΥ.
Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα· ἡκέτω ᾗ καὶ ἔτ', καὶ εἴ τις
ἄλλ'. Οὐ γὰρ τοῖς τυχεῖσι θερίοις προσπολεμῆσαι
δείξει μοι, ἀλλ' ἀλαζόσιν ἀνθρώποις, καὶ δυσελέγκλοις,
ἀεὶ τινὰς ἀποφυγὰς εὕρισκομένοις· ὥς ἀναγκαῖον
ὁ Ἐλεῖχε. ΦΙ. Ἀναγκαιότατον μὲν ἔν. Ἀμεινον
ᾗ, εἰ καὶ τὴν Ἀπόδειξιν παραλάβοις. ΑΛ. Ἐπεσθε
πάντες, ἐπεὶ περ ἀναγκαῖοι δοκεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

ιθ'. ΑΝΑΒ. (Ὁρᾷ; προσελαιρίσει) καθ' ἡμῶν, ὦ
Φιλοσοφία, τὴν Ἀλήθειαν. ΦΙ. Εἴτα δεδιάλῃ, ὦ
Πλάτων, καὶ Χρῦσιππε, καὶ Αριστότελες, μή τι ψεύση-
ται ὑπὲρ αὐτῆς, Ἀλήθεια ἔσα, ΠΛ. Οὐ τέτο·
ἀλλὰ δεινῶς πανῆργός ἐστι, καὶ κολακικός· ὥς παρα-
πέισθ' αὐτήν. ΦΙ. Θαρρῆτε· ἐδὲν ἐ μὴ γένῃλαι
ἄδικον, Δικαιοσύνης ταύτης συμπαρούσης. Ἀπία-
μεν ἔν.

ιβ'. Ἀλλ' εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τῆνομα; ΛΟΥ.
Ἐμοὶ Παρρησιάδης, Ἀληθίων', τῇ Ἐλεγχικλέους.
ΦΙ. Παῖρις δέ; ΛΟΥ. Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν
Ἐπιδραϊδίων. Ἀλλὰ τί τέτο; καὶ γὰρ τέτων τινὰς
οἶδα τῶν ἀντιδίκων με, ἐχ' ἥττον ἐμῇ βαρβαρίας τὸ
γένος· ὁ τρόπος ᾗ καὶ ἡ παιδεία, ἐ κατὰ Σολείας, ἢ
Κυπρίους, ἢ Βαβυλωνίους, ἢ Σταφειρίτας. Καίτοι
πρὸς γε σέ, ἐδὲν ἂν γένοιτο ἔλαττον, ἐδ' εἰ τὴν φωνὴν
βαρβαρος εἴη τις, εἴπερ ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία

φαίνοιτο ἔσα. ΦΙ. Εὖ λέγεις· ἄλλως γὰρ τῆτο ἠρόμην.

κ'. Ἡ τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίσασθαι τῷτό γε. ΛΟΥ. Μισαλαζών εἰμι, καὶ μισογόνος, καὶ μισοψευδῆς, καὶ μισότυφος· καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοις-τῶδες εἶδος τῶν μιᾶρῶν ἀνθρώπων· πάνυ ᾗ πολλοὶ εἰσιν, ὡς οἶσθα. ΦΙ. Ἡράκλεις, πολυμισῇ τινα μέτε τὴν τέχνην. ΛΟΥ. Εὖ λέγεις· ὁρᾷς γὰρ ὅποσοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα· λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τῆ φιλῶ τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν· φιλαλήθης γὰρ, καὶ φιλόκαλος, καὶ φιλαπλοϊκός, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖδι συγγενῇ. Πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ ταύτης ἄξιοι τῆς τέχνης· οἱ ᾗ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ ταλ-τόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι, πειλακισμύριοι. Κινδυνεύω τοιᾶρ' ἐν τὴν μὲν ὑπ' ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη, τὴν ᾗ πάνυ ἠκριβωκέναι. ΦΙ. Καὶ μὴν οὐκ ἔχερ' ἡν τῆ γὰρ αὐτῆ καὶ τάδε, φασί, καὶ τάδε. Ὡς μὴ διαίρε' τὰ τέχνα· μία γὰρ ἔσον, δὴ εἶναι δοκῆσαι. ΛΟΥ. Ἀμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα, ᾗ Φιλοσοφία. Τὸ μέντοι ἐμὸν τοιῦτόν ἐστιν, οἷον τὲς μὲν πονηρὲς μισεῖν, ἐπαινεῖν ᾗ τὲς χρηστὰς καὶ φιλεῖν.

κα'. ΦΙ. Ἀγε δὴ, (πάρεσθ' ἡν γὰρ ἔνθα ἔχερ' ἡν) ἐν-ταῦθά πε ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος δικάζωμεν. Ἡ Ἱέρεια, διάθε' ἡμῖν τὰ βᾶθρα· ἡμεῖς ᾗ ἐν τοσέτω προσκυνήσωμεν τὴν Δεόν. ΛΟΥ. Ὡ Πολιάς, ἐλθέ μοι κατὰ τῶν ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὅποσα ἐπισημῶν ὡσημέραι ἀκρεῖς αὐτῶν· καὶ ᾗ πράττεσι ᾗ μόνῃ ὁρᾷς, ᾗτε δὴ ἐπίσκοπος ἔσα· νῦν καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτές. Ἐμὲ δ' ἡν πε κρατέμενον ἤδης, καὶ πλείους ᾗσιν αἱ μέλαιναι, σὺ προσθεῖσα τὴν σεαυτῆς, σῶζε.

κβ'. ΦΙ. Εἶεν· ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ καθήμεθα, ἔτοιμοι ἀκένν τ' λόγων· ὑμεῖς δ' προελόμενοί τινα ἔξ ἀπάντων, ὅσις ἄριστα κατηγορεῖσθαι ἂν δοκῇ, ξυνείρετε τ' κατηγορίαν, καὶ διελέγχετε· ἔ γδ' οἷόν τε πάντας ἅμα λέγειν. Σὺ δ', ὦ Παρρησιάδῃ, ἀπολογήσῃ τὸ μὲν αὖτε το. ΑΝΑ. Τίς ἔν' ὁ ἐπιηδειότατος ἔξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τ' δίκην; ΧΡΥ. Σὺ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλονοία Δαυμαστῇ, καὶ ἡ καλλιφώνια δεινῶς Ἀττικῇ, καὶ τὸ κεχαρισμένον, καὶ πειθὺς μεσόν· ἥτε σύνεσις, καὶ τὸ ἀκριβές, καὶ τὸ ἐπαλωγόν ἐν καιρῷ τῶν ἀποδείξεων, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσσεψιν. Ὡς τ' προσηγορίαν δέχῃ, καὶ ὑπὲρ ἀπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. Νῦν ἀναμνήσθητι πάντων ἐκείνων, καὶ συμφορὰς εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Προδίκον, ἢ Ἰππῖαν εἴρη). δεινότερος ἑτὸς ἐστίν. Ἐπίπαττε ἔν' καὶ τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ ἐκεῖνα καὶ συνεχῇ ἐρώτα. Καὶ σοι δοκῇ, καὶ κεῖνό πε παρὰ βουσον, ὥς ὁ μέγας Ζεὺς, πῆλόν ἄρμα ἐλαύνων, ἀγανακτῆσαι ἂν, εἰ μὴ ἔτ' ὑπόσχη τὴν δίκην.

κγ'. ΠΛ. Μηδαμῶς. Ἀλλά τινα τ' σφοδρότερον προχειρῶς εἶμεθα, Διογένην τῆτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κρατήν, ἢ καὶ σὲ, ὦ Χρύσιππε. Οὐ γδ' δὴ κάλεις ἐν τῷ παρόντι, καὶ δανότητι συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλὰ τινος ἐλεγκτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκώτης· ῥήτωρ δ' ὁ Παρρησιάδης ἐστίν. ΔΙ. Ἀλλ' ἐγὼ αὐτῷ κατηγορήσω· καὶ γὰρ ἐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τ' λόγων δεήσει. καὶ ἄλλως δ', ὑπὲρ ἀπάντας ὕβρισται, δὴ ὅσων πρώην ἀποκεκηρυγμένος. ΠΛ. Ὁ Διογένης, ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ ἀπάντων. Μέμνησο δ', ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτῷ μόνον προσέδιδεν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δ' ὄρεαι. Εἰ γὰρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα

ἐν

ἐν τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τῆτο μὲν μὴ ἐξέταζε, μηδ' ὅσις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος νῦν λέγε· ὅπως δὲ, ὑπὲρ Φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτι περιυβρισμένης, καὶ κακῶς ἀκουέσης ἐν τοῖς Παρρησιάδῃ λόγοις· καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφ᾽ ἑαυτῆς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὁ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, τῆτο ὑπερμάχῃ. "Ὅρα, σὲ μόνον προεσησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνότατα δόξαι, ἢ τοιαῦτα πιβευθῆναι, οἷα ἔτ' ἀπέφηνε.

κδ. ΔΙ. Θαρρείτε, ἐδὲν ἐλλέψομεν, ὑπὲρ ἀπάντων ἐρῶ. Καὶ ἡ Φιλοσοφία δὲ, πρὸς τὰς λόγους ἐπικλασθεῖσα, (φύσῃ γὰρ ἡμερος καὶ πρᾶός ἐστιν) ἀφίειναι διαβελδύηται αὐτὸν, ἀλλ' ἐτὰ ἐμὰ ἐνδεήσῃ· δέξω γὰρ αὐτῶν, ὅτι μὴ μάτην ξυλοφορέμεν. ΦΙ. Τῆτο μὲν μηδαμῶς· ἀλλὰ τῶ λόγῳ μᾶλλον, (ἄριστον γὰρ) ἢ περὶ τῶ ζύλῳ. Μὴ μέλλε δ' οὖν ἡδη γὰρ ἐκέχυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπῃ. ΛΟΥ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὧν Φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορεῖτωσαν μετ' ὑμῶν. Διογένης δὲ κατηρεῖται μόνος. ΦΙ. Οὐδέδιαις ἐν, μή σε καλὰ ψηφίσωμαι; ΛΟΥ. Οὐδαμῶς· πλείοσι γὰρ κρατῆσαι βέλομαι. ΦΙ. Γενναῖά σε ταῦτα. Καθίστατε δ' ἐν· σύ δ', ὧν Διόγενης, λέγε.

κε. ΔΙ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα περὶ τὸν βίον, ὧν Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ ἐδὲν δὲ λόγων. Ἴνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν τῆτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Χρύσιππον, καὶ τὰς ἄλλας, τίς ἐκ οἰδεν ὅσα ἐς τὸν βίον καλὰ ἐσεκομίσαντο; Ἀ δὲ τοιούτους ὄντας ἡμᾶς ὁ τρισκατάρατος ἔτοσι Παρρησιάδῃς ὕβρισκεν, ἡδη ἐρῶ. Ῥήτωρ γὰρ τίς, ὡς φασιν, ὧν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκίμῃσεις,

μήσεις, ὅποσον ἢ δεινότητος ἢ ἀκμῆς ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις, τῆτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσχεδιασάμενος, ἔπαύεται μὲν ἀγορεύων κακῶς, γόητας καὶ ἀπαλειῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπείθων καταγελαῶν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μηδὲν ὄντων. Μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι πρὸς τῶν πολλῶν ἤδη πεποίηκεν αὐτὸς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν, φληνάφους καὶ λήρους ἀποκάλων τὰ σὰ, καὶ τὰ (πρεδαιότατα, ὧν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευασμῷ διεξιῶν, ὥς ἐαυτὸν μὲν κροτεῖσθαι, καὶ ἐπαίνεσθαι πρὸς τῶν θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεσθαι. Φύσιν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ὁ πολὺς λεῶς, χαίρεισι τοῖς ἀποσκώπῃσι καὶ λοιδορεκμένοις, καὶ μάλιστα ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δοκῇ διασύρῃται· ὥσπερ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀρισοφάνει καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην τετονὶ ἐπὶ χλευασίᾳ παράγασιν ἐπὶ τὴν σκηνήν, καὶ κωμῶδῃσιν ἄλλοκότους τινὰς περὶ αὐτῆς κωμῶδίας. Καίτοι ἐκεῖνοι μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρός ἐτόλμων τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν Διονυσίοις ἐφεκόμενον αὐτὸ δρᾶν· καὶ τὸ σκῶμμα μέρος τι ἐδόκει τῆς ἐορτῆς· καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, φιλογελῶς τις ὢν.

κς'. Ὁ δὲ τὰς ἀρίστους ζυγκαλῶν, ἐκ πολλῆς φροντίδας, καὶ παρασκευασάμενος, καὶ βλασφημίας τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλη τῇ φωνῇ διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλην τετον, Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, καὶ ὅλους ἅπαντας, ἔτε ἐορτῆς ἐφεισῆς, ἔτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν παθῶν. Εἵχε γὰρ ἂν τινα συγνώμην αὐτῶν τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενοι, ἀλλὰ μὴ ἀρχῶν αὐτὸς ἔδρασε. Καὶ τὸ πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ᾧ Φιλοσοφία, ὑποδύεται· καὶ ὑπελθὼν τὸν Διάλογον, ἡμέτερον οἰκέτην ὄντα, τῶν ζυναλῶνισσῃ καὶ ὑποκρίσῃ χρῆται καθ' ἡμῶν· ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπέισας,

ἀναπείσας, ἑταῖρον ἡμῶν ἄνδρα, ζυγκωμωδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά· ὃς μόνος ἔπαρεσιν, οὐδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προδὲς τὸ κοινόν.

κζ'. Ἀνθ' ὧν ἀπάντων ἀξίον ἐστὶν αὐτὸν ὑποσχεῖν τὴν δίκην. Ἡ τί γὰρ ἂν εἰπῇν ἔχοι, τὰ σεμνότατα διασύρων ἐπὶ τούτων μαριύρων; Χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοῖστον, εἰ θεάσαιτο αὐτὸν κολασθέντα, ὥς μηδὲ ἄλλός τις ἐτι καταφρονοῖ φιλοσοφίας. Ἐπεὶ τόγχε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχεσθαι, ἔμεινότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας καὶ εὐθείας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. Τὰ μὲν γὰρ τελευταῖα, τίμι φορητά; ὃς καθάπερ ἀνδράποδα παραλαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ἐπιστήσας, ἀπημπούλησεν, ὥς φασι, τὰς μὲν ἐπὶ πολλῶν, ἐνὶ ἑνὶ δὲ, μὴδ' Ἀττικῆς· ἐμὲ δ' ὁ πονηρότατος ἔτος, δὴ ὁδοῶν· οἱ παρόντες δ' ἐγέλαν. Ἀνθ' ὧν γε αὐτοὶ τε ἀνεληλύθαμεν ἀγανακτῆσαντες καὶ σὲ ἀξιῶμεν τιμωρῆσαι ἡμῖν, τὰ αἰσχίστα ὑβρισμένοις.

κή. ΑΝΑ. Εὖγε, ὦ Διόγετες, ὑπὲρ πάντων καλῶς, ὅποσα ἔχρη, ἀπαντα εἴρηκας. ΦΙ. Παύσασθε ἐπαινεῖντες· ἔλχι τῷ ἀπολογυμένῳ. Σὺ δὲ, ὦ Παρρησιάδῃ, λέγε ἥδη ἐν τῷ μέλει· σοὶ γὰρ τὸ ὕδαρ ῥεῖ νῦν. Μὴ μέλλε εἶν.

κθ'. ΠΑΡ. Οὐ πάντα με, ὦ Φιλοσοφία, κατήγορήσε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, ὅσα ἦν χαλεπώτερα, ἔκ οἷδ' ὅ, τι παθὼν, παρέλιπεν. Ἐγὼ δὲ τούτους δέω ἕξαρνος γενέσθαι, ὥς ἐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογία τινὰ μεμελετηκῶς ἀφίχθαι, ὥς καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς οὗτος ἀπεισιώπησεν, ἢ ἐγὼ μὴ πρότερον ἔφθην εἰρηκῶς, νῦν προσθήσων μοι δοκῶ. Οὕτω γὰρ ἂν μάθοις ἕσπιναις ἀπεκέρυτον, καὶ κακῶς ἡγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλῶν. Καί μοι μόνον

τέτο

τῆτο παραφυλάττετε, εἰ ἀληθῇ περὶ πάντων ἔρω. Εἰ δέ τι βλάσφημον ἢ τραχὺ φαίνοίτο ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὸν διελέγχομαι ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκείνους ἂν οἶμαι δικαιοτέρων αἰτιᾶσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιῶντας.

λ'. Ἐγὼ γὰρ ἐπεὶ δὴ τάχιστα ξυνεῖδον ὅποσα τοῖς ῥητορεύσει τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην, καὶ ψεῦδος, καὶ θρασυτητα, καὶ βοήν, καὶ ὠτισμους, καὶ μυρία ἄλλα, ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον· ἐπὶ δὲ τὰ σὰ, ᾧ Φιλοσοφία, καλὰ ὠρμήσας, ἡξίεν ὅποσον ἔτι μοι λοιπὸν τῆ βίης, καθάπερ ἐκ ζάλης καὶ κλύδωνος εἰς εὐδίον τινα λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος καλεσιῶναι. Καὶ περὶ δὴ μόνον παρέκλυψα εἰς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τέσδε ἅπαντας ἐθαύμαζον, ἀρίστους βίης νομοθέτας ὄντας, καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπαγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα καὶ ξυμφορώτατα παραινῶντας, εἰ τις μὴ παραβαίνει αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι, ἀλλ' αἰτενὲς ἀποβλέπων εἰς τὰς κανόνας, οὓς προτεθέκατε, πρὸς τέττες ῥυθμίζοι καὶ ἀπευθύνοι τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὅπερ, νῆ Δία, καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτὲς ὀλίγοι ποιοῦσιν.

λα'. Ὅρων δὲ πολλὰς ἐκ ἔρωι φιλοσοφίας ἐχομένας, ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τῆ πράξεως, τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὅποσα παντὶ μιμεῖσθαι ῥᾶδιον, εὖ μάλα εἰκότως ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω, καὶ τὸ βᾶδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν· ἐπὶ δὲ τῆ βίης καὶ τῶν πραγμάτων, ἀνιφθεγγομένοις τῇ σχήματι, καὶ τὰναντία ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας, καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως, ἡγανάκτουν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴτις ὑποκρίτης τραγῳδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ γυναικίης, Ἀχιλλεῖα, ἢ Θησεία, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλεῖα

ὑποκρίνοίῃ αὐτὸν, μήτε βαδίζων, μήτε φθειγόμεν^Θ ἥρωϊκον, ἀλλὰ θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικύτῳ προσωπεῖω· ὃν οὐδ' ἂν ἡ Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο, πέρα τοῦ μερίε αὐταῖς προσεικότα· ἐχ' ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ καλλίνικ^Θ· ἀλλὰ μοι δοκεῖ τάχιστα ἂν ἐπιτρέψαι τῷ ῥοπάλῳ παίων τὸν τοῦτον, αὐτὸν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, οὕτως ἀτίμως κατατεθλυσμέν^Θ πρὸς αὐτῶ.

λβ'. Τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοιτας ὑπ' ἐκάνων ὄρων, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι· ὃς λεοντῇ περιβαλλόμεν^Θ, ἡξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοῶντας τὰς Κυμαίους ὀγκάμεν^Θ· μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δὲ τις αὐτὸν ξέν^Θ, καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. Ὁ δ' ἢ μάλιστά μοι δανόν, ὦ Φιλοσοφία, κατεφαίνετο, τῷτο ἦν. Οἱ γὰρ ἄνθρωποι, εἴ τινα τέταν ἐώρων πονηρὸν, ἢ ἄσχημον, ἢ ἀσελγές τι ὀπτηθεύοντα, ἐκ ἔσιν ὅσις οὐ Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιάτο, καὶ τὸν Χρῦσιππον εὐθύς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτε αὐτὸν ἐπάνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ ἐτὰς λόγους ἐποιεῖτο. Καὶ ἀπὸ τῆ κακῶς βιβνίος, πονηρὰ περὶ ὑμῶν εἰκαζον, τ' πρὸ πολλῶν τεθνηκότων· (καὶ γὰρ παρὰ ζώντας ὑμᾶς ἡ ἐξέτασις αὐτῶν ἐγίνετο, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν) ἐκεῖνον δ' ἐώρων σαφῶς ἅπαντες θανά καὶ ἄσεμνα ὀπτηθεύοντα, ὥστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐτῶ, καὶ ἐπὶ τὴν ὁμοίαν διαβολὴν συγκαλίσσασθε.

λγ'. Ταῦτα ἐκ ἤνεγκα ὄρων ἐγώ, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτὰς, καὶ διέκρινον ἀφ' ὑμῶν. Ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ἐπὶ τέτοις δέον, εἰς δικαστήριον ἀγείτε. Οὐκ ἔν ἦν τινα
καὶ

καὶ τῶν μεμνημένων ἰδὼν ἐξαδρεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόρρητα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγανακτῆσαι, καὶ διελέγξω, ἔμμε τὸν ἀσεβῆντα ἠγήσεσθε εἶναι; ἀλλ' ἐ δίκαιον ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοῦνται μασιγῶν εἰώθασιν, ἣν τις ὑποκρίηται, Ἀθηναῖν, ἢ Ποσειδάωνα, ἢ τὸν Δία ὑποδεδυκώς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν καὶ ἔδεν περ ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖνοι, ὅτι τὸν περιεέμενον αὐτῶν τὰ προσωπεῖα, καὶ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παῖν τοῖς μασιγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἡδύνῃσιν, οἶμαι, μασιγυμένων. Οἰκέτην μὲν γὰρ, ἢ ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι, μικρὸν τὸ πλάισμα· τὸν Δία δ', ἢ τὸν Ἡρακλέα, μὴ κατ' ἀξίαν ὀπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀποτρόπαιον ὥς, καὶ αἰσχρόν.

λδ'. Καὶ γὰρ αὐτὰ καὶ τότε πάντων ἀτοπώτατόν ἐστιν, ὅτι τὰς μὲν λόγους ὑμῶν πάντῃ ἀκριβεῖσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δ' ἐπὶ τέτῳ μόνον ἀναγιγνώσκοντες αὐτὰς καὶ μελετῶντες, ὡς τὰναντία ἐπιηδεύουσιν, ἔτω βίῃσι. Πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασὶν, οἷον χρημάτων κατὰφρονεῖν, καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἶσθαι ἀγαθόν, καὶ ἀόρετον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τέτων ὑπερορᾶν, καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ, ὦ θεοί, καὶ σοφὰ, καὶ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. Οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τὰς πλεσίς τε διήπασιν, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχῆνασιν, ὀφιλώτεροι μὲν τῇ κυνιδίῳ ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγῶν, κολακδικώτεροι δ' τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δ' τῶν ὄνων, ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικότεροι δ' τῇ ἀλεξιδυόνων. Τοιαῦτα γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλεσίαν θύρας ἀλλήλους παρωθούμενοι, καὶ δαίπνα πολυάνθρωπα δαιπνῆτες, καὶ ἐν αὐτοῖς τέτοις ἐπαινῆτες φοβητικῶς, καὶ πέρα τῆ καλῶς ἔχοντος ἐμφορέμενοι,

καὶ μεμφίμοιροι φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῇ καὶ ἀπῶδᾳ φιλοσοφῆντες, καὶ τὸν ἄκρατον καὶ φέροντες. Οἱ ἰδιῶται δὲ, ὅποσοι ζυμπίνεσι, γελῶσι δηλαδὴ, καὶ καταπύουσι φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα κατάρματα ἐκτρέφα.

λε'. Τὸ δὲ πάντων αἰσχισον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλούσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγῶς, μικρὸν ὕστερον αἰτῇ προσελθὼν, καὶ ἀγανακτῆ μὴ λαβὼν, ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων, καὶ διάδημα, καὶ τᾶλλα, ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαιΐοιη, τῶν ὑποδεεζέων δεόμενος. Ὅταν μὲν οὖν αὐτὸς τι δέη λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τῆ κοινωνικῶν εἶναι δαῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλεῖστος, καὶ, τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ ἀργύριον, ἔδεν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδαν διαφέρειν; ὅταν δὲ τις ἐπικερίας δεόμενος ἐταῖρος ἐκ παλαιῶ, καὶ φίλος, ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα αἰτῇ προσελθὼν, ζῶπῃ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ καλινωδία τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. Οἱ δὲ πολλοὶ περὶ φιλίας ἐκείνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλόν, ἐκ οἷο ὅπῃ ποτὲ οἴχεται πάντως ταῦτα ἀποπλάμενα, πλερόντα ὡς ἀληθῶς ἔπῃ, μάτην ὀσημέραι πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς διατριβαῖς σκιαμαχέμενα.

λς'. Μέχρι γὰρ τήτου φίλος ἕκαστος αὐτῶν, ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον ἢ χρυσίον ἢ προκείμενον ἐν τῷ μέσῳ. Ἦν δὲ τις ὅλον ἐπιδείξεται μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκέρυκτα πάντα, καὶ τὰ βιβλία ἐξαλλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ σέφυεν· οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πάσχεσιν· ἐπειδάν τις ὅσῃ ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλη, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὅσῃ ὑλακτοῦσι. Λέγεται δὲ καὶ βασιλεὺς τις Αἰγύπτῳ πιθήκους ποτὲ πυρρίχίζειν διδάξαι

διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μιμηλώτατα δὲ ἐστὶ τῶν ἀνθρώπων) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι, ἀλουργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περικείμενα· καὶ μέχρι πολλῆς εὐδοκιμεῖν τὴν θείαν· ἄχρι δὲ τις θεαίης ἀσεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθηκοι ἰδόντες, καὶ ἐκλαδόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τῷ ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγίνοντο ἀντὶ πυρρίχισαίν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν ἐσθῆτα κατέρρηγνυν, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυρρίχης διελύτο, καὶ κατεγελάτο ὑπὸ τῆς θεάτρας.

λζ'. Τοιαῦτα καὶ οὗτοι ποιεῖσι· καὶ ἔγωγε τὰς τοιαύτους κακῶς ἡγόρευον, καὶ ἔτι ποτε παύσομαι διελίχων καὶ κωμῶδων. Περὶ ὑμῶν δὲ, ἢ τῶν ὑμῖν παραπελησίων (εἰσὶ γάρ, εἰσὶ τινες ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζηλῶντες, καὶ τοῖς ὑμείροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μανείην ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι ἢ σκαῖον. Ἡ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί γὰρ ὑμῖν τοιαῦτο βεβίωται; τὰς δὲ ἀλαζόνας ἐκείνους, καὶ θεοὺς ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. Ἡ σὺ γὰρ, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρῦσιππε, καὶ Ἀριστοτέλης, τί φατε προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιαύτους, ἢ οἰκτιρῶν τι καὶ συγγενὲς ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ; νῆ Δία Ἡρακλῆς, φασί, καὶ πίθηκος. Ἡ διότι πάγωνας ἔχεσι, καὶ φιλοσοφεῖν φασκοῦσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τῆτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτὰς; ἀλλ' ἤνεγκα ἂν εἰ πιθανοὶ γοῦν ἦσαν καὶ ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ θᾶπτον ἂν γυψ ἀηδόνα μιμήσασαίτο, ἢ οὗτοι φιλοσόφους. Εἴρηκα τὰ ὑπὲρ ἐμαυτῆς ὅποσα εἶχον. Σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρεθ' πρὸς αὐτὰς, εἰ ἀληθῆ ἐστὶ.

λη'. ΦΙ. Μετάσθθι, ὦ Παρρησιάδη· πορρωτέρω ἔτι. Τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴρ ἔδοξεν; ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Φιλοσοφία, μετὰ ζῶν λέγοντος αὐτῆ κατὰ τῆς γῆς δύναι ἡυχόμεν· οὕτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν. Ἐγνώριζον γὰρ ἀκέουσα ἑκάστον τῶν ποιόντων αὐτὰ, καὶ φέρμοζον μεταξύ τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μὲν ἐς τόνδε· τοῦτο δὲ ὁ δεῖνα ποιῆ· καὶ ὅλως ἔδαιξε τὸς ἀνδρας ἐναργῶς, καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεικότας, καὶ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπακάσας. ΦΙ. Καὶ γὰρ πάνυ ἡρυθείασα, ὦ Ἀρετή. Ὑμεῖς δὲ τί φατέ; ΑΝΑ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀφεῖσθαι αὐτὸν τῷ ἐκλήματι, καὶ φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτην ἀναγεγράφθαι; Τὰ γὰρ τῶν Ἰλιέων ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τραγῳδὸν τινὰ τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ἀσόμενον τὰς Φρυγῶν ξυμφοράς. Ἀδέτω γὰρ, καὶ τὸς θεοῖς ἐχθρὸς ἐκτραϊδεύτω. ΔΙ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἐπαινῶ τὸν ἀνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορούμενα, καὶ φίλον ποιῆμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

λθ'. ΦΙ. Εὐγε, ὦ Παρρησιάδη· ἀφίεμέν σε τῆς αἰτίας, καὶ ἀπάσαις κρατεῖς· καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ἄν. ΠΑΡ. Προσεκύνησα τήν γε πρώτην· μάλλον δὲ τραϊκώτερον αὐτὸ ποιήσαν μοι δοκῶ· σημανότερον γάρ. Ὡς μέγα ζεμνὴ Νίκη, τὸν ἐμὸν βίοτον κατέχοις, καὶ μὴ λήγοις σεφανῆσα. ΑΡΕ. Οὐκ ἔνδευτέρως κρατῆς ἤδη καταρχώμεθα· προσκαλῶμεν καὶ κείνους, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζεσι. Κατηγορήσθ' ὅτι Παρρησιάδης ἐκάστω. ΠΑΡ. Οὐδῶς, ὦ Ἀρετή, ἐλέξας. Ὡς σὺ, καὶ Συλλογισμὲ, κατακύψας ἐς τὸ ἄστυ, προσκήρυττε τὸς φιλοσόφους.

μ'. ΣΥΛ. Ἀκε, σίγα· τὸς φιλοσόφους ἤκειν ἐς ἀκρόπολιν, ἀπολοῖσσομένους ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς, καὶ Φιλοσοφίας,

Φιλοσοφίας, καὶ Δίκης. ΠΑΡ. Ὁρᾷς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. Ἄλλως γὰρ, δέδίασι τὴν Δίκην. Οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῶν ἐδὲ σχολὴν ἄγασιν, ἀμφὶ τὰς πλουσίας ἔχοντες. Εἰ δὲ βέλει πάντας ἤκειν, κατὰ τὰδε, ὦ Συλλογισμὲ, κήρυττε. ΦΙ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ σὺ, ὦ Παρρησιάδη, προσ- κάλει, καθότι σοὶ δοκεῖ.

μα'. ΠΑΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπὸν. Ἄκουε, σίγα· ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγασιν, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἶοναι τῷ ὀνόματι, ἤκειν ἐς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὴν διανομήν. Δύο μναὶ ἐκάσῃ δοθήσονται, καὶ σησαμαῖοι πλακῆς. Ὅς δ' ἂν πώγωνα βαθὺν ὀπιδείξῃ, καὶ παλάθην ἰσχάδων οὗτός γε προσε- πιλήψεται. Κομίζεν δ' ἐκάσον σαφροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἣ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς· ἐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταυτὰ γε, ἢ μὴ παρῇ· πέντε δὲ συλλογισμοὺς ἐξ ἅπαντων· καὶ γὰρ δέμεις ἀνευ τέτων εἶναι σοφόν. “Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, τῷ δόμεν, ὅς μετὰ πᾶσιν ἐριζέμεν ἐξοχὸν εἴη”.

μα'. Βασαί, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἀνοδὸς ὠτιζομένων, τὰς δύο μναὺς ὡς ἤκασαν μόνον. Παρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ κατὰ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ περὶ τὸν Ἄρειον πάγον ἔτι πλείους· ἐνιοὶ δὲ, καὶ κατὰ τὸν τῷ Τάλῳ τάφον· οἱ δὲ καὶ πρὸς τὸ Ἀνα- κείον προδόμενοι κλίμακας, ἀνέρπασιν βομβηδόν, νῆ Δία, καὶ βορρυδόν, ἐσμὲν δίκην, ἵνα καὶ καθ' Ὁμηρον εἴπω· ἀλλὰ καὶ κἄθεν εὖ μάλα πολλοὶ, καὶ ἀντιεύθεν “Μυρίαί, ὅσσα τε φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνετ' ἡρι”. Μετὰ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχὲ κλαγγηδὸν προκα- θίζόντων, καὶ πανταχῇ πῆρα, πώγων, κολακεία, ἀναισχυντία, βακτηρία, λιχνεία, Συλλογισμοὺς, φιλαργυρία. Οἱ ὀλίγοι δὲ, ὅποιοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα

κέρυγμα ἐκεῖνο ἀνῆσαν, ἀφανεῖς, καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λεγέσθαι ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. Τῆτο γέν τὸ θανότατόν ἐστιν, ὧ Φιλοσοφία, καὶ ὅ τις ἂν μέμφαιτό σε μάλιστα, τὸ μηδὲ ὀπιβάλλειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. Πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόητες ἔτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων. ΦΙ. Ἔσαι τῆτο μετ' ὀλίγον· ἀλλὰ δεχόμεθα ἤδη αὐτὰς.

μγ'. ΠΛΑΤΩΝΙ. Αὐτοὺς ἡμᾶς πρώτους χρὴ τὰς Πλατωνικοὺς λαβεῖν. ΠΥΘ. Οὐκ· ἀλλὰ τὰς Πυθαγορικές ἡμᾶς. Πρώτερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν. ΣΤΩ. Ληρεῖτε· ἀμείνους ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς σοᾶς. ΠΕΡΙ. Οὐ μὲν οὖν. Ἀλλ' ἐν γε τοῖς χρήμασι, πρῶτοι ἂν ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τῆ περιπάτου. ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τὰς πλακύντας δότε, καὶ τὰς παλάθας· περὶ δὲ τῶν μνῶν περιμυῖμεν, καὶ ὑστάτας δέη λαμβάνειν. ΑΚΑ. Πᾶ τὰ δύο τάλαντα; δείξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαῖκοι, ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμὲν ἐρισικώτεροι. ΣΤ. Οὐχ ἡμῶν γε ἢ Στωϊκῶν παρόντων.

μδ'. ΦΙ. Παύσασθε φιλονεικῶντες. Ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε ὠθεῖτε ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴσε κεκλημένοι. Καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, δικάσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς φιλοσοφούντες εἰσιν. Εἴτα ὅσοι μὲν ἂν εὐρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῖν δοκῶντα βιῶντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι κεκριμένοι. Τὰς γόητας δὲ, καὶ ἐδὲν ἡμῖν προσήκοντας, κακὰς κακῶς ὀπιτρίψομεν, ὥς μὴ ἀντιποιοῖντο τῶν ὑπὲρ αὐτὰς, ἀλαζόνες ὄντες.

μέ'. Τί τῆτο; φεύγετε, νῆ Δία, κατὰ τῶν γε, κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; Κενὴ δ' οὖν ἡ ἀκρόπολις·

πολις· πλὴν ὀλίγων τέτων, ὅποσοι μεμενήκασιν, οὐ φοβηθέντες τὴν κρίσιν. Οἱ ὑπηρεταί, ἀνέλεσθε τὴν πῆραν, ἣν ὁ Κυνίσκος ἀπέρριφεν ἐν τῇ τροπῇ· φέρε' ἴδω τί καὶ ἔχει, ἥπου δέρμενες, ἢ βιβλίον, ἢ ἄστους τ' αὐτοπυρεϊῶν; ΠΑΡ. Οὐκ· ἀλλὰ χρυσίον τουτὶ, καὶ μύρον, καὶ μαχαιρίδιον θυλικόν, καὶ κατόπτερον, καὶ κύβες. ΦΙ. Εὖγε, ὦ γενναῖε· τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσκήσεως· καὶ μετὰ τέτων ἡξίεις λοιδορεῖσθαι ἅπασι, καὶ τὰς ἄλλας παιδαγωγεῖν. ΠΑ. Τοῖστοι μὲν ἡμῖν οὗτοι. Χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ὄντινα τρόπον ἀγνοούμενα ταῦτα πεπαύσειν, καὶ διαγνώσκειν οἱ ἐντυγχάνοντες, οἵτινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἵτινες αὖ πάλιν οἱ τὰ ἑτέρας βίαι. Σὺ δ', ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε· ὑπὲρ ᾧ γὰρ τὸ γένοι' ἂν, ὥς μὴ ἐπικρατῇ σε τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν ἐς τὰς χρησούς μεμιγμένοι.

μς'. ΑΛΗ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδῃ ποιησώμεθα τὸ τοῖστον, ἐπεὶ χρῆστος ὤπται, καὶ εὖναις ἡμῖν, καὶ σὲ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, παραλαβόντα μεθ' αὐτῆς τὸν Ἐλεῖχον, ἅπασι τοῖς φάσκεσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν. Εἶθ' ὃν μὲν ἂν εὖρη γνήσιον ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίας, σεφανασάτω θαλῆ σεφάνῳ, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. Ἦν δέ τι, οἷοι πολλοὶ εἰσι, καταράτω ἀνδρὶ ὑποκρίσῃ φιλοσοφίας ἐνύχῃ, τὸ τριβώνιον περισπάσας, λποκειράτω τὸν πάγωνα ἐν χρεῶ πάνυ τραβοκερικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τῷ μείωνε σίγματι ὀπιθαλλέτω, ἢ ἐκκαυσάτω κατὰ τὸ μεσόφρεον· ὃ δ' τύπος τῆς καυτήσεως, ἔσω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος. ΦΙ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια. Ὁ δ' Ἐλεῖχος, ὦ Παρρησιάδῃ, τοιοσδε ἔσω, οἷος ὁ τ' ἀετῶν πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι λέγεται· καὶ μὰ Δία, ὥς κε κείνους ἀνιβλέπειν τῷ φωτὶ, καὶ πρὸς

πρὸς ἐκεῖνὸ δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προβεῖς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονήν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν εἶδης ὑπερορῶντα, καὶ μηδαμῶς ἐλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, οὐτ' ἔσω, ὁ τῷ θαλάῳ σεφόμεν'· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλεπόντα, καὶ τὴν χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπάγαν ἐπὶ τὸ καυτήριον τοῦτον, ἀποκείραντα πρότερον τὸν πῶγωνα.

μζ'. ΠΑ. Ὡς ἔδοξεν, ἔσαι ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία· καὶ ὅψις αὐτίκα μάλα τὰς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ πιθηκοφόρους, ὀλίγους δ' καὶ ἐσεφαναμένους. Εἰ βέλεισθε μέντοι, καὶ ἡαυθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νη Δί', αὐτῶν. ΦΙ. Πῶς λέγας; ἀνάξεις τοὺς φυγόντας; ΠΑ. Καὶ μάλα, ἣν ἡ Ἰερεῖά μοι ἐθέλη πρὸς ὀλίγον χρῆσαι τὴν ὁρμιαν ἐκέννη, καὶ τὸ ἄγκιστρον, ὅπερ ὁ ἄλιεύς ἀνέθηκεν, ὁ ἐκ Περαιῶς. ΙΕΡ. Ἰδὲ δὴ λάβε, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὡς πάντ' ἔχοις. ΠΑ. Οὐκὲν, ὦ Ἰερεῖα, καὶ ἰσχάδας μοι τινὰς δὸς ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον τῷ χρυσίῳ. ΙΕ. Λάμβανε. ΦΙ. Τί πρᾶττεν ἀνὴρ διανοεῖται; ΙΕ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι καὶ χρυσίῳ, καθεζόμεν' ἐπὶ τὸ ἄκρον τῷ τειχίου, καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν. ΦΙ. Τὶ ταῦτα, ὦ Παρρησιόδῃ, ποιεῖς; ἥτις τοὺς λίθους ἀλιεύσειν διέβηκας ἐκ τῶν Πελασγικῶν; ΠΑ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄβραν περίμενε. Σὺ δ', Πόσειδον ἄβρεῦ, καὶ Ἀμφίριτη φίλη, πολλὰς ἡμῖν ἀνάπεμπε ἔχθρῶν.

μη'. Ἀλλ' ὅρῳ τινὰ λάβρακα εὐμεγέθη, μάλλον δ' χρύσοφρον. ΕΛΕΓ. Οὐκ· ἀλλὰ γαλεός ἐστὶ προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεχηγώς. Ὅσφραται τῷ χρυσίου. Πλησίον ἤδη ἐστίν· ἐψαυσεν· εἴληπται· ἀνασπάσωμεν. ΠΑ. Καὶ σὺ, ὦ Ἐλεῖχε, νῦν ξυνηπιλαβῇ τῆς ὁρμιᾶς· ἄνω ἐστὶ· φέρε' ἴδω τίς εἰ, ὦ βέλτιστε ἰχθύων; Κύων ἔτός γε. Ἡράκλεις, τῶν ὀδόντων.

οδόντων. Τί τῆτο, ὦ γενναϊότατε; εἰληψαι λιχνεύων
περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα λήσεν ἡλπισας ὑποδεδυκάς;
ἀλλὰ νῦν ἔση φανερός ἅπασιν, ἐκ τῶν βραβύχων
ἀπηρτημένῳ. Ἐξέλωμ' τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ἄγκιστρον
τούτῳ. Κενόν εἶμι τὸ ἄγκιστρον. Ἡ δ' ἰσχὺς ἤδη
προσέσχηται, καὶ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ. ΔΙ.
Μὰ Δία, ἐξεμεσάτω, ὥς δὴ ἐπ' ἄλλας δελεάσωμ'.

ΠΑ. Εὖ ἔχει· τί φῆς, ὦ Διόγενης; οἶσθα τῆτον
ὅσῳ ἐσιν, ἢ προσήκει σοὶ τι ἀνὴρ; ΔΙ. Οὐδαμῶς.

ΠΑ. Τί ἔν, πόσῳ ἄξιον αὐτὸν χρὴ φάναι; ἐγὼ μὲν
γὰρ οὐδ' ὁλοῶν πρῶτον αὐτὸν ἐτιμησάμην. ΔΙ. Πολὺ
λέγεις· ἄεθλός τε γάρ ἐστι, καὶ εἰδεχθῆς, καὶ κληρὸς,
καὶ ἀτιμῷ. Ἄφες αὐτὸν κατὰ κεφαλὴν ἀπὸ τῆς
πέτρας. Σὺ δ' ἄλλον ἀνάσπασον, καθεὶς τὸ ἄγ-
κιστρον. Ἐκεῖνο μένοι ὄρα, ὦ Παρρησιάδῃ, μὴ
καμπηλόμυός σοι ὁ κάλαμ' ὀπκλασθῇ. ΠΑ.
Θάρρει, ὦ Διόγενης· κῆφοί εἰσι, καὶ τ' ἀφυῶν ἐλαφρό-
τεροι. ΔΙ. Νῆ Δία, ἀφύεσται γὰρ ἀνάσπα δ' ὅμως.

μθ. ΠΑ. Ἴδὲ, τίς ἄλλ' οὗτ', ὁ πλατὺς,
ὥσπερ ἡμίτομ' ἰχθύς προσέρχεται; ψῆτ' ἅ τις
κεχηνῶς ἐς τὸ ἄγκιστρον. Κατέπιεν· ἔχειται· ἀνα-
σπάσθω. Τίς ἐστιν; ΔΙ. Ὁ Πλατωνικός εἶναι
λέγων. ΠΑ. Καὶ σὺ, ὦ κατάρτατε, ἤκεις ἐπὶ τὸ
χρυσίον; ΠΑ. Τί φῆς, ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν
αὐτόν; ΠΑ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ ἔτ'.

ν. ΔΙ. Ἐπ' ἄλλον καθείσθω. ΠΑ. Καὶ μὴν ὄρω
τινα πάγκαλον προσιόντα, (ὥς ἂν ἐν βυθῷ δόξαι,
ποικίλον τὴν χροάν) ταινίας τινὰς ἐπὶ τῷ νάτῃ ὀπι-
χρύσας ἐχόντα. Ὁρᾷς, ὦ Ἐλεῖχε; ὁ τὸν Ἀριστοτέλην
προσποιέμεν, οὗτός ἐστιν. Ἦλθεν· εἴτα πάλιν
ἀπενήξατο. Περισκόπῃ ἀκριβῶς· αὐτὸς ἐπαιήλθεν.

ἔχανεν, εἴληπται, ἀνιμήσθω. ΑΡΙ. Μὴ ἀνέρη μὲ περὶ αὐτῆ, ὧ Παρρήσιάδῃ· ἀγνοῶ γὰρ ὅστις ἐστίν. ΠΑ. Οὐκἔν καὶ ἔτϙ, Ἀριστότελες, κατὰ τῶν περὶ τῶν.

νά. ΔΙ. Ἄλλ' ἰδοῦ, πολλές που τὲς ἰχθύς ὄρῳ κατὰ ταυτὸν ὁμόχροας, ἀκανθώδεις, καὶ τὴν ὀπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένους, ἐχίνων δυσληπτοτέρους. Ηπου σαγῆνης ἐπ' αὐτὰς δεήσῃ· ἀλλ' ἐ πάρεσιν. Ἰκανὸν εἰ καὶ ἓνα τινὰ ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπάσαιμεν. Ἡξί ᾗ ἐπὶ τὸ ἀγκιστρὸν δηλαδὴ, ὅς ἂν αὐτῶν δρασύτατϙ ᾗ. ΕΛ. Κάθεις, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ὀπιπολὺ τῆς ὀρμιᾶς, ὡς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὀδῆσι, καταπιὼν τὸ χρυσίον. ΠΑ. Καθῆκα· σὺ δέ, ὧ Πόσειδον, ὀπιείλῃ τὴν ἄγραν. Βαβαί, μάχοντ περὶ τῆ δελέατϙ. Καὶ οἱ μὲν ξυνάμα πολλοὶ φειτρώγεσι τὴν ἰσχάδα· οἱ ᾗ, προσφύλλες, ἔχονται τῆ χρυσίᾳ. Εὗ ἔχῃ· φειπάρεῃ τις μάλα κατερός. Φέρ' ἰδῶ τίνϙ ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγας. Καί· τοι γελιός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθύν λαλεῖν· ἄφωναί γὰρ αὐτοί. Ἀλλὰ σὺ, ὧ Ἐλέγχε, εἰπέ ὅτινα ἔχει διδάσκαλον αὐτῆ. ΕΛ. Χρύσιππον τειλονί. ΠΑ. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμαι προσῆν τῷ ὀνόματι. Σὺ δ' ἔν, Χρύσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς εἰπέ, οἶσθα τὲς ἄνδρας, ᾗ τοιαῦτα παρήνεις αὐτὰς ποιεῖν; ΧΡ. Νῆ Δία, ὑβριστικὰ ἐρωτᾷς, ὧ Παρρήσιάδῃ, προσήκειν τί ἡμῖν ὑπολαμβάνων τοιέτες ὄντας. ΠΑ. Εὗγε, ὧ Χρύσιππε, γενναῖϙ εἰ· ἔτω γὰρ καὶ αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκανθώδης ἐστὶ καὶ δέϙ μὴ διαπαρῇ τις τὸν λαιμὸν, ἐσθίαν.

νε. ΦΙ. Ἄλεις, ὧ Παρρήσιάδῃ, τῆς ἄγρας, μὴ καὶ τίς σοι, οἷον πολλοὶ εἰσιν, οἵχηται ἀποσπάσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀγκιστρὸν· εἰτά σε ἀποτίσαι τῇ ἱερείᾳ

ιερείᾳ δεήσῃ. "Ωσε ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν ὠσιπατήσασθαι. Καιρὸς ᾗ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἤκετε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γενήσεσθε τῆς προθεσμίας. Σὺ δὲ, καὶ ὁ Ἐλεῖχος, ὦ Παρρησιάδῃ, κύκλῳ ἐπὶ πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ σεφανεῖτε, ἢ ἐγκατακαίετε, ὡς ἔφην. ΠΑ. Ἐσαι ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. Χαίρει, ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν. Ἡμεῖς δὲ καλῶμεν, ὦ Ἐλεῖχε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. Ποῦ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δεήσῃ; μὲν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ εἰς τὴν Στοάν; ἀπὸ τῆς Λυκείας ποιησώμεθα τὴν ἀρχήν· εἰδὲν διοίσῃ τῆτο. Πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι πότ' ἂν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν τῶν σεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν καυσηρίων δεησώμεθα.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ δ. 4.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, Η ΚΑΥΚΑΣΟΣ.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ε Ρ Μ Η Σ,

α'. Ὁ μὲν Καύκασος, ὃ Ἡφαίσει, ἔτ', ὃ τὸν
 ἄθλιον Τιτᾶνα τετονὶ προσηλῶδαι δεήσει· περι-
 σκοπῶμεν ὃ ἤδη κρημνὸν τινα ὀπλήθειον, εἶπε τῆς
 χιόνος γυμνός ἐστιν, ὡς βεβαιότερον καταπαγάη
 τὰ δεσμά, καὶ ἔτ' ἅπασι περιφανὴς εἴη κρεμά-
 μεν. ΗΦ. Περισκοπῶμεν, ὃ Ἑρμῆ· ἔτε γὰρ
 ταπεινὸν καὶ πρόσγειον ἐσαυρώσθαι χρὴ, ὡς μὴ ἐπα-
 μύνειν αὐτῷ τὰ πλάσματ' αὐτῶν οἱ ἄνθρωποι,
 ἔτε μὴν κατὰ τὸ ἄκρον· ἀφανὴς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω·
 ἀλλ', εἰ δοκᾷ, κατὰ μέσον ἐνταῦθά περ ὑπὲρ τῆς
 φάραγγος ἀνεσαυρώσθω, ἐκπεταθεὶς τὸ χεῖρε ἀπὸ
 τετραὶ πρὸς τὸ ἐναντίον. ΕΡ. Εὖ λέγεις· ἀπότομοί
 τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβατοι, πανταχόθεν
 ἡρέμα ὀππινευκυῖαι· καὶ τῷ ποδὶ σενὴν ταύτην ὁ κρημνὸς
 ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὡς ἀκροποδιτὶ περ μόλις ἐξάναι·
 καὶ ὅλως ἐπικαιρότατος ὁ σαυρὸς ἂν γένοιτο. Μὴ μέλλε
 εἶναι, ὃ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ πάρεχε σεαυτὸν
 καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος. ΠΡΟ. Ἀλλ' ὑμεῖς
 γέν,

γῆν, ὧ Ἡφαιστει καὶ Ἑρμῇ, κατελήσατέ με παρὰ τὴν ἀξίαν δυσυχῆῖα. ΕΡ. Τῆτ' ἔφης, ὦ Προμηθεῦ, τὸ κατελήσατε, ἀντὶ τῆ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα παρακύσαντας τῆ ἐπιτάγματος; ἢ ἔχ' ἱκανὸς εἶναι σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλες ἂν χωρῆσαι δύο προπατ' αλευθῆναι; Ἀλλ' ὄρεγε τὴν δεξιάν· σὺ δ', ὦ Ἡφαιστει, καλὰ κλαίει, καὶ προσήλθ, καὶ τὴν σφύραν ἐρρώμένως κατὰ φερε. Δὸς καὶ τὴν ἐτέραν· καταλήφθω εὖ μάλα δ' αὐτή· εὖ ἔχθ. Καταπλήσειαι δ' ἥδη καὶ ὁ αἶτος ἀποκερῶν τὸ ἥπαρ, ὡς πάντα ἔχοις ἀντὶ τῆ καλῆς καὶ εὐμηχάνε πλᾶσικῆς. ΠΡ. ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετῇ, καὶ σὺ Γῇ μήτερ, οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, ἔδεν δεινὸν εἰργασμένῳ.

β'. ΕΡ. Οὐδὲν δεινὸν ἐργάσω, ὦ Προμηθεῦ, ὅς πρῶτα μὲν τὴν νόμην τῶν κρεῶν ἐγχερισθῆς, ἔτως ἄδικον ἐποιήσω, καὶ ἀπατηλὴν, ὡς αὐτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ὑπεξελίσσθαι, τὸν Δία δ' παραλογίσασθαι, ὅς α' καλύψας ἀργέτι δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδου, νῆ Δι', ἔτως εἰπόντ'· ἔπειτα δ' τὲς ἀνδρώπες ἀνέπλᾶσας, πανεργότατα ζῶα, καὶ μάλιστά γε τὰς χυναῖκας· ἐπὶ πᾶσι δ' τὸ τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, καὶ τῆτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. Τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένῳ, φῆς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι; ΠΡ. Ἐοικας, ὦ Ἑρμῇ, καὶ σὺ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι· ὅς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγωγε τ' ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίνετο, ἐτιμωσάμην ἂν ἑμαυτόν. Εἰ γῆν σχολή σοι, ἡδέως ἂν σοι καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δέξαιμι ἄδिका ἐγνωκότες περὶ ἐμῆ τὸν Δία· σὺ δ' (ἑαμύλῳ γὰρ εἴ καὶ δίκανικὸς) ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτῆς, ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔδετο, ἀνεξαυρῶσθαί με πλησίον τῶν Κασπίων τέτων πυλῶν

λῶν, ἐπὶ τῇ Καυκάσῳ, οἴκτισον δέμα παῶσι Σκύ-
 δαῖς. ΕΡ. Ἐωλον μὲν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφειν
 ἀγωνίῃ, καὶ ἐς ἔδην δέον. Ὅμως δ' ἔν λέγε· καὶ γὰρ
 ἄλλως φειμένον ἀναγκαῖον, ἐς' ἂν ὁ αἰετὸς καταπῇ
 ἐπιμελησόμενός σε τῇ ἥπατ'. Τὴν ἐν τῷ μέσῳ δὴ
 ταύτην σχολὴν καλῶς ἂν εἴῃ ἔχον, εἰς ἀκρόασιν κα-
 ταχρήσασθαι σοφιστικῇ, οἷ' αἰ σὺ πανεργότατ'
 ἐν τοῖς λόγοις. ΠΡ. Πρότερος ἔν, ὦ Ἑρμῆ, λέγε·
 καὶ ὅπως με ὡς δαιμότατα κατηγορήσης, μηδὲ καθυφῆς
 τι τ' δικαίων τῷ πατρός· σὲ δ', ὦ Ἥφαιστε, δικαστὴν
 ποιῆμαι ἔγωγε. ΗΦ. Μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον
 ἀντὶ δικασῆ ἴσθι με ἔξω· ὅς τὸ πῦρ ὑφελόμεν',
 ψυχρὰν μοι τὴν κάμινον ἀπολέλοιπας. ΠΡ. Οὐκ ἔν
 διελόμενοι τὴν κατηγορίαν, σὺ μὲν περὶ τ' κλοπῆς
 ἤδη σύειρε· ὁ Ἑρμῆς δ' καὶ τὴν ἀνθρωποποιίαν καὶ
 τὴν κραινομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δ' τεχνῖται, καὶ
 εἴπαιν δανοὶ εἰκάτε εἶναι. ΗΦ. Ὁ Ἑρμῆς καὶ
 ὑπὲρ ἐμῆ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ εἰ πρὸς λόγους τοῖς δικανικοῖς
 εἰμι, ἀλλ' ἄμφι τὴν κάμινον ἔχω τὰ πολλά· ὁ δ' ἢ
 ῥήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα εἰ παρὲργας μεμελέτηται
 αὐτῷ.

γ'. ΠΡ. Ἐγὼ μὲν ἐκ ἂν ποτε ὤμην καὶ περὶ τῆς
 κλοπῆς τὸν Ἑρμῆν ἐδελῆσαι ἂν εἴπαιν, ἐδὲ οὐειδιᾶν
 μοι τὸ τοῖστο, ὁμοτέχνῳ ὄντι· πλὴν ἀλλ' εἰ καὶ τοῖστο-
 τον, ὦ Μαίαις παῖ, ὑφίσασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν
 τὴν κατηγορίαν. ΕΡΜ. Πάνυ γέν, ὦ Προμηθεῦ,
 μακρῶν δὲ λόγων, καὶ ἱκανῆς τιν' παρασκευῆς ἐπὶ
 τὰ σοὶ πεπραγμένα· ἐχὶ δ' ἀπόχρη μόνον τὰ κεφάλαια
 εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων· ὅτι ἐπιτραπέντι σοι
 μοιράσαι τὰ κρία, σαρτῶ μὲν τὰ κάλλις ἐφύλατ-
 τες· ἐξηπάτησας δ' τὸν βασιλέα, καὶ τὰς ἀνδράπες
 ἀνέπλασας, ἐδὲν δέον· καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν,
 ἐκόμισας

ἐκόμισας παρ' αὐτῆς. Καί μοι δοκεῖς, ὦ βέλτιστε, μὴ συνίεναι ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις πάνυ φιλανθρώπων τῷ Διὸς πεπεραμένῳ. Εἰ μὲν ἔν' ἕξαρν^Θ εἰ μὴ εἰργάσθαι αὐτὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσιν τινα μακρὰν ἀπολύνειν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἐνὶ μάλισσά ἐμφανίζεν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δ' ὅφης τοιαύτην πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ τῶν ἀνθρώπων καινεργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς κατηγόρηαί μοι, καὶ μακρότερα ἔκ' ἂν ἔποιμι· λῆξ^Θ γὰρ ἄλλως τὸ τοιῆτον. ΠΡ. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ εἰρηκας, ὀψόμεθα μικρὸν ὕψερν· ἐγὼ δ' οὐ καὶ ἐπέπερ ἱκανὰ φῆς εἶναι τὰ κατηγορημένα, πειράσομαι ὡς ἂν οἷός τε ὦ, διαλύσασθαι τὰ ἐγκλήματ' αὐτά. Καὶ πρῶτον μὲν ἄκκσον τὰ περὶ τῶν κρεῶν. Καίτοι, νῆ τὸν ἔρανον, καὶ νῦν λέγων ταῦτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ τῷ Διὶ, εἰ ἔγωγε μικρολόγ^Θ καὶ μεμψίμοιρός ἐσι, ὡς διότι μικρὸν ὅσ' ἐν τῇ μερίδι εὗρεν, ἀνασκολοπισθῆσόμενον πέμπειν παλαιὸν ἔγωγε θεόν, μή τε τῷ (ὕμναρχος μνημονεύσαντα, μήτε αὐτὸ τῆς ὀργῆς τὸ κεφάλαιον ὃ ἐστὶν ἐννοήσαντα· καὶ ὡς μετὰ τὸ τοιῆτον ὀργίζεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μᾶλλον αὐτὸς λήψῃ). Καίτοι τάς γε ἀπάτας, ὦ Ἑρμῆ, τὰς τοιαύτας συμποτικὰς ἔσας, ἐχρῆς, οἶμαι, ἀπομνημονεύειν· ἀλλ' εἰ καὶ τι ἡμάρτηται μετὰ τὸν εὐωχεσθῶν, παιδιὰν ἤχῃσθαι, καὶ αὐτῷ ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δ' ὅτ' αὖριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσ^Θ, καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἑωλὸν τινα μνήμην διαφυλάττειν, ἀπαγε, ἔτε θεοῖς πρέπον, οὔτε ἄλλως βασιλικόν.

Δ. Ἦν γὰρ ἀφείλη τις τῶν συμποσίων τὰς κομψείας ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ τὸ σιλλαίνειν, καὶ ὀπιγελᾶν, τὸ καταλειπόμενον ἐστὶ μέδμη, καὶ κόρος^Θ, καὶ σιωπὴ, σκυθρωπὰ καὶ ἀτερεπῇ πράγματ' αὐτά, καὶ

ἤκιστα συμποσίῳ πρέποντα· ὥςτε ἐγὼ ἔδὲ μνημονεύειν
 εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι ᾤμην τὸν Δία, ἔχ' ὅπως καὶ τη-
 λικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσῃν, καὶ πάνθ' ἐνα
 ἡγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ διανέμων τις κρέα, παιδιάν
 τίνα ἔπαιζε, πειρώμεν· εἰ διαγνώσεται τὸ βέλτιον
 ὁ αἰρέμεν· Τίθει δ', ὦ Ἑρμῇ, τὸ χαλεπώτερον,
 μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονεμεμῆκεναι τῷ Διὶ, τὴν
 δ' ὅλην ὑψηλῆσθαι· τί ἔν' διὰ τῆτο ἐχρῆν, τὸ τῷ
 λόγῳ, τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμίχθαι, καὶ δε-
 σμὰ, καὶ σαυρῆς, καὶ Καύκασον ὅλον ὀπνοῆν, καὶ
 αἰετὲς κατὰπέμπειν, καὶ τὸ ἦπαρ ἐκκόπῃν; "Ορα γὰρ
 μὴ πολλὴν ταῦτα κατηγορήτῃ ἀγανακτῆντ' αὐτῷ
 μικροψυχίαν, καὶ ἀγένειαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν
 εὐχέρειαν. Τί ἂν ἐποίησεν ἔτ' ὅλον βῆν ἀπολείσας,
 εἰ κρεῶν ὀλίγων ἔνεκα τηλικαῦτα ἐργάζεται; Καίτοι
 πόσω οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ
 τοιαῦτα, ἔς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ ἐς ὀργὴν ὀχυτέρως εἶναι τῷ
 θεῷ; Ἀλλ' ὁμῶς ἐκείνων ἐκ ἔσιν ὅσις τῷ μαγεῖρῳ
 σαυρῆ ἂν τιμῆσαιτο, εἰ τὰ κρέα ἔψων, καθῆς τὸν
 δάκτυλον, τῷ ζῳμῷ περιελιχμήσατο, ἢ ὀπλωμένων
 ἀποσπᾶσας τῶν κρεῶν κατεβρόχθισεν· ἀλλὰ συγ-
 γνώμην ἀπονέμεσιν αὐτοῖς. Εἰ δ' καὶ πάνυ ὀργισθεῖν,
 ἢ κονδύλεις ἐνέτριψαν, ἢ κατὰ κόρρης ἐπάταξαν,
 ἀνεσκολοπίσθη δ' ἐδῆς παρ' αὐτοῖς τῶν τηλικέτων
 ἔνεκα. Καὶ περὶ μὲν τῶν κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν καί-
 μοι ἀπολογεῖσθαι· πολὺ δ' αἰσχρία κατηγορεῖν ἐκείνων.

Εἰ. Περὶ δ' τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τὰς ἀνθρώπους
 ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. Τῆτο δ', ὦ Ἑρμῇ, δι-
 τὴν ἔχον τὴν κατηγορίαν, ἐκ οἷδα καθ' ὁπότερον
 αἰτιᾶσθαι με. πότερα, ὥς ἔδὲ ὅλως ἐχρῆν τὰς ἀνθρώ-
 πους γεγενῆσθαι, ἀλλ' ἄμεινον ἦν ἀτρεμεῖν αὐτὰς γῇ
 ἄλλως ὄντας ἀνέργαστον, ἢ ὥς πεπλάσθαι μὲν
 ἐχρῆν,

ἐχρῆν, ἄλλον δὲ τινα καὶ μὴ τῆτον διεσχηματίσθαι τὸν τρόπον; ἐγὼ δ' ὅμως ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. Καὶ πρῶτον γε, ὡς ἐδεμία τοῖς θεοῖς ἀπὸ τῆς βλάβης γεγενῆς, τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸν βίον παραχθέντων, πειράσομαι διεκνύειν· ἔπειτα δ', ὡς καὶ συμφέροντα καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς παραπολὺ, ἢ εἰ ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε τὴν γῆν μένειν. Ἦν τοίνυν πάλαι (ῥᾶον γὰρ οὕτω δῆλον ἂν γένοιτο εἴ τι ἠδίκησα ἐγὼ μετακοσμήσας, καὶ νεωτερίσας τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους) τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον γένε' ἡ γῆ δ', ἄγριόν τι χρεῖμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ ταύταις ἀνημέροις λάσι· ὅτε δ' βαμοὶ θεῶν, ἢ νεῶς· πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ζόανον, ἢ τί ἄλλο τοιοῦτο, οἷα πολλὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα; Ἐγὼ δ' (αἰὲ γάρ τι προεβλάω εἰς τὸ κοινόν, καὶ σκοπῶ ὅπως αὐξήσεται μὲν τὰ τῶν θεῶν, ἐπιδώσει δ' καὶ τὰλλα πάντα εἰς κόσμον καὶ κάλλε'·) ἐνενόησα ὡς ἄμεινον εἴη ὀλίγον ὅσον τοῦ πλησῆ λαβόντα, ζῶα τινα συστήσασθαι, καὶ ἀναπλάσαι τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσειοκότα· καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ἤμην τῶν θεῶν, μὴ ὄντ' τῷ ἐναντίου αὐτῶν, καὶ πρὸς ὃ ἐμελλεν ἡ ἐξέτασις γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό· διητὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ' ἄλλως, καὶ συνετώτατον, καὶ τοῦ βελτίον' αἰσθανόμενον. Καὶ δὴ, κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδρι φύρας, καὶ διαμαλάξας, ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιλαβέσθαι μοι τῷ ἔργῳ.

ς'. Ταῦτ' ἐστὶν ἃ μεγάλα ἐγὼ τῶν θεῶν ἠδίκηκα. Καὶ τὸ ζῆμῖον ὅρας πηλίκον, εἰ ἐκ πηλοῦ ζῶα πεποίηκα, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον· καὶ, ὡς εἴκοι, τὸ ἀπ' ἐκείνης ἦττον θεοὶ εἰσιν οἱ

Θεοὶ, διότι καὶ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῶα τινὰ γεγένηται.
 Οὕτω γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττωμένων
 τῶν θεῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. Εἰ μὴ ἄρα
 τῷτο δέδιδε, μὴ καὶ ἔτοι ἀπόστασιν ἐπ' αὐτὸν βελεύ-
 σωσι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς τὰς θεάς, ὥσπερ οἱ
 Γίγαντες. Ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ οὐδὲν ἠδίκησθε πρὸς
 ἐμοῦ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶν ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ
 δεῖξόν τι καὶ ἐν τῷ μικρότατον, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ
 δίκαια ἔσομαι πεπονθὼς πρὸς ὑμῶν. "Οτι ὅς τις χρήσιμα
 ταῦτα γεγένηται τοῖς θεοῖς, ἔτως ἂν μάθοις, εἰ ἐπι-
 βλέψῃς τὴν γῆν ἐκέτι αὐχμηρὰν καὶ ἀκαλλῆ ἔσαν,
 ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωργίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις
 διακεκοσμημένην, καὶ τὴν θάλατταν πλεομένην, καὶ
 τὰς νῆσους κατοικημένας, ἀπανταχῆ ὅς βαμοῦς, καὶ
 θυσιάς, καὶ ναῦς, καὶ πανηγύρεις· μεστὰὶ δὲ Διὸς
 πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. Καὶ
 γὰρ εἰ μὲν ἐμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τῷτο ἐπλάσάμην,
 ἐπλεονέκτεν ἂν τῆς χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων
 τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπολ-
 λων[⊙], καὶ σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, νεὼς ἰδεῖν ἀπανταχῆ
 ἔστι, Προμηθέως δὲ, ἑδαμῶς. Ὅρᾳς ὅπως τὰ μαντῆ
 μόνῃ σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάττω
 ποιῶ. Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τότε· ἐννόησον, εἴ
 τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτῆμα, ἢ ποίημα,
 ὃ μηδεὶς ὀφείτῃ, μηδὲ ἐπαινέσεται, ὁμοίως ἡδὺ καὶ
 τερεπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι. Πρὸς δὲ τι τῶτ' ἔφην;
 ὅτι, μὴ γιγνομένων τῶν ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον συνέ-
 βαινε τὸ κάλλ[⊙] εἶναι τῶ ὅλῳ καὶ πλεόντι τινὰ πλε-
 τήσειν ἐμέλλομεν, ἔτε ὑπ' ἄλλῃ τινὸς θανμασθησό-
 μενον, ἔτε ὑμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον· ἐδὲ γὰρ ἂν
 εἴχομεν πρὸς ὃ, τι ἐλάττον παραβάμεν αὐτὸν, οὐδ'
 ἂν συνίεμεν ἡλίκα εὐδαιμονῆμεν, ἐχ' ὁρῶντες ἀμοίβε-
 τῶν

τῶν ἡμετέρων τινάς· ἔτω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δειχθεῖν ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμετροῖτο. Ὑμεῖς ὅ, τι μᾶν ἐπὶ τῷ πολιτεύματι τέτω δέον, ἀνεσταυρώκατέ με, καὶ ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδάκατε τοῦ βελδύματός.

Ζ'. Ἀλλὰ κακῆργοί τινες φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμῶσι, καὶ ἀδελφὰς γαμῶσι, καὶ πατράσιν ἐπιβελδύουσι. Παρ' ἡμῖν γὰρ ἔχι πολλὴ τέτων ἀφθονία; καὶ ἐ δὴπε διὰ τέτο αἰτιάσαιτ' ἂν τις τὸν ἕρηνον, καὶ τὴν γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο. Ἐπεὶ καὶ τέτο ἴσως φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς ἔχειν πράγματα ἐπιμελεμένους αὐτῶν. Οὐκὲν διὰ γε τέτο καὶ ὁ νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. Καὶ εἰ τέτω γε ἐργῶδες τέτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντίς ἐκ ἀτερπῆ ἔχυσά τινα διατριβήν. Τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, ἐκ ἔχοντες ὧν προνοομεν; ἡργῶμεν ἂν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπίνομεν, καὶ τῆς ἀμβροσίας ἐνεφορέμεθα, ἐδὲν ποιῶντες. Ὁ ὅ μάλιστά με πνίγει, τέτ' ἐστίν· οἱ μεμφόμενοι τὴν ἀνθρωποποιῖαν, καὶ μάλιστα τὰς γυναῖκας, ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν, καὶ ἐ διαλείπετε κατιόντες, ἄρτι μὲν ταῦροι, ἄρτι ὅ σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ δεῖς ὅξ αὐτῶν ποιῆσθαι ἀξιῶντες. Ἀλλ' ἔχρην, ἴσως φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τὰς ἀνθρώπους, ἄλλον δὲ τινα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν εἰκότως. Καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τέτε ἄμεινον προσετῆσάμην, ὃ πάντως καλὸν ἠπιστάμην; ἡ ἀσύνητον καὶ θηριῶδες ἔδει, καὶ ἄγριον ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἡ θεοῖς ἔθυσαν, ἢ τὰς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, ἔχι τοῖςτοι γενόμενοι; Ἀλλ' ὑμεῖς, ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἐκατόμβας προσάγωσιν, ἐκ φνέϊτε, καὶ ἐπὶ τὸν Ὀκεανὸν ἐλθεῖν δέοι, μετ' ἀμύμονας

ἀμύμονας Αἰθιοπῆας· τὸν δ' ἔτι τιμῶν ὑμῖν καὶ τῶν
 Δυσιῶν αἴτιον ἀνεσταυρώκατε. Περὶ μὲν ἔν ἀνθρώπων
 καὶ ταῦτα ἱκανά.

ἦ. Ἦδη δ', εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ μέτειμι, καὶ
 τὴν ἐπονείδιστον ταύτην κλοπὴν. Καὶ πρὸς θεῶν
 τῆτό μοι ἀπόκριναι, μηδὲν ὀκνήσας· ἐσθ' ὅ, τι
 ἡμεῖς τῆ πυρὸς ἀπολαλέκαμεν, εἴξῃ ὅτῃ καὶ παρ' ἀν-
 θρώποις ἐστίν; ἔκ ἂν εἴποις. Αὕτη γάρ, οἶμαι, φύ-
 σις τέθεικ' ἐπὶ κτήμασι· ἐδὲν τι ἑλαττον γίγνεται,
 εἰ καὶ τις ἄλλος αὐτῇ μεταλάβοι· ἐ γὰρ ἀποσείν-
 νεται ἱναυσαμένους τινός. Φθόνος δὲ ἀντικρυς τὸ τοιοῦτο,
 ἀφ' ὧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκησθε, τέτων καλύειν μετα-
 δίδόναι τοῖς δεομένοις. Καίτοι θεὸς γε ὄντας, ἀγαθὸς
 χρῆ εἶναι, καὶ δοτῆρας ἐάων, καὶ ἕξω φθόνος παντὸς
 ἐστάναι. Ὅπως γε εἰ καὶ τὸ πᾶν τῆτο πῦρ ὑφελόμενος
 κατεκόμισα εἰς τὴν γῆν, μηδ' ὅλως τι αὐτῇ κατα-
 λιπὼν, ἐ μέγα ὑμᾶς ἠδίκηκεν· ἐδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε
 αὐτῇ, μήτε ῥιγῶντες, μήτε ἔψοντες τὴν ἀμβροσίαν,
 μήτε φωτὸς ἐπιτεχνητοῦ δεόμενοι. Οἱ δ' ἄνθρωποι
 καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρῶνται τῷ πυρὶ,
 μάλιστα δ' εἰς τὰς δυσίας, ὅπως ἔχοιεν κνίσσαν
 ἀγυιάς, καὶ τοῦ λιθανωτῆ θυμιάων, καὶ τὰ μηρία
 καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν. Ὅρῳ δ' ὑμᾶς μάλιστα χαίρον-
 τας τῷ καπνῷ, καὶ τὴν εὐωχίαν ταύτην ἠδίστην
 οἰομένους, ὅπότεν εἰς τὸν θρανὸν ἡ κνίσσα γένηται
 ἐλισσομένη περὶ καπνῷ. Ἐναντιωτάτη τοίνυν ἡ μέμφις
 ἂν γένοιτο αὕτη τῇ ὑμετέρᾳ ἐπιθυμίᾳ. Θαυμάζω δ'
 ὅπως ἔχῃ καὶ τὸν ἥλιον κεκαλύκατε καταλάμπειν
 αὐτὸς· καίτοι πῦρ ἑτὸς ἐστὶ πολὺ θεϊότερόν τε, καὶ
 πυρῶδέστερον ἢ κακέϊνον αἰτιασθε, ὥς σπαθῶντα
 ἡμῶν τὸ κτήμα; Εἴρηκα. Σφῶ δ', ὦ Ἑρμῆ καὶ
 Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διευθύνετε,
 καὶ διελέγχετε· καὶ γὰρ αὐθις ἀπολογήσομαι.

Σ. ΕΡΜ,

Σ'. ΕΡΜ. Οὐ ράδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς οὕτω γενναῖον σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι. Πλὴν ἀλλὰ ὦνησο, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σε· εὖ γὰρ οἶδα, ὥς ἐξ καὶ δέκα γύπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας· οὕτω δεινῶς αὐτῇ κατηγόρηκας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. Ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὢν ἐπροεγίνωσκας ἔτῳ κολασθησόμενον. ΠΡΟΜ. Ἡπιστάμην, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι αὐθις οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλῳ ἐκ εἰς μακρὰν, κατατοξεύσαν ὃν φῆς ἐπιπτήσεσθαι μοι τὸν αἰτόν. ΕΡΜ. Εἰ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ ἐπίδοιμί σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχέμενον, ἐ μὲν τοι καὶ κρεανομῆντά γε. ΠΡΟΜ. Θάρρει· καὶ συνευαχέσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, ἐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας. ΕΡΜ. Τίνῳ ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσης εἰπεῖν. ΠΡΟΜ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν; Ἀλλ' ἐχρὴ λέγειν· φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόρρητον, ὥς μισθὸς εἶη, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καλαδίκης. ΕΡΜ. Ἀλλὰ φύλαττε, ὦ Τιτάν, εἰ τῆτ' ἄμεινον. Ἡμεῖς δ' ἀπίωμεν, ὦ Ἡφαιστε, καὶ γὰρ ἔστος ἡδὴ πλησίον ὁ αἰτός. Ὑπόμενε ἐν καρτερῶς· εἶη δέ γε ἡδὴ σοι τὸν Θηβαῖον, ὃν φῆς, τοξότην ἐπιφανῆναι, ὥς παύσειέ σε ἀνατεμόμενον ὑπὸ τῶ ὀρνέε.

Π Ω Σ Δ Ε Ι

Ι Σ Τ Ο Ρ Ι Α Ν

Σ Υ Γ Γ Ρ Α Φ Ε Ι Ν.

α'. ΑΒδηρίταις, φασί, Λυσιμάχης ἤδη βασιλεύον-
 τος, ἐμπισεῖν τι νόσημα, ᾧ καλεῖ Φίλων, τοιοῦτο
 πυρέττειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεὶ ἅπαντας,
 ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθὺς ἐρρωμένως, καὶ λιπαρῇ τῇ
 πυρελῷ· περὶ δὲ τὴν ἐβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ
 ρινῶν ρύεν, τοῖς δὲ ἰδρῶς ἐπιγενόμενος, πολὺς καὶ
 ἔστος, ἔλυσε τὸν πυρελόν. Ἐς γελοῖον δὲ τι πάθος
 περιῆσθαι τὰς γνώμας αὐτῶν ἅπαντες γὰρ ἐς τραγῳδίαν
 παρεκινῆντο, καὶ ἱαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα
 ἔδων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπίδου Ἀνδρομέδαν ἐμονώ-
 δον, καὶ τὴν τῆ Περσέως ῥῆσιν ἐν μέλει διεζήεσαν·
 καὶ μεσῇ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἀπάντων καὶ λεπτῶν, ἣ
 ἐβδομαίαν ἐκείνων τραγῳδῶν, “ Σὺ δ', ὦ Δεῶν τύραννε
 κἀνθρώπων, Ἔρως,” καὶ τᾶλλα μεγάλη τῇ φωνῇ
 ἀναβοώντων, καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ, ἄχρι δὲ χειμῶν,
 καὶ κρύος δὲ μέγα γενόμενον, ἔπαυσε ληρῆντας
 αὐτὰς. Αἴτιαν δὲ μοι δοκεῖ τῆ τοιοῦτα παρασχεῖν
 Ἀρχέλαος ὁ τραγῳδός, εὐδοκιμῶν τότε, μεσῆντος
 Ἰέρους ἐν πολλῷ τῷ φλογμῷ τραγῳδήσας αὐτοῖς τὴν
 Ἀνδρομέδαν,

Ἀνδρομέδαν, ὡς πυρέξαι τε ἀπὸ τῆς θεάτρου τὰς πολλοὺς, καὶ ἀναστάντας, ὕστερον ἐς τὴν τραγωδίαν παρολισθαίνειν, ἐπιπολὺ ἐμφιλοχωρέσης τῆς Ἀνδρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν, καὶ τῆς Περσέως ἔτι σὺν τῇ Μεδύσῃ, τὴν ἐκάστῃ γνώμην περιπεφωμένους.

β'. Ὡς οὖν ἐν, φασιν, ἐν παραβαλεῖν, τὸ Ἀθηναίων ἐκεῖνο πάθος καὶ νῦν τὰς πολλὰς τῶν πεπαιδευμένων περιελήλυθεν· ἔχ' ὥστε τραῦδεῖν, ἔλαττον γὰρ ἂν τὸτο παρέπαιον, ἀλλοθρείοις ἱαμβείοις, καὶ φαύλοις κατέσχημένοι· ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κεκίνηται, ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τὰς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νίκαι, οὐδεὶς ὅς τις οὐχ ἰστορίαν συγγράψῃ· μᾶλλον δὲ Θεκυρίδαι, καὶ Ἡρόδοτοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἄπαντες· καὶ ὡς εἰσικεν, ἀληθὲς αἶρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ Πόλεμος ἀπάντων παλῆς· εἴ γε καὶ συγγραφέας τοσάυτας ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ.

γ'. Ταῦτα τοίνυν, ὦ φιλότης ὁρῶντα καὶ ἀκρόνιά με, τὸ τῆς Σινωπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν· ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράττοντο, καὶ ἐν ἔρω ἦσαν· ὁ μὲν ὅπλα ἐπισκευάζων, ὁ δὲ λίθους παραφέρειν, ὁ δὲ ὑποικοδομῶν τὰ τείχεα, ὁ δὲ ἐπαλξιν ὑποσηρίζων, ὁ δὲ ἄλλο ἄλλο τι τῷ χρησίμῳ ὑπεργῶν. Ὁ δὲ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πρᾶττοι, ὕδεις γὰρ αὐτῶν ἐς ὕδην ἐχρηστο, διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον, σπαθὴν μάλα καὶ αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐτύχανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ κάτω τῆς Κραναίου· καὶ τινος τῶν συνήθων ἐρομένης, τί ταῦτα ποιεῖς, ὦ Διόγετες; Κυλίῳ, ἔφη, καὶ γὰρ τὸν πίθον, ὡς μὴ μόνος ἀρτεῖν δοκοίην ἐν τοσάτοις ἐργαζομένοις.

Μ

δ. Καὺτὸς

δ. Καὺτός οὖν, ὦ Φίλων, ὡς μὴ μόνον ἄφρωνς εἶην ἐν οὕτω πολυφώνῳ τῷ καιρῷ, μηδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα, κεχηγῶς σιωπῇ παραφεροίμην, καλῶς ἔχην ὑπέλαβον, ὡς δυνατόν μοι, κυλίσαι τὸν πίθον, ἔχ' ὡς ἰσορίαν συγγράφειν, ἐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξιέναι· ἔχ' ἔτω μεγαλότολμον ἐγὼ, μηδὲ τῆτο δείσης περὶ ἐμῶ· οἶδα γὰρ ἡλικίᾳ ὁ κίνδυνος, εἰ κατὰ τῶν πειρῶν κυλίοι τις, καὶ μάλιστα, οἷον τὸν τῆτο πιθάκιον, οὐδὲ πᾶν καρτερῶς κεκεραμευμένον· δείσας γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς μικρόν τι λιθίδιον προσπλάισαντα, συλλέγειν τὰ ὄσρακα. Τί οὖν ἐγνωσαί μοι, καὶ πῶς ἀσφαλῶς μεθέξω τῆ πολέμου, αὐτὸς ἔξω βέλους ἐσῶς, ἐγὼ σοι φράσω. Τέτρα μὲν καπνῆ, καὶ κύμαλιν, καὶ φρονίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ ποιῶν· παραινεῖσιν δὲ τινα μικρὰν, καὶ ὑποθήκας ταύτας ὀλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγγράφεσιν, ὡς κοινωνήσαιμι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς, ἄκρῳ γε τῷ δακτύλῳ τῆ πληρῆ προσαψάμενον.

ε. Καίτοι ἐδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἴονται σφίσιν ἐπὶ τὸ προᾶγμα, καὶ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν, ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν· ἀλλὰ πᾶν ῥᾶσον, καὶ πρόχειρον, καὶ ἅπαντα εἶναι, ἰσορίαν συγγράψαι, ἣν τις ἐρμηνεύσαι τὸ ἐπιβλὸν δύνῃται· τὸ δ' οἰσθᾶ πῃ καὶ αὐτὸς, ὦ ἱταῖρε, ὡς οὐ τῶν εὐμεταχειρίζων, ἐδὲ ῥαθύμως συντεθῆναι δυναμένων τέτ' ἐσὶν, ἀλλὰ εἴ τι ἐν λόγοις καὶ ἄλλο, πολλῆς τῆς φρονίδος δεόμενον, ἣν τις, ὡς ὁ Θεκυδίδης φησὶν, ἐς ἀεὶ κλῆμα συνλιθεῖη. Οἶδα μὲν οὖν καὶ πᾶν πολλὰς αὐτῶν ἐπιστρέψων, ἐνίοις δ' καὶ πᾶν ἐπαχθὲς δόξων, καὶ μάλιστα ὁπόσοις ἀποτελέεσθαι ἦδη, καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδεικται ἡ ἰσορία. Εἰ δ' καὶ ἐπὶ ἡγήται

ἐπὴν ἦναι ὑπὸ τῷ τότε ἀκροασαμένων, μακρία, εἴγε
ἐλπίς, ὥς οἱ τοῖστοι μελαποήσεσιν ἢ μεταγράψασί
τι τῶν ἅπαζ κεκυρωμένων, καὶ ὥσπερ ἐς τὰς βασι-
λείας αὐτὰς ἀποκειμένων. Ὅμως ὃ ἐ χεῖρον καὶ
πρὸς αὐτὰς ἐκείνας εἰρηῶς, ἢ εἰ ποτε πόλεμος ἄλ-
λῃ συσαίῃ, ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς
Βακτρίους (ἐ γὰρ πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἂν τις,
ἀπάντων ἤδη κεχειρωμένων) ἔχουσιν ἄμεινον συνιθῆναι,
τὸν κανόνα τῶτον προσάγοντες, ἥνπερ γε δόξη αὐτοῖς
ὀρθὸς εἶναι· εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῶ αὐτῷ
πήχῃ, ὥσπερ καὶ νῦν, μετρούμεν τὸ πρᾶγμα· ὁ
ἰατρὸς δὲ ἐ πάντῃ ἀνιάσει, ἢ πάντες Ἀεδορήται
ἐκόντες Ἀνδρομέδαν τραφῶσι.

ς'. Διτὶ δὲ ὅλη τῆς Συμβαλῆς ἐργου,
τὰ μὲν γὰρ αἰρεῖσθαι, τὰ δὲ φεύγειν διδάσκει, φέρε
πρῶτα εἰπόμεν, ἅτινα φευκτέον τῷ ἰσορίαν συγ-
γράφοντι, καὶ ὧν μάλιστα καθαρευτέον· ἐπεὶ αὖ, οἷς
χρῶμεθα ἐκ ἂν ἀμάριοι τῆς ὀρθῆς, καὶ ἐπὶ εὐθὺς
ἀγένης· ἀρχὴν τε οἷαν αὐτῷ ἀρκέειν, καὶ τάξιν
ἢν τινα ταῖς ἐργοῖς ἐφαρμοσέον, καὶ μέτρον ἐκάστου,
καὶ ἃ σιωπήσειον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτεῖον, καὶ ὅσα
παραδραμεῖν ἄμεινον, καὶ ὅπως ἐρμηνεύσαι αὐτὰ
καὶ συναρμόσαι. Ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦτα,
ὑσερον· νῦν δὲ, τὰς κακίας ἤδη εἰπόμεν, ὁπόσαι
τοῖς φαύλως συγγράφεσι παρακολυθεῖσιν. Ἄ μὲν
οὖν κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἀμαρτήματα, ἐν τε φωνῇ,
καὶ ἁρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ, μακρόν
τε ἂν εἴη ἐπιελθεῖν, καὶ τῆς παρὰ τὴν ὑποθέσεως οὐκ
ἴδιον. Κοινὰ γὰρ, ὥς ἔφην, ἀπάντων λόγων ἐστὶν
ἀμαρτήματα ἐν τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ.

ζ'. Ἄ δὲ ἐν ἰσορίᾳ διαμαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα
ἂν εὖροις ἐπιληρῶν, οἷα καὶ μοι πολλάκις ἀκρωμένῳ
ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἢν ἅπασιν αὐτοῖς ἀναπέλασθαι τὰ
ἅτα.

ἄτα. Οὐκ ἄκαιρον ᾗ μελαζὺν καὶ ἀπομνημονεύσαι
 ἔνια, παραδείγματ' ἕνεκα, τῶν ἤδη οὕτω συγ-
 γραμμένων. Καὶ πρῶτόν γε ἐκείνο, ἡλίκον ἀμαρ-
 τάνυσιν, ἐπισκοπήσωμεν· ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολ-
 λοὶ αὐτῶν τῷ ἴσασθαι τὰ γενημένα, τοῖς ἐπαίνοις
 ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν ἐνδιαλείβεσι· τὰς μὲν οἰκείους
 ἐς ὑψ' ἐπαίροντες, τοὺς πολεμίους δὲ πέρα τῆ με-
 τρίου καταρρίπτοντες· ἀγνοῦντες, ὡς καὶ σενῶ τῷ Ἰσθμῶ
 διαίρεσαι καὶ διατελείχισαι ἡ ἰσορῖα πρὸς τὸ ἐγκώμιον,
 ἀλλὰ τι μέγα τεῖχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐτῶν, καὶ τὸ
 ἔμμεσις δὴ τῆτο, δις διὰ πασῶν, ἐστὶ πρὸς ἄλ-
 ληλα· εἴ γε τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνος ἐνὸς μέλ-
 ὄπως ἐπαινέσαι καὶ εὐφράναι τὸν ἐπαινέμενον· καὶ
 εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τῆ τέλες, ὀλίγον ἂν
 φροῦσισεν· ἢ δὲ ἐκ αὐτοῦ ψεῦδος ἐμπεσὼν ἡ ἰσορῖα,
 καὶ ἀκαριαῖον ἀνάσχοιτο, καὶ μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρετήν
 ἰατρῶν παῖδες φασί, τὴν τραχεῖαν, παραδέξασθαι
 αὐτοῖς ἐς αὐτὴν καταποθέν.

ἡ. Ἔτι ἀγνοεῖν εἰκότα οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς
 μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι ὑποσχέσεις, καὶ κανόνες
 ἴδιοι ἰσορίας δὲ, ἄλλοι. Ἐπεὶ μὲν γὰρ, ἀκράτης
 ἡ ἐλευθερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ.
 Ἐνθεὶ γὰρ καὶ κάτοχος ἐκ Μεσῶν, καὶ ἵππων
 ὑποπτεῶν ἄρμα ξεύξασθαι δέλη, καὶ ἐφ' ὕδατος
 ἄλλας, ἢ ἐπ' ἀνδρείων ἀκρῶν δευσομένους ἀναβι-
 εάσσειν, φθόνος ἐδείξεν· καὶ ὅπως ὁ Ζεὺς αὐτῶν
 ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀνασπάσας, αἰώρη ὅμῃ γῆν καὶ
 δάλαττον, δέδιασι, μὴ ἀπορραφείσης ἐκείνης, συν-
 τρεῖν τὰ πάντα κατενεχθέντα. Ἀλλὰ καὶ Ἀγα-
 μέμνονα ἐπαινέσαι δέλωσιν, ἐδείξεν ὁ κωλύων, Διὶ
 μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα, τὸ
 σέριον δὲ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ τῷ Ποσειδῶνι, καὶ δὲ ζῶντι τῷ
 Ἀργεῖ καὶ ὅλως, συνέθειον ἐκ πάντων θεῶν γενέσθαι δὲ τὸν
 Ἀτρεΐδην

Ἀτρείως καὶ Ἀερόπης· ἡ γὰρ ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, καὶ ὁ Ποσειδῶν, καὶ Ἄρης, μόνῃ ἑκάστῃ ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτῶν. Ἡ ἰσορία δ', ἣν τινα κολακεῖαν τοιαύτην προσλάβῃ, τί ἄλλο ἢ περὶ τις ποιητικὴ γίγνεται, τῆς μεγαλοφονίας μὲν ἐκείνης ἐξερημένη, τὴν λοιπὴν δ' τερατεῖαν γυμνὴν τῶν μέτρων, καὶ δι' αὐτὸ ἐπισημοτέραν ἐκφαίνουσα; Μέγα τοίνυν, μᾶλλον δ' ὑπέρμεγα τῷτο κακόν, εἰ μὴ εἰδῇ τις χωρίζειν τὰ ἰσορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγοι τῇ ἰσορίᾳ τὰ τῆς ἐτέρας κομμώματα, τὸν μῦθον, καὶ τὸ ἐγκώμιον, καὶ τὰς ἐν τέτοις ὑπερβολάς· ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τέτων, καὶ κομιδῇ πρηνέων, ἀλκουργίσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, καὶ φύκιον ἐνρίβοι, καὶ ψιμνύβιον τῷ προσώπῳ Ἡράκλει, ὡς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσαιτο, αἰσχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ.

Δ'. Καὶ ἡ τῷτο φημι, ὡς ἔχῃ καὶ ἐπαινετίον ἐν ἰσορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσηκόντι ἐπαινετέον, καὶ μέτρον ἐπακτέον τῷ πραγμάτι, τὸ μὴ ἐπαχθεῖς τοῖς ὕπερον ἀναγνωσομένοις αὐτὰ, καὶ ὅλως, πρὸς τὰ ἐπεῖτα κανονιστέον τὰ τοιαῦτα, ἅπερ μικρὸν ὕπερον ὀπιθεῖξομεν. Ὅσοι δ' οἴονται καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἰσορίαν, εἰς τὸ τερπνόν, καὶ χεῖσιμον, καὶ διὰ τῷτο εἰσποιῶσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς τερπνόν, καὶ εὐφραῖνον τὰς ἐντυγχάνοντας, ὁρᾷς ὅσον τὰ ληθεῖς ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, κτεδὴλῳ τῇ διαιρέσει χρωόμενοι· ἐν γὰρ ἔργον ἰσορίας καὶ τέλῃ, τὸ χεῖσιμον, ὅπερ ἐκ τῆ ἀληθεῖς μονῆ συνάγεται· τὸ τερπνόν δ', ἄμεινον μὲν εἰ καὶ αὐτὸ παρακολεθῇσειεν, ὥσπερ καὶ κάλλος ἀθλητῆ· εἰ δ' μὴ, καὶ δὲν καλύσῃ [ἡ] ἀφ' Ἡρακλέους γενεᾶς Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότῃ, γεννάδαν ὄντα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἑκάστῳ ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτός

αὐτὸς μὲν αἰσχισθεὶς ὀφθῆναι εἶη τὴν ὄψιν· Ἀλκαῖος δὲ ὁ καλὸς, ὁ Μιλήσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος, ὡς φασί, τῷ Νικοστράτῃ ὄν. Καὶ τοίνυν ἡ ἰσορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσασαι, πολλὰς ἂν τοὺς ἐρασὰς ἐπισπάσασαι· ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχη τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὴν τῆς ἀληθείας δῆλωσιν, ὀλίγον τῷ κάλλει φρονιῖν.

ί. Ἐτι κακείνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι ἐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαιε παρ' ἐκάτερον τοῖς ἀκούουσιν· ἢ μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ὀπινοῆσαι, ἀλλὰ τὰς δικαιοσύνας, καὶ, νῆ Δία, συκοφαντικῶς προσέτι γε ἀκροασομένους, ἕς ἐκ ἂν τι λάθοι παραδραμόν, ὁξύτερον μὲν τῷ Ἄργε ὀργῶντας, καὶ πανταχόθεν τῷ σώματι, ἀρβυραμοικῶς δὲ τῶν λεβομένων ἕκαστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν πάρακεκομμένα εὐθύς ἀπορρίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔννομα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τυπὸν πρὸς οὓς ἀποβλέποντα χρὴ καὶ συγγραφῆναι, τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον φρονιῖν, καὶ διαρραγῶσιν ἐπαινεῖν. Ἦν δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδύνης πέρα τῷ μετρίῳ τὴν ἰσορίαν μύθοις, καὶ ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ θωπεΐᾳ, τάχιστα ἂν ὁμοίαν αὐτὴν ἐξεργάσαιτο τῷ ἐν Λυδία Ἡρακλεῖ. Ἐωρακέναι γὰρ περὶ σε εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ Ὀμφάλῃ δελεούντα, πάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένον, ἐκείνην μὲν τὸν λείονα αὐτῇ περιβεβλημένην, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χαρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν οὖσαν, αὐτὸν δὲ ἐν κροκωτῷ καὶ πορφυρίδι, ἔρια ξαίνοντα, καὶ παῖοι μὲν ὑπὸ τῆς Ὀμφάλῃς τῷ σανδάλῳ καὶ τὸ δέμας αἰσχίζον, ἀφεσῶσα ἢ ἐσθῆς τῷ σώματι, καὶ μὴ προσιζάνουσα, καὶ τῷ θεῷ τὸ ἀνδρῶδες ἀσχημόνως καταβληνόμενον.

ια'.

ια'. Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ ἴσως καὶ ταῦτά σ' ἐπαινεσονταί· οἱ ὀλίγοι δ' ἐκεῖνοι, ὧν σὺ καταφρονεῖς, μάλα ἠδὺ καὶ ἐς κόρον γελάσονται, ὁρῶντες τὸ ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάρμωτον, καὶ δυσκόλλητον τῷ πράγματι. Ἐκάστου γὰρ δὴ ἰδίον τι καλὸν ἐστίν· εἰ δὲ τῷτο ἐναλλάξεις, ἀκαλλὲς τὸ αὐτὸ παρὰ τὴν χρῆσιν γίγνεται. Εὖ λέγειν, ὅτι οἱ ἔπαινοι ἐν μὲν ἴσως τερπνοὶ, τῷ ἐπαινέμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις ἐπαχθεῖς· καὶ μάλιστα ἢν ὑπερφυεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχωσιν· οἷς αὐτὰς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὐνοίαν τὴν παρὰ τῶν ἐπαινέμενων ζητῶμενοι, καὶ ἐνδιατρίβοντες, ἄχρι τῆς πᾶσι προφανῆς τὴν κολακείαν ἐξεργάσασθαι· ἐδὲ γὰρ κατὰ τέχνην αὐτὸ δεῖν ἴσασιν, ἐδὲ ὀπσικιάζουσι τὴν θωπείαν· ἀλλ' ἐμπεισόντες, ἀθρόα πάντα, καὶ ἀπίθανα, καὶ γυμνά διεξίσουσιν.

ιβ'. Ὡς ἐδὲ τυγχάνουσιν ἔμάλιστα ἐφίεσθαι· οἱ γὰρ ἐπαινέμενοι πρὸς αὐτῶν μισῶσι μᾶλλον, καὶ ἀποστρέφονται ὡς κολακας, εὖ ποιῶντες, καὶ μάλιστα ἢν ἀνδρωδεῖς τὰς γνώμας ᾧσιν. Ὡς περ Ἀριστοτέλης μονομαχίαν γράψαντος Ἀλεξάνδρου, καὶ Πύρρου, καὶ ἀναγνόντι αὐτῷ τῷτο μάλιστα τὸ χωρίον. τῆς γραφῆς (ᾧετο γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγιστα τῷ βασιλεῖ, ὀπψευδόμενος ἀριστείας τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάττων ἔρτα μείζω τῆς ἀληθείας) λαβὼν ἐκεῖν τὸ βιβλίον, (πλείοντες δ' ἐτύχανον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ὑδάσπει) ἔρριψεν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπειπὼν, καὶ σὲ δ' οὕτως ἐχρῆν, ὧς Ἀριστοτέλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχεῖν, καὶ ἐλέφαντας ἐνὶ ἀκοντίῳ φονεύοντα. Καὶ ἐμελλέ γε οὕτως ἀγανακτῆσαι ὁ Ἀλέξανδρος, ὅς γε ἐδὲ τὴν τῷ ἀρχιτέκτονι τόλμαν ἠνέσχετο, ὑποσχομένους τὸν Ἀθω εἰκόνα ποιῆσαι αὐτῶν, καὶ μελακομήσειν τὸ ὄρος ἐς ὁμοιότητά τῃ βασιλείᾳ· ἀλλὰ

ἀλλὰ κόλακα εὐθὺς ἐπιβύς τὸν ἄνθρωπον, ἐκ ἐσ' ἔθ' εἰς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρήτο.

ιγ'. Πῆ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τέτοις, ἐπὶ ὅς· εἰ μὴ τις κομιδῇ ἀνόητος εἴη, ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινέμεν, ὧν παρὰ πόδας οἱ ἐλέγχοι; ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα γε τὰ γυναῖκα τοῖς γραφεῦσι παρακλιδόμενα ὡς καλλίστας αὐτὰς χράσθαι· οἷον γὰρ ἄμεινον ἔξειν τὴν ὄψιν, ἢ ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ἐπανθήσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. Τοῖστοι τ' συγγραφεῖων οἱ πολλοὶ εἰσι, τὸ τήμερον, καὶ τὸ ἴδιον, καὶ τὰ χρεῖωδες, ὅς τι ἂν ἐκ τῆς ἰσορίας ἐλπίσωσι, δεραπεύοντες· οὐς μοιεῖσθαι καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ παρὸν, κόλακας προδήλως καὶ ἀτέχνως ὄντας, ἐς τὸ πρὶν δ', ὑποπλόνταῖς ὑπερβολαῖς τὴν ὅλην πραγματείαν ἀποφαίνοντας. Εἰ δέ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγεῖται καταμεμίχθαι δεῖν τῇ ἰσορίᾳ, πάσῃ τὰ ἄλλα, ἃ σὺν ἀληθείᾳ τερπνά ἐσιν ἐν τοῖς ἄλλοις καλλίσσι· τῷ λόγῳ ὧν ἀμειψασάντες οἱ πολλοὶ, τὰ μὲν προσήκοντα ἐπισκυλλῶσιν.

ιδ'. Ἐγὼ δ' ἔν· καὶ διηγῆσομαι ὅποσα μέμνημαι ἑναλχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφεῶν τινῶν, καὶ, νῆ Δία, ἐν Ἀχαιῇ πρώην ἀκέσας, τὸν αὐτὸν τέτον πόλεμον διηγούμενον καὶ πρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπίσῃ τοῖς λεχθησομένοις, ὅτι γὰρ ἀληθὴ ἐστὶ καὶ ἐπωμοσάμην, εἰ ἀσεῖον ἦν ὅρκον ἐντιθέσθαι συγγράμματι. Εἰς μὲν τις αὐτῶν ἀπὸ Μυσῶν εὐθύς ἤρξατο, παρακαλῶν τὰς Διὰς συνεφάψασθαι τῷ συγγράμματι. Ὁρᾷς ὡς ἐμμελὲς ἡ ἀρχὴ, καὶ περὶ πόδα τῇ ἰσορίᾳ, καὶ τῷ τοιούτῳ εἶδει τ' λόγων πρέπεσα; Εἶτα μικρὸν ὑποβὰς, Ἀχιλλεῦ μὲν τὸν ἡμέτερον ἄρχοντα αἶκαζε, Θερσίτη δ' τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα· ἐκ εἰδᾶς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς

Ἀχιλλεὺς ἀμείνων ἦν αὐτῷ, εἰ Ἐκτορα μᾶλλον ἢ
Θερσίτην καδῆραι· καὶ εἰ πρόσθεν μὲν ἔφθυγεν ἔσθλός
τις, ἐδίωκε δὲ μιν μέγ' ἀμείνων. Εἴτ' ἐπῆγεν
ὑπὲρ αὐτῷ τι ἐγκώμιον, καὶ ὡς ἄξιός ἐῖη συγγράψαι
τὰς πράξεις, οὕτω λαμπρὰς ἔσας. Ἦδη δ' κατιῶν,
ἐπῆναι καὶ τὴν πατρίδα τὴν Μίλητον, προσιθεὶς ὡς
ἀμεινον ποιοῖ τῷτο τῷ Ὀμήρῳ, μηδὲν μνησθέντος τῆς
πατρίδος. Εἴτ' ἐπὶ τέλει τῷ φροίμῳ ὑπισχνεῖτο
διαρρήδην καὶ σαφῶς, ἐπὶ μᾶζον μὲν αἶραν τὰ ἡμέτερα,
τὰς βαρβάρους δ' καταπολεμήσειν καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν
δύνη· καὶ ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας οὕτως, αἷτια ἅμα
τῆς τῷ πολέμου ἀρχῆς διεξιὼν· ὁ γὰρ μιαιώτατος, καὶ
κάκις ἀπολέμενος. Οὐολόγεσθαι, ἤρξατο πολεμεῖν,
δι' αἰτίαν τοιάνδε. Οὗτος μὲν τοιαῦτα.

ιε'. Ἐτερος δ' Θεκυδίδης ζηλωτὴς ἄκρος, οἷος εὖ
μᾶλα τῷ ἀρχεῖ ὑπὲρ εἰκασμένος, καὶ τῷ ἀρχῇ, ὡς ἐκεῖνος,
σὺν τῷ ἐαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχὴν ἀπα-
σῶν, καὶ δύμει τῷ Ἀττικῷ ἀπαπνέυσαν· ὅρα γάρ, Κρε-
πέριος Καλπουρνιανός, Πομπηῖς πολίτης, συνέγραψε
τὸν πόλεμον τῷ Παρθυαίων καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν
πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθύς ξυνηταμένους· ὥς μετὰ
γε τοιαύτην ἀρχήν, τί ἂν σοι τὰ λοιπὰ λέγοιμι,
ὅποια ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγόρησε, τὸν Κερκυραῖον αὐ-
τὸν ῥήτορα παρασησάμενος; ἢ οἷον Νισιῆνοῖς λοιμὸν,
τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἰρεμένοις, ἐπήγαγε, παρὰ
Θεκυδίδεω χρησάμενος ὅλον ἄρθρον, πλὴν μόνου τῷ
Πελασγικῷ, καὶ τῶν τειχῶν τῷ μακρῶν, ἐν οἷς οἱ τότε
λοιμώξαντες ὤκησαν; Τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας
ἤρξατο, ὥς καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς τὴν
βασιλείᾳς γῆν τὴν πολλήν· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν, εὖ
ποιοῦν. Ἐγὼ γ' οὖν διαπτόμεθα αὐτὸν ἔτι καταλιπὼν
τὰς ἀθλίους Ἀθηναίους ἐν Νισίῃ, ἀπῆλθον, ἀκρι-
βῶς

ὥς εἰδὼς καὶ ὅσα ἀπελθόντες ἐρεῖν ἔμελλε. Καὶ γὰρ αὐτὸς καὶ τὸτο ἐπεικῶς πολὺ νῦν ἐστὶ, τὸ οἶσθαι τὸτο εἶναι τοῖς Θεκυδίδεσσι τοῖς ἀποστόλοις λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐνέρεψας, τὰ αὐτὰ ἐκείνους λέγει τις, μικρὰ καὶ κεῖνα, ὥς καὶ αὐτὸς ἂν φαίη, καὶ δι' αὐτὴν, νῆ Δία, καὶ κεῖνα ὀλίγους δεῖν παρέλιπον. Ὁ γὰρ αὐτὸς ἔτι συγκραφεὺς πολλὰ καὶ τῶν ὄπλων, καὶ τῶν μηχανημάτων, ὥς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, οὕτως ἀνεγράψεν, καὶ τάφρον, ὥς ἐκείνοι, καὶ γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα. Καὶ μοι ἐνόησον ἡλίκον τὸ ἀξίωμα τῆς ἱστορίας, καὶ ὥς Θεκυδίδης πρέπον, μετὰ τῇ Ἀττικῶν ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτα ἐγκεῖσθαι, ὥσπερ τὴν πορφύραν ὀπκοσμεῖν, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ πάντως συνάδοντα.

ἰς'. Ἄλλος δὲ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῇ γεροντόντων γυμνῶν συναγωγῶν ἐν γραφῇ, κομιδῇ πεζῶν, καὶ χαμαιπετῶν, οἷον καὶ στρατιώτης ἂν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἀποστραφόμενος, συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπηλός τις συμπερινοσῶν τῇ στρατιᾷ. Πλὴν ἀλλὰ μετρίωτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δηλῶς ὢν, οἷος ἦν, ἄλλω δὲ τινι χαριέει, καὶ δυνατομένῳ ἱστορίαν μετὰ χαρῆς ἀεὶ, προπεπονηκώς. Τὸτο μόνον ἡτιασάμενος αὐτὸς, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην. Καλλιμόρφος, ἰατρὸς τῆς τῶν κοινολόγων ἐκείνης, ἱστορίων Παρθικῶν. Καὶ ὑπεγέγραπτο ἐκάστη ὁ ἀριθμὸς καὶ νῆ Δία, καὶ τὸ προοίμιον ὑπερψυχρον ἐποίησεν, ἔτω συναγωγῶν, οἰκῶν εἶναι ἰατρῶν ἱστορίαν συγγράφειν, εἴγε ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱός, Ἀπόλλωνος δὲ, Μεσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἀρχὴν. Καὶ ὅτι ἀρχαῖα μὲν ἐν τῇ Ἰατρικῇ γράφειν, ἐκ οἷο ὅτι δόξαν, αὐτίκα μάλιστ' ἐπὶ τὴν κοινὴν μετέλθειν, ἐν τῇ μὲν λέγων, καὶ πείρη, καὶ ὁκόσα, καὶ νοῦσοι, τὰ

τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοδίαιτα τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλείστα, οἷα ἐκ τριόδου.

ιζ'. Εἰ δέ με δᾶ καὶ σοφῆ ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν ὄνομα ἐν ἀφανεί κείσθω, τὴν γνώμην δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρῶτην ἐν Κορίνθῳ συγγραμμάτω, κρείττω πάσης ἐλπίδος. Ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ εὐθύς, ἐν τῇ πρώτῃ τῆ προοιμίας περιόδῳ, συνηρώτησε τὰς ἀναγινώσκουσας, λόγον πάνσοφον δεῖξαι σπεύδων, ὥς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ πρέποι ἰσορίαν συγγραφεῖν. Εἶτα μετὰ μικρὸν ἄλλο συλλογισμὸς, εἶτα ἄλλο. καὶ ὅπως ἐν ἅπαντι σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ τῆς κολακείας ἐς κόρον καὶ τὰ ἐγκώμια φορτικὰ, καὶ κομιδῇ βωμολοχικά· ἐκ ἀσυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ συνηρώτημένα, καὶ συνηγμένα καὶ κεῖνα. Καὶ μὴν καὶ κεῖνο φορτικὸν ἔδοξε μοι, καὶ ἦκιστα φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πάγωνι πολιῷ καὶ βαθεῖ πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοιμίῳ εἰπεῖν, ὥς ἐξαίρετον τοῦτο ἔξει ὁ ἡμέτερος ἀρχων, οὐγε τὰς πράξεις καὶ φιλόσοφοι ἤδη συγγραφεῖν ἀξιούσι. Τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴπερ ἄρα, ἡμῖν ἔδει καταλιπεῖν λογίζεσθαι, ἢ αὐτὸν εἰπεῖν.

ιη'. Καὶ μὴν ἐδ' ἐκείνου ὅσιον ἀμνημονεῦσαι, ὃς τοῖανδ' ἀρχὴν ἤρξατο· Ἐρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων, καὶ Περσέων καὶ μικρὸν ὑπερον· ἔδωκε γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι κακῶς καὶ πάλιν ἦν Ὀσρόης, τὸν οἱ Ἕλληνες Ὀξυρόην ὀνυμέουσι· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. Ὁρᾷς, ὅμοιος οὗτος ἐκείνῳ, παρ' ὅσον ὁ μὲν Θεκυδίδης, οὗτος δ' Ἡροδότῳ εὖ μάλα ἰώκει.

ιβ'. Ἄλλος τις αἰοίδιμος ἐπὶ λόγων δυνάμει, Θεκυδίδης καὶ αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγα ἀμείνων αὐτῷ, πάσας πόλεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδιά, καὶ ποταμούς ἐρμηνεύσας πρὸς τὸ σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὥς ἄετο· τὸ δ' ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέψεται.

τρέψει· τοσαύτη ψυχρότης ἐνὴν ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν
χιόνα, καὶ τὸν κρύσταλλον τὸν Κελικόν. Ἡ γοῦν
ἀσπίς ἡ τοῦ αὐτοκράτορος ὅλη βιβλίῳ μόγις
ἐξηρμηνέυθη αὐτῇ, καὶ Γοργῶν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ,
καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ κυανῆ, καὶ λαυκῆ, καὶ
μέλαν^Θ, καὶ ζώνη ἱριοειδής, καὶ δράκοντες ἐλικηδόν,
καὶ βοσρυχηδόν. Ἡ μὲν γὰρ Οὐολογίσσε ἀναξυρίς,
ἡ ὁ χαλινὸς τῷ ἵππῃ, Ἡράκλεις, ὅσαι μυριάδες
ἐπ' αὐτὴν ἔκασον τέτων, καὶ οἷα ἦν ἡ Ὀσρέος κόμη, δια-
νέοιλος τὸν Τίσητα, καὶ ἐς οἷον ἄντρον κατέφυγε κι-
τῆ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης ἐς ταυτὸ συμπεφυ-
κόταν, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιέντων αὐτό. Σκόπει
ὡς ἀναγκαῖα τῇ ἰσορίᾳ ταῦτα, καὶ ὡς ἐκ ἀνεν αὐτῶν
ἡδαιμέν τι τ' ἐκὰς πραχθένταν.

κ'. Ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τῆς ἐν τοῖς χρησίμοις, ἡ
ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἐπὶ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων
καὶ ἄντρων ἐκφράσεις τρέπονται. Καὶ ὁπόταν ἐς
πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, εἰκόασιν
οἰκίτη νεοπλῆτω, ἄρτι τῷ δεσπότῃ κληρονομήσαντι,
ὃς οὔτε τὴν ἐσθῆτα οἶδεν ὡς χρὴ περιβάλλεσθαι, ὅτε
δειπνήσῃ κατὰ νόμον, ἀλλ' ἐμπηθήσας πολλάκις,
ὀρνίθων, καὶ συείων, καὶ λαγῶν προκειμένων, ὑπερ-
εμπίπλαται ἔτνες τινός, ἢ ταρίχε, ἐς' ἃν διαρράγῃ
ἐσθίαν. Οὗτος δ' οὖν, ὃν προείπον, καὶ τραύματα
συνέγραψε πᾶν ἀπίθανον, καὶ θανάτους ἀλοκότους·
ὡς εἰς δάκτυλον τοῦ ποδὸς τὸν μέγαν τραθείς τις,
αὐτίκα ἐτελεύτησε· καὶ ὡς ἐμβόησαν^Θ μόνον Πρί-
σκε τοῦ στρατηγοῦ, ἐπὶ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων
ἐξέθανον. Ἐτι δ' καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τῆτο
μὲν καὶ παρὰ τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων
ἐπιστολαῖς ἐψόσατο. Ἐπὶ γὰρ Ευρώπῃ, τῶν μὲν
πολεμίων ἀποθανόντων μυριάδας ἐπὶ καὶ τριάκοντα
καὶ

καὶ ἕξ, πρὸς διακοσίοις· Ῥωμαίων δὲ, μόνες δύο, καὶ τραυματίας γενέσθαι ἐννέα· ταῦτα ἐκ οἷδα εἴ τις ἂν εὖ φρονῶν, ἀνάσχοιτο.

κα'. Καὶ μὴν κακῆϊνο λεκτεόν, ἔ μικρὸν ὄν. Ὑπὸ γὰρ τῆ κομιδῇ Ἀττικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεκαθάρα-
θαι τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον, ἤξιασεν οὕτω καὶ
τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῷ Ῥωμαίων, καὶ μεταβράψαι ἐς
τὸ Ἑλληνικόν, ὡς Κρόνιον μὲν, Σαττερνῖνον λέγειν,
Φρόνιν δὲ, τὸν Φρόνωνα, Τιτάνιον δὲ, τὸν Τίτιανον,
καὶ τᾶλλα πολλὰ γελοιότερα. Ἔτι ὁ αὐτὸς οὗτος
περὶ τῆς Σεβηριανῆς τελευτῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι
πάντες ἐξηπάτηναι, οἰόμενοι ξίφει τεθνάναι αὐτὸν,
ἀποθάνοι δὲ ἀνὴρ, σιτίῳ ἀποσχόμενος· τῆτον γὰρ
αὐτῷ ἀλυπότατον δοῦναι τὸν θάνατον· ἐκ εἰδώς, ὅτι
τὸ μὲν πάθος ἐκείνο πᾶν, τριῶν, οἷμαι, ἡμερῶν
ἐγένετο· ἀπόσιτοι δὲ, καὶ ἐπὶ διαρκῆσιν οἱ πολλοί·
ἐκτός ἐι μὴ τῶν ὑπολάβοι τις, ὡς Ὀσρόης εἰσέηκει
περιμέναν ἐς τὸν Σεβηριανὸς λιμῶ ἀπόληται, καὶ
διὰ τῆτον ἐκ ἐπήγαγε διὰ τῆς ἐβδόμης.

κβ'. Τὰς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν, ᾧ καλὴ
Φίλων, ἐν ἰσορίᾳ χρωμένους, περὶ ἂν τις θεῖη, τὰς
λέγοντας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανή, τὸ τεῖχος δὲ
πεσόν, μεγάλως ἐδύπησε; καὶ πάλιν ἐν ἐτέρῳ μέρει
τῆς καλῆς ἰσορίας· Ἐδεσσα μὲν δὴ οὕτω τοῖς
ὅπλοις περὶσφραζεῖτο, καὶ ὅτι οὗτος ἦν καὶ κόνι-
στος ἀπάντα ἐκεῖνα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν,
ὅπως τρόπῳ μάλιστα προσαγάσῃ πρὸς τὸ τεῖχος· εἶτα
μετὰ οὕτως εὐτελεῖ ὀνόματα, καὶ δημοτικά, καὶ
πρωχικά πολλὰ παρενεβέβυτο, τὸ, ἐπέσειλεν ὁ στρα-
τοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ
ἐλχρήζοντα, καὶ, ἥδη λελαμένοι περὶ αὐτὰς ἐγίνοντο·
καὶ τὰ τοιαῦτα· ὥς τὸ πρᾶγμα εἰκότως εἶναι τρα-
γωδῶν,

γῶδῳ, τὸν ἕτερον μὲν πόδα, ἐπ' ἐμβάτε ὑψηλῇ ὀπι-
 βεβηκότι, δαίερω δ', σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ.

κγ'. Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἴδοις ἂν, τὰ μὲν
 προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραβικά, καὶ ἐς ὑπερβολὴν
 μακρὰ συγγραφέας, ὡς ἐλπίσαι Δαυμασὰ ἡλίκᾳ
 τὰ μετὰ ταῦτα πάντως ἀκέσεσθαι, τὸ σῶμα δ' αὐ-
 τὸ τῆς ἰσορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς ἐπάγοντας, ὡς
 καὶ τοῦτο εἰκέναι παιδίῳ, εἴ περ Ἐρωῖα εἶδες παίζοντα,
 προσωπεῖον Ἡρακλείους πάμμεγα, ἢ Τίτῳτος περι-
 κείμενον· εὐθύς γὰρ οἱ ἀκέσαντες ὀπιφθέγγονται αὐ-
 τοῖς, τὸ, "Ὡδινεν ὄρος. Χρὴ δ' μὴ ἔτας, ἀλλ'
 ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμόχροα εἶναι, καὶ συνάδον τῇ
 κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χρυσὴν μὲν τὸ κράνος
 εἶη, δῶρα δ' πάνυ γελοῖα ἐκ ρακῶν ποθέν, ἢ ἐκ
 δερμάτων σαπρῶν συγκεκατυμένοις, καὶ ἡ ἀσπίς
 αἰσυνῇ, καὶ χοιρίνῃ περὶ ταῖς κνήμαῖς. Ἴδοις γὰρ
 ἂν ἀφθότους τοιοῦτους συγγραφείας, τῷ Ῥοδίῳ Κο-
 λοσσῇ τὴν κεφαλὴν νανῶδε σώματι ὀπιτιβέντας· ἄλ-
 λος αὖ ἔμπαλιν ἀκέφαλα τὰ σώματα εἰσάγοντας,
 ἀπροοιμίασα, καὶ εὐθύς ἐπὶ τῶν πραγμάτων· οἳ καὶ
 προσελαίριζον τὸν Ξενοφῶνα οὕτως ἀρξάμενον,
 Δαρεῖς καὶ Παρυσάτιδος παῖδες γίγνονταί δύο· καὶ
 ἄλλες τῶν παλαιῶν ἐκ εἰδότες, ὡς δυνάμει τινὰ
 προοίμια ἐς λεληθότα τοὺς πολλὰς, ὡς ἐν ἄλλοις
 δείξομεν.

κδ'. Καίτοι ταῦτα πάντα φορητὰ εἰσιν, ὅσα ἢ
 ἐρμηνείας, ἢ τῆς ἄλλης διαλέξεως ἀμαρτηματὰ εἰσι·
 τὸ δ' καὶ περὶ τῆς τόπης αὐτῆς ψεύδεσθαι, καὶ πα-
 ρασάχας μόνον, ἀλλὰ καὶ σαθρὰς ὅλας, τίνι τῶν
 καλῶν εἰσιν; Εἰς γοῦν οὕτω ραθύμως συνήγαγε τὰ
 πράγματα, οὔτε Σύρω τινὶ ἐνυχωρῶν, οὔτε τὸ λεγόμενον
 δητῆτο, ἢ ἐπὶ κουρείων τὰ τοιαῦτα μυθολογούντων
 ἀκέσας,

ἄκυσας, ὥς περὶ Εὐρώπης λέγων, οὕτως ἔφη· Ἡ δὲ
Εὐρώπη κείται μὲν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, σαθμὲς
δύο τῇ Εὐφράτῃ ἀπέχουσα, ἀπώκισαν δ' αὐτὴν
Ἑδεσσαῖοι· καὶ ἐδὲ τὸτο ἀπέχρησεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ
τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσαλα αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ
βιβλίῳ ἀράμεν· ὁ γενναῖος, αὐτῇ ἀκροπόλει, καὶ
τείχεσι, μετέθηκεν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ὥς περι-
ορίσθαι αὐτὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἐκατέρωθεν
ἐν χερσὶ παρὰ μείβομένων, καὶ μονοναχὶ τῇ τείχεος ψαυ-
όλων. Τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἴ σοι νῦν, ὦ Φίλων, ἀπο-
λοοίμην, ὥς καὶ Παρθυαίων, ἐδὲ Μεσοποταμίτης σοι
ἐγὼ, οἷς με φέρων ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς ἀπώκισε.

κε'. Νῆ Δία, καὶ κεῖνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τῇ
Σεβηριανῇ ὁ αὐτὸς ἔτ' εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἥ μὴν
ἄκυσάι τινος τῶν οὗτοι αὐτῇ τῇ ἐρῇ διαφυγούσῃ.
Οὕτε γὰρ ξίφει ἐβελῆσαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, ἔτε
φαρμάκῃ πιεῖν, ἔτε βρόχον ἄψασθαι, ἀλλὰ τινα
δάναον ὀπινοῦσαι τραχέον, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα·
τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἐχρήσατο παμμεγέθη ἐκπώμαλα
ύαλᾶ, τῆς καλλίστης ύαλῃς· ἐπεὶ δὲ πάντως ἀπο-
θανεῖν ἐγνώστο, κατὰξαντα τὸν μέγιστον τῶν σκύφων,
ἐνὶ τῶν θρασυμάτων χρήσασθαι εἰς σφαγὴν, ἐνέμοντα
τῇ ύάλῃ τὸν λαιμόν. Οὕτως καὶ ξιφίδιον, καὶ λοφ-
χάριον εὗρεν, ὥς ἀνδρεῖός γε αὐτῷ καὶ ἡρωϊκὸς ὁ
δάναλος γένοιτο.

κε'. Εἴτα ἐπειδὴ Θεκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε
τοῖς πρώτοις τῇ πολέμῃ ἐκείνῃ νεκροῖς, καὶ αὐτὸς
ἡγήσατο χεῖναι· ἐπειπεῖν τῷ Σεβηριανῷ. Ἀπασί
γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὸν ἐδὲν αἴτιον τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ
κακῶν, τὸν Θεκυδίδην, ἢ ἄμιλλα. Θάψας οὖν
τὸν Σεβηριανὸν μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ
τὸν τάφον Ἀφράνιον τινα Σίλωνα ἐκατόνταρχον,
ἀνταγωνιστὴν

ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερρήθρευσεν αὐτῷ, ὥς με, νῆ τὰς Χαρίτας, πολλὰ πάνυ δακρύσαι ὑπὸ τῷ γέλωτι. καὶ μάλιστα ὁπότε ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀφράνιος, ἐπὶ τέλει τῆς λόγου, δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ περιπαθεῖ, ἐμέμνητο τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων, καὶ προπόσεων· εἶτα ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τὴν κορωνίδα, Σπασάμεν γὰρ τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνυ, καὶ ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πάντων ὁρώντων, ἀπέσφαζεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τῶν ἄφρων, οὐκ ἀνάξιος ἂν, μὰ τὸν Ἐνυάλιον, πρὸ πολλῆς ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐρρήθρευε· καὶ τοῦτο εἶπε ἰδούσας τὰς παρόντας ἅπαντας, θαυμάσαι, καὶ ὑπερεπαινεῖσαι τὸν Ἀφράνιον. Ἐγὼ δὲ καὶ τὰλλα μὴ αὐτῷ κατεγίνωσκον, μονονεχὶ ζωῶν καὶ λοπάδων μεμνημένου, καὶ ὁπδακρύοντι τῇ τῶν πλακέντων μνήμῃ· τοῦτο δὲ μάλιστα ἠτiasάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγραφεῖα, καὶ διδάσκαλον τῷ δράματι προαποσφάζας, ἀπέθανε.

κζ'. Πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας ὁμοίους τέτοις ἔχων σοι, ὦ ἑταῖρε, καταριθμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ὀμνησθεῖς, ἐπὶ τὴν ἑτέραν ὑπόσχεσιν ἥδη μελεδύσσομαι, τὴν Συμβολὴν, ὅπως ἂν ἀμεινον συγγραφεῖαι τις. Εἰσὶ γὰρ τινες, οἳ τὰ μεγάλα μὴ τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιομνημόνευτα παραλείπουσιν, ἢ παραθέουσιν, ὑπὸ δὲ ἰδιωλείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων ἢ σιωπηλείων, τὰ μικρότατα πάνυ λιπαρῶς καὶ φιλοπόνως ἐρμηνεύουσιν ἐμβραδύνοντες. "Ὡς περ ἂν εἴ τις τῷ Διὶ τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον κάλλι, τοσῦτον καὶ τοῖον ὄν, μὴ βλέποι, μὴδ' ἐπαινοῖ, μὴδὲ τοῖς ἐκ εἰδόσιν ἐξηγοῖτο· τῷ ὑποποδίσῃ δὲ τό, τε εὐθυεργὲς καὶ τὸ εὐξέσον θαυμάζοι, καὶ τῆς κρηπίδος τὸ εὐρυθμον, καὶ ταῦτα πάνυ μετὰ πολλῆς φροντίδος διεξιάν.

κη'.

κῆ. Ἐξωγ' οὖν ἤκυσά τινος, τὴν μὲν ἐπ' Εὐρώπῃ μάχην ἐν οὐδ' ὅλοις ἐπὶ τὰ ἔπεισι παραδραμόντος, εἴκοσι ᾗ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος ἀναλωκότος εἰς ψυχρὰν καὶ ἐδὲν ἡμῖν προσήκυσαν διηγησιν ὡς Μαῦρος τις ἰππεύς, Μανυσάκας τέννομα, ὑπὸ δίφκῃς πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη, καταλάβοι Σύρας τινὰς τῶν ἀγροίκων, ἄριστον παραλιθεμένους, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα ἐκεῖνοι φοβηθεῖεν αὐτὸν, εἴτα μέντοι μαθόντες ὡς τῶν φίλων εἴη, κατεδέξαντο, καὶ εἰσιάσαντο καὶ γὰρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεδημηκότα καὶ αὐτὸν ἐς τὴν Μαύρων, ἀδελφὴ αὐτῶ ἐν τῇ γῇ στρατευομένῃ. Μῦθοι τὸ μετὰ τῷτο μακροὶ, καὶ διηγήσεις, ὡς θηράσειεν αὐτὸς ἐν τῇ Μαυρεσία, καὶ ὡς ἴδοι τὰς ἐλεφαντῆας πολλὰς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομέναις, καὶ ὡς ὑπὸ λέοντος ὀλίγας δεῖν καταβρωθεῖν, καὶ ἡλίκες ἰχθύες ἐπείρατο ἐν Καισαρείᾳ καὶ ὁ θανμαστὸς συγγραφεύς, ἀφίς τὰς ἐν Εὐρώπῃ γινόμενας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας, καὶ φύλακας, καὶ ἀνιφύλακας, ἄχρι βαθείας ἐσπέρας ἐφεισῆκει ὁρᾶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρης παμμεγέθεις ἀξίως ἀνέμενον. Εἰ δ' μὴ νῦν κατέλαβε, τάχα καὶ συνεδείπνη μὲν αὐτῷ, ἥδη τῶν σκάρων ἐσκειασμένων. Ἄπερ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ἐπιμελῶς τῇ ἰστορίᾳ, μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἡγοηκότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ρωμαίοις ἀφόρητος, εἰ Μανυσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν μὴ εὖρε πινεῖν, ἀλλ' ἀδειπνῶ ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. Καίτοι πόσα ἄλλα μακρῷ γελοιότερα ἐκὼν ἐγὼ νῦν παρίημι; ὡς καὶ αὐλητῆρις ἦκεν ἐκ τῆς πλησίον κώμης αὐτοῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀνέδωσαν, ὁ Μαῦρος μὲν τῷ Μαλχίῳ λόγχην, ὁ δ' τῷ Μανυσάκῃ πόρπην, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τῆς ἐπ' Εὐρώπῃ μάχης, αὐτὰ δὲ

τὰ κεφάλαια. Τοιγάρτοι εἰκότως ἂν τις εἴποι τὰς τοιούτας τὸ μὲν ρόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ακάνθας δὲ αὐτὴ τὰς παρὰ τὴν ρίζαν ἀκριβῶς ὀπισκοπεῖν.

κθ'. "Αλλ' ὦ Φίλων, μάλα καὶ ἔτος γελοῖος, εἰδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβέβηκώς, εἰδὲ ἄχρη Κεῖχρεων ἀποδημήσας, ἔτι γε Συρίαν ἢ Ἀρμενίαν ἰδὼν, ὦδε ἤρξατο μέμνημαι γάρ. "Ὡτα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. Γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, ἔχ' ἃ ἤκουσα. Καὶ ἔτος ἀκριβῶς ἅπαντα ἰωράκει, ὥς τες δράκοντας ἔφη τ' Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλήθους τέτο αὐτοῖς, χιλίους γὰρ, οἶμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζῶντας· δράκοντας παμμεγέθεις εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν τέττας δὲ, τέως μὲν ἐπὶ κοινῶν μεγάλων ἐκδεδεμένους, ὑψηλὸς αἰωρεῖσθαι, καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων, δέ' ἐμποιεῖν, ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔρῳ, ἐπειδὰν ὁμῶς ἴωσι, λύσαντες αὐτὰς, ἐπαφιαῖσι τοῖς πολέμοις· ἀμέλει πολλὰς τ' ἡμέτερον ἔτω καταποθῆναι καὶ ἄλλας, περισπειραθέντων αὐτοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συπλευσθῆναι· ταῦτα δὲ ἐφεσὼς ὁρᾷ αὐτός, ἐν ἀσφαλῇ μέντοι, ἀπὸ δένδρευ ὑψηλῶ ποιέμεν τὴν σκοπὴν. Καὶ εὖ γε ἐποίησε, μὴ ὁμόσε χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ καὶ ἂν ἡμεῖς δαυμασὸν ἔτω συγγραφέα νῦν εἴχομεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ τέττα ἐργασάμενον· καὶ γὰρ ἐκινδύνευσεν πολλὰ, καὶ ἐτρώθη περὶ Σῆραν, ἀπὸ τῶ Κρανείου δηλονότι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν. Καὶ ταῦτα Κορινθίων ἀκρόντων ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδόντων ὅτι μηδὲ κατὰ τοίχῃ γεγραμμένον πόλεμον ἰωράκει. Ἀλλ' εἰδὲ ὅπλα ἐκείνός γε ἦδε, εἰδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, εἰδὲ τάξεις, ἢ καταλοχισμῶν ὀνόματα· πάνυ γὰρ ἐμελεν αὐτῷ πλάναν

γίαν μὲν τὴν ὀρθίαν φάλαγγα, ἐπὶ κέρως ᾗ λέγαν
τὸ ἐπὶ μετώπῳ ἄγειν.

λ'. Εἰς δὲ τις βέλτιστος ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέ-
λῃ τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συ-
ρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ Τίγρητι, τὰ
ἐν Μηδίᾳ, πεντακοσίοις ἔθ' ὅλοις ἔπεισι περιλαβὼν,
συνέγραψε· καὶ τῆτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγραφέναι
φησί. Τὴν μέντοι ὀπίστροφον ὀλίγῃ δεῖν μακροτέραν
τῆ βιβλίου ἐπέγραψεν, Ἀντιοχίαν τῆ Ἀπόλλωνος
ἱερῶν (δόλιχον γὰρ περὶ οἶμαι, ἐν παισὶ νενικήκει)
ἣ ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν Μηδίᾳ Ῥω-
μαίοις νῦν πραχθέντων ἀφήγησις.

λα'. Ἦδη δ' ἐγὼ τινος καὶ τὰ μέλλοντα συγ-
γραφέρος ἤκιστα, καὶ τὴν Ὀσρόεσσαν φαγὴν, ὡς πα-
ραβλήθησεν τῷ λέοντι, καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὸν τριπόδην
ἡμῖν θρίαμβον· ἔτω πάντῃ μαντικῶς ἅμα ἔχων, ἐ-
σπευδεν ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. Ἀλλὰ καὶ
πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ᾤκισε, μεγέθει τε
μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην· ἐτι μέντοι ἐπισκοπεῖ,
καὶ διαβελύεται, εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς
νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὀμόνοϊαν, εἴτε Εἰρηνίαν·
καὶ τῆτο μὲν ἐτι ἀκριβὲς, καὶ ἀνώνυμος ἡμῖν ἡ καλὴ
πόλις ἐκείνη, λήρεα πολλὰ καὶ κορύζης συγγραφικῆς
γέμουσα. Τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖς πραχθησόμενα, ὑπέ-
σχετο ἤδη γράψαι, καὶ τὸν περίπλεον τῆς ἔξω θα-
λάσσης. Καὶ ἐκ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ
καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συνέτακ'· καὶ τὸ
τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύραν μοῖρα
ὀλίγη σὺν Κασίῳ πάντες οὗτοι ἐπεραιώθησαν τὸν
Ἰνδὸν ποταμόν· ὃ, τι ᾗ πράξουσιν, ἢ πῶς δέξονται
τὴν τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, ἐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ

Δαυμασὸς συγγραφεὺς, ἀπὸ Μεζέριδοῦ, ἢ ἀπ' Ὁξυδρακῶν ἐπιστελῇ.

λβ'. Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδευσίας ληρῆσι, τὰ μὲν ἀξιώματα ἔθ' ὁρῶντες, ἔτ' εἰ βλέποινεν, κατ' ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, ἐπινοῶντες δ', καὶ ἀναπλάττοντες, ὅττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν, φασίν, ἔλθῃ. Καὶ ἐπὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἔτι σεμνυνόμενοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ ταῖς ἐπιγραφαῖς· καὶ γὰρ αὐτὴ καὶ αὐτὴ παγγέλοιοι τῷ δεῖν Παρθικῶν νικῶν, τοσαῦδε. Καὶ αὐτὴ, Παρθίδο, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ἀτθίδο δηλονότι. Ἀλλ' ἀσειότερον παραπολὺ ἀνέγνων γὰρ Δημητρίε Σαγαλασέως Παρθονικὰ. Οὐδ' ὡς ἐν γέλῳ ποιήσασθαι, καὶ ἐπισκῶψαι τὰς ἰσορίας ἔτω καλὰς ἔσας, ἀλλὰ τῷ χρησίμῳ ἔνεκα, ὡς ὅσις ἂν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα φεύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὁρθῶς συγγράφειν ἔτος προσεῖληφε· μᾶλλον δ' ὀλίγων ἔτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς ἐκείνο φησὶν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ διατρίβῃς ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντείσταται.

λγ'. Καὶ δὴ τὸ χωρίον (οἱ φαίη τις ἂν ἀκριβῶς ἀνακεκάθαρε), καὶ αἱ τε ἀκάνθαι, ὁπόσαι ἦσαν, καὶ βάτοι, ἐκκεκομμέναι εἰσὶ, τὰ δ' ἄλλων ἐρείπια ἤδη ἐκπεφόρηται· καὶ εἴτι τραχὺ δὴ, καὶ τῷ τοῦ λεῖον ἔστιν. Ὡς οἰκοδομεῖν τι δὲ ἤδη καὶ αὐτὸν, ὡς δείξῃς, ἐκ ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γεννάδας ἂν, ἀλλὰ τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, καὶ ὃ ἐδὲ ἂν, ἀλλ' ἐδ' ὁ Μῶμος μωμήσασθαι δύναται.

λδ'. Φημὶ τοίνυν τὸν ἄριστα ἰσορίαν συγγράφοντα, δύο μὲν ταῦτα κρυφαῖότατα οἴκοθεν ἔχοντα ἤκειν, σύνεσιν τε πολιτικὴν, καὶ δύναμιν ἐρμηνευτικὴν· τὴν μὲν, ἀδίδακτόν τι τῆς φύσεως δῶρον· ἡ δὲ δύναμις δ', πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συνεχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῇ ἀρχαίων

ἀρχαίων προσγεγενημένη ἔσω. Ταῦτα μὲν ἔν' ἄτεχνα, καὶ ἔδεν ἡμεῖς συμβέλει δεόμενα. Οὐ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀποφαίνειν τὰς μὴ παρὰ τῆς φύσεως τοιαύτας φησὶ τῆτο ἡμῖν τὸ βιβλίον· ἐπεὶ πολλὰ ἂν, μᾶλλον ὅ τ' παντὸς ἦν ἄξιον, εἰ μεταπλάσαι καὶ μετακοσμήσαι τὰ τηλικαῦτα ἐδύνατο, ἢ ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄρβυρον ἐκ κασιτίνας, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτροφίδος Μίλωνα ἐξεργάσασθαι.

λε'. Ἀλλὰ πῶς τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβολῆς χρήσιμον; ἐκ ἐς ποιήσιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν· οἷόν τι ἀμέλει καὶ Ἰκκος, καὶ Ἡρόδικος, καὶ Θέων, καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστής, ἐκ ὑπόσχοιντο ἂν σοι τῆτον Περδίκκαν παραλαβόντες, (εἰ δὴ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς μητρυιᾶς ἐρασθεὶς, καὶ διὰ ταῦτα κατεσκληκώς, ἀλλὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τῷ Σελεύκῃ, Στρατιονίκῃς ἐκείνης,) ἀποφαίνειν Ὀλυμπιονίκην, καὶ Θεαγένην τῷ Θεσίῳ, ἢ Πολυδάμαντι τῷ Σκόλοσσαιῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ τὴν δοθῆσαν ὑπόθεσιν εὐφυᾶ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς γυμναστικῆς παραπολὺ ἀμείνω ἀποφαίνειν μετὰ τῆς τέχνης. Ὡσεὶ ἀπέσω καὶ ἡμῶν τὸ ἐπίφθονον τῆτο τῆς ὑποσχέσεως, εἰ τέχνην φαμὲν ἐφ' ἑτῷ μεγάλῳ καὶ χαλεπῷ τῷ πράγματι ἐφευρηκέναι. Οὐ γὰρ οὐλινὲν παραλαβόντες, ἀποφαίνειν συγγραφέα φαμὲν, ἀλλὰ τῷ φύσει συνεῳ, καὶ ἄριστα πρὸς λόγους ἡσκημένῳ ὑποδείξαν ὁδὸς τινὰς ὁρθὰς, εἰ δὴ τοιαῦται φαίνονται, αἷς χρῶμεθα, θάπτον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρη, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν, ἴκοιτο.

λε'. Οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῖν τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὣν ἀγνοῖ· ἐπεὶ καὶ ἐκιδάριζε μὴ μαθῶν, καὶ ἥυλει, καὶ πάντα
 ἂν

ἂν ἡπίσατο. Νῦν ὅ μὴ μαθὼν, ἐκ ἂν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν· ὑποδείξαντος δέ τινος, ῥᾷδ' αὖ τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μεταχειρίσαιοτο ἐφ' αὐτῆ.

λζ'. Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιούτος τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδεδοσθῶ, συνίεναι τε καὶ εἰπεῖν ἐκ ἀγεννῆς, ἀλλ' ὅξυ δεδορκώς, οἷος καὶ πράγμασι χρῆσασθαι ἂν, εἰ ὀπίσραπειη, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν, καὶ νῆ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ γεγονώς ποτε, καὶ γυμναζομένους ἢ ταττομένους στρατιώτας ἑωρακώς, καὶ ὅπλα εἰδώς, καὶ μηχανήματα ἔνια, καὶ τί ἐπὶ κέρως, καὶ τί ἐπὶ μετώπῃ, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἰππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τι ἐξελαύνειν, ἢ ἀφειλαύνειν· καὶ ὅλως, ἐκ τῶν καλοικιδίων τις, ἐδ' οἷος πιστεύειν μόνον τοῖς ἀπαγγέλλεσι.

κη'. Μάλιστ' ὅ, καὶ πρὸ τῶν πάντων, ἐλεύθερος ἔσω τὴν γνώμην, καὶ μήτε φοβείσθω μηδὲνα, μηδὲ ἐλπίζτω μηδέν· ἐπεὶ ὅμοιος ἔσαι τοῖς φαύλοις δικασαῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ἐπὶ μισθῷ δικάζουσιν. Ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀσέρος τῆ Ἀμφικολίτῃ τῆ τοξότῃ ἐν Ὀλύμπῳ, ἀλλὰ τοιούτος οἷος ἦν δειχθήσεται· μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτῃ σφαγῇ, ὡμῶς ἐν τῷ Συμποσίῳ γενομένη, εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο. Οὐδὲ Κλέων αὐτὸν φοβήσεται, μέγα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, καὶ κατέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν ὅτι ὀλέθριος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος ἦν· ἐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἦν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἰσορῇ, καὶ ἡ Δημοσθένης λῆψιν, καὶ τὴν Νικίαν τελευτήην, καὶ ὡς εἰδίψαν, καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔπινον, καὶ ὡς ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί. Ἠγήσεται γὰρ (ὅπερ δικαιοτάτου)

ὑπ'

ὕπ' ἐδενὸς τῶν νῦν ἐχόντων αὐτὸς ἔξεν τὴν αἰτίαν, ἣν τὰ δυσυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγεννημένα ὡς ἐπράχθη διηγῆται. Οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μηνυτὴς ἦν ὥστε καὶ καταναυμαχῶνται, τότε ἐκ ἐκείνος ὁ καταδύων ἐς, καὶ φεύγων, ἐκ ἐκείνος ὁ διάκων· ἐκτός ἐι μὴ, εὐξασθαι δεόν μὴ τι παρέλιπεν· ἐπεὶ τοί γε εἰ σιωπήσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τὸναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσας ἔδυνατο, ῥᾶσον ἦν ἐνὶ καλᾷ λειπτῷ τὸν Θεκυδίδην ἀνατρέψαι μὴ τὸ ἐν ταῖς Ἐπιτολαῖς παρατείχισμα, καταδῦσαι δ' ἢ Ἐρμοκράτες τριήρη, καὶ τὸν κατάρατον Γύλιπον διαπεῖραι μεταξὺ ἀποτειχίζοντα, καὶ δῖπταφρεύοντα τὰς ὁδοὺς· καὶ τέλος, Συρακυσίαις μὴ εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τὰς δ' Ἀθηναίαις ὤσιπλεῖν Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν, μετὰ τῶν πρώτων τῇ Ἀλκιβιάδῃ ἐλπίδων. Ἄλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα ἐδὲ Κλωθῶ ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν, ἐδ' Ἀτροπὸς μετατρέψει.

λθ'. Τῷ δὴ συγγραφέως ἔρπον ἐν, ὡς ἐπράχθη εἰπεῖν. Τῷτο δ' ἐκ ἂν δύναιτο, ἄχρις ἂν ἡ φοβὴ) Ἀρταξέρξην ἰατρὸς αὐτῷ ᾦν, ἢ ἐλπίζῃ κἀνδυν πορφυρεῖν, καὶ σρεπτόν χρυσῆν, καὶ ἵππον τῶν Νισαίων λήψεσθαι μισθὸν τῶν ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων. Ἄλλ' ἐξ Ἐενοφῶν αὐτὸ ποιήσαι, δίκαιος συγγραφεὺς, οὐδὲ Θεκυδίδης· ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ μισθὴν τινὰς, πολὺ ἀναγκαιότερον ἡγήσεται τὸ κοινόν, καὶ τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται τῆς ἐχθρας· καὶ φιλή, ὅμως ἐκ ἀφέξε) ἀμαρτάνοντος. Ἐν γὰρ, ὡς ἔφην, τῷτο ἴδιον ἰσορίας, καὶ μόνῃ θυτίον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τις ἰσορίαν γράψων ἴοι, τῶν δ' ἄλλων ἀπάντων ἀμελητέον αὐτῷ. Καὶ ὅλως, πῆχυς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβεῖς, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τὰς νῦν ἀκρόους, ἀλλ' εἰς μετὰ ταῦτα συνεσομένους τοῖς συγγράμμασιν.

μ'. Εἰ

μ'. Εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύει, τῆς ἡμιολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθείη, ἕς πάλαι ἢ ἰσορία ἢ ἀρχῆς εὐθύς ἀπέστραπτο, ἢ μείον ἢ κωμωδικὴν ἢ γυμνασικὴν. Ἀλεξάνδρου γὰρ καὶ τῆτο ἀπομνημονεύουσιν, ὡς Ἡδῶς ἂν, ἔφη, πρὸς ὀλίγον ἀνε-
 εἶν, ὃ Ὀνησίκριτε, ἀποθανὼν, ὡς μάθοιμι ὅπως ταῦτα οἱ ἄνθρωποι τότε ἀναγινώσκουσιν· εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινῶσι, καὶ ἀσπάζονται, μὴ θανατώσεως οἶονται γὰρ ἢ μικρῇ τινι τῷ δειλάτι τῷ ἀνασπάσειν ἱκαστος τὴν παρ' ἡμῶν εὐνοίαν. Ὀμηρῳ γὰρ, καὶ τοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλείστα συγγεγραφότι ὑπὲρ τῆς Ἀχιλλέως, ἥδη καὶ πιστεύειν τινὲς ἐπάγονται, μόνον τῆτο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθέμενοι, ὅτι μὴ περὶ ζῶντος ἔγραψεν· οὐ γὰρ εὐρίσκουσιν ἢ τινος ἕνεκα ἐψεύδεται ἂν.

μα'. Τοιοῦτος ἔν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔσω, ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παρρησίας καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός φησι, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάζων, ἢ μίσει, ἢ δὲ φιλίᾳ νέμων, ἢ δὲ φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυρόμενος, ἢ δυσωπόμενος· ἴσος δικαστὴς εὖναις ἅπασιν, ἄχρι τῆς μὴ δαίεσθαι τι ἀπονεῖμαι πλεῖον τῆς δέοντος· ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις, καὶ ἄπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, ἢ τί τῷδε, ἢ τῷδε δόξει λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πέπρακται λέγων.

μβ'. Ὁ δὲ ἔν Θεκυδίδης εὖ μάλα τῆτο ἐνομοθέτησε, καὶ δέκρινεν ἀρετὴν καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θανατωζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τῆς καὶ Μένσας κληθῆναι αὐτῆς τὰ βιβλία· κτήματά τε γὰρ φησι μᾶλλον ἐς αἰεὶ συγγράφειν, ἢ περὶ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γεγενημένων ἀπο-

λείπειν

λείπειν τοῖς ὕστερον· καὶ ἐπάγει τὸ χρήσιμον, καὶ ὃ τέλος ἂν τις εὖ φρονῶν ὑπόθοιτο ἰσορίας, ὡς εἴ ποτε καὶ αὐθις τὰ ὅμοια καταλάβοι, ἔχοιεν, φησί, πρὸς τὰ προεγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι τοῖς ἐν ποσὶ.

μγ'. Καὶ τὴν μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγγραφεὺς ἠκέτω μοι· ἡ δὲ φωνὴν, καὶ τὴν τῆς ἐρμηνείας ἰσχὺν, ἡ μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συνεχῆ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχαίρεσιν, καὶ ἡ ἄλλην τῆς ῥητορείας δεινότηθα, μὴ κομιδῇ τεθηγμένος, ἀρχέσθω τῆς γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακείμενος. Καὶ ὁ μὲν νῦν σύσειχος ἔσω καὶ πυκνός, ἡ λέξις δὲ σαφὴς καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπισημότατα δηλῶν τὸ ὑποκείμενον.

μδ'. Ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τῇ Συγγραφείας σκοπὸς ὑπεθέμεθα παρρησίαν καὶ ἀλήθειαν, οὕτω ἡ καὶ τῇ φωνῇ αὐτῇ εἰς σκοπὸς ὁ πρῶτος, σαφῶς δηλῶσαι, καὶ φανώτατα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μήτε ἀπορρήτοις, καὶ ἔξω πάτερ ὀνόμασι, μήτε τοῖς ἀγοραίοις τέτοις καὶ καπηλικοῖς, ἀλλ' ὡς μὲν τὰς πολλὰς Συνίεναι, τὰς δὲ πεπαιδευμένους ἐπαινέσαι. Καὶ μὴν καὶ σχήμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθέσι, καὶ τὸ ἀνεπιλήδευτον μάλιστα ἔχουσιν· ἐπεὶ τοῖς κατηρυσμένοις τῶν ζυμῶν εἰκότως ἀποφαίνει τὰς λόγους.

μέ. Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοινωνεῖται, καὶ προσάπτεσθαι καὶ ποιητικῆς παρ' ὅσον μεγαλήτορος καὶ διηρημένη καὶ ἐκείνη, καὶ μάλιστα ὅποταν παρατάξεις, καὶ μάχαις, καὶ ναυμαχίαις συμπλέκηται. Δείξει γὰρ τότε ποιητικῶς τινος ἀνέμου, ἐπεριάσοντος τὰ ἀκάτια, καὶ συνδιαίσοντος ὑψηλὴν, καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν ναῦν. Ἡ λέξις δὲ ὅμως ἐπὶ γῆς βεβη-

κέτω, τῷ μὲν κάλλει καὶ τῷ μεγέθει τῶν λεγομένων
 (συνεπαισρομένη, καὶ ὡς ἐνὶ μάλισα ὁμοιωμένη, μὴ
 ξενίζουσα ᾗ, μὴδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶσα· κίν-
 δυνος γὰρ αὐτῇ τότε μεγιστος παρακινήσῃ, καὶ κα-
 τενεχθῆναι εἰς τὸν τῆς ποιητικῆς κορυβαῖα, ὥςτε μά-
 λιστα πείσειον τῆνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον,
 εἰδότας ὡς ἵπποποφία τις καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ
 μικρὸν γίγνεται. Ἀρεινον δ' ἐν ἑφ' ἵππεσσι ὀχευμένη τότε
 τῇ γνώμῃ καὶ ἐρμηνείαν πέζῃ συμπαραθεῖν, ἐχομένην
 τοῦ ἐφιππίου, ὡς μὴ ἀπολείποιο καὶ φορεῖς.

μς'. Καὶ μὴν καὶ συνθήκη καὶ ὀνομάτων εὐκράτω
 καὶ μέση χρησέον, ὅτε ἄγαν ἀφισάνῃ, καὶ ἀπαρτῶνται
 (τραχὺ γὰρ) οὔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ,
 συνάπτοντα. Τὸ μὲν γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' ἀπὸ αὐτοῦ
 ἀκούουσι.

μζ'. Τὰ δ' ἐπράγματα αὐτὰ οὐχ ὡς ἔτυχε συν-
 ἀπείον, ἀλλὰ φιλοπόνως καὶ ταλαιπῶρος πολλάκις
 περὶ τῶν αὐτῶν ἀνακρίνοιντο, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ
 ἐφορῶντα. Εἰ δ' μὴ, τοῖς ἀδεκασώτερον ἐξηγουμένοις
 προσέχοντα, καὶ ὅς εἰκάσειεν ἂν τις ἥκιστα πρὸς χάριν
 ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν, ἢ προσθήσειν τοῖς γελοίοις.
 Κἀνταῦθα ἤδη καὶ σοχαστικός τις, καὶ συνθετικός τῷ
 πιθανώτερου ἔσω.

μη'. Καὶ ἐπειδὴν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ πλείεστα,
 πρῶτα μὲν ὑπόμνημά τι συνυφαινέτω αὐτῶν, καὶ
 σῆμα ποιείτω ἀκαλλῆς ἔτι, καὶ ἐκδιάρθρωτον. Εἴτα
 ἐπιθεῖς τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρωμνύτω
 τῇ λέξει, καὶ σχηματίζειτω, καὶ ῥυθμίζειτω.

μβ'. Καὶ ὅλως, εἰσκέτω τότε τῷ τῷ Ὀμήρῳ Διὶ,
 ἅρτι μὲν καὶ ἵπποπόλων Θεσηκῶν γῆν ὁρῶντι, ἅρτι δ'
 τὴν Μυσῶν. Κατὰ ταῦτα γὰρ καὶ αὐτὸς ἅρτι μὲν τὰ
 Ῥωμαιοῦν ἰδίᾳ ὁράτω, καὶ δηλέτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνετο
 αὐτῷ

αὐτῷ ἀφ' ὑψηλοῦ ὁρᾶν, ἄρτι δὲ τὰ Περσῶν, εἴτ' ἀμφοτέρω, εἰ μάχοιντο. Καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ παρατάξει, μὴ πρὸς ἓν μέρος ὁράτω, μηδ' ἐς ἓνα ἱππεία, ἢ πεζόν, εἰ μὴ Βρασιδάς τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπων τὴν ἐπίβασιν. Ἐς τοὺς στρατηγὰς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴτι παρεκελεύσαντο, κακεῖνο ἀκρίτως, καὶ ὅπως, καὶ ἢ τινι γνώμῃ καὶ ἐπινοίᾳ ἔταξαν. Ἐπειδὴν δὲ ἀναμιχθῶσι, κοινὴ ἔσω ἡ θεία, καὶ ζυγασαίτω τότε ὥσπερ ἐν τρυάνῃ τὰ γινόμενα, καὶ συνδιώκετω, καὶ συμφεγγετω.

ν'. Καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέσω, μὴ ἐς κόρον, μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ νεαρῶς, ἀλλὰ ῥαδίως ἀπολύσθω καὶ σήσας ἐνλαυθὰ πού ταῦτα, ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαινέτω, ἣν κατεπαίγῃ· εἴτα ἐπανίτω λυθεὶς ὅπου ταν ἐκεῖνα καλῇ· καὶ πρὸς πάντα (πενδέτω, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονεῖτω, καὶ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μηδίαν, ἐκείθεν δὲ ῥοιζήματι ἐνὶ, ἐς Ἰσθρίαν, εἴτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδεὶς καιρὸς ἀπολείποιτο.

να'. Μάλιστα δὲ καλὸν ἔρω εἰκυῖαν παρασχίσθω τὴν γνώμην, ἀθόλω, καὶ σιλπνῶ, καὶ ἀκρίτως τὸ κέντρον· καὶ ὁποίας ἂν δέξῃται τὰς μορφὰς τῶν ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω αὐτὰ, διάστροφον δὲ, ἢ παράχρεν, ἢ ἐτερόσχημον, μηδὲν οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενά ἐσι, καὶ εἰρησέσθαι, πέπρακται γὰρ ἤδη· δὲ δὲ τὰ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά· ὥστε οὐ τί εἴπωσι ζητήσιν αὐτοῖς, ἀλλ' ὅπως εἴπωσιν. Ὅλως δὲ, νομίζεον τὸν ἰσορίαν συγγραφοῦνα, Φαδία ἢ Πραξιτέλει χρῆναι εἰκέναι, ἢ Ἀλκαμένει, ἢ τῷ ἄλλῳ ἐκείνων. Οὐδὲ γὰρ ἐδ' ἐκείνοι χρυσὸν, ἢ ἄρῃον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τὴν ἄλλην ὕλην ἐποίησαν. ἀλλ' ἢ μὲν ὑπῆρχε, καὶ πρὸς ποσὶς ἐβλήτο, Ἡλείων, ἢ Ἀθηναίων, ἢ Ἀρσείων πεπορισμένων· οἱ δὲ ἐπὶ πλατῶν

μόνον, καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεν, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπήνθιζον τῷ χρυσῷ. Καὶ τῆτο ἦν ἡ τέχνη αὐτῶν, εἰς δέον οἰκονομήσασθαι τὴν ὕλην. Τοῖςτο δὴ τοι καὶ τὸ τῷ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν διαθῆσθαι τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν ἐναργέστατα ἐπιδᾶξαι αὐτά. Καὶ ὅταν τις ἀκρωμένους οἴηται μετὰ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα, καὶ μετὰ τῆτο ἐπαινῇ, τότε δὴ τότε ἀπηκρίβωται, καὶ τὸν οἰκῆον ἔπαινον ἀπειλήφει τὸ ἔργον τῷ τ' ἰσορίας Φειδίᾳ.

νβ'. Πάντων δ' ἡδὴ παρσκευασμένων, καὶ ἀπροοιμίαςον μὲν ποτε ποιήσεσθαι τὴν ἀρχήν, ὅταν μὴ πάνυ κατεπίεγη τὸ πρᾶγμα προδιοικήσασθαι τι ἐν τῷ προοιμίῳ· δυνάμει δὲ καὶ τότε φροιμίῳ χρῆσεται, τῷ ἀποσαφουῖσι περὶ τ' λεκτέων,

νγ'. Ὅποταν δ' καὶ φροιμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν μόνοιιν ἀρξείται, οὐχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τ' εὐνοίας παρῆς, προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκέουσι. Προσέξει μὲν γὰρ αὐτῷ, ἢν δείξῃ ὥς περὶ μεγάλων, ἢ ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων ἔργῳ. Εὐμαθῇ δ' καὶ σαφῇ τὰ ὕστερα ποιήσῃ, τὰς αἰτίας προεκλιθέμενος, καὶ περιορίζων τὰ κεφάλαια τ' γεγεννημένων.

νδ'. Τοιαύτοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τ' συγγραφέων ἐχρήσαντο. Ἡρόδοτος μὲν, ὥς μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται, μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ἄντα, καὶ ταῦτα, νίκας Ἑλληνικὰς δηλοῦντα, καὶ ἥττας βαρβαρικὰς. Θεκυδίδης δ', μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι, καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τ' προγεγεννημένων, ἐπέεινεν τὸν πόλεμον· καὶ γὰρ παθήματα ἐν αὐτῷ μεγάλα ξυνέβη γενέσθαι.

νε'. Μέγα δ' τὸ προοίμιον ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν, ἢ μακυνόμενον, ἢ βραχυόμενον. Εὐάφης δ' καὶ εὐάγωγος ἔσω ἢ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετέβασις.

γδ

γδ ἄτεχνως τὸ λοιπὸν σῶμα τ' ἰσορίας διήγησις μακρὰ ἐσιν ὥς τε ταῖς τ' διηγήσεως ἀρεταῖς κατασκευασθήσθω, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊούσα, καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥς τε μὴ προὔχῃν, μήτε κοιλαίνεσθαι. Ἐπειτα τὸ ζαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει, ὡς ἔφην, μεμηχανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τ' πραγμάτων. Ἀπόλυτα γδ καὶ ἐνελῆ πάντα ποιήσῃ, καὶ τὸ πρῶτον ἐξερτάσάμενος, ἐπάξῃ τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐτοῦ, καὶ ἀλύσεως τρόπῳ συνηρμωμένον ὡς μὴ διακεκόφθαι, μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις παρακειμένας, ἀλλ' αἰεὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ, μὴ γεινῆαν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀνακεκρᾶσθαι κατὰ τὰ ἄκρα.

νς'. Τάχος ἐπὶ πᾶσι χρήσιμον, καὶ μάλιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτέων εἴη· καὶ τὸτο πορίζεσθαι χρὴ μὴ τοσαῦτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων, ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. Λέγω ᾧ, εἰ παραθείοις μὲν τὰ μικρὰ καὶ ἥττον ἀναγκαῖα, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ μεγάλα· μάλλον ᾧ καὶ παραλειπὼν πολλά. Οὐδὲ γδ ἦν ἐσιᾶς τὸς φίλους, καὶ πάντα ἢ παρσκευασμένα, διὰ τὸτο ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ λοπάσι τοσαύταις, καὶ ζυσὶν ἀγρίοις, καὶ λαγωαῖς, καὶ ὑπολαστέροις, καὶ σαπέρδην ἐνθήσεις καὶ ἔτνος, εἴ τι καὶ κείνο παρσκευάσο· ἀμελήσεις ᾧ τῶν εὐτελεσέων.

νζ'. Μάλιστα ᾧ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρνῶν, ἢ τειχῶν, ἢ ποταμῶν ἐρμηνείαις, ὡς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοίης, καὶ τὸ σαυτῷ ὁρᾶν, παρὲς τὴν ἰσορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαψάμενος, τὸ χρησίμου καὶ σαφὲς ἕνεκα, μετὰβῇ, ἐκφυγὼν τὸν ἰξὸν τὸν ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὴν τοιαύτην ἄπασαν λιχνείαν· οἷον ὁρᾷς τι καὶ Ὀμηρὸς ὡς μετὰλόφρων ποιεῖ. Καίτοι ποιητὴς ὢν, παραθεῖ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίωνα, καὶ Τίτυον, καὶ τὰς ἄλλας. Εἰ ᾧ Παρ-
θένιος,

θένιος, ἢ Εὐφορίαν, ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πόσοις ἂν οἱ ἐπεσι τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τῆ Ταυλάλου ἤγαγεν; εἴτα πόσοις ἂν Ἰξίωνα ἐκύλισε; μᾶλλον δ' ὁ Θεκυδίδης αὐτὸς, ὀλίγα τῶ τοιαύτῳ εἶδει τῆ λόγῃ χρησάμενος, σκέψαι ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχανήμα ἐρμηνεύσας, ἢ πολιτορκίας χρῆμα δηλώσας ἀναγκάσιον καὶ χρειῶδες ὄν, ἢ ἐτι πόλεων σχῆμα, ἢ Συρακυσίων λιμένα. Ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιπὸν διηγῇται, καὶ μακρὸς εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πρᾶγματα ἐνοήσῃ· εἴη γὰρ οὕτω τὸ τάχος, καὶ ὡς Φεύγοντος ὅμως ἐπιλαμβάνεται αὐτῶν τὰ γεγενημένα, πολλὰ ὄντα.

νῆ. Ἦν δὲ παρὲς καὶ λόγους ἐροῦντ' αἰτιὰ τινὰ δεήσει εἰσαγεῖν, μάλιστα μὲν εἰκότα τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πρᾶγματι οἰκεία λεγέσθω· ἐπεὶ αἰ, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα. Πλὴν ἐφείτ' αἰ σοι τότε καὶ ῥητορεύσαι, καὶ ἐπιδείξαι τὴν τῶν λόγων δεινότητά.

ιβ. Ἐπαινοὶ μὲν γὰρ ἢ ψόγοι, πάνυ πεφεισμένοι, καὶ περισκευημένοι, καὶ ἀσυκοφάνητοι, καὶ μετὰ ἀποδείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἄκαιροι, ἐπεὶ ἔξω τῆ δικαστηρίου ἐκείνοι εἰσι. Καὶ τὴν αὐτὴν Θεοδόμῳ αἰτίαν ἔχεις, φιλαπεχθημόνως καλῆς ὁρῆναι τῶν πλείων, καὶ διατριβὴν ποιημένων τὸ πρᾶγμα, ὡς καλῆς ὁρεῖν μᾶλλον ἢ ἰσορεῖν τὰ πεπραγμένα.

ξ. Καὶ μὴν καὶ μῦθος εἴ τις παρεμπέσοι, λεπτίος μὲν, οὐ μὴν πισυτίος πάντως, ἀλλ' ἐν μέσῳ δέξιος τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλωσιν εἰκάσκει περὶ αὐτοῦ. Σὺ δ' ἀκίνδυνος, καὶ πρὸς οὐδέτερον ἐπὶ ῥέπτεςτος.

ξά. Τὸ δ' ὅλον, ἐκείνους μοι μέμνησο, (πολλάκις τὸ αὐτὸ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρᾶν γράφει, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσονται σε, καὶ τιμήσωσιν, ἀλλὰ τῷ σύμπαντος αἰῶνος ἐσοχασμένους, πρὸς τὰς ἐπεὶ αἰ μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαιτεῖ τὸν μισθὸν καὶ γράφῃς, ὡς λέγεται καὶ περὶ Σοῦ, ἐκείνους μέντοι ἐλευθερος

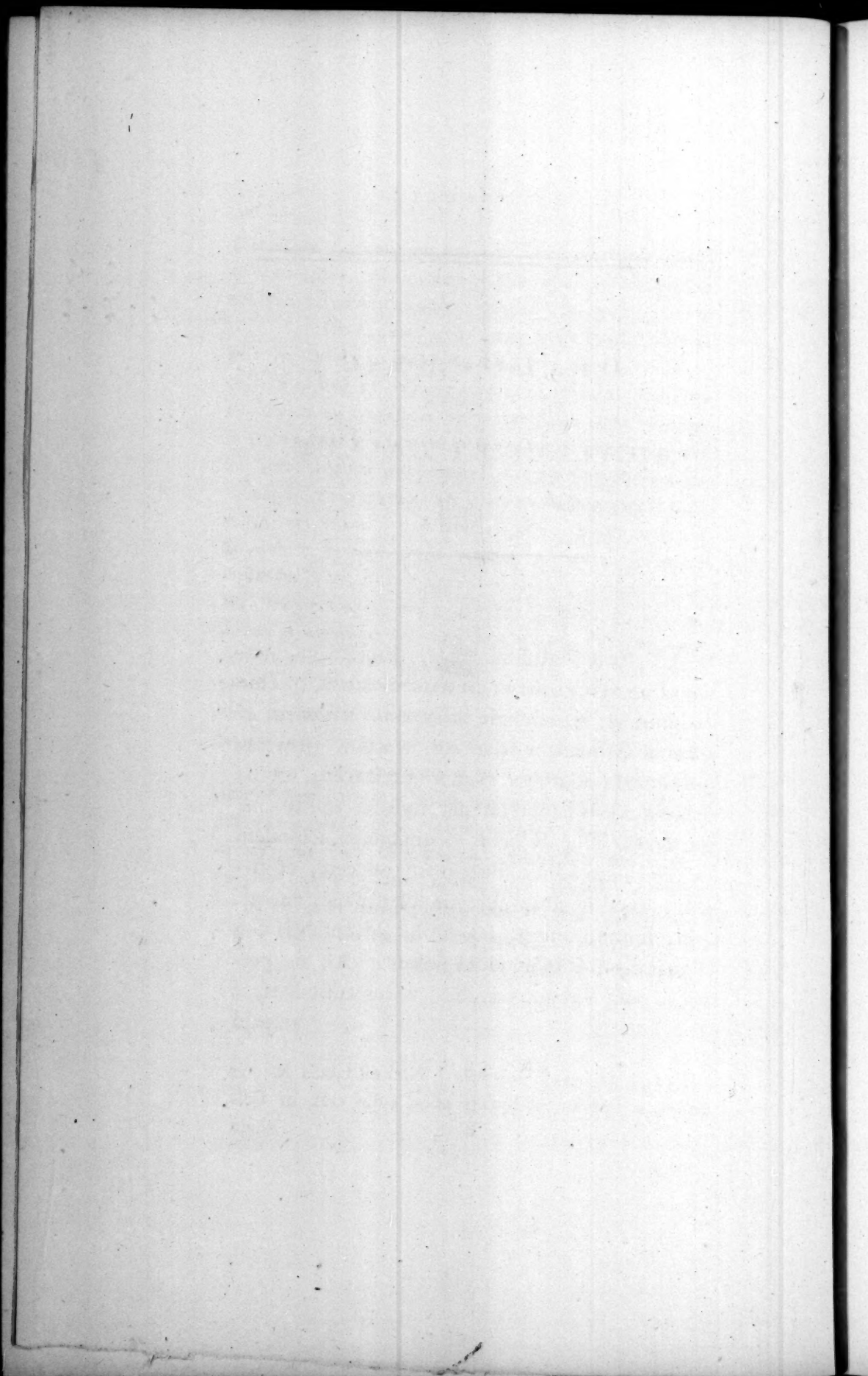
θερος ἀνὴρ ἦν, καὶ παρρησίας μετὸς, οὐδὲν ἐδὲ
κολακευλικόν, ἐδὲ δαλοπρεπές, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ
πᾶσι. Τῷτ', εἰ ζωφρονοίη τις, ὑπὲρ πάσας τὰς νῦν
ἐλπίδας θεῖτο ἂν, οὕτως ὀλιγοχρονίας οὔσας.

ξβ'. Ὁρᾷς τὸν Κνίδιον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα, οἷον
ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ τὸν ἐπὶ τῇ Φάργῃ πύργον,
μέγιστον καὶ κάλλιστον ἔργον ἀπάντων, ὡς πυρσεύοιτο
ἀπ' αὐτῆς τοῖς ναυιλλομένοις ἐπὶ πολὺ τὸ θαλάττης, καὶ
μὴ καταφέροιντο εἰς τὴν Παραϊονίαν, πασχάλεπον, ὡς
φασιν, οὔσαν, καὶ ἄφυκτον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἔρματα·
οἰκοδομήσας ἔν τῷ ἔργῳ, ἐνδοθεν μὲν κατὰ τῶν λίθων
τὸ αὐτῆς ὄνομα ἐπέγραψεν, ἐπιχρίσας δὲ τιλάνῃ, καὶ
ἐπικαλύψας, ἐπέγραψε τὸν οὐνοῦ τοῦ τότε βασιλεύον-
τος, εἰδὼς ὅπερ καὶ ἐγένετο, πάντῃ ὀλίγου χρόνου Συ-
εκπεσούμενα μὲν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκφα-
νησόμενον δὲ, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΣ
ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΣΙ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΟΙΖΟΜΕΝΩΝ. Οὕτως
οὐδ' ἐκεῖνος εἰς τὸν τότε καιρὸν, οὐδὲ τὸν αὐτοῦ βίον
τὸν ὀλίγον ἑώρα· ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν αἰὶ, ἄχρως
ἂν ἐξήκη ὁ πύργος, καὶ μένη αὐτῇ ἡ τέχνη.

ξγ'. Χρὴ τοίνυν καὶ τὴν ἰσορίαν οὕτω γράφεσθαι,
σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν μέλλεσαν ἐλπίδα,
ἢ περ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινε-
μένοις. Οὗτός σοι κανὼν καὶ σάθμη ἰσορίας
δικαίας. Καὶ εἰ μὲν σαθμήσονταί τινες αὐτῇ, εὖ
ἂν ἔχοι, καὶ εἰς δεῖον ἡμῖν γέγραπται. Εἰ δὲ μὴ,
κεκύλισται ὁ πῖθος ἐν Κρανείῳ.

*

Τ Ε Λ Ο Σ.

DIALOGUS, I.

MICYLLUS ET GALLUS.

1. **AT** te, scelestissime galle, Jupiter ipse ob-
terat, invidum adeò et clamosum *animal*, qui me
divitem, et jucundissimo in somnio versantem, et
admirabili quadam felicitate beatum, penetra-
bili illo tuo acutoque clamore excitaveris, ut ne
nocte quidem paupertatem, multùm vel te im-
puriorem, effugere liceat : cum tamen, si quidem
ex illo multo adhuc silentio est conjicere, et fri-
gore, quod nondum me, ut solet manè, enecat,
(certissimum quippe hoc mihi adventantis diei
indicium) media nondum nox sit. At hic per-
vigil, tanquam aureum illud vellus custodiret, a
vesperâ

P. I. l. II. χρυσὸν ἐκείνο κέδιον] Nota est fabula de *aureo*
vellere, a Phryxo, postquam aries, cujus erat, in Col-
B chida

vesperâ inde statim clamat : sed certè non sic auferet : ulciscar enim te, cum primùm illuxerit, et baculo tibi dispergam cerebrum : nunc enim negotium mihi facefferes, exfiliendo in tenebris. GAL. Micylle here, gratum tibi me putabam facturum, si noctis quantum possem *cantu* anteverterem, ut posses, ante lucem aggressus laborem, illa multa tua opera absolvere : si enim ante solis exortum crepidam unam perficias, lucro tibi iste labor ad victum cesserit. Sin dormire tibi jucundius est, equidem tacebo tibi, et piscibus ipsis magis mutus ero. Sed tu vide, ne dives per quietem, excitatus deinde esurias.

2. MI. O Jupiter prodigialis, ô depulfor maiorum

chida eum portasset, ilici in luco Martis appenso, et a vigilantissimo dracone servato, quem, antequam vellus illud abripere potuit, interfecit Jason. Vide Diod. Sic. IV. Ovid. Met. VI. f. ult. Appollod. I. L.

P. 1. l. 12. ἤδη κίερα[ιν] Mutat personam, quasi ad alium versus quereretur. L.

P. 2. l. 2. προοῦ ἔση] Παροιμιῶδες ἐστὶ λεγόμενον ἐπὶ τῶν ὅσπερ τι προτίλειον ἐκτελεσμένων τῶν μετὰ ταῦτα γινομένων. Schol. Est autem vox composita ex πρὸ et ὀδῦ, et Latina vox vix occurrit, cui in hoc loco aptè respondeat. Anglicè dicas, *onward, beforehand* : προοῦ ἔση τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιλα πιπτονηκώς· you shall have gone thus far onward towards the earning, or getting, your bread. L.

Ibid. l. 7. Ζεῦ τεύχε[ις] Εἰώθασιν οἱ ἀρχαῖοι ἀπὸ τῶν πρᾶξι- των τὸν Δία καλεῖν· οἷον διαχόμενοι ξίνοι, ἐκάλουν Δία Ξῖνον, ἔτω καὶ ἐνταῦθα

lorum Hercules, quid hoc mali est? humanâ voce gallus locutus est! GAL. Tum tibi prodigium esse videtur hoc, si eâdem qua vos voce utor? MI. Quî enim non fit prodigium? Sed averruncate, dii, a nobis malum. GAL. Videris mihi, Micylle, literarum omnino rudis esse, nec legisse Homeri poemata, in quibus Xanthus Achillis equus, valere longum jussu hinnitu, stetit medio in bello loquens, versus totos consuens, non, ut ego nunc, extra modulos; verum ille vaticinabatur etiam, et divinabat futura; nec tamen inopinatum quid videbatur facere, nec qui audiebat, invocabat ita depulforem malorum, abominandumve putabat quod audiret.

ἰνταῦθα καλεῖ τὸν Δία τεράσιον, τὸν ἀποδιώκοντα τὰ τέρατα. Τέρας δὲ λέγει τὸ ἀνθρώπινῃ φωνῇ τὸν ἀλειγρόνα χρησασθαι. *Schol.*

Ibid. ἀλεξίκακε] Ὁ ἀποδιώκων τὰ κακά. Ἀλεξίκακος δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὡς πολλὰ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κακῶν ἰασάμενος. *Schol.*

Ibid. l. 14. ἵππος ὁ Ξάνθος] Xanthi orationem habes Homer. Iliad. T. 403. sed Junone suggerente,

Ἀνθήνῃα δ' ἔθηκε Δία λευκώλενος Ἥρη. *L.*

Ibid. l. 20. ἀποτρέπαιον ἢ. τὸ ἄκυσμα] Quoniam dixit Micyllus, ἀποτρέπεται, ὦ Διοί. Tale enim est ἀποτρέπαιον τὸ ἄκυσμα, quale cum audimus, ut averruncent dii precamur; et interpretari licet, *res auditu terribilis.* *L.*

Verùm quid feciffes, fi tibi illa Argûs navis
carina locuta effet, ut quondam illa Dodonæ

P. 2. l. 22. Ἀργῆς] Dicitur fuisse prima navis; in qua
Jafon cum 54 heroibus Theffalis navigavit Colchos ad ra-
piendum vellus aureum, dicta ab ejusdem nominis arti-
fice; alii ab ἄργον, quod est velox. Facta est ex arbori-
bus Dodonæ, filvæ Epiri Jovi sacræ, quibus oracula olim
reddebantur: unde poetæ finxerunt hanc navem fuisse vo-
calem. Appoll. Argon IV. *Cognat.*

Ibid. τρέπις] Variant de hac re autores, dum alii
proram, alii malum locutam fuisse aiunt. Lucianus
τρέπιν, quod utrùm carinam vertendum fit, haud adeò
certus sum. Hesychius quidem, et cum secutus H. Ste-
phanus, interpretatur τὸ κατώτατον τῆς νῆος, *infimam par-
tem navis*. Cautiùs Suidas, ἡ τῆς νῆος, *pars navis*. Et fanè
fi etymologiam spectas, quia videtur a τρέπω descendere,
partem eam significare videtur a qua navis *vertitur*, five
ea fit clavus, five malus; et magis profectò congruum
effet, ut pars aliqua quæ extabat loquax effet, quàm quæ
submerfa erat aquis, nisi fortè hæc navis ἐγλασσεύθων more
ex ventre loqueretur. *L.*

* Totam carinæ flexuram, quæ in rostrum definit, τρέπιν
vocatam fuisse scribit Pollux, I. 85.

Ibid. l. 23. Φηγὺς] Vocalis hæc arbor nonnunquam
δρῦς vocatur, nonnunquam Φηγὺς. Nec id mirum; species
enim τῆς δρῦος ἡ Φηγὺς, si Pausaniæ credamus. Sic enim
ille in Arcad. Ἀρκάδων δ' ἐν τοῖς δρυμοῖς εἰσιν αἱ δρῦς διάφοροι,
καὶ τὰς μὲν πλατυφύλλους αὐτῶν, τὰς δὲ Φηγὺς καλεῖται. Sophocles
etiam *fagum* appellat, Trach. 175. versu autem 1175,
δρῦν. *L.*

fagus

fagus suâ voce vaticinata est? aut si tergora vidisses repentina, et boum carnes mugientes, semiaffas et elixas, confixas verubus? Ego verò Mercurio assiduus comes, loquacissimo et eloquentissimo deorum omnium, ac cæteroquin contubernalis vester atque victor, non multum laboraturus eram in addiscendo vestro sermone. Si verò sanctum mihi silentium promiseris, non pigrabor verioremi tibi causam meam cum sermone

Ibid. Δωδώνη] Molossidis in Epiro urbs, juxta quam sylva erat, in qua arbor Jovi sacra vaticinabatur, quæ antiquissima existimatur fuisse arbor, et primum dedisse alimentum mortalibus. Eustath. in Odyss. ζ. L.

Ibid. αὐτόφωνοι] Sunt qui dicunt, non ipsam arborem fuisse locutam, sed ex arbore columbas duas, Gr. πτερίδες, quas, qui sagacioris sunt oculi, non alias esse putant, quam anus duas, Molosside lingua vocatas ποτιές. Videat, cui libet, Schol. in Sophoc. Trach. v. 176. L.

Ibid. εἰ βύρσας εἶδες] Homer. Odyss. M. 395.

Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπιτα θεοὶ τέρατα προῦφαινον,

Εἶρπον μὲν ῥίνοι, κρία δ' ἀμφ' ὄοιλοῖς ἱμεμένει,

Ὅππαια τε καὶ ἀμά, βοῶν δ' ὡς γένετο φωνή.

Id portentum nempe factum est, quando Ulyssis focii fame coacti Solis boves mactavere. Palmerius.

Ibid. l. 26. Ἐγμῶ πάριδες] Gallus Mercurio dicitur esse assessor, quia in imaginibus Mercurii, quæ apud veteres sunt, Gallus ad pedes solet assidere. Chart. de imag. Deor. p. 201. L.

Ibid. l. 29. ἐχμιυθήσιν] Vox Pythagorica: σιωπήσου, φυλάττει τὸ μυστήριον. Schol.

vestro

vestro communionis dicere, et unde sic loqui mihi contigerit.

3. MI. Verùm nonne somnium et hoc est, gallus ita mecum loquens? Dic ergo, per Mercurium, optime, quæ etiam alia tibi sit loquelæ causa. Ut verò taceam, et ad neminem quidquam dicam, quid est quòd metuas? Quis enim crederet mihi, si cui narrarem, tanquam qui de gallo ista dicente audierim? GAL. Audi ergo. Remotum ab omnium opinione esse, quod tibi dico, bene novi, Micylle: hic enim, qui nunc tibi gallus esse apparet, non ita multò antè homo erat. MI. Audivi quiddam tale olim sanè de vobis, Gallum quendam juvenem amicum fuisse Martis, potasse cum deo, et commissatum ivisse, et amoribus illius subserviisse: quoties igitur abiret ad Venerem Mars adulterii causâ, adduxisse etiam Gallum; cumque Solem præsertim suspectum haberet, ne rem visam Vulcano enunciatet, extrà ad januas reliquisse semper juvenem, indicaturum sibi, quando Sol appareret: tum obdormivisse aliquando Gallum, suumque præsidium imprudentem prodidisse: Solem verò non animadversum adstitisse Veneri, et requiescenti sine curâ Marti, qui crederet indicaturum, si quis adveniret, Gallum: atque ita Vulcanum a Sole edoctum ipsos comprehendisse, injectis vinculis irretitos, quæ olim illis parasset: dimissum verò Martem,

Martem, iratum Gallo, illum ipsis cum armis in avem cognominem mutasse, ut pro galeâ cristam haberet in capite : eam ob causam vos, ut excusetis vos Marti, cum nihil jam prodest, cum fentiat is orientem Solem, canere diu antè, ejusque ortum significare.

4. GAL. Aiunt quidem et ista, Micylle. Mea autem ratio alia fuit, qui planè nuper in gallum transferim. MI. Quomodo ? velim enim hoc maximè scire. GAL. Nosti igitur Pythagoram Mnesarchi filium, Samium ? MI. Sophistam illum ais, superbum illum, qui legem tulit de carnibus non gustandis, de non edendis fabis, qua lege suavissimum mihi quidem pulmentum

P. 3. l. 26. *ὡς ἀφείθη*] Tam manifesta hæc est explicatio præmissi participii *ἀφείντα*, ut vix mihi temperarim, quin contra Edd. omnes eiecissẽm. Sed ne temerarius videar, uncis ut suspectum seclufi. *Reitzius.*

P. 4. l. 5. *Μνησαρχίδην Σάμιον*] Samii Mnesarchi, annulorum sculptoris, de quo Laertius. *Cognat.*

Ibid. l. 6. *μήτε κρέων γίνεσθαι*] Aristoxenus apud Laertium ait eum omnia alia animata in cibum permisisse, bove aratore et ariete exceptis ; a quibus, nisi cui absunt alia, quis non abstinet ? *L.*

Ibid. l. 7. *μήτε κνάμους ἐσθίειν*] E symbolis est *ἀπέχεσθαι κνάμων*, a fabis abstineto, quod ænigmaticè solùm intelligendum, si verum sit id, quod ex Aristoxeno affirmat Agellius IV. 11. eum nullo sæpiùs legumento usum fuisse, quàm fabis. *L.*

[et

[et facillimum concoctu] a mensis removit : qui præterea persuasit hominibus, ut per quinque annos inter se non colloquerentur ? GAL. Noris ergo illud quoque, eum ante Pythagoram fuisse Euphorbum. MI. Imposstorem aiunt et præstigiatores fuisse hominem, ô galle. GAL. Ille ipse ego tibi adsum Pythagoras : itaque desine, bone vir, mihi maledicere, idque cum nescias, quibus moribus fuerim. MI. Hoc jam multum illo portentosius, gallus philosophus ! Verum dic tamen, Mnesarchi fili, quomodo nobis pro homine avis, pro Samio autem Tanagræus factus sis :

P. 4. l. 8. ἐκράπειζον ἀποφαίνων] Ἐκράπειζον ἀπονον ἀποφαίνων, Edd. omnes exceptâ Florentinâ, quæ ἀπονον ignorat ; quam secutus sum. Hemst. * Qui ἀπονον retinent, transponendum tamen esse dicunt, et abjectâ copulâ sic esse legendum, ἡδιστον ἡμοὶ γὰρ ὄψον καὶ ἀπονον ἐκράπειζον ἀποφαίνων. "Απονον, *facilem concoctu*.

Ibid. l. 9. ἐς πέντε ἔτη] Ita tradidit de discipulis ejus Laert. πενταετίαν ἡσυχάζον, *quinquennium silebant*. Agellius autem l. 9. dicit eum non omnibus idem tempus præcepisse, sed, ut ipse loquitur, *pro æssimato captu solertia* ; nemini autem minus quàm biennium. L.

Ibid. l. 10. Εὐφροβὸς γένειο] Ovid. Met. XV. 160. Laert. in vitâ Pyth. Euphorbus autem erat inter Troas vir egregius, quem in bello Trojano interfecit Menelaus. L.

Ibid. l. 18. ἀντὶ Σαμίου Ταναγραῖο] Σάμιος ἦτορ ἦν, ὅθεν ὁ Πυθαγόρας. Τάναγρα δὲ πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ Μίκυλλος.

Schol.

sis : nec enim probabilia sunt ista, neque valde creditu facilia, cum *praesertim* duo jam mihi observasse in te videar planè a Pythagora aliena.

GAL. Quænam? MI. Unum, quòd loquax es et clamofus; at ille tacere per quinque, puto, annos solidos hortabatur : alterum autem omnino etiam legibus *illius* adversum. Cum enim non haberem quod tibi objicerem *in cibum*, fabas heri, quod scis, habens *domum* veni, et tu nihil cunctatus illas legisti. Itaque *alterutrum* necesse est, aut mentitum te, et alium esse, aut si sis Pythagoras, legem a te violatam, et æquè factum impiè, cum fabas devorasti, quàm si caput parentis edisses.

5. GAL. Videlicet non nosti, Micylle, quæ sit horum causa, neque quæ unicuique vitæ conveniant. At ego tum fabas non edebam; philosophabar enim : jam verò licet edam; galli-

Schol. * Ex eo potiùs dicitur Tanagræus ὁ ἀλεξίρουν, quòd in hac Bœotiae urbe gens gallorum egregiè nobilis fuerit; quod notavit Leedes ex Plin. X. 21. Varr. de R. R. III. 9. et Colum. VIII. 2.

P. 4. l. 29. τὴν κεφαλὴν τῷ πατρὶος] Ad mentem scil. illius, cujus versum citat Clemens Strom. III.

Ἰσὸν τοι καὶ μὲν τρώειν, κεφαλὰς τε ταχύν.

Æquè malum est edere fabas, ac parentum capita.

Vide Ov. Met. XV. fab. 2. Agell. XI. 4. L.

C

naceus

naceus enim, nec interdictus ille nobis cibus. Sed si placet audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc sim, et in quibus antè vitis vixerim, et quid ex unaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me pervenerit. MI. Dixeris: nam mihi quidem, supra quàm dici potest, jucundum fuerit audire: adeò ut si quis mihi optionem proponat, utrùm malim te audire talia enarrantem, an illud beatum undique somnium, quod paullo antè *mihi obtigit*, rursus somniare, nesciam utrum præoptem: adeò geminos arbitror tuos *sermones* visis jucundissimis, et in æquali vos honore habeo, te, et pretiosissimum illud somnium. GAL. Adhuc nimirum retractas illud somnium, quodcunque demum fuit, quod tibi oblatum est, et vana quædam simulacra illius servas, inanem, et poetico verbo fugacem quandam felicitatem memoriâ persequens?

6. MI. Ego verò nunquam, galle, obliviscar, bene noris, illius visi: adeò multo mihi melle in

P. 5. l. 12. ἀναπιμπάζει] τὰ προβιωθέντα ἀναμνησκῇ.
Schol. Ἀναπιμπάζειν, τὸ ἀναμνήσκειν καὶ ἀναλογίζεσθαι, propriè κατὰ πεντάδα, ἢ κατὰ πέντε τὰς δακτύλους. πέντε γὰρ οἱ Αἰολεῖς πέντε φασί. L.

Ibid. l. 15. ὥς ὁ ποιητικὸς λόγος] Homer. Odyss. T.

Δοικὶ γὰρ τε πύλαι ἀμνηστῶν εἰσιν ὄντιν.

Ac sæpe alibi. Reitz.

oculis

oculis relicto abiit, ut vix aperiam præ illo palpebras, in somnum rursus tractas. Quale quid igitur conversæ in auribus plumæ efficiunt, talem illa visa præstitere mihi titillationem. GAL. Mirum, Hercule, mihi narras amorem insomnii; si volucre cum sit, et terminum sui volatûs somnum habeat, jam transilit lineam, et apertis in oculis commoratur, mellitum adeò et manifestò conspiciendum se præbens. Volo igitur audire, quale sit, quod adeò tibi sit desiderabile. MI. Paratus sum dicere: suave enim est recordari, et aliquid de illo narrare. Tu verò, Pythagora, quando de mutationibus expones? GAL. Cum tu, Micylle, somniare desieris, et deterferis mel a palpebris. Jam verò prior dicito, uti audiam, utrùm per eburneas portas, an per corneas ad-

Ibid. 26. ὑπὲρ τὰ ἱσκαμμένα] *fossam seu sulcum transilit*. Proverbium ortum ex fossâ seu sulco, qui in pentathlo per transversum ductus, erat ἱερὸν τῆς πηδήματι, meta seu limes, quem transilire nefas erat. L. Φαῦδος τις ἐγένετο, ὅστις ἐπὶ τὰ παλαιὰ τῶν ἑνὸς πρὸς αὐτῷ σκαπτοῖσι τὸ πῶδες, καὶ τέρας πηδῶσι, ὁ Φαῦδος ὑπὲρ τὰς ἑ. πάντῃ ἐπὶ τῶν ἐκράτησιν ἑνὲς ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὸ ἀρισμῶσι τὶ ποιῶσι, ὑπὲρ τὰ ἱσκαμμένα πηδῶν. Schol. Vide Suid. in Φαῦδος.

P. 6. l. 3. διὰ τῶν ἐλεφαντίνων] Per portas eburneas, utpote materiam minùs pellucidam, insomnia *falsa* intrabant; per *corneas*, ut quæ luminis faciliùs admittebant transitum, *vera*. De his autem portis Hom. Odyss. T. 43. Virg. Æn. VI. propter finem. L.

volaverit tibi somnium. MI. Per neutram harum, Pythagora. GAL. Atqui Homerus solas istas duas refert. MI. Valere jube nugatorem illum poetam, somniorum imperitum. Paupercula fortè infomnia per illas exeunt, qualia ille, nec ipsa satis dilucidè, cæcus homo, videbat. At mihi per aureas quasdam portas venit dulcissimum, aureum et ipsum, et auro vestitum undique, multum quoque auri secum adferens. GAL. Define, bone Mida, aurum loqui: sine dubio enim ex illius voto istud tibi somnium et tota auri metalla somniasse mihi videris.

7. MI. Multum, Pythagora, aurum vidi, multum: quàm putas pulchrum! quo splendore fulgens! Quid tandem Pindarus in illius laude dicit? In memoriam me repone, si nosti, cum, ubi aquam dixit optimam, deinde aurum ad-

P. 6. l. 13. *Μίδας βέλλεις*] Midas rex erat Phrygiæ, qui cum, quicquid optaret, Bacchus ei daturum promiserat, rogabat deum, ut quodcunque tangeret, statim ipso tactu fieret aurum. Quod cum sibi in gravamen ingens cedere sentiret, facti eum poenitebat: jussus autem ob expiationem criminis in Pactoli flumine se lavare, morem gessit; et ex eo tempore ille fluvius volvit arenas aureas. L.

Ibid. *ἐκ τῆς ἐκείνου εὐχῆς*] Scilicet Midæ. L.

Ibid. l. 14. *μέταλλα*] Metalla Latinis et Græcis scriptoribus sunt loca, unde metalla effodiuntur. Justin. de Philippo VIII. 2. *Auraria in Thessaliâ, argenti metalla in Thraciâ occupat.* Sic damnari ad metalla. Græv.

miratur,

miratur, bene ille quidem, in principio statim pulcherrimi canticorum omnium. GAL. Num illud quæris,

*Aqua est illa quidem optima : at
Aurum, ardidâ flamma
Veluti nocte, lu-
cet super inclyta munera Pluti ?*

MI. Per Jovem, hoc ipsum. Velut enim somnium meum vidisset Pindarus, sic laudat aurum. Ut verò jam scias, quale fuerit, audi, galle doctissime. Heri me domi non cœnasse, nosse : Eucrates enim dives in foro me cùm vidisset, a balneo venire jussit horâ dictâ ad cœnam.

8. GAL. Probè equidem novi, qui toto die esurierim, dopec mihi, fero vespere aliquantùm vino madidus domum veniens, quinque illas fabas ferres, cœnam non valde lautam gallo,

* Ibid. l. 21. καλίστη τῶν ἄσμάτων] Quanti hanc Odam fecerit Lucianus, testatur etiam in Icaromenippo, cum Musas induxerit, quò cœtum deorum oblectarent, Hesiodi Θεογονίαν cantantes, καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν τῶν ὕμνων τῷ Πινδαρῷ.

P. 7. l. 2. ἤκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν] Pro πρὸς vel κατὰ τὴν ὥραν : ut in Evang. Joan. IV. 52. χρός ἰσθόμην ἀφ᾽ ἧκειν αὐτὸν ὁ πυρετός. Reitz.

Ibid. l. 6. ἀθλητῇ] Sub Pythagoræ ipsius personâ : primum enim fuisse aiunt, qui πυγμαῖ secundùm artem Olympiæ certavit et vicit, Olymp. 48. Laert. in Pyth. Solan.

qui

qui athleta quondam fuerit, nec sine gloriâ certaverit Olympia. MI. A cœnâ igitur redux, objectis tibi fabis, cubitum statim conceffi. Tum mihi, ut Homerus ait, *Nocte sub ambrosiâ divinum*, verè, *somnium adeste*—GAL. Illa priùs quæ apud Eucratem acta sunt, Micylle, narra, et cœnam qualis fuerit, et convivii rationem universam. Neque enim quidquam prohibet, quo minùs denuò cœnes, et tanquam somnium quoddam illius cœnæ expromas, et memoriâ cibos quasi ruminando retractes.

9. MI. Putabam molestum tibi me futurum, si illa etiam enarrarem: quando autem et tu vis, fanè dico. Cum nunquam ante illum diem, Pythagora, totâ vitâ meâ apud divitem cœnas-

* P. 7. l. 6. ἀθλητῇ ποτε γενομένῳ] Quique adeò etiamnum ventri suo fraudem fieri indignum putat. De Athletarum voracitate Cicero, Tusc. Disp. II. 17. *Anicula sæpe inediam biduum aut triduum ferunt. Subduc cibum unum diem Athleta: Jovem Olympium, eum ipsum cui se exercebit, implorabit; ferre non posse clamabit.* Vide P. Fabri Agonisticon III. 2.

* Ibid. l. 10. Ὅμηρον, ἀμβροσίην] Iliad. B. 56.

Κλῦτε φίλοι, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν οὐνεγῶ,
Ἀμβροσίην διὰ νύκτα.—

* Ibid. l. 15. προάγοντα] veluti ex intimo pectore proferentem, quomodo pabulum nondum concoctum solent bestię ruminantes.

fem,

fem, bonâ quadam fortunâ heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut solebam, salutarem Dominum, abibam, ne pudori ipsi essem, affectator cum paupere ac detrito palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalitias hodie filiae meae epulas celebros, et vocavi amicorum plurimos. Quando autem aiunt quendam illorum, morbo impeditum, non posse cœnare nobiscum, tu pro illo veni a balneo, nisi ipse, qui vocatus est, se venturum dicat; nam adhuc quidem dubius est. His ego auditis, illoque adorato, discessi vota faciens omnibus diis, ut febriculofum horrorem, aut pleuritin, aut podagram illi ægroto immitterent, cui subseffor ego, et cœnæ vicarius, atque successor vocatus eram: atque tempus illud usque ad balneum, sæculum computabam lon-

* Ibid. l. 30. *ἡπίαιόν*] *ῥίγ* *πρὸ πυρεῖς*. Schol. et *Hesych.* Febris quotidianæ species quædam, cum febricitant simul et rigent, eodemque tempore in toto corpore utrumque sentiunt affectum; definiente Galeno. *H. Steph.* in voce.

Ibid. l. ult. *ἑφιδεῖ*] Vox est militaris, et tribuitur ei, qui integris viribus defesso alicui pugnanti succedit: Anglicè dicimus *a second*: ab *ἐπὶ* et *ἔδρα* *sedes*, quæ in sedem vel locum alterius venit. *L.* *Ἡνίκα δύο παλαιῶσιν ἀθληταί, κάθηται τις ἕξωθεν ἄλλῳ, ἐφείλων τῷ νικῶντι παλαῖσαι· καὶ ὁ τοῦτῳ καλεῖται ἑφιδεῖ, ἀπὸ τῆς ἡτλωμένης εἰσερχόμενος*. Schol.

gissimum,

giffimum, respiciens sæpe, quot pedum umbra solarii esset, et quando me lotum esse oporteret. Et cum tandem venisset tempus, celeriter me in pedes conjicio, abeo, in decentem maximè habitum compositus, converso palliolo, ut purior pars extrà obversa esset.

10. Ac deprehendo ad januam cum alios multos, tum illum quoque, a quatuor hominibus

* P. 8. l. 2. ἐπορεύον τὸ στοιχείον εἴη] Antiquiores Græci, necdum cognitâ, aut certè receptâ observatione earum diei partium, quas nunc *horas* vocamus, ex umbrarum suarum magnitudine pedibus admensâ colligebant quota diei pars esset, et ad certam earundem mensuram, decempedalem ut puta, vel plurium pauciorumve pedum, cœnæ tempus indicebant. Ratio ista computandi pro climatum et tempestatum anni diversitate varietur quidem necesse fuit; perpaulùm verò pro diversâ staturarum magnitudine; siquidem longioris hominis longiores plerunque sunt pedes, et fides utique constat unicuique mensuræ, tam longioris, quàm procerioris statûs hominum. Hæc pluribus disputantem videas Salmasium, Exercit. Plin. p. 446. et seq.

Στοιχείον autem dicebatur vel hominis vel solarii umbra, quia ex umbris veluti *elementis* horarum ratio temporisque momenta deprehenduntur observatione, quod ait H. Steph.

Ibid. l. 6. ὡς ἐπὶ τῷ καθαρῳίῳ] Supple μέγας: ut amictus appareat in puriore parte. L.

in

in lecticâ gestatum, cui ego substitutus conviva esse debebam, illum, qui ægrotare dicebatur : et manifestum erat illum malè habere ; subinde enim ingemiscebat, et tussiebat, et excreabat abditum atque hærens quiddam, pallidus totus atque tumidus, sexagenarius circiter. Dicebatur verò philosophus esse de eo genere, qui garrire solent apud adolescentulos. Barba quidem ei planè caprina erat, supra modum tonsorem invitans. Atque accusante illum Archibio medico, quòd ita se habens veniret, Officium, inquit, non decet deferere, virum præsertim philosophum, si vel sexcenti morbi obsistant : contemptum enim se a nobis putaret Eucrates. Quin, dicebam ego, laudabit te, si domi apud te potiùs mori velis, quàm in convivio ipsam cum pituitâ animam extussiens. Ac ille quidem præfastu se audisse dictum dissimulabat : adest verò paullo pòst lotus Eucrates, ac videns Thesmopolin, (hoc enim vocabatur philosophus) Bene

Ibid. l. 9. ὑποδυσπνῖν] Verbum non agnoscunt, quos vidi, lexicographi. Divisim exponas, ὑφ' ᾧ ἴδου μὲ δυσπνῖν, *sub quo vel sub cuius titulo, nomine, jure, oportebat me cænare.* L.

*Ibid. l. 11. δυσπρόσδοον] *quod ita in profundo pectoris latet, ut ad id vis sciretûs non nisi multo labore pervenire queat ;* Leedes : meliùs, opinor, quàm Versio Hemsterhus. "tussiebat ex imis recessibus, ita ut prope ipsum accedere metueres."

tu quidem, inquit, fecisti, magister, ad nos cum venisti : sed nihil damni factururus eras, nam absenti etiam omnia deinceps missurus eram : et hæc locutus intrat, manus illi præbens servis insuper in-nixo.

11. Ego igitur abire parabam ; cum ipse conversus, multumque dubitans, postquam vultu me valde dejecto videret, Accede, inquit, tu etiam, Micylle, et cœna nobiscum : filium enim jubebo in mulierum conclavi epulari cum matre, ut locum tu habeas. Intrò igitur eo, tantum non frustra hians lupo ; erubescens quòd convivio expulisse viderer filium Eucratis. Cum accumbendi jam tempus esset, primò sublatum apposuisse Thesmopolin, non sine labore, quinque, puto, juvenes bene magni, cervicalibus illum fulcientes undique, ut eo situ maneret, ac durare aliquamdiu posset. Deinde quòd nemo propè illum accumbere sustineret, me eò detrudunt, ut eadem mensâ uteremur. Hinc igitur cœnavimus, Pythagora, multi cibi cœnam et variam, in auroque multo atque argento : et pocula erant aurea, et ministri formosi, et symphoniaci, et risûs artifices ; atque in

P. 9. l. 6. λύκῳ καὶ γυναικὶ] Aiunt lupo latè diducto rictu prædam captare ; qua si frustretur, obambulare hiantem. Vide proverb. apud Erasim. *L.* Et fab. *Æsopi* 138. inscriptam λύκῳ καὶ γυναικὶ. *Reitz.*

Ibid. l. 15. ὁμοῖα πίπτοι] Sunt, qui in eodem lecto trilineari cubant. *Grav.*

univer-

universum, suavissimè tempus traducebatur: nisi quòd unum malè me habebat, *nempe* non mediocriter molestus mihi Thesmopolis, qui quandam mihi Virtutem narraret, doceretque, negationibus duabus unam effici affirmationem; et, si dies sit, noctem non esse: interdum et cornua dicebat me habere: ac talia multa, philosophiam mihi non petenti impertiens, continuato sermone blaterabat, interpellabatque hilaritatem, qui non pateretur citharam pulsantibus canentibusque attendere. Habes, galle, cœnam. GAL. Non jucundissimam, Micylle; maximè cum fors te ad delirum illum senem detulerit.

12. MI. Jam audi etiam somnium. Videbatur mihi ipse Eucrates, orbus nescio quomodo, moribundus advocare me, et testamento condito, quo heres ex affe scriptus eram ego, paullo pòst mori. Me autem, aditâ hereditate, aurum quidem et argentum scaphis quibusdam magnis haurire, perpetuò et copiosè adfluens: reliqua autem, vestem, mensas, pocula, ministros, mea esse nimirum omnia. Tum albis evehebar bigis, supinus, conspiciendus omnibus qui me viderent, et invidendus: ac præcurrebant multi, ac circa

* Ibid. l. 24. *τίνα τὰ ἔφακτον εἶναι μοι*] Alludit ad captiosum Stoicorum syllogismum: *Quod non perdidisti, habes: Cornua non perdidisti: Cornua ergo habes.*

me equitabant ; plures autem sequebantur. Ego autem vestem habens illius, et annulos graves circiter sexdecim, aptos digitis, jubebam convivium quoddam splendidum parari, ad excipiendo amicos. Illi verò, ut in somnio *feri* probabile est, jam aderant : ac cœna jam composita fuerat ; jam commissa erat potatio. In hoc jam eram, et amicitiae poculum in aureis phialis propinabam

* P. 10. l. 14. ἄρτι συνεκομίζετο] Verbum hoc, ad mortuorum curam et sepulturam pertinens, non sine lepore ad finem cœnæ et ciborum ablationem refertur, cum saturati cibo convivæ ad lætiores invitatiunculas et pocula uberiora transeunt. Ita optimè exponit Gefnerus, eademque metaphora per proximum quoque sententiæ membrum, καὶ ὁ πότος συνεκροῖτο, continuatur ; cujus sensum neque affecutus est Leedes, qui hæc habet, *potus quasi complofis manibus laudatur*, neque Budæus, qui vertit, *omnibus suis partibus instructum erat convivium, vel ferculis augebatur*. Interpretandum est, *et potatio veluti pugna commissa erat*. Hoc sensu verbum illud occurrit apud Nostrium in Ζεὺς Τραγωδ. §. 33. Ἀλλ' ἐκείνῳ μοι Φεάσον, εἰ πάλαι συκροῦνται αὐτοῖς ἡ ἔρις, *an diu commissa est ipsis pugna?* Itaque integrum illud, καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροῖτο, Anglicè hoc fere modo reddas licet : *we had just paid the last honours to the supper, and were come to a close engagement with the bottle*.

Ibid. l. 16. φιλοτησίας] Φιλοτησίαν προπίνειν ἐστίν, ἡνίκα τις ἐν ἀρίστῳ ἀπὸ τῆς δοθείσης αὐτῷ φιάλης πιὼν μὲρ, τὸ λοιπὸν παρὰ σχοι

pinabam præsentialium unicuique ; jam placenta inferebatur ; cum tu intempestivo cantu perturbasti nobis convivium, evertisti mensas, divitias illas dissipasti, et ut ludibrium ventis volaret effecisti. Numquid sine ratione indignari tibi videor, qui tribus mihi perpetuis noctibus si adhuc contingeret illud somnium, libens illud viderem ?

13. GAL. Adeone amans es auri atque divitiarum, Micylle, et tantum hoc ex omnibus admiraris, et beatum esse putas multum possidere aurum ? MI. Non ego solus, Pythagora, hoc *facio*, sed tu etiam ipse, cum Euphorbus esses, aurum atque argentum de cincinnis suspensum gerens, in pugnam contra Achivos exhibas, in bello, inquam, ubi ferrum gestare quam aurum præstabat : tu verò etiam tum volebas, revinctos auro cinnnos habens, subire pericula. Et vi-

εἰσχοί φιλῶ, καὶ τὴν φιᾶλὴν χαρισάμενθ'. *Quando quis in prandio de phialâ ipsi datâ partem hauriens, reliquum amico simul et phialam amoris causâ largitur. Schol.*

* Ibid. l. 17. εἰσχομιζόμεν] Ita scribi voluit Reitzius, Salmur. Edit. secutus : cum jam inferrentur, jam in conspectu essent bellaria : ingratum certè tempus finiendi epulas. Mihi tamen potior videtur lectio, quam et plerique codices exhibent, et Cl. Gesnerus probat, ἐκχομιζόμεν : jam efferebatur placenta ; veluti cadaver scilicet ; pergit enim festivus scriptor a bellicis rebus imagines traducere.

detur

detur mihi ob id ipsum *similes Gratiis* vocasse comas tuas Homerus, quòd argento constringebantur et auro : longè nimirum præstantiores videbantur et amabiliiores, implexæ auro, et cum illo lucentes. Atque illud de te quidem mediocre est, si, Panthi filius, magni aurum fecisti : verùm ille deùm pater atque hominum, Saturni ille et Rheæ *filius*, cum quondam Argolicæ illius puellæ amore captus esset, atque non haberet in quod amabilius se mutaret, neque Acrisii custodiam quomodo corrumpere, jam audisti alicubi, ut aurum factus, illapsusque per tegulas, cum amasiâ congressus sit. Quid ergo post illud tibi dicam ampliùs, quot aurum utilitates præstet ? quàm illos, quibus adfit, pulchros ipsos, et sapientes, et fortes reddat, honore ipsis conciliato et gloriâ ? quàmque ex obscuris ignobilibusque interdum conspicuos brevè reddat ac celebres ?

* P. 11. l. 2. Χαρίτισιν ὁμοίως] Hom. Il. P. 51.

Αἰμαλί οἱ δύνοντο κόμαι, Χαρίτισιν ὁμοῖαι,

Πλοχμοί δ' οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφάκωντο.

Versus, quos et ipsum maximè delectatum fuisse Iyrâ cantentem Pythagoram, testatur in ejus vitâ Jamblichus.

Ibid. l. 7. εἰ Πάνθε υἱὸς ἂν] Hoc est, *si pusilli mortalis filius cum sis* : neque enim Panthum taxat, quasi cæteris hominibus auri esset avidior. L.

Ibid. l. 9. τῆς Ἀρ[ολικῆς] Intelligit Danaen, Acrisii Argivorum regis filiam ; quam, quoniam dixit oraculum in fatis esse, ut ab illius filio occideretur, pater in aheneâ inclusit turre. L.

14. Nosti etenim vicinum meum, artificii mei hominem, Simonem, qui non ita diu est cum mecum cœnavit, cum coquerem ex fractis leguminibus pulticulam, Saturnalibus, injectis duobus de farcimine frustis. GAL. Novi, simum illum, brevem, qui fictilem, quam solam habebamus, patellam furatus, et sub alâ occultans abiit post cœnam. Vidi enim ipse, Micylle. MI. Igitur ille furatus, tot deinde pejeravit deos! Sed cur non indicabas, et clamabas tum, galle, cum spoliari nos videres? GAL. Cucurriebam, quod solum tum poteram. Quid ergo Simo? videbaris enim de illo dicturus aliquid. MI. Patruelis erat ipsi locupletissimus, Drimylus nomine. Hic, quamdiu vixit, nec obolum dedit Simoni: quomodo enim: qui nec ipse opes suas attingeret? Postquam verò nuper mortuus est,

Ibid. l. 21. τοῖς Κρονίοις] Saturnalia sunt festa in Saturni honorem mense Decembri celebrata, quibus servi cum dominis ad eandem mensam discumbebant; in memoriam scilicet aurei illius seculi, quo regnabat Saturnus, quando nemo dominus, servus nemo, sed omnes pares. L.

Ibid. l. 23. κεραμεὺν τρέβλιον] Generaliter pro quolibet fictili: sumitur tamen pro sacris fictilibus, qualia Numæ fictilia; et ita videtur interpretari τρέβλιον Hesychius, πόλιν μυστηρίων. Bourd.

Ibid. l. 28. ἐκὸς κυζόν] Edebam vocem, quam solent galli, re aliquâ ex improvise moti. L.

illa

illa omnia ex lege *heres adiens* Simo, ille cum pannis fordidis, ille qui patellam ligurriebat, hilaris equo vehitur, purpuras indutus et hyfgina, fervos, et bigas, et aurea pocula, et menfas eburneis pedibus habens, adorandus ab omnibus, nos neque respiciens ampliùs. Nuper enim ego procedentem videns, Salve, dicebam, Simo : at ille indignatus, Dicite, inquit, mendico, meum

* P. 12. 2. ἀπαντα ἐκείνα κατὰ τὰς νόμους Σίμων] In Grævii codice hæc ita scribuntur : ἀπαντα ἐκείνα κατὰ τὰς νόμους καὶ νῦν ἐκείνῳ ὃ τὰ ῥάκια περιβολημένῳ : unde intercidisse constat aliquod verbum inter κατὰ τὰς νόμους et Σίμων. Fortasse κληρονομῶν excidit, nato errore ex similitudine aliquali inter hanc vocem et adjacentes νόμους—Σίμων. Vel, si admittantur illa Grævii, καὶ νῦν ἐκείνῳ, legendum erit, κληρονομῶ Σίμων. Καὶ νῦν, &c. Gefnero nihil videtur periisse : ἀπαντα ἐκείνα cum τῷ ἐξελάνει conjungit, atque ita exponit : *quæ absconderat Drimylus, ea Simon exigit, protrahit e tenebris, et prodire in lucem jubet.* Non placet : quid est enim κατὰ τὰς νόμους ἐξελάνειν, secundùm leges abigere et dissipare?

Ibid. l. 4. ὑσ[ιν]οβαφῇ] Ælian. V. H. IX. c. 3. Επ' αὐτοῖς δὲ τοξόται χίλιοι, φλόγινα ἐνδιδυκότες καὶ ὑσ[ιν]οβαφῇ. Ubi Cl. Periz. ex Salmas. Exerc. Plin. p. 272. docet colorem ὑσ[ιν]οβαφῇ medium fuisse inter coccum et purpuram, propiorem tamen purpuræ. Plura Salmas. p. 193. Reitz.

* Nos dicimus, *violet*, or *garnet-colour*.

Ibid. l. 9. Εἴπατε] Alloquitur clientes aut servos suos, idque plurali numero, sicut decet virum divitem et superbum. L.

nomen

nomen ne deminuat ; neque enim Simo vocor, sed Simonides. Maximum verò illud est, quòd eum amant etiam mulieres : at ille apud has quoque delicatum se facit, easque despicit : et alias quidem admittit propitius, aliæ verò minantur futurum, ut mortem sibi consciscant, si porro negligantur. Vides, quantorum bonorum aurum causa sit ; siquidem deformiores etiam refingit, et, ut poeticus ille cestus, reddit amabiles. Audis verò et poetæ dicentes :

O aurum, auspicata res, ostentum optimum !

et,

Aurum est, quod opibus imperat mortalium.

Sed quid inter hæc ridebas, galle ?

15. GAL. Quòd ignorantia quâdam tu etiam, Micylle, similiter ac reliquum vulgus, deceptus

Ibid. l. 17. *κισδὲς*] Veneris cingulum, in quo suavitas, et dulcia colloquia, et oscula, et risus, et cæteræ omnes amoris illecebræ variis distinctæ coloribus intexebantur. Hoc commodavit Venus Junoni, quando in Gargaro cubitura cum Jove, prius studuit conciliare amorem. Iliad. ε. 214. L.

Ibid. l. 19. *ἢ κερυρί*] Versus est Eurip. fragm. Belle-roph. v. 70. a Barnesio editus, qui etiam ultimam vocem non ponit *κίρας*, sed *βροτοῖς*, quam substituere fortasse, qui insolentiam illius vitarent. Est cæteroqui *κίρας* apud Hesychium *κίρμα*, quod probè huc convenit.

E

Alterum

deceptus es circa divites. At illi, bene noris, multò miseriorem quàm vos vitam agunt. Hoc tibi dico, qui et pauper et dives sàpe fuerim, et vitæ uniuscujusque fecerim experimentum : paulo pòst autem tu quoque scies singula. MI. Itaque per Jovem tempus tibi jam est, ut dicas, quomodo mutatus fueris, et quorum de unaquaque vitâ tibi sis conscius. GAL. Audi ergo. Verùm hoc antè noris, neminem mihi visum, te qui viveret beatior. MI. Me, galle? Ita tu beatus sis! irritas enim me, ut tibi maledicam. Verùm dic, ab Euphorbo inde factò initio, quomodo mutatus sis in Pythagoram; ac deinceps usque ad gallum : verisimile enim est multa vidisse te ac passum, in diversis adeò vitis.

16. GAL. Ut primùm ex Apolline anima mea devolans in terram, hominis corpus subiit : (quam pœnam luitura, longum fuerit dicere ;
et

Alterum verficulum et ad Incerta retulit Barnesius vf. 387. et in Add. Belleroph. v. 6. ubi etiam ita vertit : *Aurum est, quod homines vincit imperio suo.* Gefner.

P. 13. l. 7. ἐξ Ἀπόλλωνος] Pythagoræ animam ab Apolline ad homines missam, ut rem certissimam, de quâ ὁδὸς αὐτῶν ἀμφισβητήσεται, affirmat Jamblichus in Pythag. c. 2. Animam autem priorem esse corpore a Pythagorâ docuit Plato in Tim. et alatam esse, in Phædone. L.

Ibid. l. 9. καὶ ἀδίκην] Memorat Clem. Alex. Strom. III. Philolaum Pythagoricum sic dixisse ; μαρτυροῦνται δὲ καὶ

et alioqui neque dicere mihi talia fas est, neque tibi audire :) cum verò Euphorbus essem—

MI. Ego verò ante hæc, ô admirabilis, quis fuerim, hoc mihi priùs dicito : utrùm ego quoque, sicut tu, immutatus sum ? GAL. Ita sanè.

MI. Quis igitur fui ? numquid habes dicere ?

volo enim hoc scire. GAL. Tu formica Indica

de eo genere, quæ aurum effodiunt. MI. Tum

pigratus sum miser, paucarum micarum sumto

inde viatico, in hanc vitam venire ? Verùm

etiam, quid pòst ero, mihi dic : verisimile enim

οἱ παλαιοὶ θεολόγοι, &c. testantur autem veteres theologi et vates, quòd propter aliqua luenda supplicia anima conjuncta sit corpori, et in eo tanquam in sepulchro conditur. Hujus sententiæ Orpheum esse autorem tradit Plato Cratyl. L.

Ibid. l. 16. *μύρμηξ Ἰνδικός*] De qua Propert. III. 14.

Inda cavis aurum mittit formica metallis.

Et mira de eadem narrat Plin. XI. 31. esse colore felium, magnitudine Ægypti luporum ; Indos, a se furantes quod effoderant aurum, e cavernis sollicitas odore sequi, et quamvis prævelocibus camelis fugientes, assequi etiam et lacerare. Huic non multum abfimile narrat etiam Herodotus in Thaliâ, L. Vide Ælian. de Anim. III. 4. Philostr. 229. *Solan.*

Ibid. l. 17. *ὀλίγον τῶν ψύμ.—ἐπισιτισάμενος*] *Ἐπισιτίζομαι* non est *alo*, *comedo*, ut vulgò cum lexicographis vertebatur, sed *in viaticum capio*, scil. de frumento mihi prospicio. *Reitz.* * qui et exempla hujus signif. adduxit, et plura habes apud H. Steph. in voce.

est te scire. Si enim bonum quid fuerit, furgam statim, et ab ipso illo, in quo tu modò insists, clavo me suspendam. GAL. Nullo istud modò rescificas.

17. Verùm enimvero cum Euphorbus effem, (ad illa enim redeo) pugnavi ad Ilium, interfec-tusque a Menelao, interjecto aliquo tempore veni in Pythagoram: interim verò sine domo mansi, dum pararet mihi Mnesarchus domicilium. MI. Cibine, ô noster, expers et potûs? GAL. Nimi-rum: neque enim indigebat his, nisi solum cor-pus. MI. Numquid ergo res Iliacæ, hoc mihi priùs dicito, tales sunt, quales gestas esse Home-rus ait? GAL. Unde iste sciret, Micylle, qui, cum ista fierent, camelus esset in Bactris? Ego verò tantum tibi dico, supra naturam tum factum esse nihil, nec fuisse tum neque ita magnum

P. 13. l. 25. ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ] Iliad. 17. L.

* Ibid. l. 26. αἰκῶ ἐς αὐτὸ] Vacuum hoc, quod inter Euphorbum et Pythagoram ponit Noster, supplet Laertius, insertis Hermotimo et Pyrrho piscatore Delio. Deinde varia narrant auctores de transmigrationibus post Pytha-goram.

Ibid. l. 27. τὸν οἶκον] i. e. donec pater Mnesarchus me genuit: corpus *domum* vocat. L.

P. 14. l. 1. ἐν Βάκ[τρ]οις] Bactra urbs Bactrianæ in Asiâ, pingue solum, et camelis aptum, si verum sit id quod tra-dit Plinius, ibi tantæ magnitudinis tritici grana fieri, ut singula spicas nostras æquent. XVIII. 7. L.

Ajacem,

Ajacem, neque Helenam ipsam ita pulchram, ut putant.. Vidi enim candidam quidem aliquam, longo collo, ut cygni filiam agnosceres, cæterum valde anum, et Hecubæ fere æqualem; quam Theseus primùm raptam habuerit Aphidnis, qui cum Hercule vixit; Hercules autem priùs Trojam ceperat, patrum, qui tum erant, nostrorum circiter ætate. Narrabat mihi enim ista Panthus, dicens, visum a se, puero admodum, Herculem. MI. Quid verò, Achillesne talis fuit, præstantissimus undique? an hæc quoque temere

Ibid. l. 5. κύκνω θυγατέρα] Jovis scilicet sub formâ cygni. L.

Ibid. l. 6. ἡλικ. σχεδὸν τῆς Ἑκάβης] I. e. Paridis matri, uxori Priami. L.

Ibid. l. 7. ἐν Ἀφιδναίῃς] Una est Atticarum urbium, quò, cùm eâ Athenis potiri non licuisset, Helenam ex Lacedæmone raptam primùm portasse Theseum ait Diod. Sic. IV. sed tunc temporis *decem annos natam*. L.

Ibid. l. 8. κατὰ τὸν Ἡρακλῆα] ætate Herculis; ut mox κατὰ τῆς παύσεως ἡμῶν. De captâ ab Hercule Trojâ Hom. II. E. Regnabat eo tempore Laomedon, cui proximè successit Priamus. L.

Ibid. l. 10. τὸς τότε μάλιστα] Loquendi modus satis rarus. Vertunt Erasmi et Bened. *qui per id tempus maximè florebant*. Nisi minùs placeat, brevius exponas, *qui tum erant maximi*: sic enim tradunt qui callent Græcè; ὁ præfixus adverbio dat illi nominis adjectivi significationem. Ang. dicas, *then at their best, or in the prime of their youth*. L.

conficta?

conficta? GAL. Cum illo nihil mihi negotii fuit, Micylle; neque possim tibi accuratè adeò, quæ apud Græcos acta sunt, dicere: quomodo enim? qui essem hostis. Verùm ipsius amicum Patroclum non magno negotio hastâ trajectum interemi. MI. Deinde te multò etiam minori Menelaus. Sed satis de his: jam dic de Pythagorâ.

18. GAL. In universum, Micylle, sophista fui; (oportet enim, puto, vera dicere) alioquin nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optimarum disciplinâ. Peregrinatus sum in Ægyptum, ut de sapientiâ conferrem cum prophetis; atque admissus in adyta, Hori libros et Ifidis edidici:

P. 14. l. 17. Πάτροκλον ἢ χαλεπῶς ἀπ.] Nec mirum, cum aggressus a tergo. Iliad. π. 808. Atqui non peremisti, ô bone! vulnerasti tantùm: Hector peremit. v. 818. et seq. L.

Ibid. l. 18. σι ὁ Μενέλαος.] Il. P. 47. et seq.

Ibid. l. 26. τὰς Ὠρε καὶ Ἰσιδος.] Orum aiunt regem Ægypti fuisse, nescio quot annos ante Romam conditam. Isis autem est dea ab Ægyptiis culta, eadem ac Io. Gilb. Cognatus, qui *Ori* extare duos libros ait; eos, opinor, vult, qui annexi Pierii Valeriani Hieroglyphicis, scripti primi fuerunt ab Oro isto, ut ibi vocatur, *Apolline*, in linguâ Ægyptiacâ, in Græcam autem a nescio quo Philippo versi. *Ifidis* autem librorum meminit Plato, Leg. II. vocatque τῆς Ἰσιδος ποιήματα, τὰ τὸν πολὺν τῶτον τιτασμένα χρόνον μέλη. L.

tum

tum rursus navi in Italiam delatus, eò adduxi Græcos illius regionis, uti me pro Deo haberent. MI. Audivi ista, teque putatum esse revixisse post mortem, et ostendisse iis aliquando femur aureum. Verùm illud mihi dic, quid in mentem tibi venit, ut legem ferres de carnibus fabisque non edendis? GAL. Noli perquirere talia, Micylle. MI. Quid ita, galle? GAL. Quia

Ibid. l. 28. τὰς καὶ ἐκείνα "Ελλήνας] Cl. Bof. de Ellipf. nom. super hoc loco ait, perperam Interpretem hæc Luciani vertisse, *Græcos ejus temporis*; hoc enim dici κατ' ἐκείνους, sc. χρόνους: sed κατ' ἐκείνα dici pro κατ' ἐκείνα μέρος τῆς γῆς: adeoque et hîc reddendum, *Græcos qui isthic erant*. Id quod pluribus demonstratum videas in voce μέρος.— Reitz.

Ibid. "Ελλήνας] Græcos esse in Italiâ non mirum videri debet; eam enim partem Italiæ, quæ vocata erat *Magna Græcia*, incolebant olim veteres Græci. L.

* Ibid.. οὐδὲν ἦγον με] Ita Græv. et Reitz. Reliqui omnes ἦδον.

Ibid. l. 29. ἀναβιβασθέναι] Laertius in Pyth. ex Hieronymo quodam refert, Pythagoram descendisse εἰς ἄδου, atque ibi vidisse Hesiodi et Homeri animas, nescio quas pœnas luentes. L.

Ibid. l. 30. χερσὺν τὸν μηρόν] Jamblic. in Pythag. c. 28. Laert. VIII. 11. λέγεται δὲ αὐτῷ ποιεῖν γυμνασθεῖν τὸν μῆδον ἐφθῆναι χερσὺν. Porphyrius ait, id eum ostendisse Abaridi, sacerdoti Apollinis, ante opinanti ipsum esse Apollinem, ut eo viso pro certo haberet. L.

pudet

pudet me verum tibi de illis dicere. MI. Atqui nihil cunctari te oportebat ad virum contubernalem et amicum : dominum enim non amplius dixerim. GAL. Sanum nihil, neque sapiens erat : sed videbam, si consueta, et eadem quæ vulgus, in legibus ponerem, in admirationem me non perducturum esse homines : quò magis autem peregrina statuerem, tantò magis novum *atque admirabilem* me illis putabam futurum. Itaque novare quædam institui, arcanam ejus rei fingens causam, ut conjecturis utentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut *fit* in obscuris oraculis. MI. Vides ? non minùs me pro meâ parte derides, quàm Crotoniatas,

P. 15. l. 3. ὑπὲρ αὐτῶν] Ὑπὲρ pro πῆρ, ut Latinis nonnunquam *super* pro *de*. Virg. I. fin. *Multa super Priamo rogans*, &c. Ælian. XII. 52. Ἰσοκράτης ὁ Ῥήτωρ ἔλεγεν ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίων πόλεως, ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἰταίραις. Reitz.

Ibid. l. 5. ἐδὲν ὑγίης] Vide Jamb. No. 105. et 227. ubi fatetur ridicula iis videri, qui rationes mysticas ignorant. Sol.

* Ibid. l. 8. ὅσα δὲ ἂν ξενίζοιμι] Subaud. μᾶλλον : cujus quidem ellipseos plura collegit exempla Reitz.

Ibid. l. 13. ἐν τῷ μέρει] Similis locutio est apud Aristoph. Ran. I. 1. ubi Scholiastes exponit ἐν τῷ ἴσῳ μέρει, *aquâ portione* vel *parte*. L. * Quæ autem sequitur vox, τοσῶτοι, e glosâ in textum videtur irrepsisse. Certè Scholiastes omittit, qui reliqua citat : καὶ ἐκ μέρους, φησί, καταγλιῶς μὲν καὶ σὺ

toniatis, et Metapontinos, et Tarentinos, et reliquos, qui muti te sequebantur, adorabantque, quæ tu inambulans relinqueres, vestigia.

19. Exuto verò Pythagorâ, quem postea induisti? GAL. Aspasiâ, meretricem Milefiam. MI. Vah quid ais? Mulier etiam inter alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando, ubi ova etiam tu pareres, gallorum generosissime, et cum Pericle rem habuisti, Aspasia cum esses, et uterum ex eo gestaſti, et lanas carpsisti, et deduxisti fila, et meretricum in morem te composuisti?

σὺν, ὅσον κατηγάσας Κροτωνιάτῶν καὶ τῶν ἄλλων. Sed cur hoc loco derisum esse se a gallo dicit Micyllus? Quia nimirum rudibus et indoctis viris haud faciliè persuaderi potest, actiones eas, quas ipsi suspiciunt, ignorantes unde profectæ sunt, sæpenumero causas habuisse simplicissimas simul et levissimas.

* P. 15. l. 14. Κροτωνιάτῶν] Croton, Metapontum, Magnæ Græciæ urbes in sinu Tarentino.

Ibid. l. 19. ἐκ Μιλήτου] Urbe in finibus Ioniæ et Cariæ, unde orta est meretrix illa Aspasia, magnâ propter doctrinam famâ, sophistria, rhetorices magistra, Pericli in studiis dux, postea et conjux. Pericles autem vir erat Atheniensis multâ autoritate et eloquentiâ; de quo et meretriculâ suâ si plura vis, vide Aristoph. in Acharn. et Plutarchum in Pericle. L.

Ibid. l. 25. καὶ ἐγυναικίζε ἐς τὸ ἱταϊκόν;] et famina fiebas in meretricium quæstum. L. * Hoc est, et in mulierem usque eò degenerasti, ut etiam meretricem ageres?

F

GAL.

GAL. Feci hæc omnia equidem, non solus, sed etiam Tiresias ante me, et Elati proles Cæneus. Quæcumque igitur in me jeceris ridicula, eadem in illos jeceris. MI. Quid ergo? utra tibi vita fuit jucundior, cum vir esses, an cum Pericles tecum haberet consuetudinem? GAL. Viden' quid exquiris? responsum scilicet, quod neque Tiresiæ expediebat. MI. Sed etsi tu non dicas, fatis Euripides illud diremit, cum dixit, malle se ter cum clypeo stare *in acie*, quàm semel parere

P. 15. l. 26. *Τυγρίδας*] Vates Thebanus, qui cum aliquando in Cithærone vidisset duos dracones coeuntes, percussâ fæminâ, sexum suum mutavit: deinde cum rursus post septem annos eodem pacto et marem draconem interfecisset, in pristinam formam rediit. Ovid. Met. III. fab. 4. *Car. Steph.*

Ibid. l. 26. *Καινὸς*] Filia Elati regis Lapitharum, quæ a Neptuno per vim compressa, ab eo muneris loco impetravit, ut in virum transformaretur, nullisque unquam vulneribus posset fauciari. Periiit tamen cum Lapithis pugnans, cùm magnâ arborum mole obrueretur. *C. Steph.*

Ibid. penult. *ὅδῃ τῷ Τ. τυγρίδας*] Rectè quidem: nam in certamine de hac re inter Jovem et Junonem Tiresias vocatus arbiter, quoniam in ferendâ sententiâ displicuit Junoni, privatus erat oculis. Ovid. Met. III. 335. *L.*

P. 16. l. 1. *ὡς τῆς αἰ*] Verba sunt Medæ apud Eurip. v. 250.

rere. GAL. Quin admonebo te, Micylle, non ita multò pòst ex partu te laboraturum : eris enim aliquando mulier tu quoque, et sæpe, in multiplici illo orbe. MI. Non abis in malam rem, galle, qui putes omnes Milesios esse, aut Samios? Igitur aiunt te etiam, cum Pythagoras esses, et formâ splendidâ, sæpe Aspasiâ fuisse tyranno.

20. Ecquis verò post Aspasiâ vir, aut quæ mulier denuò prodiisti? GAL. Cynicus Crates.

— ὡς τρεῖς ἂν παρ' ἀσπίδα
Στήναι φίλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τέκνιν ἀπαῖ.

Laudat Barnesius versionem Ennii: *Nam ter sub armis malo vitam cernere, Quàm semel modò parere.* Gesner.

* Ibid. l. 2. καὶ μὴν ἀναμνήσω σε] Sententia elliptica est, quam ita expleo: *imo rem tibi in mentem revocabo, Micylle, cui tu animum non attendere videris; te paullo pòst puerperam fore.* L. Bos. ad hunc modum exponit: *equidem in mentem tibi revocabo, ὅ Micylle, quando non multo abhinc tempore parturies: quæ me fateor non intelligere.*

Ibid. l. 8. τοῦ τυράννου] Polycrati Samio. Incertum unde habeat hoc Lucianus, qui tamen haud adeò absurdè sua solet comminisci, ut nihil prorsus veri subfit. Sol. Συμνοπερίεστι λέγεται γινίσθαι [ὁ Πυθαγόρας] Laertio teste. L.

Ibid. l. 11. Κράτης] Diogenis discipulus, domo Thebanus, qui dicitur a Philostrato in vit. Apoll. pecuniam suam in mare projecisse.

MI. O Jovis pueri, quæ diffimilitudo! ex metrice philosophus. GAL. Tum rex, deinde pauper, et paullo pòst satrapa, deinde equus, et graculus, et rana, et sexcenta alia: longum autem fuerit enumerare singula; postremò gallus, *idque* sapiùs; delectatus enim sum hoc genere vitæ. Et cum apud multos alios servierim, reges, pauperes, divites, postremò nunc tecum vivo, deridens quotidie te conquerentem, et deplorantem tuam paupertatem, et admirantem divites, ignorantia malorum quæ ipsis adsunt: si enim scires curas illorum, quas habent, ipsum te rideres, qui priùs putaveris ex omni parte beatum semper esse divitem. MI. Igitur Pythagora, aut quo maximè nomine gaudes, ne confundam sermonem, aliàs alium vocans—GAL. Nihil quidem interfuerit, sive Euphorbum, sive Pythagoram, sive Aspasiā vocaveris, sive Cratetem: omnia enim ego hæc sum. Verùm si, id quod nunc videor, gallum nominaveris, meliùs feceris, ne contumeliosus sis in avem, quæ vilis habetur; præsertim cum tot in se contineat animas.

P. 16, l. 12. Διοσκύρω] Castor et Pollux, per excellentiam. L. Τὸς Διοσκούρες δὲ παραλαμβάνει, ὡς σωτήρας θῆεν. *Schol.*

Ibid, l. 17. τῷ βίῳ] Emphasin egregiam habet hic articulus τῷ; *hac vitâ, et hac præcipuè.* L.

21. MI.

21. MI. Igitur, galle, cum omnia prope vitæ genera expertus sis, et omnia noveris, dic mihi jam disertè et separatim tum divitum rationes, quomodo vivant, tum pauperum; uti cognoscam, verè ne dicas ista, cum beatior me divitibus pronuncias. GAL. Nimirum hoc modo rem considera, Micylle. Tibi belli non multa cura est, si dicantur hostes invadere: neque sollicitus es, ne irruptione factâ agrum populentur, aut hortos conculcent, aut excindant vineam: sed tubâ auditâ tantum, si modò illud quoque, pro te circumspicis, quò te salutis causâ convertas, et periculum effugias. At illi et sibi timent, et anguntur, cum vident de mœnibus agi ferrique, in agris quæcunque habuerant: et si tributum pendendum sit, vocantur foli; et si erumpendum, primi pericula subeunt, vel peditem ducentes, vel equitibus præfecti. Tu verò scutum habens vimineum, expeditus ac levis ad evadendum, paratus ad obeundas epulas, cum post victoriam triumphale imperator sacrificium celebrat.

P. 17. l. 11. ἐμὲ καλόν τις] Supple *ἑαυτὸς*, et post *ἐπὶ λαύνοισι* in complate superiore, *ἵππους* vel *ἄρματα*. L.

Ibid. l. 20. οἰονύμη] Qualis pauperem et militem gregarium decebat: cæteris clypei erant plerumque Vulcani opera. L.

Ibid. l. 22. ἐπὶ νίκῃ] Mos erat finitis triumphis victimas offerre, et postea epulari. Vid. Funger. in voce *Triumphus*. L.

22. In

22. In pace rurfus, tu quidem de plebe unus, in concionem escendens, tyrannidem exerces in divites : at illi horrent, et metuunt, et placant te divisionibus : balnea enim ut habeas, et certamina, et spectacula, et reliqua quantum fatis est, elaborant illi omnia. Tu verò exactor atque cenfor acerbus, tamquam dominus, ne sermonem quidem interdum illis impertis : et cum tibi videtur, grandine illos lapidum obruis, aut bona illorum publicas. Neque verò calumniatorem ipse metuis, neque latronem, ne aurum tibi, vel loricâ domûs superatâ, vel pariete perfosso, furripiat : neque molestias habes putandi rationes, aut debita repetendi, aut cum scelestis dispensatoribus conflictandi, nec inter tot curas distraheris : sed perfectâ crepidâ, septem obolo-

P. 17. l. 29. ἐδὲ λόγῳ μεταδιδὼς] Ad ostracismum, puto, et tacita illa testarum, ut Romæ tabellarum, suffragia respicit. *Vindicem tacitæ libertatis tabellam* vocat Cicero de L. Agrar. 2. 2. *Gesner.*

Ibid. l. ult. θριγκίον] Ἀπὸ τοῦ θρίξ, quod Etymologista dicit esse τὸ ἀνώτατον τῆς τοῦ οἰκοδομήσεως. L.

P. 18. l. 3. μεριζόμενον] Vulg. λογιζόμενον, quod in eâdem periodo repetitur in scitè, et in ultimis verbis est ἀπροσδιόνυσον. Optimè MS. καὶ πρὸς τὰς φροντίδας μεριζόμενον, et talibus curis distractus, talibus curis pressus. Μερίζεσθαι πρὸς τι est alicujus rei participem fieri : obvia sunt exempla. *Græv.*

rum

rum mercedem habens, circa feram vesperam furgens, et lotus, si videtur, saperdâ aliquâ emtâ, aut mænis *aliquot*, aut paucis ceparum capitibus, ipse te exhilaras, canens plerunque, et cum optimâ illâ paupertate philosophatus.

23. Itaque his de causis bene vales, et robusto es corpore, et frigoris patiens. Labores enim acuunt te, et adversarium non contemnendum reddunt contra ea, quæ invicta aliis videntur. Itaque nullus tibi de difficilibus istis morbis insidiatur. Sed si quando levis te febricula invadat, paulisper tuo solius ministerio usus, protinus exsulis, excussio per inediam *morbo*: at is e vestigio fugit, te metuens, cum videt te frigidam ad fatietatem bibere, et plorare jubere medicorum illas circuitiones. Verùm isti per intemperantiam suam miseri, quid malorum non habent, podagras, tabes, et pulmonis inflammationes, et hydropes? hæc enim sumtuosarum illarum cœnarum soboles. Itaque alii illorum, Icari instar,

Ibid. l. 5. *περὶ δούλην ὀψίαν*] Hoc est, circa solis occasum. Duplex enim erat vespera; prior, et serior: vespera prior statim erat a prandio; posterior, cum sol occideret: Atticis *δούλη πρώτη, καὶ ὀψία*. Hesych. Suid. in voce. Hinc et *serus vesper* Latinis. Varro: *Nescis quid serus vesper vebeat*. Græv.

* Ibid. l. 18. *ιατρικαῖς περιόδοις*] Quibus ægrotos per orbem visebant medici. Noster in Nigrin. 22. *ιατροῖς περιέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων*, they give occasion to the doctors to go their rounds.

cum

cum multum se sustulere, et appropinquarent ad solem, ignari cerâ sibi compactum esse illud alarum remigium, magnum nonnunquam strepitum, præcipientes in mare delapsi, excitant. Qui verò Dædali instar non nimis alta neque sublimia petunt, sed vicina terræ, ut marinâ adspargatur nonnunquam cera, illi fere securè transvolant.

MI. Æquos nempe et prudentes viros dicis.

GAL. Verùm cæterorum naufragia turpia sanè videas, cùm evulsis Cræsus alis ludibrium Persis præbeat, conscenso rogo; aut extinctâ tyrannide Dionysius Corinthi doceat literas, ac post tantum imperium syllabas colligere cogat pueros.

24. MI. Dic mihi, galle, tu cum rex esses, (nam regnasse etiam te dicis) qualem illam expertus es vitam? Ecquid ex omni parte beatus fuisti, cum caput quod est bonorum omnium haberes? GAL. Noli mihi in memoriam regere, Micylle; adeò ter infelix tum eram: qui, cùm externis omnibus, quod modò dicebas, beatus undique viderer, innumerabilibus intus

P. 18. l. ult. : Κροῖσος περιτεταμένον] Cræso Lydorum regi revulsæ erant alæ, quando regno eum spoliaverat Cyrus. Quomodo autem conscenso rogo ludibrio erat Persis, id amplè narrat Herodot. in Clío. L.

P. 19. l. 2. ἢ Διονύσιον] Syracusano exutus imperio, et Corinthi docens pueros. Justin XXI. 5. L.

conflictarer

conflictarer miseriis. MI. Quibusnam illis? mira enim dicis, et vix credibilia. GAL. Imperabam equidem regioni non parvæ, Micylle, fertilissimæ, et ob multitudinem hominum urbiumque pulchritudinem admirandæ ut quæ maxime, quæ fluminibus perlueretur navium patientibus, et portuoso uteretur mari. Adhæc exercitus erat ingens, equitatus instructissimus, satellitium non parvum, triremes, et pecuniarum vis innumerabilis, auri cælati plurimum, et reliquus imperii apparatus omnis, supra modum accumulatus. Itaque si quando procederem, vulgus quidem me adorare, et deum se quendam videre arbitrari, et alii super alios ad me videndum concurrere: alii etiam, tectis conscensis, magnum putabant accuratè vidisse bigas, togam, diadema, præcedentes, sequentes. Ego verò, quot me res angerent ac torquerent mihi conscius, illorum quidem ignoscebam ignorantia, me ipsum verò miserabar, qui similis essem magnis illis Colossis, quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles,

Ibid. l. 20. χρυσὸς ἐν κοίλῳ] *Aurum cavum est aurum in vasa redactum. L.*

Ibid. l. 21. τῆς ἀρχῆς τραγῳδίας] *Est regii fastus choragium; omnia, quibus reges superbiunt, et suam ostentant potentiam. Græv.*

Ibid. l. 30. Κολοσσοῖς] *Statuæ sunt hominum supra modum magnæ. Phidiam autem, Atheniensem statuarium,*

G

præcipuè

Praxiteles, fecerunt: illorum enim unusquisque extrâ aut Neptunus est, aut Jupiter pulcherri-
mus undique, ex auro elaboratus et ebore, ful-
men, aut fulgur, aut tridentem tenens dextrâ:
si verò interna inspicias, vectes quosdam videas,
et paxillos, et clavos per interiora adaectos, et
stipites quosdam, et cuneos, et picem luto mix-
tam, et multam intus habitantem ejusmodi de-
formitatem: mitto dicere murium multitudinem,
aut mustelarum, qui civitatem sibi in illis non-
nunquam constituere. Tale quid etiam regnam
est.

25. MI. Nondum dixisti lutum, et paxillos, et
vectes, qui sint imperii, nec multam illam, quæ
sit, deformitatem. Nam illud inveni in publico,
conspici, tot hominibus imperare, et numinis
instar adorari, sic satis simile est Colossæo ex-
emplo: excellentissimum enim quiddam etiam
hoc. Tu verò jam interiora quoque hujus Colossæ
dicito. GAL. Quid primum tibi dicam, Micylle?
metus, et morsus, et suspensiones, et odium a
familiaribus, et infidias, ac propter ista somni

præcipuè nobilitavit Jupiter Olympius ex ebore factus.
Neminem eum æmulari ait Plinius XXXIV. 8. quem
etiam ibidem videas de Myrone et Praxitele, ejusdem
etiam artis callentissimis. L.

P. 20. l. 6. *μυσῶν*] Vulgo *μυσῶν*. Sed meliùs conveni-
unt *musselis* mures, quàm *muscæ*. Grav. Reitz.

parum,

parum, idque ipsum non profundum *et placidum*, et plena terroris infomnia et cogitationis multiplicis, et spes semper malas: an occupationem nimiam, et agendi respondendique necessitatem, et judicia, et expeditiones, et imperia, et conventiones, et rationum subductiones? a quibus omnibus nec per quietem frui suavitate ullâ contingit, sed necesse est pro omnibus dispicere unum, et innumerabiles habere molestias.

Nec enim Agamemnona Atriden—

Somnus habet dulcis, volventem pectore multa:

idque stertentibus Achivis omnibus. Dolore autem afficit Lydum mutus filius; Persam Clearchus, in Cyri gratiam peregrinum militem legens; alium Dion, cum Syracusanorum qui-

Ibid. l. 26. ἔδῃ γὰρ Ἀτρεΐδην] Iliad. K. 3. 4. L.

Ibid. l. 29. Ἄνδρ] Cræsum, qui filium habebat mutum, de patris autem salute adeò sollicitum, ut quando Persam quendam in eum, quasi esset occisurus, ruentem videret, rupto linguæ ligamine, exclamaret, ἄνδρα τι, μὴ πῶς Κροΐσων. Herod. Clio. et Solin. c. 7. L.

* Ibid. Νίξων] Artaxerxem, cui cognomen Mnemon, Cyrus frater bello aggressus, socium habuit Clearchum, decies mille Græcorum ducem, quorum res gestas persecutus est Xenophon Anabasi.

Ibid. ult. ἄλλον δὲ Δίον] Dionysium scil. tyrannum, contra quem excitavit Dion Syracusanos. L.

busdam caput conferens; alium laudatus Parmenio, et Perdiccam Ptolemæus, et Ptolemæum Seleucus. Verùm illa quoque dolorem adferunt, si amasius coactus convivat, et alio gaudeat peller, et si defecturi dicantur quidam, et duo vel quatuor satellitum inter se susurrent. Quod verò maximum, suspectos habere oportet carissimos maximè, et ab illis semper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a filii sui veneno mortuus est, hic et ipse a suo amasio; alterum verò similis fortè mors oppressit.

26. MI. Apage, tristia sunt quæ dicis, galle. Mihi ergo multò securius est inclinato corpore scindere coria, quàm aureâ in phialâ bibere temperatum cicutâ et aconito amicitiae poculum. Periculum autem mihi quidem, si fallat scalprum, et a rectâ incisione aberret, cruentare

P. 21. l. 2. ἄλλον Πάρμενιον] Alexandrum, qui Parmenionem a militibus dilectum trucidari iussit. L.

Ibid. l. Περδίκκην] Quem Alexander moribundus, tradito ei annulo, successorem sibi designavit. L.

Ibid. l. 3. Πτολεμαῖον Σίλευκον] Non eundem Ptolemæum; nam Ptolemæus *Lagus* erat, qui Perdiccae molestiam creavit; cui autem Seleucus, Ptolemæus *Ceraunus*. Vide Justin. XXVII. 2. L.

Ibid. l. 9. ἐπιζῆν] Pro προσδοκᾶν non infrequenter Græci autores usurpant, et ita exponit Hesychius. Sic Virgil. Æn. I. 547. IV. 419. L.

vulnusculq

vulnuscule parvam partem digiti: at illi, ut narras, mortiferas epulantur cœnas, atque infinitis versantur in malis. Deinde cum cecidere, simillimi videntur tragicis actoribus, quorum multos videre est aliquamdiu quidem, Cecropes nempe cum sunt, aut Sisyphi, aut Telephi, diademata habere, et gladios eburneis capulis, et jubam fluctuantem, et chlamydem auro distinctam: si verò, qualia multa accidunt, fallente inani vestigio, illorum aliquis in mediâ scenâ concidat, risum nempe præbet spectatoribus, fractâ cum ipso diademate personâ, cruentatoque
vero

Ibid. l. 23. Κάροπας] Omnes reges: Cecrops Athenis, Sisyphus Corinthi, Telephus Mysiæ. L.

Ibid. l. 25. ἐπίσιτον κόμην] Vox desumpta a scenis. Κόμη ἐπίσιτος est *coma promissa*, quæ flagellat cervices, *coma vaga* et volucris, ut Tertullianus loquitur, quæ motu corporis aut auræ faciliè movetur. Pollux IV. 19. ubi agit de personis comicis: τῷ δὲ ἐπισίτῳ, τραλιώτῃ ὄντι, καὶ ἀλαζόνι, καὶ τὴν χροῖαν μέλανι καὶ τὴν κόμην, ἐπισιόνται αἱ τρίχες. *Juveni autem qui ἐπίσιτος dicitur, miles cum sit, et jactabundus, et colore et comâ niger, concutiuntur capilli.* Talis ἐπίσιτος κόμη mihi videtur conspici in Alexandri Magn. nummo, quem cum alii, tum J. Sponius nuperiùs edidit. Grav.

* Ibid. l. 26. προσκρούσας] Cum alibi sæpius vox marginalis in textum irrepsit, hîc verò genuinam dictionem de sede penitus dejecit, quam fuisse κινεματῆσας testatur
et

vero actoris capite, et cruribus magnam partem denudatis, ut appareat, interiora vestitus esse panniculos miseros, et cothurnorum subligationem deformissimam, nec ad pedis rationem respondentem. Vides quomodo jam me quoque similitudine uti docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem talis tibi visa est: quoties verò equus, aut canis, aut piscis, aut rana fuisti, illam quomodo tulisti commorationem?

27. GAL. Longum hunc sermonem moves, nec præsens temporis. Verumtamen hoc caput est: nulla harum vitarum mihi non visa est tranquillior humanâ; quippe quæ solis se naturalibus cupiditatibus et necessitatibus metiretur. Publicanum verò equum, aut calumniatorem ranam, aut cinædum gallum, aut reliqua, quibus vos studeatis, in illis non videas.

28. MI. Vera hæc fortè, galle. Ego verò quomodo affectus sim, dicere apud te non eru-

et Grævii MS. et Scholiastes, qui insolitum ita vocabulum illustrat: κενεχάσιν, εἰς κενὸν χαίνειν, ἐπιχέειν, in locum vacuum venire, ubi sit cadendum; ut si quis putet se per scalas descendere, illis ablatis, necesse est ut cadat. Talia autem fuisse in theatris loca, liquet ex Polluce, IV. c. 19. ubi agit de theatri partibus; et ex ejusmodi loco hîc dicitur histrio cadere, quod ostendunt verba sequentia, ἡμαρμύνης τῆς ἀληθοῦς κεφαλῆς τῷ ὑποκριτῷ, quod cadenti in loco plano fieri non solet. Hæc fere Grævius.

befco.

besco. Nondum possum dediscere cupiditatem, quam habui a pueris, ditescendi : verum mihi et insomnium adhuc stat ante oculos, aurum ostendens ; et maximè de execrabili illo Simone angor, qui in tantis bonis delicatè vivit. GAL. Ego te, Micylle, sanabo : et quando adhuc nox est, surge, ac sequere me : abducam enim te ad ipsum illum Simonem, et in aliorum divitum domos, ut videas, qualis sit illorum conditio. MI. Quomodo hoc, clausis januis ? nisi fortè parietes perfodere me cogas ? GAL. Minimè : sed Mercurius, cujus sacer sum, eximium hoc mihi dedit, si quis longissimam in caudâ pennam, quæ propter molliem inflectitur—MI. Atqui duas habes ejusmodi. GAL. Dextram igitur si cui habendam præbeam, quamdiu voluero, ille aperire januam unamquamque potest, et videre, non visus ipse, omnia. MI. Nesciebam, te quoque, galle, præstigiatores esse. Si ergo hanc mihi semel commodaveris, videbis huc translata brevi tempore Simonis omnia : eò enim abiens huc ea transferam : ille verò rursus obrodet emundans soleas. GAL. Nefas est hoc fieri :

* P. 23. l. 5. ἀποπίυν.] Ita vulgò edebatur. Sed cum *ebibere aliquem soleas* dicere, non fani hominis fuerit, Cl. Grævius legi vult, immutato tantum accentu, ἀποπιῦν, quod est, *sordibus purgans*, Hesychio interprete. Hanc
ego

fieri: præcepit enim mihi Mercurius, si tale quid agat qui pennam habeat, ut cantu meo, quò is deprehendatur, efficiam. MI. Non est verisimile quod dicis; furem Mercurium ipsum, invidere illud aliis. Sed tamen abeamus: abstinebo enim auro, si potero. GAL. Evellere prius, Micylle, pennam. Quid hoc? evellisti ambas. MI. Sic tutius est, galle, et tibi minus deforme fuerit, ne claudices alterutrâ caudæ parte.

29. GAL. Sit ita: ad Simonem primò abimus, an ad alium quendam divitum? MI. Non sanè; sed ad Simonem, qui pro dissyllabo quadrisyllabus jam, dives factus, esse postulat. Et sanè adsumus ad januam: quid ergo post hæc agam? GAL. Admove pennam ad feram. MI. En tibi. O Hercules! aperta est velut clavi

ego secutus sum lectionem*, quamvis moram aliquam injecerit vir doctiss. Gesnerus, qui negat purgare aut eluere soleas ore solere, quod audierit videritve, futores; atque adeò ἀπολύων legit, hoc est, *dentibus extendens coria*, juxta illud Martialis de futore, hujus Simonis archetypo:

Dentibus antiquas solitus producere pelles,

Et mordere luto putre vetusque solum. IX. 74.

Sed qui (περιγύρειν) circumrodit crepidas veteres, is necesse est ut fordibus os oppleat: neque explebitur Micylli ira, usquedum indignus ille Simo ad vilissimum recidat artificii veteris ministerium.

* Vel sequi volebam potiùs; video enim, absente me et invito, e prelo tandem exiisse ἀπολύων.

janua.

janua. GAL. Præcede porro. Viden' illum vigilantem, et subducentem rationes? MI. Video, per Jovem, ad obscuriusculam quidem et sitientem lucernam. Est autem pallidus, nescio unde, galle; et totus exaruit, tabefactus nimirum a curis: nec enim aliàs ægrotare dictus est. GAL. Audi quæ dicit: scies enim, unde sic habeat. SIM. Ergo talenta quidem septuaginta illa securè omnino sub lecto sunt defossa, et nemo omnino vidit: sed sexdecim illa vidit me, puto, Sosylus equiso occultare sub præsepio: semper enim nunc circa stabulum versatur, qui aliàs omnino nec ejus curiosus, nec laboris est amans. Verisimile autem est, multò his plura esse direpta: unde enim aliàs tantum sibi falsamentum obsonasset heri Tibius? Dicebatur verò etiam in aurem emisse uxori suæ drachmis quinque. Omnino mei infelicitis *bona* isti per luxum disperdunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi sunt reposita: metuo igitur ne quis perfoffo pariete ea subducatur. Multi invident mihi, et insidiantur, et præcipuè Micyllus vicinus. MI. Ita per Jovem: tui nempe similis ego, et patellas sub alâ habens abeo. GAL. Tace, Micylle, ne adesse nos deprehendat. SIM.

P. 24. l. 5. πέντε δραχμῶν] Drachma Attica nostræ monetæ valebat circiter 7 d. L.

Ibid. l. 11. τὰ τρίβλια ὑπὸ μάλης] Suprà §. 14.

H

Optimum

Optimum igitur fuerit, ut somno me abstineam : omnem surgens circumibo domum. Quis hic ? Equidem te video, perfoſſor parietum, per Jovem —Quandoquidem columna es, bene habet. Numerabo iterum effoſſum aurum, nequid me fortè nuper fugerit. En iterum aliquis prope me dedit ſtrepitum : nempe obſideor, et clanculum oppugnor ab omnibus. Ubi mihi pugio ? ſi quem deprehendero—Sepeliamus rurfus aurum.

30. GAL. Talis tibi, Micylle, Simonis conditio. Abeamus verò etiam ad alium quendam, dum pauxillum adhuc noctis ſupereſt. MI. Infelix, qualem vivit vitam ! inimicis *meis* ita divitiſus eſſe contingat ! Percuſſa ergo illius malâ, volo diſcedere. SI. Quis me percuffit ? latrocinio diſpolior miſer ! MI. Plora, et vigila, et ſimilis quantum ad colorem auro tuo evade, illi intabescens. Nos verò, ſi videtur, Gniphonem videamus ſœneratorem : non procul autem hic etiam habitat. Aperta eſt nobis hæc janua.

31. GAL. Vides vigilantem et hunc præcuris, computantem uſuras ad digitos, aridum tabe, quem paullo poſt oportebit, relictis hiſce omnibus, blattam, aut culicem, aut muſcam fieri ? MI. Video miſerum et dementem hominem, ne nunc quidem blattâ aut culice meliùs viventem. Quàm verò hic quoque totus putandis rationibus contabuit ! Ad aliſum abeamus.

32. GAL.

32. GAL. Ad tuum, si videtur, Eucratem : et ecce aperta et hæc est janua. Ingrediamur ergo. MI. Isthæc omnia paullo antè mea erant. GAL. Adhuc enim divitias tu somnias ? Vides igitur Eucraten ipsum a suo servo—hominem senem ? MI. Video, ita me Jupiter, pædicationem, et morbum pathicum, et libidinem non humanam : uxorem verò altero in angulo a coquo adulterio pollui ipsam quoque.

33. GAL. Quid ergo, velisne istorum quoque heres fieri, Micylle, et omnia habere Eucratidis ? MI. Nequaquam, galle : fame inteream potiùs, quàm tale quid patiar. Valeant aurum et cœnæ ! duo oboli divitiæ mihi sint potiùs, quàm ut paries mihi sic perfodiatur a servis. GAL. Sed nunc (dies enim jam circa ipsum diluculum est) domum ad nos abeamus : reliqua autem aliàs videbis, Micylle.

P. 25. l. 13. ὑπὸ τῷ οἰκίῳ] Modesta ellipsis. L.

DIALOGUS II.

VITARUM AUCTIONIO.

J U P.

i. TU scamna dispone, et locum para advenientibus : tu colloca adductas ordine vitas :

P. 26. l. 2. ΒΙΩΝ ΠΡΑΞΙΣ] Vertunt *Vitarum auctionio* : verte, *Mancipiorum auctionio*. Laertius in Aristippo, καλεῖται τοὺς τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεῦη μὲν ἐν ταῖς ἀγοραῖς σκοπεῖν, τοὺς δὲ βίους εἰκὴ δοκιμαζέειν. arguebat homines, quod in auctionibus vasa inspicerent, mancipia verò leviter examinarent. Menagius.

* Patet hinc, opinor, τὸ βίῳ pro *mancipio* dicere phrasin esse auctionantibus vel peculiarem, vel certè usitatam. Neque enim in apothegmate laudato retinere significationem propriam βίους, quasi vitam moresque hominum explorari suadeat Aristippus, adversus Cl. Gefnerum vel ipso Laertio teste monstrabimus. Idem enim dictum, quod a quibusdam ait Diogeni tributum fuisse, diversis ille verbis ita extulit in Diogen. § 30. θαυμάζω τι εἶφει, εἰ χύτραν μὲν καὶ λαπάδα ἀνέμιοι σκοπεῖν (melius, κομπᾶν) ἀνθρώπου δὲ, μόνῃ τῇ ὄψει ἀρεῖσθαι. mirari se dicebat, quod cum ollam quidem et patinam non sine tinnitu emamus, hominem tamen empturi, solo aspectu contenti simus. Quidam codd. habent hic ἀνθρώπου pro ἀνθρώπου : sed eodem res recidit, cum sermo planè sit de emptione tum vasii, tum hominis.

fed

fed exorna ante, ut formosæ videantur, et emtores quàm plurimos alliciant. Tu verò, Mercuri, præconium fac, et jube, quod bene vertat ! emtores jam adesse ad forum. Præconio autem vendemus vitas philosophas omnis generis, et sectarum diversarum. Si quis verò præsentem pecuniam numerare non possit, fidejussore dato, proximo anno solvet. MERC. Multi conveniunt : itaque nihil cunctandum est, neque illos retinendum. JUP. Vendamus ergo.

2. MER. Quem vis primùm producamus ? JUP. Comatum hunc Ionicum ; etenim honestus esse videtur. MER. Heus tu, Pythagorice, descende, perspiciendum te præbe congregatis.

Ibid. l. 9. κομήσας πρότερον] Mancipia, cum proponerentur, ornari solebant. Plaut. Martial. Bourd.

Ibid. 12. ἀποκηρύξομεν] Vertunt *proclamabimus* : sed vis verbi ἀποκηρύττειν sic non satis exprimitur, quod significat *auktionem facere bonorum, vel per præconem vendere bona*. L. Bos.

Ibid. l. 19. τὸν κομήτην] Sic ἐν παροιμίᾳ vocabatur Pythagoras, ὁ ἐν Σάμῳ κομήτης. Jamblic I. p. 31. L.

Ibid. τὸν Ἴωνικόν] Samos, ubi natus Pythagoras, insula est in mari, quod a proximâ terrâ dicitur *Ionium* : atque hinc est etiam, quòd mox Pythagoras in responsis suis nusquam non utitur Ionicâ dialecto. L.

Ibid. l. 20. ὁ Πυθαγορικὸς] Pythagoram ipsum, simul et omnes Pythagoricos petit. In L. MS. πυθαγόρας, rectius. Sol.

* Ibid. penult. κατὰ τοῦ] Ab Olympo sc. cui infidet Jupiter, ad forum.

JUP.

JUP. Jam fac præconium. MER. Optimam vitam vendo, honestissimam : quis emet ? quis supra hominis conditionem extolli vult ? quis nosse concordiam universi, et reviviscere ? EMTOR. Specie quidem videtur haud illiberali. Quid verò potissimum novit ? MER. Arithmeticam, astronomiam, præstigias, geometriam, musicam, impostu-

* P. 26. ult. τὸν ἀρίστον βίον πωλῶ] Non *optimam vitam vendo*, quomodo Interpretes noster; neque *vitā optimum vendo*, quomodo Grævius; sed vertendum erit, *optimum mancipium vendo*, si modò vera sint ea quæ supra diximus ad §. 1.

P. 27. l. 1. ὑπὲρ ἀνθρώπων] Pythagoram divino colli honore a nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam e Geniis qui Lunam habitant, et cum deus revera esset, venisse in humanam formam, notum est ex Jamblichio. L.

Ibid. l. 2. τῷ παντὶ ἁρμ.] Pythagoras docuit κατ' ἁρμονίαν συντείνειν τὰ ὅλα, *per harmoniam constare omnia*, ut Laertius affirmat: et Cicero III. Nat. Deor. affirmat existimasse, *ad harmoniam mundum canere*. L. Apud Jambl. 65. solus musicam sphaerarum auditu et intellectu percepisse dicitur. Sol.

Ibid. l. 5. τελευσίαν] Suidas exponit ψευδολογίαν, παραδοξολογίαν, *mendacium et falsiloquium*. Intellige verò aut de iis quæ ipse docuit, scilicet quòd sæpe erat mutatus; aut de iis quæ de illo dicuntur, fufurrando nempe in aurem bovis docuisse eum abstinere a fabis; aquilam ad se vocasse, quæ fortè, dum de auguriis differebat, transvolarat,

imposturam : vatem vides summum. EMT. Licetne interrogare hominem ? MER. Interroga, quod bene eveniat !

3. EMT. Cujas es ? PYTH. Samius. EMT. Ubi institutus es ? PY. In Ægypto, apud sapientes qui ibi sunt. EMT. Age, si te emero, quid me docebis ? PY. Equidem docebo te nihil, sed in memoriam tibi revocabo. EMT. Quomodo istuc ? PY. Purgando prius animam, et fordes illius eluendo. EMT. Pone nimirum me jam purgatum esse ; quis modus reponendi in memoriam ? PY. Primùm quidem longa quies, et silentium, et quinque integris annis nihil quidquam loqui. EMT. Quin tu, bone vir, Cræsi filium instituas : ego quidem loquax esse volo, non statua. Sed tamen, quid post silentium, et post quinquennium fiet ? PY. In musicis exercere, et geometricis. EMT. Lepidè narras,

volarat, et postquam manu demulisset, iterum dimisisse : de quibus Jambl. in Pyth. I. 18. Summum autem in Arithmeticâ, &c. fuisse Pythagoram, notavit idem in c. 5. et 25. L.

Ibid. l. 11. ἀναμνήσω] Deridetur eorum sententia, qui μάθησιν tantùm ἀνάμνησιν esse putant, earum scilicet rerum quas, quemadmodum sensit Pythagoras, dum in aliò vixit corpore, edocta fuit anima. Jamb. c. 14. L.

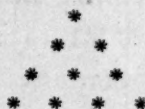
Ibid. l. 16. πῶς ὅλων] Vide supra not. ad p. 4. l. 9.

Ibid. l. 18. Κρείον παιδα] Supra not. ad p. 20. penult.

narras, si prius fieri citharædum oportet, tum deinde sapientem.

4. PY. Post hæc numerare *disces*. EMT. Novi jam nunc numerare. PY. Quomodo numeras? EMT. Unum, duo, tria, quatuor. PY. Vides, quæ tu putas quatuor, ea decem esse, et trigonum perfectum, et nostrum jusjurandum? EMT. Per maximum igitur juramentum

* P. 27. l. 26. *τρίγωνον ἰσχυρὸν*] *Triangulum perfectum*, i. e. *equilaterum*, et numerum simul *denarium* constituunt numeri 1, 2, 3, 4, ter conjuncti, et quasi in tribus angulis se tangentes, ad hunc modum:

* Ibid. l. 27. οὐ μὰ τὸν μέγιστον τὸ ὄρεον τὰ τέτταρα.] Alludit ad Pythag. Aur. Carm. vi. 47.

Ναὶ μὰ τὸν ἀμείνιστον ψυχῶν παραδόντα τέτταρτον,
Πατρὸς ἀνάνου φύσεως.

*Juro per eum qui nobis tradidit quaternarium,
Fontem perennis naturæ.*

Jurant quidem hoc loco Pythagorei per Magistrum suum: alibi verò sæpius per *quaternarium* ipsum, quem et *fontem* vocant *perennis naturæ*. Cur autem quaternioni is honor tributus fuerit, præcipua ratio est, “ quia Pythagoras omnia ex numeris constare dixerit: generatim autem, sive universi numeri vim ac naturam esse denarium; quoniam

tum quaternionem, nunquam aut diviniore, aut sanctiores sermones audivi. PY. Postea verò, hospes, scies de terrâ, et aëre, et aquâ, et igne, quis motus illorum naturalis sit, qua sint formâ, et quomodo moveantur. EMT. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua? PY. Et maximè quidem manifestam: neque enim sine formâ et habitu possent moveri. Ad hæc intelliges, Deum numerum esse et harmoniam. EMT. Mira prædicas.

5. PY. Præter ea quæ dicta sunt, etiam ipsum te, qui unus videris, alium oculis cerni, alium autem esse cognosces. EMT. Quid ais? alium me esse, non illum ipsum, qui nunc tecum loquor? PY. Jam quidem hic es: olim verò in alio corpore, et sub nomine alio apparebas; progressu verò temporis rursus in aliud corpus

niam ad hunc usque numerum simplices numeri sint, deinde autem rursus ab unione incipiendum esse: denarii verò numeri vim esse in quaternario; nam si quis numeros illos qui sunt usque ad quaternarium adjunxerit, (ut in schemate superiori) existet denarius." Hæc Theod. Marcilius in Aur. Carm. 47. Alii dicunt per *quaternarium* designari sacrosanctum Dei nomen Jehova, quod *τετραγράμματον* usitatè dicitur, de quo Pythagoras apud Chaldaeos inaudire potuit.

Ibid. penult. *ἰσοῖα*] Et mox *ὅπως*, pro *ἰσοῖα* et *ὅπως*, Ionicè. L.

P. 28. l. 10. *ἰς ἄλλο μεταβήσιναι*] Id nactus erat Pytha-

I

goras

corpus et nomen transibis. EMT. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in formas plures? Sed de his satis.

6. Quod ad victum autem, qualis es? PY. Animatum edo nihil: sed reliqua *omnia*, exceptis fabis. EMT. Cur averſaris fabas? PY. Non *averſor*: sed sacrae sunt, et mira earum natura.

goras a patre suo Mercurio, quando erat Æthalides, ut anima sua per quaecumque vellet *φωτὰ καὶ ζῶα* transfret, et dum in illis vixit, omnia quæ ipsi contigerant meminerit. L.

P.28. l. 14. *ψυχῆς*] Jamblic. n. 107. docet solos *adeptos* animatis abstinuisse; non omnes. De fabis idem, n. 109. Sol.

* Ibid. l. 16. οὐκ ἀλλ' ἰσχοί εἰσι] Jensus sentit scribendum, ἡ γὰρ ἀλλ' ἰσχοί εἰσι, idque Atticè (quod pluribus exemplis commonſtrat) pro καὶ γὰρ ἰσχοί εἰσι, et exponit, *animvero sacrae sunt*. Re enim verâ, inquit, *μυστήριον* fabas Pythagoras, h. e. ab iis se abſtinebat, horrebat iis uti; id quod satis notum, et ipſe Lucianus confirmat, in Ver. Hiſt. II. 24. ubi cæteris heroibus post victoriam fabas comedentibus, de Pythagorâ dicit Noſter, *μόνον δὲ ταύτης (ἰσθῆς) ἡ μετῴχει Πυθαγόρας, ἀλλ' ὅσοντι πόρρω ἐκείνῳ, μυστήριον τὴν κυάμοφαγίαν.* Non animadvertit vir doctus, longè aliud eſſe *μυστήριον* τὰς κυάμους et τὴν κυάμοφαγίαν, intereſſe inter eum qui fabarum *guſtum* aſpernatur, et eum qui religionis ergo, aut aliâ quavis de cauſâ, ab iisdem edendis abſtinet; qualem quidem ſe eſſe hoc loco profitetur

natura. Primum enim quantæ sunt, genitura sunt: et si cute nudes fabam viridem, videbis eam virilibus membris figurâ similem: coctam verò si ad lunam exponas certo numero noctium, sanguinem efficies. Quod verò majus, lex est Atheniensibus, fabarum suffragiis eligere magistratus. EMT. Præclare omnia dixisti, et ut sacris dignum est. Sed exue te; nam et nudum te videre volo. Hercules, aureum illi femur est! deus, non mortalis aliquis esse videtur: itaque omnino emendus est. Quanti illum

profitetur Pythagoras. Cæterum nescio an non aptius aliquantum responderet philosophus, si mercatoris interrogatio in duas esset resoluta hoc modo: τίς εἶναι; μὴ σὰν τὰς κυάμους; ΠΥ. ἤκ· ἀλλ' ἰσχοί εἰσι. PY. Omnia inanimata comedō, præter fabas. M. Cur has? Fastidin' fabas? PY. Non: &c.

Ibid. l. 17. τὸ πᾶν γονή εἰσι] Hoc est, κατὰ τὸ πᾶν, per totum genus. Vocem γονή satis exponunt quæ sequuntur ἀνδρείᾳ μόρια, τουτίςιν, αἰδοῖα. Γονή εἰσι intellige distributivè; ut singula faba sit γονή sive ὄρχις. L.

* Ibid. l. 19. ἐψηθῆναι δι] Ita rectè Ed. Flor. Reliquæ, ἐψηθῆναι δὲ ἢν ἐπαφῆς ἐς τὴν σελ. Ad verbum reddes, elixa verò si lunam superimmittas certo numero noctium, &c. Σελήνη et σιλήνη idem valent; ut Ἀθηναία et Ἀθήνη.

Ibid. l. 24. χερσὲς α. ὁ μυχός] De eo suprâ, p. 14. antepen.

Ibid. l. 25. θυὲς, ἔβροτός] Alludit ad Carm. Aur. ult.

"Ἐσθίμι ἀθάνατον θυὲς ἄμβροτον, ἐκίτι θυγός. Sol.

prædicas? MER. Decem minis. EMT. Meus est, tanti emtus. JUP. Scribe nomen emtoris et patriam. MER. Videtur, Jupiter, Italicus esse de his qui circa Crotonem, et Tarentum, et illam Græciam habitant. Quamquam non unus, sed trecenti circiter emerunt, communiter possidendum. JUP. Abducant: alium proferamus.

7. MER. Visne squalidum illum Ponticum? JUP. Maximè. MER. Heus tu, peram suspensam habens, exomidem indute, accede, circumi

P. 28. l. 27. δικά μιν] Mina continet monetæ nostræ, ut aiunt, 3l. 3s. 4d. L.

* Qualia autem pro servis vulgò pretia pendebantur, ostendit Xenophon, Mem. II. 5. initio: τῶν γὰρ οἰκετῶν ὁ μὲν περὶ δύο μνῶν ἀξίος ἐστίν, ὁ δὲ ἕδ' ἡμιμναίῳ, ὁ δὲ πέντε μνῶν, ὁ δὲ πρὸς δικά. Νικίας δὲ, ὁ Νικηράτην, λέγεται ἐπιστάτην εἰς τὰ ἐργήρια πείσασθαι ταλάνῳ.

* Ibid. l. 29. Ἰταλιώτης] Suprà p. 14. l. 27.

Ibid. ult. ἰώνηται κατὰ κοινόν] Quia in Magnâ Græciâ habuit Pythagoras ejusmodi discipulorum κοινόνεια, seu consortia, de quibus J. Scheffer. Phil. Ital. c. 14. Cleric.

P. 29. l. 3. Πονηρόν] Diogenem Sinopea ab Euxino Ponto.

* Ibid. l. 5. ὁ ἐξωμίας] qui ἐξωμίδα habet. Ἐξωμῖς autem (interprete scholiastâ) vestis erat crassâ et impexa, finistrâ futelam non habens, dextrâ verò sub axillâ deficiens, humerum nudum et exertum ostendebat; unde
et

cumi confectum. Virilem vitam vendo, vitam præclaram et generosam, vitam liberalem : ecquis emet ? EMT. Quid ais, præco ? liberum tu hominem vendis ? MER. Equidem. EMT. Et non metuis, ne dicam tibi impingat plagii, aut in Areopagum te in jus vocet ? MER. Nihil ipsi curæ est, quod venditur : putat enim ubivis se esse liberum. EMT. Quis verò usus esse possit hominis squalidi, et malè adeò a fortunâ habiti ? nisi quis fossorem eum aut aquarium facere velit. MER. Non hoc solùm, sed si januæ custodem illum imponas, multò quàm sunt canes fideliori illo uteris : et sanè Cani ei

et nomen accepit. Medium corpus cingens, et tunica simul et palliũ erat : itaque vile habitum id vestimenti genus, fervorum proprium erat, et Cynicorum.

* Ibid. l. 8. *πωλῆς τὸν ἐλεύθερον*] Actio de hac re instituta Athenis *δικὴ ἐλευθεροπρασίᾳ* vocabatur. Vide Polluc. III. 78.

Ibid. l. 10. *Ἄρειον πάγον*] Locus iudicii apud Athenienses in *colle Marti* sacro. Sic autem dicitur collis ille, quia in eo loco cognitio habita erat de Martis homicidio ; et cùm causa referebatur ad XII. deos, sex eorum sententiis absolutus est. L.

Ibid. l. 11. *ἔδιν αὐτῷ μίλιν*] Respicit hîc hujus philosophi historiam, qui captus a prædonibus revera veniisse in Cretâ traditur, non admodum invitus. Sol.

Ibid. l. 17. *κύων*] Unde philosophi Cynici, i. e. *canini*. Rogatus aliquando, quid faciens ita appellabatur, respondit, *quod adblandior iis qui dant, eos qui non dant oblatro, malos autem mordeo*. L.

nomen

nomen est. EMT. Cujas est, aut quodnam institutum profitetur? MER. Ipsum interroga: id enim optimum factu erit. EMT. Metuo truculentum hominis vultum ac demissum, ne allatret me accedentem, aut planè etiam mordeat. Nonne vides, ut clavam fustulit, et supercilia contraxit, et minax quiddam ac biliosum obtuetur? MER. Noli timere: cicur enim est.

8. EMT. Primùm, bone vir, cujas es? DIOG. Omnigena. EMT. Quid ais? DIO. Mundi civem vides. EMT. Quem sectaris? DIO. Herculem. EMT. Quin igitur et leoninam fumis? Nam ad clavam quod pertinet, similis ei videris. DIO. At leonina mihi est detritum hoc palliolum. Bellum autem gero, ut ille, contra voluptates, non tamen jussus, sed meâ sponte, qui repurgare vitam instituerim. EMT. Laudo propositum. Sed quid maximè scire te dicamus? aut quam artem habes? DIO. Liberator sum hominum, et medicus affectionum: in universum autem, veritatis et libertatis in loquendo præco esse volo.

P. 29. penult. & κλεινός] *Jussus* enim ab Eurystheo, rege Mycenarum, Hercules duodecim confecit labores, L.

P. 30. l. 3. παρρησίας προφήτης] *denunciator, prædicator libertatis*. Est enim πρόφημι etiam *proloquor, prædico*. Gesner.

9. EMT.

9. EMT. Age, præco, si te emero, qua me ratione docebis? DIO. Cum primùm te accipero, et deliciis exutum cum inopiâ conclusero, palliolo te amiciam. Deinde opus facere, et elaborare te cogam, humi dormientem, aquam bibentem, et obvio quocunque cibo implendum. Opes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare abjicies. Tum matrimonium, et liberos, et patriam negliges; et nugas putabis omnia; relictâque domo paternâ, aut sepulchrum inhabitabis, aut desertam turriculam, aut dolium denique. Cæterùm pera tibi lupinorum plena erit, et librorum in tergo etiam scriptorum. Atque ita constitutus, beatiorum te magno rege

Ibid. l. 9. χαμαὶ καθύδοντα] Ipse in æstate in calidam arenam se volutabat, in hyeme statuas nive perfusas complectebatur. Laert. L.

Ibid. l. 12. γάμος δ' ἀμελήσεις] Τὰς γυναῖκας, τὸν γάμον, μηδὲν ὀνομάζει, ἀλλὰ τὸν πείσαντα τῇ πεισάσῃ συνίπναι. Laert. L.

Ibid. l. 14. τάφον οἰκήσεις] Sepulchrum habuisse pro domo, disertè a nullo traditum invenio. Sed Laertius ait, *omni loco ad omnia usum fuisse, ad prandium, ad somnum, ad colloquia.* Dolium verò vulgo notissimum. Sol.

Ibid. l. 16. ἐπιστο-γράφων] Sunt libelli utrâque pagellâ, et *adversâ et aversâ*, tumultuatim plerumque scripti minutis literis, et lituris pleni, quales inter lupinos esse decet. Vide H. Steph. in voce. L.

Scriptus et in tergo, necdum finitus Orestes. Juv. I. 6.

Perfarum

Persarum putabis. Si verò flagris te cædat aliquis, aut torqueat, nihil horum molestum judicabis. EMT. Quid ais? non dolere *me* flagris cæsum? Equidem non testudinis neque cancri testâ circumdatus sum. DIO. Euripidis illud, parvâ mutatione deflexum, æmulabere. EMT. Quodnam? DIO. “Mens tibi dolebit, sed lingua erit expers doloris.”

10. Porro quæ maximè adesse tibi debent, hæc sunt. Petulantem oportet esse, et audacem, et conviciari ordine omnibus, regibus pariter et privatis: ita enim oculos in te conjicient, fortemque te virum putabunt. Porro barbarâ vox erit, et sonitus absonus, et planè similis canino: vultus intentus ac rigidus; incessus, qui vultum talem deceat: verbo, fera omnia et agrestia. Pudor verò, et lenitas, et moderatio abesto: et erubescendi facilitatem de facie prorsus abrade. Loca sequere celeberrima, et in his ipsis solus

P. 30. l. 21. τὸ Εὐριπίδου] Euryp. Hippolyt. 612.

Ἡ γλῶσσο' ὁμώμοχ', ἡ δὲ φρεὶν ἀνώμοτος.

Lingua juravit, mens injurata mansit.

Ibid. l. 28. βέλτατος] Arnobius adv. gentes I, scripturam sacram defendens, *Maximè*, inquit, *cum sciamus etiam, quosdam sapientiæ deditos non tantum abjecisse sermonis cultum, verum etiam, cum possent ornatiùs atque uberiùs eloqui, trivialem studio humilitatem secutos; ne corrumperent scilicet gravitatis rigorem, et sophisticâ se potiùs ostentatione jactarent.* Sol.

et

et infociabilis esse postula, neque amico admisso, neque hospite: interitum enim afferent ista regno tuo. In conspectu omnium ea fac animosè, quæ neque solus aliquis in se admittat; et Venerem exerce maximè ridiculam. Tandem, si e re videbitur, crudo polypo aut sepiâ devoratâ, mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

11. EMT. Apage, impura narras, et ab humanitate abhorrentia. DIO. Sed heus tu, facil-

P. 31. l. 4. μὴ ξίνειν προσίμενον] Προσιέναι τινα non est adire aliquem, (quo sensu accepit Interpres) sed aliquem ad se admittere, aditum conveniendi dare alicui. Ælian. V. H. IX. 3. κλιῖτ' δὲ, ἑπὶ τοῖς μίλλοις τισὶ χρηματίζων, ἐπὶ πορφύρων βαδίζων υἱμάτων, τὰς διομένους προσίλο. Clitus verò, si quando auditurus erat quosdam, inambulans stragulis purpureis, admittebat desiderantes. Et passim alibi apud eundem et alios. L. Bos. ad Lucian. p. 60. * Suprà p. 12. l. 13. καὶ τὰς μὲν προσίεται.

Ibid. κατάλυσις——τῆς ἀρχῆς] Hic deridiculi gratiâ inducit Diogenem, quasi regem, cui sint arcana quædam imperii, quæ evulgari non oportet, ne majestas ejus evilescat. Cleric.

Ibid. l. 5. ἐν ὧν δὲ πάντων] Vid. Voff. de Sect. Phil. c. 17. quin et Cicero in primo de Officiis: Cynicorum verò ratio tota est ejicienda: est enim inimica verecundia, sine qua nihil rectum esse potest, nihil honestum. Kent.

Ibid. l. 8. πολυπόδα ὄντων] Alludit ad Diogenis mortem, qui quod nunc emptori suadet, ipse in se admisisse traditur. Consule Diog. Laert. Sol.

lima, et quæ nullo negotio unusquisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, et sermonibus, et nugis; sed compendiarie ista tibi ad gloriam via. Licet enim rudis fueris, cerdo, aut falsamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impudentia audaciaque adsint, et conviciari præclare didiceris. EMT. Ad ista quidem te non opus habeo: verum nauta fortè, aut olitor, opportunè fias; idque, hic si duobus summum obolis te vendere voluerit. MER. Habe tibi hominem: gaudemus enim illo liberari, qui molestiam nobis faceffat, et clamet, et in universum omnibus insultet atque maledicat.

12. JUP. Alium voca, Cyrenæum illum, purpurâ illum indutum, coronatum. MER. Agite ergo, attendite omnes. Res pretiosa, et locupletem emtorem desiderans. Hæc vita suavis, vita ter beata. Ecquis voluptatis cupidus est? quis emit delicatissimum? EMT. Huc veni, et dic quæ nosti: emam enim te, si frugi fueris. MER. Noli molestiam ei faceffere, ô

P. 31. l. 20. δὲ δόλων] Vili pretio: obolus enim nostræ monetæ est 1 d. q. L.

Ibid. l. 24. Κυρηναίων] Aristippum, Socratis discipulum, ex Cyrene, quæ civitas est Lybiæ. L. Summum is bonum in voluptate corporis posuit: unde Cyrenaicorum secta ἡδονιστὴ dicebatur. Vofs. c. 9. Kent.

bone,

bone, nec interroga : ebrius enim est ; ita ut ne respondere quidem possit, labante, ut vides, lingua. EMT. Et quis bene sanus, emat corruptum adeò et nequam mancipium ? Quot verò olet unguenta ! quàm lubrico incedit gressu, et errabundo ! Interim vel tu dic, ô Mercuri, quæ sint in illo, et quæ tractet. MER. In universum conviva dexter est, et computationi aptus, et tripudiare cum tibicinâ idoneus apud amatorem et perditum herum : cæterum bellariorum coquendorum sciens, et obsoniorum peritissimus, et omnino voluptatis magister. Institutus Athenis, serviit tyrannis in Sicilia, quorum gratiâ floruit. Summa autem illius instituti, contemnere omnia, uti omnibus, undique corrogare voluptatem. EMT. Circumspiciendus tibi erit alius emtor, de divitibus illis et pecuniosis : ego fanè non is sum, qui hilarem adeò emam vitam. MER. Videtur hic non vendibilis esse, et apud nos mansurus, Jupiter. JUP. Amove illum.

P. 32. l. 5. συμμίσγωναι διχίδος] Vocabatur a Platone ἰσοφά[ς], ut Athenæus refert l. 8. L.

Ibid. l. 10. περὶ Σικελίαν] Construe περὶ Σικελίαν cum τοῖς τυράννοις, non cum ἰδύλευσι : nam τυράννοι περὶ Σικελίαν sunt tyranni Siculi, ut οἱ περὶ Πλάτωνα, Platonici. L. * Minus rectè, ut opinor. Sic enim sedem mutasset articulus, et scribendum fuisset, τοῖς περὶ Σικελίαν τυράννοις. Per Siciliæ tyrannos Dionysios intellige, patrem et filium.

13. Produc alium : quin illos duo, ridentem alterum ex Abderâ, et ex Epheso alterum ploratorem : ambo enim unâ vendi volo. MER. Descendite in medium. Vitas optimas vendo ; sapientissimos omnium prædico venales. EMT. Quantum, Jupiter, inter se distant ! alter ridere non desinit ; lugere alter aliquem videtur, ita plorat perpetuò. Heus tu, quid hoc sibi vult ? quid rides ? DEM. Rogas ? ridiculæ mihi videntur res vestræ omnes, et vos ipsi. EMT. Quid ais ? omnes tu nos rides ; nihili tu putas res nostras omnes ? DEM. Sic est : serium enim in iis nihil quidquam : vana omnia, atomorum impetus, infinitio. EMT. Nequaquam ; imo tu vanus es revera, et imperitus. O insolentiam ! non desines ridere ?

14. Tu verò, vir bone, quid ploras ? multò enim melius credo, te alloqui. HER. Puto enim, hospes, res hominum questu et lacrymis dignas, neque quidquam earum non fato ob-

P. 32. l. 18. δύο τέτα] Democritum Abderâ natum, oppido Thraciæ ; et Heraclitum Ephesi, quæ urbs Ioniæ. Ambo dialecto Ionicâ loquuntur. L. et Sol.

Ib. antepenult. ἀπιγία] Cave hanc vocem cum emptore de *imperitiâ* aut *ignoratione* intellexeris ; *immensum* enim Democrito notat. Cic. de Fin. I. *infinitio ipsa*, quàm ἀπιγία vocant, tota ab illo (Democrito) est. Sol.

noxium,

noxium. Hoc igitur nomine miseror illas, et defleo : et præsentia quidem magna non arbitror ; sed quæ in posterum futura sunt, ea demum tristitia *duco* ; exustiones loquor, et universi calamitatem. Hæc deploro, et quod stabile nihil est ac firmum, sed cinno quasi quodam permista et confusa feruntur, idemque sunt delectatio et fastidium ; cognitio, ignorantia ; magnum, parvum ; sursum deorsum euntia, et vices in illo seculi lusu permutantia. EMT. Quid igitur est seculum ? HER. Puer ludens, talos jactans, huc illuc vagans. EMT. Homines verò quid ? HER. Dii mortales. EMT. Dii verò ? HER. Homines immortales. EMT. *Ænigmata* loqueris, mi homo, aut griphos nectis ?

Planè

P. 33. l. 4. τῷ δὲ] Pro ἐπὶ τῷ δὲ, *propter hoc igitur*, Ellipsis Attica. Et mox ἀλλάκως pro ἀλλά πως, Ionicè. L.

Ibid. l. 7. ἐκπυρώσεις] Mundum flammis periturum, fuisse Heracliti sententiam notavit Plutarch. de Orac. defectu : atque idem etiam sensisse Orpheum, et universam Stoam : unde vocatur Στωικὴ ἐκπύρωσις. L.

Ibid. l. 9. κυκῶνα] Κυκῶν ἐκ πολλῶν βοτάνων συσκευίων φαρμακείαν ποιεῖ δηλήριον. Schol. Ἐξ οἴνου, καὶ μέλιτος, καὶ ὕδατος, καὶ ἀλφίτων, ἀναμειγμένον πόμα. Hesych. Generaliter verò *quarumvis rerum confusio* : α κυκῶν five κυκίω, *misceo*. L.

Ibid. l. 17. γρίφους συνθεῖς] Hoc in Heraclito omnes antiqui reprehenderunt, præcipuè in ejus scriptis, ita ambiguis,

Planè enim, ut Loxias ille Apollo, nihil clarè dicis. HER. Nihil enim vos curo. EMT. Igitur neque sanus quisquam te emerit. HER. Ego verò plorare jubeo omnes, maximos, minimos, emtores, non emtores. EMT. Morbus hic ab insaniâ non procul abest: neutrum horum ergo equidem emam. MER. Neque igitur hi vendi poterunt. JUP. Prædica alium.

15. MER. Vis Atheniensem illum, loquaculum? JUP. Ego verò volo. MER. Huc tu transi. Vitam bonam et prudentem prædicamus: quis emit sanctissimum? EMT. Dic mihi, quid maximè nosti? SOCR. Puerorum amator

guis, ut quomodo interpungi debuerint, non satis constaret. Arist. Rhet. III. 5. *Griphi* autem, quos memorat, ab ænigmatis non multum differunt, nisi quòd doctrinam et solertiam requirunt majorem. Vide Casaub. ad *Athenæum*. X. 15. *Sol.*

* *Γελῶ*, propriè *rete*, quæstio ænigmatica in conviviis circumferri solita, quam qui solvebat carniū certâ portione donabatur; qui non poterat, aquæ falsæ poculum ebibebat. Pollux, VI. 107.

P. 33. l. 20. *ἕνδον*] *per omnem pubem, adultos omnes*. Suidas reddit, *ἀγέρον*, *confertim, sine discrimine*. L. Alludit autem ad dictum Heracliti: *ἄξιον Ἐφιστοῖς ἕνδον ἀποθανῆναι πάντι*, qui civem optimum Hermodorum ejecissent. Laert. IX. 2. *Gesner*.

Ibid. l. 29. *παιδερατής*] Vide dial. Menip. et *Æaci*, ubi etiam apud inferos ostenditur sedens cum Charmide, Phædro, et Cliniâ, pulchris adolescentibus. L.

sum,

sum, et doctus artes amatorias. EMT. Quomodo igitur ego emam te? Pædagogo enim opus habebam pro puero, quem pulchrum habeo. SOC. Ecquis verò aptior me sit contubernalis pulchri? Neque enim corporum amator ego; animam pulchram judico. Utique si vel sub eadem veste mecum pernoctarint, audias dicentes, nullâ se injuriâ a me affectos. EMT. Supra fidem sunt quæ dicis: puerorum amatorem ultra animum nihil curiosè inquirere; idque ubi plena ejus rei sit facultas, sub eadem veste jacenti.

16. SOC. At ego canem tibi juro et platenum, hæc ita se habere. EMT. Hercules!

P. 34. l. 2. ὑπὸ ταύτων ἱμάτιον] Alludit ad historiam in Platonis Symposio fusè ab Alcibiade narratam. Vide et Corn. Nep. in Alcib. c. 2. cujus ætate non deerant, qui Socrati id vitio verterent, cui vivo ne licentia quidem Comica turpitudinis hac in parte notam inurere ausa est, tum cum maximè eum insectaretur. Eandem tamen calumniam alibi etiam passim tangit Noster. Sol.

Ibid. l. 8. ὀμνύω τὸν κύνα] Ita fecisse Socratem narrat Porphyrius de Abstin. III. 16. Rhadamanthi imitatione, qui legem tulit, ut per *anserem* aliaque ejus generis juramenta fierent, ὑπὲρ τοῦ μὴ τὴν Διὸς ἐπὶ πᾶσιν ὀνομάζων, ut ne divinum nomen temere invocetur. Sol.

Ibid. l. 9. εἰς τὸν πλάτανον] Vult, opinor, altissimam eam juxta Ilissum amnem Atticæ, sub qua docuit aliquando: cujus meminit Plato in Phædro. L,

quàm

quàm absurdi sunt isti dii! SOC. Quid ais? Nonne canis deus tibi videtur? Anubin non vides, quantus ille sit in Ægypto? et illum in cælo Sirium? et apud inferos Cerberum? EMT. Rectè dicis: ego verò errabam.

17. Sed qua ratione vivis? SOC. Civitatem incolò, quam ipse mihi formavi; republicâ utor novâ,

P. 34. l. 11. Ἀνubin] Deus Ægyptius, qui vocatur *latriator* apud Virg. Æneid. VIII. 698. ut Serv. perhibet, quia capite canino pingitur; cuius rei causam declarat Plutarch. in libro de Iside et Osiride. L.

Ibid. l. 12. Σείριον] Canis cœlestis, cultus tanquam deus ab Ægyptiis sub nominibus Isis et Sothis. Plutarch. ut supra. Translatus autem a Jove in cœlos, cum priùs esset Cephali canis, et Lælaps vocatus, adeò celer, ut nulla fera eum potuerit effugere. Rader. in Martial. XI. 39. L.

Ibid. l. 13. Κέρβερον] Canis triceps fati notus apud inferos; sed et deus habitus. L.

Ibid. l. 16. ἡμῶν τινα πόλιν] Quæ ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea æquè, vel potiùs etiam, in Platonem dicta videri possunt; de republicâ, de communione mulierum, de fortium præmiis, de ideis. Et potest aliquis putare, vitiosè et per aliquam temporis injuriâ excidisse Platonis in hoc dialogo mentionem, cum is in eo qui sequitur libello graviter adeò suas injurias, hîc illatas sibi, persequatur. Verùm enimvero, cui ratio scriptorum Platonis nota est, in quibus suam ille sententiam, et ea nominatim quæ hîc perstringit Lucianus, sub Socratis

novâ, et meas ipse mihi leges fero. EMT.
 Unum velim audire decretorum tuorum. SOC.
 Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui.
 Placet, nullam earum uniuscujusquam esse, sed
 in partem nuptiarum venire quisquis voluerit.
 EMT. Quid ais? abrogandas esse de adulterio
 leges? SOC. Ita per Jovem, et omnem simplici-
 ter circa talia minutam illam diligentiam.
 EMT. De pueris verò ætate et formâ florenti-
 bus quid statuis? SOC. Et hi erunt præmium
 fortissimis, qui osculentur eos, quoties splendi-
 dum et audax facinus ediderint. EMT. Hem
 munificentiam!

18. Sapientiæ verò quod tibi caput est?
 SOC. Formæ, et exempla rerum. Quicquid
 enim vides, terram, terrestria, cælum, mare,
 horum omnium imagines quædam, visum ef-
 fugientes, stant extra hoc universum. EMT.
 Ubi stant igitur? SOC. Nusquam: si enim in
 loco aliquo essent, planè non essent. EMT.

Non

Socratis nomine consuevit proponere, unam hac in re
 esse Socratis et Platonis personam, unam illatam simul
 ambobus injuriam, faciliè intelliget. Itaque passim lau-
 dant Socratem, qui Platonis sententiam commemorant:
 qua de re Fabr. B. Gr. 2. 22. p. 826. seq. *Gesner*.

P. 34. l. 27. φιλοδοξίας] Lufum in hoc vocabulo facit
 Lucianus, quia φίλημα, osculum, erat δουρία. L.

P. 35. l. 1. ἐκ αὐτῶν] Nimirum sunt ea tantum, quæ

L

manent,

Non video ea, quæ narras, exempla. SOC. Neque id mirum: cæcus enim es mentis oculo. At ego omnium video imagines, et te corporis oculos fugientem, et me *quendam* alium, et prorsus duplicia omnia. EMT. Ergo emendus es, ita sapiens, et visu ita acuto præditus. Age videam, quid pro illo a me exigis. MER. Da duo talenta. EMT. Emi quanti dicis. Pecuniam verò in posterum numerabo. MER. Quod tibi nomen ergo? EMT. Dio Syracusanus. MER. Age, accipe, quod bene vertat!

19. Te jam Epicureum voco. Quis hunc emet? Est quidem ridens illius discipulus, et ebrii

manent, et non mutantur in horas; in quo genere Deus, ac deinde Idææ, quæ nimirum in et cum ipso Deo ab omni æternitate fuerunt, sunt, eruntque. *Gesner.*

P. 35. l. 7. δύο τάλαντα] Incertum est, utrùm Atticum talentum majus an minus vult. Majus, ut ferunt, continebat 80 mnâs, nostræ monetæ 233l. minus mnâs 60, 175l. L.

Ibid. l. 9. Δίων] Platonis discipulus, cui Socrates non potuit non esse charus. L. Viginti minis autem revera veniisse in Siciliâ Platonem, tradit Diod. Sic. XV. p. 461. Sol.

Ibid. l. 12. γλῶττις, — μαθητής] Ideo *Democriti* discipulus dicitur, quia totam de Atomis theoriam ab eo habet: *Aristippi* autem, quia de Voluptate idem uterque multis sensisse visus est. Diog. Laertius veteres inducit asserentes,

ebrii alterius, quos paullo ante præconio vendebamus. Unum autem ampliùs novit illis, quatenus magis est impius. Cæterum fuavis est, et gulæ amicus. EMT. Quod pretium? MER. Duæ minæ. EMT. En tibi illas. Unum verò fac ut sciam—quibus gaudet cibus? MER. Dulcibus vescitur, et mellitis, et præcipuè ficibus. EMT. Hæc res difficultatem non habet: emam enim ei massas caricarum.

20. JUP. Alium voca; illum ad cutem rasum, tristem illum de porticu. MER. Bene mones:

afferentes, τὰ Δημοκρίτου περὶ τῶν ἀτόμων, καὶ Ἀριστοπύου περὶ τῆς ἡδονῆς, ὡς ἴδια λόγου. X. 4. Sol.

* P. 35. l. 14. ἀποδείξτε] Quia deorum tollit providentiam.

Ibid. l. 17. τὸ δῖνα δὲ ὅπως ἴδω] quoddam, aliquid fac ut sciam: quasi tunc temporis non occurrebat quid: statim autem dicit. Ita rectè exponit Leedes. Arripit Mercurium emptor, ad aliud mancipium festinantem, neque statim ei occurrit, quid interrogaturus esset: τὸ δῖνα δὲ ὅπως ἴδω—τίσι χαίρει, &c. stay, tell me another thing—

Ibid. l. 20. καρικῶν] Ita dictæ ficus, quia totus Cariae tractus a Rhodo usque ad Chelidonias ficibus abundabat. Ideo et viliori pretio distrahebantur, et utiliores ad mancipia pascenda; quod hîc spectat emptor Diogenis. Palmer.

Ibid. l. 21. τὸν ἐν χειρὶ κυρίαν] i. e. εἰς χειρὶ κακαρμένον, ad cutem tonsum. Qui factum est, inquires, ut qui bar-

mones: videntur fanè multi eum expectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipsam virtutem vendo, vitam perfectissimam. Quis omnia solus scire cupit? EMT. Quid istud est, quod dicis? MER. Nempe solus hic sapiens, solus

bam radere nolebant Stoici, comam alere recusarint? Verbo dicam: quia muliercularum hoc esse putabant, comam promittere, in eoque cum gravissimis omnium ordinum viris sentiebant; in eo diversi, quod cum cæteri brevi quidem comâ, sed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cute tenus, ovium in modum caput tonderent. Sol.

* Iste autem modus capillos tondendi usque adeò displicuit Græcis, ut qui primus eum induxit Diogenes, etiam plagis a quibusdam congerronibus exceptus fuerit, quemadmodum scribit in ejus vitâ Laertius. Et Horat. Epist. I. 18. 6. asperitatem eam agrestem damnat,

Quæ se commendat tonsâ cute, dentibus atris:

quem versum malè turbavit Sanadonius. Ælian. V. H. XI. 10. de Zoilo loquens: τὸ μὲν γένειον αὐτῷ καθύπερθε, κίναρτι δὲ ἐν χειρὶ τὴν κεφαλὴν.

P. 35. l. 23. πολὺ τι πλῆθος] Unde hæc tanta in foro expectatio, facillè intelligent, qui hæc M. Aurelio, Stoico, imperante scripta meminerint. Sol. * Mox περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπηλλοτριώτων vertit Leedes, eorum qui sibi invicem occurrerunt emendi causâ: ἀγορὰ enim, ait, aliquando emptionem significat. Sed cur hoc loco inusitatam vocis significationem indagemus, equidem non video.

* Ibid. l. 27. μὲν ἔτι σοφίᾳ] Hor. Epist. I. 1. 106.

Ad summam, sapiens uno minor est Jove, dives,

Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum.

pulcher,

pulcher, solus iustus, fortis, rex, rhetor, dives, legislator, et quotquot sunt reliqua. EMT. Ergo, bone vir, coquus etiam bonus, et medius fidius cerdo, et faber, et id genus? MER. Sic videtur.

21. EMT. Accede, ô bone, et dic mihi te emturo, quid hominis sis? et primùm, an non ægrè feras, te vendi, et servum esse? CHRYS. Nequaquam; hæc enim in nostrâ potestate non sunt: quæcunque verò in potestate nostrâ non sunt, ea indifferentia esse contingit. EMT. Non intelligo quid dicas. CHR. Quid ais? intelligere te negas, talium quædam esse præposita, alia rejectanea? EMT. Ne nunc quidem intelligo.

P. 36. l. 4. ἰφ' ἡμῶν] Satis intelligit, quid hîc illudat Lucianus, qui legit Epicteti Enchiridion. L.

Ibid. ἀδιάφορα εἶναι συμβαίνει] *indifferentia sunt.*— Verbum συμβαίνει in hac et similibus locutionibus æquè περίκειται, ac verbum τυγχάνει. Cleric.

Ibid. l. 7. προηγμένα—ἀποπροηγμένα] Cæteri philosophi multa in *bonis* habuerunt præter *virtutem*, ut sanitatem, voluptatem; multa in *malis* præter *vitia*, ut morbos, dolorem, et cætera id genus: Stoici autem nihil *bonum* fuisse nisi quod *honestum*, nihil *malum* nisi quod *turpe* fuerit, contenderunt. Divitiæ igitur et paupertas, sanitas et morbi, apud eos fuere ἀδιάφορα. Sed cum pro eodem habere sanitatem et morbum, voluptatem et dolorem, adeò absurdum fuerit, ut nihil magis, “priora illa

intelligo. CHR. Nec mirum, qui non adfuetus
 sis nostris nominibus, neque facultate gaudeas
 facillè percipiendi rerum imagines. Sed studiosus,
 qui rationalem inspectionem perdidicit, non hæc
 modò novit, verùm etiam accidens et præterac-
 cidens, qualibus et quantis rebus inter se dif-
 ferant. EMT. Per philosophiam, ne invidias
 mihi vel hoc dicere, quid rei accidens sit, et
 quid

illa dixerunt προσημένα, *producta* seu *promota*, posteriora
 αποπροσημένα, *abducta* seu *remota*; quòd illa quidem, tan-
 quam dignitatem et æstimationem habentia, sint ipsi
 Honesto sive Virtuti propinquiora; ista, quasi indigni-
 tatem deæstimationemque fortita, sint ab illo remotiora.
 Hæc appellat Cicero *precipua et praposita, rejeçta et re-
 jeçtanea*, quòd inter eligendum illa præferantur, ista di-
 mittantur." Vide Gassend. in Laert. X. Cicer. Fin. IV.
 et Tusc. Disp. II. Kent.

P. 36. l. 9. καταληπτικὴν] Cic. de Fin. III. 5. κατὰλή-
 ψις exponit, rerum *cognitiones* et *comprehensiones* ac *per-
 ceptiones*. Reitz.

* Ibid. l. 12. σύμματα καὶ παρασύμματα] Σύμματα, inter-
 prete Suidâ, est propositio constans ex nomine et verbo,
 quæ sententiam perfectam continet; ut Cicero *ambulat*.
 Παρασύμματα verò (ὅταντι παρακείμενον τῷ συμμάματι) est pro-
 positio constans ex nomine et verbo, quæ sententiam per-
 fectam non continet; ut Cicero *servat*: ad sententiam
 enim absolvendam deest vox in casu obliquo, *patriam*
 scilicet. Vertit ista quidem vocabula Priscianus l. 18.
congruitates

quid præteraccidens. Nescio enim quomodo feriit aures ipse numerus horum nominum, et *concinnitas*. CHR. Atqui non est quod tibi inuideam hoc : si quis enim, claudus cum sit, illo ipso claudus pede offendens ad lapidem, vulnus ex improvise accipiat, ille habuit accidens claudicationem, vulnus autem præteraccidens accepit.

22. EMT. Hem solertiam ! Quid verò amplius te nosse ais ? CHR. Verborum laqueos, quibus impedio, qui mecum loquuntur, quos obturato ore, et freno injecto, planè ad silentium redigo. Nomen huic facultati decantatus ille Syllogismus. EMT. Inexpugnabilem mihi et violentum narras. CHR. Attende igitur. Estne tibi puer ? EMT. Quid tum ? CHR. Si hunc fortè Crocodilus ad flumen oberrantem rapiat, ac deinde redditurum se tibi polliceatur, eâ lege, si verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo puero ; quid dices illum decrevisse ? EMT. Rogas, ad quod respondere sit difficile. Anceps enim hæreo, quo responso recipere illum possim.

congruitates et minùs quàm congruitates : sed cum exponi etiam possint, *accidens* et *præteraccidens*, “ ludit festivus scurra (quod ait Gesnerus) in detorquendâ significatione vocum, quæ ad Grammaticam vel Dialecticam pertinent,” et ridiculis eas exemplis illustrat.

* P. 36. ult. *δυσανόητος*] Nec mirum ; cum, utcumque responderis, negabit Crocodilus te verum dixisse.

Sed

Sed tu per Jovem responso tuo serva mihi puerum, ne, antequam ego respondeam, illum devoret. CHR. Bono es animo : nam et alia te docebo etiam admirabiliora. EMT. Quænam ? CHR. Metentem syllogismum, et dominantem, et super omnia Electram, et opertum. EMT. Quem tu mihi opertum, quam Electram narras ? CHR. Electram intelligo nobilissimam illam, Agamemnonis, quæ eadem novit simul, et non novit : adstante enim apud illam Oreste nondum agnito, novit illa quidem, Orestem esse fratrem suum ; huncce hominem verò esse

P. 37. l. 4. τὸν Σιγίστορα] Hoc sophisma explicat ex Ammonio Menagius ad Laert. VII. 25. " Si messurus " es, non [dici potest,] fortasse metes, fortasse non metes ; sed metes omnino : ac pari modo, Si non messurus " es, non, fortasse metes, fortasse non metes ; sed prorsus non metes. Atqui ut vel metas, vel non metas, " ex necessitate eventurum est. Quare ipsum fortasse " perit tolliturve ; cum neque in metendi, neque in non " metendi suppositione locum obtineat." Hujus solutionem nummis ducentis emisit Zenonem, memoriæ prodidit Laertius, VII. 25. Sol.

Ibid. l. 5. ἀνεπίνοστα] Hujus, dum alia multa recenset, Laertius oblitus videtur ; nec quid sit, conjecturâ adsequi possum. Sol. * Enumerat id Themistius, Orat. II. inter molesta atque improba sophismata, quorum et intelligentia difficilis, nec utilis notitia est. Vid. Menag. ad Laert. II. 108.

Orestem,

Orestem, ignorat. Opertum autem illum admirabilem sermonem jam statim audies. Etenim responde mihi, Patrem tuum nosti? EMT. Sanè quàm. CHR. Quid igitur, si quempiam hominem opertum adstare jubeam, teque interrogem, huncne nosti? quid dices? EMT. Scilicet me non nosse. CHR. Verum enimvero ille ipse erat pater tuus: hunc igitur si non novisti, manifestum est, patrem tuum te non nosse. EMT. Minimè; sed relecto illo verum sciam.

23. Attamen quis tibi finis sapientiæ, aut quid facturus es, cum ad fastigium virtutis perveneris? CHR. In his, quæ naturâ prima sunt, versabor; divitias dico, sanitatem, et similia. Opus verò est multa antè laborare, libris minutè scriptis adhibere faciem, commentarios congerere, solæcismis impleri, absurdisque vöcibus:

et

* P. 37. l. 23. τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν] *Prima naturæ, vel prima, quæ naturâ appetuntur, sunt sanitas, robur, integritas sensuum, vacuitas doloris, et cætera generis ejusdem.* Vid. Cic. Fin. V. 7.

Ibid. l. 27. σολοικισμῶν] Plutarchus de Stoicorum repugnantiis, T. II. p. 1047. Chrysippum ait, eodem libro quo rhetorica ornamenta laudaverat, de conflictu tamen vocalium verba facientem, *Non tantum, dixisse, hoc ignoscendum iis qui melioribus adherent, sed et quasvis obscuritates, et ellipses, et per Jovem solæcismos, propter quos alii pudore afficerentur non pauci.* Cleric. Deducitur So-

M

læcismus,

et quod caput rei est, fas non est sapientem fieri, nisi ter deinceps helleborum biberis. EMT. Generosè ista, et planè viriliter. Sed Gniphonem sordidum esse, et sceneratorem improbum, (nam hæc quoque tibi inesse video) hæcne et ipsa dicemus esse viri helleboro purgati, et perfecti ad virtutem? CHR. Ita sanè: solum igitur sapientem scenerari deceat. Cum enim proprium illius sit colligere; (*syllogismos facere*;) scenerari autem et computare usuras, vicinum videatur colligendi industriæ; solius esse dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam: et non simpliciter modò, ut reliqui solent usuras, sed usurarum quoque alias usuras capere. An enim ignoras, usurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias? Vides nimirum syllogismum, quid dicat: Si primas usuras accipiet sapiens, etiam secundas: Atqui primas accipiet: Ergo etiam secundas.

Isocismus, vitium in locutione, ἀπὸ τῶν Σολοικῶν, qui cum Attici essent, *Solis* commorantes, Ciliciæ urbe, amiserunt sermonem verè Atticum: ut Eustath. loquitur in Dionys. de orbis situ. L.

P. 37. l. 30. Γνίφωνα] Nomen proprium viri, cujus meminit Noster in Timone, Cataplo, et Micyllo c. 30. qui insignis scenerator cum esset, nomen dedit omnibus ejusmodi sordidis hominibus. Sol. et L.

24. EMT. Igitur de mercedibus eadem dicamus, quas sapientiæ nomine tu sumis ab adolescentibus; manifestumque est, solum virum bonum mercedem virtutis nomine capturum. CHR. Rem tenes: neque enim ego meâ causâ capio, sed ipsius dantis. Cum enim alius sit effusor (*effusus*,) alius comprehensor (*avarus*,) ego quidem comprehensor esse meditor, discipulum autem studeo effusorem efficere. EMT. Quin contrarium dixisti; juvenem quidem comprehensorem esse (*parcum*;) te verò, qui solus dives es, effusorem (*liberalem*.) CHR. Rides tu quidem: sed vide ne syllogismo te indemonstrabili feriam. EMT. Et quid ab illo telo metuendum? CHR. Dubitatio, et silentium, et mentis distractio.

25. Quod verò maximum, si voluero, statim efficiam te lapidem. EMT. Quomodo lapidem?

* P. 38. l. 21. ἀναποδείξις συλλογισμῶ] Is est, quem Aristoteles *perfectum* syllogismum vocat: sic dictus, διὰ τὸ μὴ χρῆσθαι ἀποδείξεως, quòd ulteriore demonstratione non egeat. Hujus quinque genera constituisse Chrysippum memorat Laert. VII. 80.

* Ibid. l. 24. ἀποδείξω] Lufum est in voce ambigua, quæ tum *demonstrabo*, tum *re ipsâ efficiam*, significat; notante Gesnero.

Ibid. l. 25. Περσίδης] Jovis et Danaes filius, qui Atlantem Mauritaniae regem, cum hospitio eum excipere non

dem? neque enim tu opinor, vir bone, Perseus es. CHR. Hac ferè ratione. Lapisne corpus est? EMT. Est. CHR. Quid verò animal, nonne corpus? EMT. Est. CHR. Tu verò animal? EMT. Sic quidem videtur. CHR. Lapis ergo es, qui sis corpus. EMT. Nequaquam verò. Sed solve me per Jovem, et de novo fac hominem. CHR. Difficile non est: sed rursus esto homo. Dic mihi, An omne corpus animal? EMT. Non. CHR. Quid verò lapis: num animal? EMT. Non. CHR. Tu verò corpus? EMT. Nempe. CHR. Corpus verò cum sis, animal es? EMT. Sanè. CHR. Nec igitur lapis es, qui sis animal. EMT. Bene abs te factum: jam enim crura mihi, ut olim Niobes, refrigerata et saxea erant. Verùm emam te. Quantum pro illo numerari jubes? MER. Minas duodecim. EMT. Hem cape. MER.

dignaretur, ostenso Medusæ capite, in Montem vertit. Ov. Met. IV. 654. *Kent.*

* P. 38. antepenult. *μυδαμῶς*] Negat *conclusionem*; quomodo factitant miselli, qui syllogismorum doctrinæ rudes, dialecticæ laqueis sese expedire non possunt.

* P. 39. l. 5. *Νιόβης*] Filia Tantali, uxor Amphionis Thebarum regis, quæ ob numerosam prolem animo elata, Latonæ se prætulit: ob quod indignata dea liberos ejus omnes Apollinis et Dianæ sagittis interfecit, ipsamque Nioben in saxum transformavit. Ov. Met. VI. fab. 4.

Solus

Solus verò illum emisti? EMT. Non Hercle, sed hi quos vides, universi. MER. Multi quidem, et robusti humeros, et ratione illâ mefforiâ digni.

26. JUP. Noli tempus terere; voca alium. MER. Peripateticum te jam dico, pulchrum, divitem. Agite, emite prudentissimum, scientem in universum omnia. EMT. Qualis est? MER. Mediocris, æquus, vitæ aptus, et quod maximum est, duplex. EMT. Quid ais? MER. Alius est, qui extra apparet, intus autem videtur alius. Itaque si illum emeris, memento illum quidem interiorem, exteriorem vocare al-

Ibid. l. 10. τῷ Περιζῶντι λί[σ] Vide supra §. 22. In margine Ed. *Parif.* addita erat glossa: “*Περιζῶντι*, i. e. “*digni qui colligant manipulos, aut opus in agris faciant*: “*allusione factâ ad significationem propriam τῷ Περιζῶντι.*”
Reitz.

Ibid. l. 13. τὸν Περιπατητικόν] Aristotelem intelligit, hujusce sectæ principem. *Kent.*

* Ibid. l. 19. ἐσωτερικὸν—ἑξωτερικὸν] Tangit duo genera scriptorum Aristotelis; ἑξωτερικά, et ἐσωτερικά seu ἀκροατικά. In his continebantur, quæcunque cum selectioribus discipulis inambulans manē in Lyceo disputabat Aristoteles de dialecticis, physicis, et metaphysicis disciplinis: ἑσωτερικά autem libri erant populariter scripti de rhetoricis, ethicis, politicis, rebusque ad vitam civilem pertinentibus, quas Aristoteles vesperi in eodem loco vulgò juvenibus sine delectu exponebat. Vid. A. Gell. XX. 5.

terum,

terum. EMT. Quid maximè statuit? MER. Tria esse bona, in animâ, in corpore, in rebus externis. EMT. Humanum sapit. Quanti verò est? MER. Viginti minarum. EMT. Multum dicis. MER. Non, ô bone; videtur enim et ipse argenti aliquantum habere: itaque non poteris, quin emas. Porro statim ex illo scies, quanto tempore culex vivat, ad quam altitudinem mare a sole perluceat, et qualis sit anima ostreorum. EMT. Hercules, quàm subtilis disputatio! MER. Quid verò alia multa si audias hisce acutiora, de semine, et generatione, et illa embryonum in uteris figlina; et ut homo sit animal risibile, asinus autem non risibile, neque ad fabricandum habilis, neque ad navigandum? EMT. Gravissima narras, et utilia planè hujus disciplinæ capita: itaque emam illum viginti.

27. MER. Fiat. Quis reliquus nobis est? Scepticus hicce. Heus tu, Pyrrhia, prodi, vendende

* P. 39. l. 24. ἔχον τι ἀργύριον δοκῶν] Vestem insignem et annulos gestare solitus fuit Aristoteles, eaque etiam de causâ displicuit magistro suo Platoni. Laert. V. 1. Ælian, V. H. III. 19. Pauperem non fuisse, ex ipsius testamento patet, quod habes apud Laert. ib. 12.

P. 40. l. 5. Πυρρίας] Pyrrhonem innuit. Si autem hæc scriptura genuina est, petitus jocus est ex nomine *ferri*, ad quod proximè philosophi nomen accedebat. Sol.

celeriter.

celeriter. Jam enim plures paulatim recedunt, ut inter paucos futura sit venditio. Attamen quis et hunc emet? EMT. Ego: verum hoc tu primum dic mihi, quid nosti? PYR. Nihil. EMT. Quid tibi vis hoc responso? PYR. Nempe nihil omnino mihi esse videtur. EMT. Ergo neque nos quidquam sumus? PYR. Neque hoc novi. EMT. Neque te aliquid esse nosti? PYR. Etiam multò hoc magis ignoro. EMT. Quanta hæc est dubitatio! Ista verò bilanx quid sibi vult? PYR. Rationes in ea expendo, et exæquo; cumque ad amissim pares et ejusdem ponderis esse intelligo, tum demum utra verior sit, ignoro. EMT. Reliquarum rerum num quid facere rectè et ordine potes? PYR. Omnia, nisi quòd fugitivum malè persequor. EMT. Cur verò hoc non potes? PYR. Quia, vir bone, non comprehendo. EMT. Credibile est: tardus enim et ignarus esse videris. Sed quis finis tibi scientiæ est? PYR. Nihil discere, et

Ibid. l. 9. ΠΥΡ.] Cum omnes libri haberent Φιλόσοφος, mutandum duxi, Pyrrhonisque nomen reposui. Menagius ad Laert. IX. 67. de Philone quodam intellexit: sed ejus ratio non placet. Sol.

P. 40. l. 20. οὐ καταλαμβάνω] Sceptici negant aliquid a se *comprehendi*, h. e. plenè et sine oppositi formidine cognosci. Hæc est ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more suo nugatur Noster. Gesn.

nihil

nihil audire, nihil videre. EMT. Surdum igitur simul et cæcum esse dicis te ipsum. PYR. Et insuper iudicii omnis expertem, et sensûs, et summum a verme nullâ in re differentem. EMT. Propter hæc emendus mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus? MER. Minâ Atticâ. EMT. Sume tibi. Heus tu, quid ais? num te emi? PYR. Obscurum id est. EMT. Minimè verò: emi enim, et pecuniam numeravi. PYR. Cohibeo me hac de re, et dispicio. EMT. Quin tu sequere me, ut par est meum servum. PYR. Quis novit utrùm verè illa dicas? EMT. Præco, et mina, et præsentis. PYR. Adfunt ergo nobis quidam? EMT. At ego tibi, jam in pistrinum compacto, planum faciam, dominum me tuum esse, secundum rationem deteriore. PYR. De hoc cohibeo adfensum. EMT. At ego ratum feci. MER. Desine contrâ niti, et sequere emtorem. Vos autem in craftinum invitamus: nam idiotas, et fellularias, et forenses vitas præconio vendemus.

P. 41. l. 2. τὸν χεῖρον λόγον] Κρείττων λόγος est, cum verborum industriâ (scil. sophismatibus) causa infirmior fit fortior: ἥττων autem vel χεῖρον λόγος, ejus qui vincitur, etiam si causam justam habeat. Conf. Æsch. Socr. Dial. 2. §. 10. Aristoph. Nub. 112. Reitz.

* Ibid. l. 4. ἀπιφηνάμην] Iterum ludit voce ambiguâ, quæ et *decevi* et *demonstravi* significat.

DIAL.

DIALOGUS III.

PISCATOR, SIVE REVIVISCENTES.

S O C R.

1. **FERI**, feri execrabilem faxis copiosissimis : adjice glebas : insuper adjice testas : pulsa baculis impium : vide ne effugiat. Et tu, Plato, feri ; et tu, Chrysippe ; et tu. Omnes simul factâ testudine in illum irruamus,

* P. 42. l. 2. ΑΛΙΕΥΣ] Rationem nominis quære in c. 47.

Prioris hic dialogus apologia est, quam insurgentibus in se ævi sui philosophis opposuit. In eo autem, quantò majorem erga veros et infucatos philosophiæ cultores benevolentiam amicūque profitetur animus, tantò vehementiùs in eos invehitur, qui præclaro nomine abusi, aut avaritiæ aut aliis non minoribus vitiis inserviunt ; quorum nonnullos apertè jam, etsi nemini pepercerit, digito quasi monstrat. Post dialogos mortuorum scriptus est. Vid. c. 26. *Sol.* * Eorum autem omnium, quæ in philosophorum principes ludibundè noster dixisse visus fuerat, nec præcedentis tantum dialogi hunc esse apologiam, ibidem videbis.

Ibid. l. 8. βάλλει] Vide Aristoph. Acharn. II. 2. quem hic exprimit. *Vorß.*

N

Ut

Ut baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam nostrum, quem contumeliâ non adfecerit. Tu verò, Diogenes, si unquam aliàs, clavâ nunc utere, nec remitte quidquam : jam dignas maledico illo ore pœnas luat. Quid hoc ? fessine estis, Epicure et Aristippe ? certè non decebat.

—*Este cati, memores vehementis et ira.*

2. Aristoteles, magis accelera ! Bene habet : capta est bestia. Cepimus te, impure. Mox igitur scies, quibus viris maledixeris. Quo verò modo illum tractabimus ? Variam enim contra ipsum mortem excogitemus, quæ sufficere nobis omnibus possit : dignus enim est, qui septies unicuique nostrum pereat. REVIV. Mihi quidem

P. 42. l. 13. 'Ως πῆρ] Hom. Il. B. 363.

'Ως φρέττη φρέττηφιν ἀρήγη, φύλα δὲ φύλοις. Reitz.

Ibid. l. 17. ὃ Εἰκὺρε] Epicuri nomen, quod in Editis exciderat, ex MS. Græv. et Paris. restituimus. Aptissimè autem Epicurum et Aristippum, utpote laboris metuentes, statim fessos inducit. Sol.

Ibid. l. 18. 'Ἐς σοφοί] Iliad. A. 287. et alibi :

'Ανέρις ἔστ', φίλοι, μνήσασθε δὲ Θέριδ' ἀλκῆς. Jensf.

P. 43. l. 4. ANAB.] Verba ista, quæ vulgo uni tribuebantur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto :

dem palo figendus videtur, flagris priùs cæsus. ALIUS. Oculi ei effodiantur. AL. Lingua ipsa multò priùs abscindatur. SOC. Tibi verò, Empedocles, quid videtur? EMP. In crateras de-
jiciatur Ætnæ, ut discat non maledicere meliori-
bus. PLAT. Quin optimum fuerit, eum instar
Pentheï alicujus, aut Orpheï, *lacerum invenire fa-
tum per petras*, ut etiam partem illius habens
quisque discedat.

3. LUC. Minimè verò : sed per Jovem sup-
plicum præsidem, mihi parcite. SOCR. De-
cretum est : non ampliùs potes dimitti. Vides
verò quid Homerus dicat,

to : præsertim cum idem Plato paullo pòst aliam senten-
tiam proferat, ab his omnibus diversam. Et sanè nullum
nomen hîc reperiri in multis MSS. observavit Longolius.
Empedoclem autem consulentes inducuntur, ut de cra-
teribus suis loquens risum excitet. *Sol.*

Ibid. l. 9. τὰς κρατῆρας] Ætnæ crateras, in quos præ-
cipitem se dedisse memoratur Empedocles. *Brod.*

Ibid. l. 11. Πενθεῖα, ἢ Ὀρφέα] Pentheus, Cadmi nepos
ex filiâ Agave : qui cum Liberi patris sacra aspernaretur,
irâ numinis matre et sorore in furorem versis, laceratus
est. Orpheus, quòd Eurydice conjuge spoliatus, a mu-
lierum consortio abhorreret, a Mænadibus inter Bacchi
sacrificia juxta Hebrum fluvium discerptus est. *C. Steph.*
Ovid. Met. III. 512. et X. 81.

Ibid. λακιστὸν ἐν πέτραισιν εὐρίσθαι μέρος] Senarium hunc
unde habeat, non liquet, nisi quòd Euripideum credo.
Sol.

Nunquam fœdera fida leonibus atque viris sunt.

LU. Verumtamen ex Homero et ego vobis supplicabo : reverebimini fortè versus, neque adsperebimini consuentem carmina.

Me vivum capite, haud hominem prævum : hæc quoque dona

Suscipite, æs, aurum, quæ curant et sapientes.

PLA. Sed neque nobis deerit HomERICA respon-
sio : audi ergo,

*Ne meditare fugam, blasphemâ, barbære, linguâ,
Ostentans aurum, postquam mea præda fuisti.*

LUC. Væ mihi, Homerus destituit, spes nostra maxima. Ad Euripidem nempe confugiendum : fortè ille me servaverit.

Ne cæde supplicem ; quem jus vetat mori.

P. 43. l. 16. 'Ως ἐκ ἑστὶ λείψι] Iliad. XXII. 262. Reitz.

Ibid. l. 20. Ζωγγεῖτ'] Cento hic ex locis qui sequuntur confectus, non sine falsâ additione, [τὰ δὲ φιλέουσι σοφοί περ] qua philosophos avaritiæ arguit. Vid. Hom. Il. K. 378. et A. 23. Item A. 131. Sol.

Ibid. l. 23. Μὴ δὲ μοι φύξιν] Iliad. K. 447.

Μὴ δὲ μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμὸν ἄλλοιο θυμῶ,

Ἐσθλά περ ὠγύιλας, ἐπεὶ ἴκτο χεῖρας ἐς ἀμάς. Reitz.

Ibid. l. 28. Μὴ κτείναι] Ex qua Euripidis fabulâ nescio.
Sol.

PLA.

PLA. Quid verò? Nonne et illa sunt Euripidea,

Par est malum pati, qui patnaverunt mala.

LUC. Sic verba propter ergo nos occiditis? PLA. Sic per Jovem. Ait enim idem ille,

Effrenis oris, et stuporis impii, solet esse finis infortunium.

4. LUC. Igitur cum stat sententia omnino interficere me, nec ullâ arte licet mihi effugere, agite, hoc mihi dicite, qui sitis, aut quam immedicabilem a me injuriam passi, sine ullo remedio mihi irascamini, et supplicii causâ me comprehenderitis? PLA. Quibus nos injuriis adfeceris, ipsum te, scelus, interroga, et præclaros illos tuos libros, in quibus et Philosophiæ

Ibid. l. 30. οὐ δυνά] Eurip. Orest. 413. L. Expressit Livius poetæ Græci sententiam in orat. Marcelli, XXVI. 31. Quis passos esse hostilia, cum fecerint, indignatur? Sol.

Ibid. l. 31. ἑκάλε] Imitationem Euripidis agnosco, cui vox hæc familiaris, pro ἑκα. Vid. Med. 719. et alibi passim. Sol. Fiat etiam hîc senarius levissimâ traiectione: Νῶν ἔν' ἑκάλε φημάτων με κτείνε. Patet ex responso, versum hîc esse debere. Gesn. Κτείνε με, legendum conjicit Guyetus.

P. 44. l. 1. Ἀχαλίνον] Eurip. Bacch. 385. Sol.

ipsi

ipſi maledixiſti, et contumeliâ nos adfeciſti, tanquam in foro vendens præconio viros ſapientes, et quod maximum eſt, liberos. Propter hæc indignati, contra te ab inferis huc venimus, commeatu brevi a Plutone impetrato, Chryſippus hic, et Epicurus, et ego Plato, et Ariſtoteles ille, et hic tacitus Pythagoras, et Diogenes, et omnes, quos in libris tuis laceraviſti.

5. LUC. Reſpiravi : nec enim interficietis me, ubi cognoveritis, qualem erga vos me præbuerim. Itaque abjicite lapides : quin ſervate potius : utemini enim iis contra dignos. PLA. Nugaris : hodie certè perire te neceſſe eſt : quin jam *saxeæ adest toga tantorum tibi pœna malorum.* LUC. Atqui, viri optimi, quem unum omnium laudare oportebat, familiarem veſtrum, et benevolum, et earundem ſententiarum, et niſi dictu grave eſt, veſtrorum ſtudiorum curatorem quemdam probè ſcitote vos interfecturos, ſi me interficiatis, qui tantum pro vobis laboris ſuſceperim. Videte igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc ſunt philoſophi ; ingratiſque, iracundi, et parum officii memores videamini adverſus virum bene de vobis meritum. PLA. O impudentiam ! Inſuper gratiam tibi maledicentiæ illius

P. 44. l. 22. *Λάϊος ἕρσο*] Verba ſunt Heſtoris ad Paridem, ll. r. 57. L.

cauſâ

causâ debemus? usque adeone cum mancipiis te putas disputare veris? etiamne in beneficio nobis imputabis contumeliam tantam, et ebriam verborum in nos petulantiam?

6. LUC. Ubi ergo vos ego, aut quando affeci contumeliâ? qui semper ita vixerim, philosophiam ut admirarer, et vos ipsos laudibus tollerem, et in libris, quos reliquistis, versârer. Hæc enim ipsa quæ dico, unde aliàs, quàm a vobis sumens, et apum instar delibans flores vestros, ostendo hominibus? At illi laudant, et florem unumquemque agnoscunt, unde, et a quo, et quomodo legerim: et verbis quidem me sectantur propter florum legendorum solertiam, re autem ipsâ vos, et vestrum illud pratum, qui tales protuleritis, tam varios specie et coloribus; si quidem legere illos sciat aliquis, et nectere, et concinnare, ne alter ab altero diffideat. Estne igitur, qui his bonis vestris usus, malè audeat dicere viris bene de se meritis, a quibus hoc habet, ut esse aliquis videatur? Nisi fortè eo sit ingenio, quo Thamyris quon-

P. 45. l. 18. Θάμυρις] Thrax erat, corporis pulchritudine et canendi peritiâ nobilis, qui Musas a se dilectas ad certamen provocavit, pactus, si vinceret, ut earum complexu potiretur; sin minus, ut amitteret quicquid eis videretur. Itaque superatus, et oculis et lyrâ privatus est. Apollodor. I. 3.

dam

dam, aut Eurytus, ut occinat ipsis Musis, a quibus canendi artem acceperit ; aut cum Apolline contendat, jaculari ausus contra ipsum artis fagittandi auctorem.

7. PLA. Istud quidem, generose, rhetorum more declamasti : est etenim rei ipsi maximè contrarium, et importuniorem indicat audaciam tuam, quandoquidem injuriæ huic ingratus etiam animus accedit ; qui acceptis a nobis, quod fateri, telis, contra nos jaculatus sis, hoc uno tibi scopo proposito, de omnibus nobis malè uti diceres. Hæc a te præmia habemus, quòd aperto tibi illo prato nostro, non prohibuimus, quo minùs meteres, et pleno finu abires. Itaque vel ob id maximè dignus fueris, qui moriaris.

8. LUC. Videte ; iracundi auscultatis, neque justum quidquam admittis. Quamquam non putabam fieri unquam posse, ut ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrum ira perveniat : verum soli vos ab ejusmodi rebus videbamini esse remotissimi. Sed quidquid sit, certè non indemnatum, viri admirabiles, nec ante judicium me occideritis. Vestrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robustior est, rem gerere,

P. 45. l. 19. Εὐρυτος] Hic concessâ sibi ab Apolline fagittarum scientiâ, cum autore muneris contendisse dicitur. Hygin. fab. 15. L. Vid. Odyss. 9. 224. 80/.

sed

fed jure lites dirimi, redditis invicem auditisque rationibus. Itaque judice capto, accusate me vos, aut fimul omnes, aut quemcunque pro univerfis dicturum fuffragiis veftris elegeritis: ego verò criminibus refpondebo. Si deinde appareat, me feciffe injuriam, idque de me ftatuerit judicium, fufținebo nimirum juftam pœnam, vos verò nihil per vim audebitis. Si verò, cognitione factâ, purus vobis et reprehenfione indignus inveniar, abfolvent me fcilicet judices; vos verò in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, et contra nos incitarunt.

9. PLA. Hoc verò illud fuerit, *Equum in campum*, ut tu impulfis in fraudem judicibus abeas. Aiunt enim te rhetorem effe, et caufidicum, et verfutum in dicendo veteratorem. Quem verò judicem vis fieri, quem tu non muneribus corruptum, ut multa vos injuftè facitis, inducas, ut fecundùm te ferat fententiam? LUC. Hac quidem curâ vos libero: fufpectum id genus judicem, aut ambiguum, quique calculum mihi fuum vendat, effe velim neminem. Videte enim, ipfam vobifcum Philofophiam ju-

P. 46. l. 20. *ἐς πῖδιον τὸν ἵππον*] Supple *εἰσαγῶν*, aut aliquid tale. Proverbialiter dictum: ut, *gallus in fuo fterquilinio*. Lucianus non minus valet in foro, quàm *equus in campo*. L. Prov. Plato in Theæt. *ἵππον εἰς πῖδιον προκαλῶν, Σωκράτην εἰς λόγους*. Vorft.

O

dicem

dicem vobis ipse fero. PLA. Quis igitur accuset, siquidem nos iudicaturi sumus? LUC. Vos iidem et accusate et iudicate. Neque hoc quidquam metuo : tantum iustitiâ causæ supero, et ex abundanti causam me dicturum confido.

10. PLA. Quid agimus, Pythagora, et Socrates? videtur enim vir non præter rationem provocare, dum iudicari postulat. SOC. Quid verò aliud, quàm ut eamus ad tribunal, et adsumtâ Philosophiâ audiamus, quid causæ dicturus sit? Indictâ enim causâ *damnare*, nostrum non est, sed summæ ruditatis, iracundorum hominum, et jus in manu ponentium. Præbebimus enim occasiones volentibus malè de nobis dicere, si indictâ causâ virum lapidemus, idque homines qui gaudere ipsi nos iustitiâ profitemur. Aut quid de Anyto ac Melito dicemus, meis accusatoribus, aut de his qui tum erant iudices, si hic prorsus ne clepsydræ quidem compos factus, moriatur? PLA. Optimè mones, Socrates. Itaque abeamus ad Philosophiam : illa autem iudicet, nosque sententiâ illius stabimus.

P. 47. l. 7. τὸ πρὸ δίκης γὰρ] Subaud, καταψηφίζεσθαι, condemnare. Schol.

Ibid. l. 15. ὕδατος μεταλαβών] Aquam pro iudicio dicit, quia oratores ad mensuram in clepsydrâ currentis aquæ agebant causas. L.

11. LUC.

11. LUC. Euge, viri sapientissimi, meliora ista et magis legitima. Verùm lapides servate, uti dixi; opus enim paullo pòst illis erit apud tribunal. Ubi verò Philosophiam inveniat aliquis? nec enim ubi habitet, novi: quamquam longo tempore oberravi domo ejus quærendâ, ut illius consuetudine uterer. Deinde cum inciderem in quosdam palliolis amictos, et prolixas barbas submittentes, qui ab ipsâ se venire dicerent, putans hos scire, interrogabam. At illi, qui multò quàm ego magis ignorarunt, aut planè non responderunt mihi, ne ignorantiae suæ convincerentur, aut aliam pro aliâ januam mihi demonstrarunt. Itaque ad hodiernum diem nondum invenire domum potui.

12. Sæpe verò vel meâ conjecturâ, vel aliquo deducente, ad januas quasdam delatus sum, firmâ cum spe tandem aliquando me invenisse; idque colligebam ex multitudine intrantium et exeuntium, qui severi omnes viderentur, habitu composito, et vultu acriorem cogitationem præ se ferente. Cum his igitur clanculum me inferciens, et ipse intrabam. Deinde vidi mulierculam quandam haud simplicem, etsi se composuisset ut videretur maximè infucata et in-

P. 48. l. 8. ἀφελὲς] Sic omnino legendum, præuntibus MSS. duobus et Ed. Juntinâ. Quod enim in reliquis est, ἀσφαλὲς, ferri nullâ ratione potest. Sol.

culta : sed mox mihi apparuit scilicet, eam neque simulatam comæ negligentiam cultu expertem reliquisse, neque vestis amictum sine affectatione composuisse. Manifestò autem iis se rebus exornaverat, et ad decentiam, mentito illo cultûs neglectu, usâ fuerat. Sublucebat verò etiam aliquantum cerussæ et fuci, et lixivîa perquam meretricia : laudataque ab amatoribus pulchritudinis nomine, gaudebat ; et, si quis quid daret, accipiebat cupidè ; et cùm ditioribus prope adfideret, pauperes amatorum suorum ne respiciebat quidem. Sæpe verò etiam si imprudens nudaretur, videbam monilia illius aurea, anguillis crassiora. Hæc videns, mea per vestigia mox recessi, miseratus nempe infelices illos, qui se ab illâ non naso quidem, sed barbâ duci paterentur, et Ixionis exemplo, inanem speciem amplecterentur pro Junone.

* P. 48. l. 14. τὰ ῥύματα] Hoc omnino nihil ad rem. Legit ergo Gronovius χρώματα : sed mihi potior multò videtur lectio quam et unus codex exhibet, ῥύματα, lixivîa, absterforia, a ῥύπτω, purgo, abstergo. Vide H. Steph. et Suidam in voce. Nostrates vocant, *cosmetic washes*.

Ibid. l. 23. Ἰξίων] Rex erat Thessaliæ, qui a Jove deorum concilio adhibitus, studuit rem habere cum Junone : id autem cum notum esset Jovi, ille uxoris loco posuit nubem, ex qua nati Centauri. L.

13. PLA. Illud quidem rectè: neque enim in propatulo janua, neque nota omnibus. Cæterum ne opus quidem est domum ad illam ire. Hîc enim illam in Ceramico operiemur, mox huc venturam in reditu ab Academia, ut in Pœcile inambulet, quod facere solet quotidie. Quin jam accedit. Viden' illam habitu decoram, aspectu mansuetam, quæ cogitabunda placidè incedit? LUC. Multas video similes habitu, incessu, atque amictu: et tamen inter has una tantùm omnino est vera quidem Philosophia. PLA. Rectè: sed cum loqui incipiet, satis se ipsa indicabit.

14. PHI. Vah, quid Plato et Chrysippus apud superos, et Aristoteles, et reliqui omnes, ipsa disciplinæ meæ capita? Quid vos rursus in vitam? num quis ex inferis molestiâ vos affecit? Irati enim videmini. Et quis est, quem captum hîc ducitis? furne vestium est, an homicida, an sacrilegus? PLA. Et quidem, Philosophia, sa-

Ibid. l. 27. Κεραμικῶν] Locus Athenis propinquus, ubi qui in bello ceciderant, sepeliebantur. *Suid.*

Ibid. l. 29. τῇ Ποικίλῃ] A varietate picturarum dicta porticus; nam ibi bella varia, quæ Athenienses adversus hostes gesserant, depicta erant. Meminit Pausanias, *Gloss.* Ed. Paris.

P. 49. l. 3. πάντως] Ed. Flor. πάντως, uti conjeceram. In reliquis est πάντων, mendosè. *Sol.*

crilegorum

crilegorum omnium scelestissimus; qui sanctissimam te maledictis lædere ausus sit, et nos omnes, quotquot aliquid eorum, quæ apud te didiceramus, posteris reliquimus. PHI. Et vos indignati estis, maledicente nobis quodam, idque cùm me sciatis, qualia a Comœdiâ audiens Dionysiis, tamen amicam illam putem, nec in jus vocarim unquam, neque accedens cum illa expostulaverim; sed patiar illam ludere, quæ convenire videntur et solennia sunt illis feriis? Quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, sed contrà, quod pulchrum sit, ut aurum ipsâ percussione detersum, clariùs exsplendescere,

P. 49. l. 17. *ἐν Διονυσίῳ*] His actæ etiam Aristophanis Nubes; quas ipsas cum patienter adeò tulerit Socrates, vel fortiter potiùs et magno animo, parum decorum personæ illius servavit in hoc dialogo Lucianus; quo toto nimirum impotenter nimis insultat capitibus sectarum, nimis de se arroganter, vel impudenter potiùs commemorat. *Gesner.*

* Ibid. l. 22. *ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι*] Pro *ἀποσπώμενον* MS. Grævii habet *ἀποσπώμενον*, quam scripturam probat vir doctus, atque ita exponit: “sicut aurum, (in monetâ) “*ipsâ percussione detersum*, fit splendidius; sic convitia et “*scommata rem bonam reddunt meliorem.*” Quòd si vulgatam retinere suadeat consensus codicum, sententiam ad hunc modum licebit interpretari: *sicut aurum*, mal-
leis, *dum signatur, distractum, contusum, splendet magis*, &c.

et fieri manifestius. Vos verò, nescio quomodo, iracundi facti estis et irritabiles. Cur igitur collum obtorquetis homini? PLA. Hoc unico die impetrato, contra illum venimus, ut dignam factis suis pœnam sustineat. Famâ enim ad nos perlatum est, qualia in vulgus progressus de nobis dixerit.

15. PHI. Deinde vos illum ante iudicium, indictâ causâ, interficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid. PLA. Non; ad te enim rejecimus omnia: tua sententia litem finiet. PHI. Tu quid ais? LUC. Idem hoc, Philosophia domina, quæ sola nempe invenire verum possis. Itaque vix multis precibus hoc impetravi, tibi ut cognitio causæ servaretur. PLA. Nunc, facerrime, dominam vocas, paulo antè verò contemtissimam rerum pronuntiabas Philosophiam, in tanto theatro præconio vendens, et duobus quidem obolis, genus unumquodque illius disputationum. PHI. Videte ne iste non Philosophiam, sed impostores quosdam, nostri sub nominis obtentu turpia multa patrantes, traduxerit. LUC. Hoc statim scies, si causam dicentem audire volueris. Solùm abeamus in Areopagum: potiùs verò in ipsam arcem, ut ex illâ quasi speculâ simul in conspectu sint res urbanæ omnes.

16. PHI.

16. PHI. Vos vero, amicæ, in Pœcile interim inambulate : veniam enim vobis, hac lite judicatâ. LUC. Quæ verò sunt, o Philosophia ? videntur enim et ipsæ decentissimæ. PHI. Virtus est illa virago, Temperantia illa, et prope illam Justitia, præcedens verò Eruditio ; sed obscura illa et tenui colore, Veritas est. LUC. Non video, quam dicas. PHI. Nonne vides fuci illam expertem, nudam, subducentem se semper, et elabentem ? LUC. Nunc tandem vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut plenus perfectusque nobis confessus fiat ? Veritatem verò etiam advocatam mihi adducere in jus volo. PHI. Nempe sequimini etiam vos : nec enim molestum erit, unam judicare causam, eamque de rebus nostris futuram.

17. VER. Ite vos : ego enim non opus habeo audire, quæ qualia sint, jampridem novi. LUC. Verùm nostra interest, Veritas, te adesse in judicio, ut indices omnia. VER. Itaque adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas mihi. PHI. Duc fanè quotquot volueris. VER. Sequimini, Libertas, et tu loquendi Fiducia, ut formidolosum hunc homuncionem,

* P. 51. l. 1. ἐν δῆσσι] Ita scribendum ; non ut vulgo conjunctim, ἐνδῆσι. Adverbialiter fumitur pro *commode*, *opportune*. Vid. Steph. Th. Gr. I. 915.

amatorem nostrum, in periculo justâ nullâ causâ versantem, servare possimus. Tu verò, Elenche, (*Convictio*) hîc mane. LUC. Minimè verò, domina: quin hic etiam, si quis alius, veniat. Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnandum mihi erit, sed cum insolentibus hominibus, et convictioni repugnantibus, et effugia semper invenientibus. Itaque necessarius est Elenchus. PHI. Ergo maximè necessarius. Rectiùs verò feceris, si Demonstrationem etiam assumes. VER. Sequimini omnes; quandoquidem necessarii ad iudicium videmini.

18. ARI. Vides, ad suas partes allicit, ô Philosophia, contra nos Veritatem. PHI. Et vos metuitis, Plato, et Chrysippe, et Aristoteles, ne quid mentiatur pro ipso, cum sit veritas? PLA. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutiâ est, et adulandi facultate. Itaque persuasione a viâ illam abducet. VER. Bono animo estote: nihil profectò injustum fiet, hac unâ præsentē, Justitiâ. Eamus igitur.

19. Sed age dic, quod tibi nomen est? LUC. Parrhesiades, Alethionis, Elenxiclis. (*Confidentius,*

* P. 51. l. 10. *Θηρίοις προσπολιμῆσαι*] Sic Div. Paulus ad Cor. I. 15. 32. *Εἰ κατὰ ἄνθρωπον ἰθνησιμάχῃσα ἐν Εφῆσῳ*, cum *ferinis hominibus Ephesi depugnavi*.

Ibid. l. 25. *Παρήσιωδης*] *Παρήσιωτης* dicitur, qui liberè
P loquitur:

sius, *Veri F. Convincentii N.*) PHI. Sed patria?
 LUC. Syrus sum, ô Philosophia, eorum qui Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum etiam adversariorum meorum novi, non minus quàm ego sum, genere barbaros: mores tamen *is* et eruditio, non qualis Solensium, aut Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum. Quamquam apud te quidem nihil quidquam deteriore causâ quis fuerit, neque si voce sit barbarus, modò rectè et justè sentire videatur. PHI. Rectè dicis: temere igitur illud quærebam.

20. Ars verò quæ tibi est? nam istud quidem scire refert. LUC. Ofor superbiam sum, et præstigiarum, et mendaciorum, et tumoris inanis: odi igitur omne hoc genus impurorum hominum. Admodum verò multi sunt, quod nosti. PHI. Odii, Hercule, multi artem facis. LUC. Bene dicis: vides enim, apud quàm multos in odio sim, et in quæ pericula propter

loquitur: unde Demochares ob nimiam et procacem linguam *Parrhesiastes* dictus est. Lege Senec. de irâ III. *Cognat.*

P. 51. l. 26. Σόρος] Samosata, unde Lucianus, erat urbs Syriæ ἐν Φεαλίδῃ. L.

Ibid. l. 29. κατὰ Σολίας] Ex Solis, Ciliciæ urbe, erant Aratus poeta, Crato et Chrysippus: ex Cittio Cypri, Zeno: ex Stagirà Macedoniæ, Aristoteles. Babylonii autem, Diogenes Stoicus et Posidonius. *Schol. et Solan.*

eam

eam venerim. Verumtamen etiam oppositam illi artem accuratè novi: eam inquam, quæ ab amare principium habet. Sum enim veri et honesti, et pulchri, et simplicitatis amator, atque omnium quæ amando sunt cognata. Verum pauci admodum digni, in quibus hac arte utar. Contrà alteri illi, oppositæ arti subiecti, et odio aptiores, quinquagies mille. Quare periculum est, ne alteram quidem defuetudine jam dediscam; alteram autem nimis etiam calleam. PHI. At non oportebat: ejusdem enim et hoc est, ajunt, et illud. Noli itaque artes dirimere, quæ duæ cum videantur esse, una sunt. LUC. Meliùs tu ea nosti, Philosophia. Mea igitur hæc ratio est, odissè malos, bonos autem amare atque laudare.

21. PHI. Jam age, adsumus enim nunc, ubi oportebat: hic alicubi in templo urbiæ Palladis judicemus. Dispone nobis, Antistes, subsellia: nos interea deam adorabimus. LUC. Custos urbis, præsidio mihi veni contra inso-

P. 52. l. 11. ἀπὸ τῆς φιλοῦ] Non potest Latina versio hunc locum adsequi: neque enim formare licet composita, quæ his a *μισε*, vel a *φιλο* incipientibus respondeant. *Gesn.*

Ibid. l. 26. Πολιάς] Id est Minerva, *urbis* dea tutelaris, Atheniensibus propriè Πολιάς dicta. ÆL. V. H. II. 9. ὃ Πολιάς Ἀθηναῖ : ubi vid. Periz. *Reitz.*

lentes homines, recordata, quot illorum perjuria quotidie audias. Quæ faciunt, sola vides, quæ inspectionem habeas : nunc tempus est illos ulcisci. Me verò si quâ succumbere videas, et plures sint nigri calculi, tuo tu adjecto, me serva.

22. PHI. Age jam sedemus vobis, paratæ vestras audire rationes. Vos autem electo uno ex omnibus, qui optimè accusaturus videatur, actionem componite, et reum convincite : neque enim fieri potest, ut simul omnes dicatis. Tu verò post hæc causam dices, Parrhesiade. REV. Quis igitur nostrum huic iudicio aptissimus fuerit? CHRYS. Tua, Plato, cogitandi admirabilis sublimitas, et Attico lepore referta facundia, venusta, et persuasionis plena : tum prudentia, et accuratio, et blanda demonstrationum in tempore prolatio ; hæc omnia tibi abundè adfunt. Itaque orandi suscipe provinciam, et pro omnibus ea, quibus opus est, profer. Nunc recordare omnium illorum, et in

P. 52. penult. *πλείους ἂν αἱ μέλαιναί*] Hoc est, si uno plures sint *αἱ μέλαιναί ψῆφοι*, nigri calculi : sic enim adjecto *αλβός*, calculi utrinque forent æquales, et reus absolveretur. Vid. Potter. Archæ. I. 21. Hæc autem ad fabulam de iudicio Orestis spectant ; in quo ei Minerva auxilium tulit, ac suo illum suffragio liberavit : notante Brodæo.

eundem

eundem locum confer, si quid tibi in Gorgiam, aut Polum, aut Prodicum, aut Hippiam dictum est: hic enim illis magis formidandus est. Itaque adspere etiam aliquid de ironiâ, et lepidas illas perpetuasque interrogationes profer: et si videbitur, illud etiam alicubi inferci, ut “magnus ipse ille Jupiter volucrem currum agens,” indignaturus sit, nisi supplicio iste afficiatur.

23. PLA. Nequâquam: sed vehementiorum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel Antisthenem, vel Cratetem, vel te adeò, Chrysippe. Neque enim sanè pulchritudinem, aut in scribendo vim quamdam, præfens tempus desiderat, sed apparatus refutationi et iudicio aptum. Orator autem est Parrhesiades. DIO. Ego verò accusabo illum: nec enim puto longâ oratione opus futurum. Et alioquin ego supra omnes contumeliosè tractatus sum, quem duobus ille

P. 53. l. 14. Γοργίαν, ἢ Πῶλον] Nomina virorum, qui vapulant in Platonis dialogis. L.

Ibid. l. 18. πτηνὸν ἄρμα ἱλαύνων] Platonem subsanat, cujus in Phædro verba hæc sunt: ὁ μὲν δὲ μέγας ἡγμὼν ἐν ἕραν ὧ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἱλαύνων. Brod. * De Platonis *timore* consule etiam Longinum, c. 32.

*Ibid. l. 20. ΠΛ. Μηδαμῶς] Modestè quidem Noster orandi partes a Platone abjudicat, scriptore præstantissimo, cujus stylum æmulari nec re facile, nec professione satis verecundum fuisset; Diogeni verò tribuit, adjectâ causâ, ἐ γὰρ δὴ πάλλεις—

obolis

obolis nuper sub præcone vendiderit. PLA, Diogenes, ô Philosophia, aget pro omnibus. Memento autem, vir generose, ne tuum modò in accusatione negotium agas, sed communem causam spectes. Si quid enim nos, alii ab aliis rationibus discrepamus, tu in præsentia quidem noli quærere, aut utra sit verior ratio, definire : sed in universum modò pro Philosophia ipsâ indignationem ostende, contumeliis obrutâ, et malè audiente in Parrhesiadæ sermonibus ; relictisque sectis, quibus diffidemus, quod commune habemus omnes, pro eo propugna. Vide, solum te præfecimus, in te nostra jam omnia periclitantur, ut aut honestissima videantur, aut talia credantur esse, qualia hic proposuit.

24. DIO. Bono estote animo, nullâ in re deficiemus ; dicam pro omnibus. Et, si fortè Philosophia sermonibus istius fracta, ut est ingenio mansueto et miti, dimittere illum cogitet, at ego certè causæ non deero : ostendam enim homini, nos non frustra clavam gerere. PHI. Istuc quidem minimè ; sed oratione potiùs, quod optimum, quàm clavâ *res gerenda est* : sed noli cunctari diutiùs. Jam enim infusa est in *clepsydrâ* aqua, & in te consilium intuetur. LUC. Ad-

P. 54. l. 16. ἄριστον γὰρ] Parenthesis est ; neque comparativi vim habet hic ἄριστον, quod contendit Leedes : ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον (ἄριστον γὰρ) ἥπερ τῷ ξύλῳ, scil. ἀκρίβειαν.

fideant

fideant vobiscum reliqui, ô Philosophia, et ferant suffragia. Diogenes verò accuset solus, PHI. Non metuis igitur, ne contra te ferant suffragia? LUC. Minimè: pluribus enim *suffragiis* volo vincere. PHI. Generosè tu quidem. Adsidete igitur: tu verò, Diogenes, loquere.

25. DIO. Qui viri nos in vita fuerimus, ô Philosophia, accuratè nosti, nec oratione opus est. De me enim ut taceam, ecquis verò hunc Pythagoram, et Platonem, et Aristotelem, et reliquos ignorat, quanta in vitam bona intulerint? Quibus verò nos, tales cum simus, scelestissimus hic Parrhesiades contumeliis adfecerit, jam dicam. Cum enim rhetor, ut aiunt, esset, relictis judiciis, et secundâ in illis famâ, quantum vel vehementiæ vel maturitatis in dicendo ipsi suppeteret, omni inquam, illo instrumento, ac dicendi copiis contra nos collectis, malè loqui de nobis non definit, præstigiatores atque impostores appellans, ac persuadens multitudini, ut irrideat nos, et tamquam nihili simus, contemnat. Quin et in odium jam et nos ipsos, et te Philosophiam adduxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas, et quæ maximè feria nos docuisti,

Ibid. penult. *ῥήτωρ—ἀν*] Valedixerat ergo jam Rhetoricæ, cum ejusmodi dialogos aut libellos aggressus est: quod ipse mox plenius fatebitur c. 29. rationesque, quibus inductus id fecerit, edisseret. *Sol.*

per

per risum et ludibrium enarret, ut ipse quidem plausus ferat ac laudes a spectatoribus, nobis verò insultetur. Tale enim ingenium est vulgi; gaudent irrisoribus et maledicis, præsertim cùm ea traducuntur, quæ videntur augustissima: et nimirum et olim quoque Aristophane gaudebant, et Eupolide, Socratem hunc nostrum risûs causâ in scenam producentibus, et absurdas quasdam de illo agentibus fabulas. Quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionysiis, ubi permisum erat hoc facere, et cavillatio festi pars quædam videbatur: ac deus ipse fortasse gaudet ludis talibus, qui risûs amans sit.

26. At iste, convocatis optimatibus, diu multumque commentatus et paratus, ac maledictis quibusdam in crasso libro conscriptis, magnâ voce malè differt Platonem, Pythagoram, Aristotelem hunc, Chrysippum illum, me, et in universum omnes, nec solemnitate permittente, neque ullâ privatim a nobis læsus injuriâ. Ha-

P. 55. l. 14. 'Αρ. καὶ Εὐπόλ.] De his priscæ comædiæ scriptoribus Horat. Sat. 4. Aristophanem quod attinet, res ex *Nubibus* fatis nota: sed Eupolis quid designarit, nescio an ex aliis liqueat. *Sol.*

Ibid. l. 20. ὁ θεὸς] Bacchus. *Brod.*

Ibid. l. 21. τοὶ ἀγῆστοι] Frequentes eâ ætate virorum eruditorum circuli, in quibus fulgebat noster. *Sol.*

beret

beret enim fanè ea res veniam, si defendens injurias, non ultro lædens, hoc faceret. Omnium verò indignum maximè illud est, quòd hæc cum agat, tuum tamen, Philosophia, nomen subit; et conciliato sibi Dialogo, familiari nostro, certaminis illo adjutore actoreque contra nos utitur; ac præterea Menippo persuasit, nostro sodali, ut comœdias frequenter secum agat; qui solus non adest, neque accusat nobiscum, communis causæ proditor.

27. Pro quibus rebus omnibus pœnas illum subire æquum est. Quid enim contra hæc dicere posset, cum res gravissimas coram tot testibus carpsit? Quare etiam illis in utilitatem vertat istud, si pœnas dantem hunc spectaverint, ut nemo posthac Philosophiam contemnat: quandoquidem si nunc quiescamus, et feramus injurias, ea, non jam moderatio, sed ignavia et inscitia, videatur meritò. Ultima enim illa cui tolerabilia? cum mancipiorum instar in forum nos productos, præcone constituto, alios, ut narrant, magno, quosdam verò minâ Atticâ, me quidem pessimus duobus obolis, cum risu præsentium,

P. 55. l. ult. *Μένιππος*] Quæ de Menippo hîc audis, duplici sensu intelligenda: non enim apud Lucianum modò, sed et per se olim in suis scriptis, ut ex Laertio discimus, hominum vitia salibus comicis infectatus fuerat.

Sol.

Q

vendidit.

vendidit. Quibus de causis et ipsi indignabundi in vitam rediimus, et te rogamus, ut vicem nostram ulciscaris, qui turpissimis contumeliis sumus adfecti.

28. REV. Euge, Diogenes, præclare quæ opus erant omnia pro omnibus dixisti. PHI. Definite laudare : infunde jam causam dicturo. Tu verò, Parrhesiade, nunc vicissim dicito : tua nunc aqua fluit : noli ergo cunctari.

29. PARRH. Non omnia contra me dixit, ô Philosophia, Diogenes : sed pleraque, et difficiliora quidem, nescio qua re motus, prætermisit. Ego verò, tantùm abest ut ea negem me dixisse, aut meditatus eorum defensionem huc venerim, ut statuerim, si quid aut iste ipse reticuit, aut ego dicere nondum occupavi, nunc jam adjicere : ita enim intelligas, quos ego homines præconio vendiderim, quibus superbos & impostores appellando, malè dixerim. Et ad hoc mihi unum attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid verò maledicum aut asperum habere videatur oratio ; non me, qui arguo, sed illos accusare æquius arbitror, qui talia faciunt.

30. Ego enim, cum primùm perspexissem, quæ dura necessariò inesse debeant caufidicis, deceptionem, mendacium, audaciam, clamorem,

P. 56. l. 21. ἡ[χ]υ] τὸ ὕδωρ, scilicet. Vide suprâ p. 107. l. 11. et Potter. I. 21.

conflictationes,

conflictationes, et sexcenta alia; ab his, ut decebat, refugiens, animum ad ea quæ tu pulchra habes, ô Philosophia, appuli, optavique, siquid reliquum mihi vitæ esset, tanquam ex procellâ et æstu in serenum quemdam portum inVectus, sub tuâ tutelâ transigere. Deinde cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse erat, et hosce omnes admirabar, vitæ beatæ legislatores, et manum festinantibus ad eam porrigentes, honestissimis præceptis proponendis utilissimisque, si quis ab iis non discedat, neque vestigio fallente labatur, sed intentis in regulas a vobis propositas oculis, ad illas componat vitam suam ac dirigat; quod mehercules nostri temporis hominum pauci faciunt.

31. Cum verò viderem multos non amore philosophiæ captos, sed solâ, quæ ab illo negotio sperari potest, gloriâ ductos, in his quæ

P. 57. l. 10. λοιπὸν τῷ βίῳ] Cave hinc provectâ jam ætate fuisse colligas, cum ad otium se contulit: alibi enim disertè XL^m annum notat. Sol.

Ibid. l. 22. ὁρῶν δὲ πολλοὺς] Si cui ejus ætatis historicos evolvere non vacat aut lubet, reputet modò, quid sub Imperatore philosopho futurum fuit. Ne tamen res tanti momenti auctoritate prorsus careat, audi Capitolinî in M. Aurelio verba, c. 23. *Fama fuit sanè, quoddam philosophorum specie quidam remp. vexarent et privatos: quod ille purgavit.* Ad quem locum Casaub. et Salmaf. Sol.

sunt in promptu, et vulgaria, quæque imitari unicuique facile est, fatis bene referre viros bonos, barbam dico, incessum, et amictum; vitâ verò et actionibus contradicere habitui, et contraria vestis studia habere, dignitatemque professionis corrumpere, indignabar equidem: videbaturque negotium illi simile, si quis actor tragicus, mollis atque effeminatus, Achillem, aut Thesea, aut ipsum Herculem agens, nec incessu utatur neque voce heroicâ, sed sub tantâ personâ delicias faciat: quem neque Helena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum sibi ipsis similem; nedum ille decorus victoriis Hercules: qui videtur mihi mox cum ipsâ personâ actorem talem suâ clavâ elisurus, a quo ignominiosè adeò in feminam fractus esset.

32. Huic similem injuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam histrioniae turpitudinem, simios hosce heroum personas induere ausos, et Cumanum illum asinum imitari: qui leoninâ pelle indutus, leo quoque ipse

P. 58. l. 3. πολυξίτη] Priami regis ex Hecubâ uxore filia, quæ a Pyrrho ad patris Achillis tumulum jugulata fuit. Ovid. Met. XIII. fab. 2. L.

Ibid. l. 5. καλλιπικῶ] Supra ad p. 20. l. 2. οὐχ ὅπως ellipticè pro οὐκ ἔσθ', vel ἔκ τῶ, ὅπως.

Ibid. l. 12. ἐν Κίρην ἄνθρωπον] Vide Æsopi fab. 113. ubi tamen *Cynarum* nulla mentio. Sol.

videri

videri volebat, cum apud ignaros ejus rei Cumanos asperos terribilesque ruditus ederet; donec illum peregrinus, qui et leonem sæpe et asinum vidisset, redargueret, et fustibus dolatum abigeret. Præter cætera verò indignum hoc mihi, Philosophia, videbatur, quòd nemo non hominum, si quem horum pravè, aut indecorè, aut libidinosè quidquam facere videret, ipsam statim Philosophiam accusaret, et Chrysippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cujuscumque se cognominem peccator ille ferret, aut cujuscumque sermones assumebat. Itaque, ab eo qui malè viveret, malè de vobis sentiebant, multò antè vitâ functis: (neque enim de vobis viventibus inquisitio fiebat, sed vos discefferatis e medio :) illum verò apertè videbant omnes indignè et inhonestè se gerentem. Ita quasi deserto vos vadimonio cum illo damnati, et in simile cum illo crimen pertracti estis.

33. Hæc ego videns non tuli, sed redargui illos, et a vobis secrevi. At vos, qui honorem mihi eâ de causâ debebatis habere, in jus me trahitis. Igitur si quem ego initiatorum observans, dearum mysteria effutientem et foràs proferentem,

Ibid. l. 23. οὗ τὰς λόγους ἐποιεῖτο] Gronov. et Guyet. ἐποιεῖτο conjiciunt. Sed ἐποιεῖτο pro προσεποιεῖτο simulabat, dici posse manifestum est ex Steph. Th. Gr. III. 431.

Ibid. l. 27. ἐρήμην ἡλίσκεσθαι] Pro κατὰ ἐρήμην δίκην ἡλίσκεσθαι, i. e. deserto judicio, ubi nemo erat qui vos defenderet. L.

indignatus

indignatus fuero, eumque redarguero, mene impium esse putabitis? Injustè illud quidem: cum etiam sacrorum certaminum præfides flagris objurgare soleant, si quis histrio, Minervæ, aut Neptuni, aut Jovis personam qui suscepit, non bene neque ex dignitate deorum perferat: nec ideò illis irascantur dii, quòd personas suas gerentem, et habitu suo indutum, flagellis cædendum virgatoribus tradiderint: quin delectentur, puto, vapulantibus. Nam servum aut nuntium parum dextrè agere, parvus fuerit error. Jovem verò aut Herculem non pro dignitate ostendere spectatoribus, mali ominis instar et turpe nimis fuerit!

34. Rursus illud omnium est absurdissimum, quòd dogmata quidem vestra studiosè vulgus illorum exquirat; cæterum perinde vivunt, ac si ad hoc solum ea legerent et meditarentur, ut contraria omnia sequantur. Quæ enim dicunt omnia, exempli causâ, divitias gloriamque contem-

P. 59. l. 2. ἐξοχέμενον] Ἐξοχίσθαι, quod est propriè *saltationes extra efferre*, per metaphoram *mysteria evulgare* significat, quia qui saltationes mysteriorum coram nondum initiatis imitando repræsentarent, foras elimarent non minimam mysteriorum partem, quæ, quantum conjicere est, in istiusmodi rebus scenicis sita erant. Sol. ad Lucian. π. ἐξοχίστως.

nere,

nere, et sola quæ honesta sunt bona putare, et iræ expertem esse, et splendidos hosce despicere, et tamquam cum æqualibus agere, pulchra, dii boni ! sunt, et sapientia, et verè sanè admiranda. Verum enim vero, isti mercede hæc ipsa docent, et divites admirantur, et argento inhiant, et caniculis iracundiores sunt, et leporibus timidiores, magis adulescentes quàm simii, libidinosiores asinis, felibusque rapaciores, et in contentionibus quàm gallinacei galli pertinaciores. Itaque risum movent, cum circa ista conflictantur, et circa divitum januas alii alios detrudunt, et celebriores cœnas frequentant, et in illis ipsis sine more modoque laudant, et ultra decus se ingurgitant, et queruli apparent, et inter calices insuavia quædam atque absurda philosophantur, et merum *bibentes* non sustinent. Illiterati autem, quotquot convivæ sunt, rident scilicet, et despuunt philosophiam, talia quæ purgamenta educat.

35. Quod verò turpissimum omnium est, nullâ se re indigere unusquisque eorum cum dicat, sed solum divitem esse sapientem clamet, paulo post rogandi causâ accedit, et nisi acceperit, indignatur : non aliter quàm si quis in regio habitu tiaram rectam gerens ac diadema, et reliqua

* Ibid. l. 19. *μόνον τὸ καλὸν ἀγαθόν*] Summa philosophiæ Stoicæ, quæ Aurelio imperante primas tulit.

quotquot

quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere, multa de bonorum inter sapientes communione est oratio, et quàm res sit indifferens divitiæ: quid enim, *inquit*, aurum est vel argentum? nihil sanè calculis in litore distat. Si verò opis indigus sodalis vetus, et amicus, accedens paucula quædam ex multis postulet, silentium, æstus, inscitia, et verborum illorum in contrariam sententiam retractatio. Multæ autem illæ de amicitia disputationes, et virtus, et honestum nescio quonam abiere omnia illa avolantia, volucra verè verba, quibus temere quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt.

36. Eò enim usque unusquisque eorum amicus est, quoad argentum vel aurum in medio positum non fuerit. Si quis verò obolum unum ostenderit, illicet rupta pax, ut nec jam fœderi locus, nec præconi sit securitas: libri deleti, fugit virtus. Canibus simile quiddam usu venit, si quis os in medios illos projecerit; exsiliunt, mordent invicem, eumque qui os præripuit, alatrunt. Dicitur autem rex etiam aliquis Ægyptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque bestias, (facillimè autem humanas imitantur actiones) celeriter didicisse saltare, purpureis

P. 60. l. 22. *πλεῖστον—ἔτι*] Homericæ phrasıs.

vestibus

vestibus indutas, personisque circumdatas; diuque probatum spectaculum; donec spectator aliquis urbanus, qui nuces sinu gereret, projiceret eas in medium: tum verò simii, visâ re, obliti saltationis, repentè pro Pyrrhichistis simii, quod erant scilicet, facti, larvas contrivere, laceratissimeque vestibus, de fructibus invicem depugnarunt: ille autem Pyrrhichês ordo dissolutus risui fuit spectatoribus.

37. Talia et hi faciunt. Talibus ego maledixi, nec unquam desinam redarguere illos, et comicè perstringere. De vobis verò, vestrumque similibus, (sunt enim, sunt quidam verè sectantes philosophiam, legumque vestrarum observantes) absit a me insania illa, ut contumeliosum quidquam, aut sinistrum dicam. Nam quid habeam dicere? quid enim horum simile est in vitâ vestrâ? At insolentes illos, et diis invisos, odio persequi, puto fas est. Nisi fortè tu, Pythagora, et Plato, et Chrysippe, et Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis tales, aut proprium quidquam vestrum et cognatum vitâ suâ demonstrare: quanta scilicet Herculi, quod aiunt, cum simiâ necessitudo est. An quia barbas ha-

R

bent,

P. 60. l. ult. βασιλεύς τις Αἰγύπτου] Eandem fabellam, paucis tantum immutatis, de *Cleopatrá* narrat Lucianus, Apol. pro mercede conduct. c. 5. *Menag. Sol.*

bent, et philosophari se prædicant, et truci vultu sunt, propter hæc vobis adsimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsâ illâ histrioniâ probabiles essent: jam verò faciliùs lusciniâ vultur imitetur, quàm isti philosophos. Dixi pro me, quæ habebam. Jam tu, Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si vera sint.

38. PHI. Longiùs hinc, Parrhesiade, recede interim. Nos quid faciamus? quomodo dixisse vobis videtur? VIRT. Equidem Philosophia, illo dicente terram mihi hiscere optabam *præ pudore*: adeò vera dicebat omnia. Agnoscebam enim inter audiendum unumquemque qui ista faceret, et referebam, dum dicerentur, illud quidem ad huncce; hoc verò ille, *inquebam*, facit. Et omnino ostendit homines dilucidè, ut in picturâ quadam similes per omnia, cum non corpora modò, sed ipsas quoque animas exquisitissimâ similitudine exprimeret. PHI. Et ego planè eru-

P. 61. l. 24. Ἡρακλῆς καὶ Πίθηκος] Proverbium de minimè congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. V. Erasmi Chiliad. p. 187. Reitz.

* P. 62. l. 1. πορρωτέρω ἔτι] Cum pudeat Philosophiam fateri, quàm verè dixisse sibi visus fuerat reus, jam suâ sponte recedentem *longiùs adhuc* jubet abscedere. Sed fortasse δραματικώτερον esset, si hoc modo sententiam distingueres: μετασθῆθι, ὦ Παρρησιάδη· πορρωτέρω ἔτι· *submove te, Parrhesiade—adhuc longiùs.*—

REV.

bescebam, ô Virtus. Vos autem quid dicitis?

REV. Quid aliud, nisi absolvi illum a crimine oportere, et amicum nobis ac bene meritum in publico monumento scribi. Planè enim nobis, idem quod Iliensibus, accidit; tragœdum hunc in nos commovimus, qui Phrygum canat calamitates. Canat igitur, et illos diis invisos tragœdiis suis infamet. DIO. Ipse quoque ego, Philosophia, laudo virum magnopere, et retracto crimina, eumque, ut virum fortem, amicum mihi adscisco.

39. PHI. Bonum factum, Parrhesiade: solvimus te accusatione; vincis suffragiis omnibus, et quod reliquum est, scito, te nostrum esse.

PAR. Equidem initio adoravi; jam verò tragico magis orationis genere faciendum id videtur: augustius enim fuerit. Splendida quæso Victoria, vitam tueare meam, neque me desinas coronare. VIR. Igitur de altero jam cratere libemus, et vocemus etiam istos, ut pœnas suarum in nos contumeliarum nobis persolvant. Accusabit autem unumquemque Parrhesiades. PAR. Bene

Ibid. l. 14. *Ιαίω*] Historia, quæ huic proverbio ansam dedit, in obscuro est. Hinc interpretum silentium. Hoc per se patet, Trojanos, qui excidium, captâ urbe, effugerant, tandem aliquando ludicris se dedentes, in Tragœdum incidisse, qui calamitates ejus priores, aut studio, aut imprudens repræsentavit. *Sol.*

R 2

istud,

istud, Virtus. Itaque tu, Syllogisme puer, despicies in urbem, præconio huc evoca philosophos.

40. SYL. Audi, tace. Veniunto philosophi in arcem causam dicturi ad tribunal Virtutis, Philosophiæ, Vindictæ. PAR. Vide, pauci conveniunt agnito præconio. Nam et alioqui Vindictam metuunt, et vulgus illorum otium non habet, occupati circa divites. Si verò venire omnes volueris, hunc ferè in modum edic, Syllogisme.

P. 62. l. 22. προσκύνῃσαι τὴν ἡγ' πρώτην] Ad Minervam versus, hæc dicit. L.

Ibid. l. 24. ὦ μέγα] Ex fine quarundam Euripidis trægædiarum, ut in Phœn. Orest. Iphig. in Taur. Brod.

Ibid. Νίκη] Id est, Ἀθηνᾶ. Euripid. Ion. 1527. μὲν τὴν Νίκην Ἀθηνᾶν. L. * Adde Sophocl. Philoct. vf. 135. Νίκη τ' Ἀθηνᾶ Πολιάς, ἥ σώζει μ' αἶψα. Ubi Scholiast. πολιάς, πολιάχος· ὅπως ἡ πολιάχος Ἀθηνᾶ Νίκη καλεῖται ἐν τῇ Ἀττικῇ. Celebratur Athenis Minervæ Victoriæ simulachrum sine alis dextrâ malum Punicum, lævâ galeam gestans. Barnes. ad Eur. Jon. 457. Harpocrat. in voce.

* Ibid. l. 26. δειλὴν κρητῆρος] Leedes *secundâ clepsydra* accipit: parum rectè, ut opinor. Nam si ad forum respicias; hæc *tertia* clepsydra fuit; cùm una effluxerat Diogeni, Luciano altera. Quare audiendi potiùs Bourdel. et Sol. qui specie proverbii esse dictum censent, et alludere Nostrum ad morem veterum, qui primum craterem alicui deorum libabant, a secundo autem auspicabantur.

PHI.

PHI. Nequaquam. Sed tu, Parrhesiade, prout videbitur, eos advoca.

41. PAR. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot philosophos se esse dicunt, quotquot nominis causâ ad illos pertinere se judicant, veniunt in arcem ad congiarium. Binæ unicuique minæ dabuntur, et de sesamo placenta. Quicumque verò prolixam barbam exhibuerit, ille ficuum massam insuper accipiet. Ut autem adferat quisque temperantiam, justitiam, continentiam, minimè *requiritur*; neque enim ista, si non adsint, necessaria: verùm quinque omnino syllogismos; quippe nefas est absque illis esse sapientem. Proposita in medio sunt auri bina talenta,

Premia, qui reliquos rixâ superaverit omnes.

42. Vah, quàm plenus est adscensus invicem se trudentium, duas minas cum primum audiere. Ad Pelasgicum autem alii, ad Æsculapii alii, et circa Areopagum etiam plures, alii ad Dioscuro-
rum ædem scalis admotis, cum bombo in altum

Ibid. l. 29. Συλλογισμὴ] Aptâ huic rei Syllogismi persona, tum quòd familiaris philosophis, tum propter etymon, quia *collectionem* notat. *Gesn.*

Ibid. l. 30. κατανύψας] *deorsum spectans*: erant enim in Acropoli. P.

enituntur,

enituntur, atque examinis instar apum glomerantur in uvam, ut Homeri verbo utar. Verùm inde etiam bene sanè multi, et hinc sexcenti,

Quot folia, et flores quot nascens exigit annus.

Brevi autem plena illorum arx erit, cum clangore sibi invicem adfidentium, et ubique pera, barba, adulatio, impudentia, baculum, gula, syllogismus, avaritia. Pauci verò, qui ad primam præconis vocem adscenderant, vix apparent, nullâ notâ insignes, reliquorum turbæ immisti, et latent similitudine habitus reliquorum. Illud enim,

*P. 63. l. 16. πέντε δὲ συλλ. ἐξ ἅπ.] Scil. κομίζων δι. Quinque ad minimum syllogismis opus fuit ad singulas quæstiones transigendas.

Ibid. l. 18. κίτται δ'] Iliad. Σ. 507.

Κίττο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαρα,
Τῷ δόμῳ, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰδύντατα εἶπη.

Ibid. l. 24. Τάλα] Intellige non æneum illum Cretæ custodem, ab Argonautis interfectum, verùm Perdici Dædali sororis filium, quem avunculus, invidiâ motus quòd ferram invenisset, ex arce Athenis præcipitem dedit; et facinoris reus in Areopago peractus, ad Minoen confugit. Sepultus est Talus (qui Pausan. 1, 21. Calus est) Athenis, in viâ qua è theatro in arcem ibatur. Reitz.

Ibid. Ἀνακτορ] Castoris et Pollucis templum: ἄνακτες γὰρ οἱ Διόσκυροι λέγονται. Schol. Vid. Vales. in Mauffac. ad Harpoc. p. 90.

Philosophia,

Philosophia, sanè molestissimum est, et quod quis maximè in te etiam reprehendat, quòd notam illis nullam aut signum imponis. Sæpe enim hi impostores ipsis verè philosophantibus sunt probabiliore. PHI. Fiet illud paulo pòst : sed jam hos excipiamus.

43. PLA. Ipsos nos Platonicos accipere primum oportet. PY. Non, sed Pythagoricos nos : prior enim fuit Pythagoras. STO. Nugas agitis, meliores nos de Porticu. PER. Nequaquam, sed quantum ad pecunias, primi nos esse debemus, de Ambulatione philosophi. EPI. Nobis Epicureis placentas date et massas : de minis expectabimus, etsi accipiamus ultimi. ACA. Ubi duo illa talenta ? Ostendemus enim Academici, quantum reliquis simus contentiosiores. STO. Nequaquam, nobis quidem Stoicis præsentibus.

44. PHI. Definite rixarum. Vos verò, Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulsatè ; ad alia enim vocati estis : et jam ego Philosophia, et Virtus hæc, et Veritas, cognoscemus, qui vestrùm verè philosophentur. Deinde qui invenientur ex nostris placitis vivere, beati erunt, iudicio nostro optimi. Impostoros verò,

Ibid. l. 28. *Μυῖλοι*] Iliad. B. 468. *L.*

P. 64. l. 14. *ἢ γὰρ τοῖς χεῖμασι*] Quæ inter bona annu-
merant Peripatetici. *Brod.*

et

et nihil ad nos pertinentes, malos malè contere-
mus, ne superbiâ quadam ea quæ supra ipsos
sunt adfectent.

45. Quid hoc? fugitis, per Jovem, per ipsa
præcipitia desilientes multi. Vacua igitur arx est,
præter paucos illos, qui remansere, nihil metu-
entes iudicium. Famuli, tollite peram, quam
minutus ille Cynicus in fuga abjecit. Age vi-
deam, quid habeat: num fortè lupinos, aut li-
brum, aut panes ex atrorum genere? PAR.
Non: sed hoc aurum, et unguentum, et cul-
trum ad sacrificiales epulas, et speculum, et tes-
seras. PHI. Bonum factum, vir fortis. Hæc
igitur tibi habebas exercitationis tuæ viatica:
his instructus postulabas maledicere omnibus, et
reliquos disciplinâ continere? PAR. Tales qui-
dem nobis hi sunt. Oportet autem vos videre,

P. 64. l. 15. ἐκ τῆ περιπάτου] Sub. καλέμενοι. Ex ambu-
latione scil. quam habebant in Lyceo, Aristotelis gym-
nasio. L.

*Ibid. l. 19. Ἀκαδημαῖκοι] Novi scilicet: nam veteres Aca-
demicos, *Platonicos* modò nominavit. Hujus autem sectæ
erat institutum (ut verbis utar Des. Jacotii) adversari om-
nibus in disputando, nihil affirmare, invadere in ea, quæ
satis scitè cæteris philosophis instructa erant, et ruinas
edere; denique quasi desperatâ cognitione certi, id sequi
quod verisimile videretur. Unde liquet, quamobrem
τῶν ἄλλων ἐριστικώτεροι vocantur.

quemadmodum

quemadmodum ista ignorari definant, dignoscant-que, qui in illos incidunt, qui illorum boni viri sint, et qui alterius sint vitæ. Tu verò, Veritas, inveni: quandoquidem e tuâ hoc re fuerit, ne invalescat contra te mendacium, neque præ ignorantia lateant pravi homines bonis immixti.

46. VIR. Ipsi, si videtur, Parrhesiadæ hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehensus est, et nobis benevolus, et tuus, Philosophia, admirator maximus, ut adsumto Elencho, cum omnibus agat, qui se dicunt philosophos. Deinde si quem invenerit germanum philosophiæ alumnum, coronet eum oleaginâ coronâ, et in Prytaneum vocet. Si verò incidat in aliquem (quod genus multi sunt) execrabilem virum, Philosophiæ histrionem, detracto pallio, barbam

P. 65. l. 5. *αὐτοपुरιτῶν*] *Αὐτοपुरίτες* panis est, cui nil furfuris est ademptum, sic dictus (Galeno teste) quòd *αὐτὸς ὁ πύρεος*, ipsum triticum, nullâ suâ parte ablatâ, in panificium cedat. *H. Steph.* in voce.

Ibid. l. 6. *μαχαίριδιον θύσιον*] *Secefpita*, cultellum ad sacrificia. Quemadmodum sacificationes gumis [gulosis] epularum occasiones fuerint, longum fuerit nunc edisfartare. *Marfil.*

Ibid. l. 24. *Περίανθιον*] Locus Athenis, in quo communi sumptu alebantur, qui de rep. bene meriti fuerant. *Schol.*

Ibid. l. 27. *ἐν χεῖρ*] *Ἐν χεῖρτι*, ad vivum, ad cutem. *Brod.*

illi in ipsâ cute eo genere cultri, quo capri tenduntur, resecet, et stigmata fronti illius imponat, aut inter supercilia inurat: typus autem cauteris vulpes esto, aut simia. PHI. Bene ista, Veritas. Examen autem, Parrhesiade, tale erit, quale aquilarum ad solem esse dicitur: non sanè ut et illi adversus lumen contueantur, et ad illud examinentur: sed auro proposito, et gloriâ, et voluptate, quem illorum videris despicere ista, et nequaquam ad speciem illam trahi, hic esto ille ramo olivæ coronandus: quem verò fixis oculis respicere, et manum ad aurum porrigere, hunc verò ad cauterium memento, detonsâ priùs barbâ, ducere.

47. PAR. Fient ista, ut vobis visum est, Philosophia, et videbis confestim permultos illorum vulpe notatos, aut simiâ; paucos verò coronatos. Verùm, si vultis, etiam huc profectò quosdam illorum vobis extraham. PHI. Quid ais? fugientes tu retrahes? PAR. Ego verò; si antistes velit paulum mihi commodare lineam illam cum hamo, quem piscator ex Piræeo dedicavit. ANT. En tibi, cape, unâ cum arundine, ut habeas omnia. PAR. Ergo fac, Anti-

P. 65. l. 29. ἢ ἱκανότα] Quomodo prisci fugitivorum frontem inurebant. *Brod.*

P. 66. l. 14. ἀλλὸς ἀνέστη] Ad aliquam suâ ætate notam historiam alludit; quæ ad nos usque non videtur pervenisse. *Sol.*

stes,

stes, ut mihi des etiam caricas aliquot, et pauxillum auri. ANT. Cape. PHI. Quid facere homo cogitat? ANT. Escam hamo impositam ficum et aurum, sedens ipse in loricâ muri, demisit versus urbem. PHI. Quorsum hæc facis, Parrhesiade? Numquid lapides piscari cogitas e Pelagico? PAR. Tace, quæso, Philosophia, et capturam exspecta. Tu verò, piscator Neptune, et tu, cara Amphitrite, multos nobis huc mitte pisces.

48. Verùm video lupum speciosum, aut potius Chrysophryn. LIB. Non: sed mustelus est. Accedit fanè ad hamum hians; jam auri odorem captat: prope jam est: attigit: captus est: extrahamus. PAR. Et tu, Elenche, manum lineæ admove. Jam supra est. Age videam, quis es, piscium optime? Canis hic quidem est. Hercules! qui dentes! Quid hoc, vir bone? captus es,

Ibid. l. 27. γαλιός ἐστι] Glossa Parisina: *lupus marinus*: meminit Aristot. et Plin. *Felis galeus*: Gaza mustelam interpretatur. Est piscis rapax. Reitz. Angli vocant, a dog-fish. L.

Ibid. l. ult. κύων] Pro vulgat. αἰών, legendum tenuissimâ mutatione. De Cynico philosopho sermonem hîc esse, apertum. Cum de Platonico agit, simili ad nomen respectu πλατὺν appellat. Hunc vocaverat modò γαλιόν. Jam γαλιός, sc. *mustelus* piscis, κύων, *carcharias*, cognatarum specierum nomina æquè Cynico conveniunt, Gesn.

gulam dum sectaris circa petras, ubi putabas subeundo te latere posse : sed nunc manifestus eris omnibus, suspensus e branchiis. Eximamus escam, et hamum huncce : vacuus jam tibi hamus, ficus jam insedit, et aurum descendit in ventrem. DIO. Per Jovem evomat, ut eâ ad alios etiam escâ utamur. PAR, Quid ais, Diogenes, nosti hunc quis sit, et ad tene aliquâ ratione hic vir pertinet ? DIO. Minimè. PAR. Quid igitur ? Quanti illum æstimare par est ? equidem duobus illum obolis nuper indicavi. DIO. Multum narras : neque enim edulis est, et horridus est adspectu, et durus, et nullius pretii. Demitte illum per petram præcipitem : tu verò alium hamo demisso extrahe. Illud tamen vide, Parrhesiade, ne inflexa tibi arundo frangatur. PAR. Noli metuere, Diogenes : leves enim sunt, et minoris quàm apuæ ponderis. DIO. Ita sanè : maximè sunt cognati apuis, infelicissimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

P. 67. l. 17. ἀφῶν] Glossa Paris. *Aphyæ, pisciculi quos parit limus, vermiculorum instar scaturientes : meminit Ælianus.* Plinius verò *Aquas* a Latinis appellari dicit, quòd ex aquâ et pluviâ procreentur. Reitz. * Nobis *sand-eels.*

Ibid. l. 18. ἀφίστατοι] Non potest commodè lusus verborum conservari ex cognatione ἀφῶν, *apuarum*, et ἀφίστατων, *infelicissimi ingenii hominum.* Gesn.

49. PAR. Vide, quis alius ille latus et quasi dimidiatus piscis accedit? Passer est hians ad hamum: deglutiit: tenetur: extrahatur. Quis est? DIO. Platonium se dicit. PLA. Et tu, facerrime, ad aurum venis? PAR. Quid ais, Plato, quid illo faciemus? PLA. De eâdem petrâ hic etiam.

50. DIO. In alium jam demittatur hamus. PAR. Et sanè video quendam undique pulchrum accedere, quantum in profundo videre licet, varium colore, tæniâs quasdam per tergum aureas habentem. Vides, Elenche, hic est, qui Aristotelis se esse prædicat. Accessit: deinde rursus renatat. Circumspice diligenter: denuo redit: hiat, captus est: extrahatur. ARI. Noli me de illo interrogare, Parrhesiade: ignoro enim quis sit. PAR. Igitur hic quoque, ô Aristoteles, de rupe *ibit præceps*.

51. DIO. Sed ecce multos illic pisces video,

Ibid. l. 21. ψῆλα] Est piscis quidem e latorum genere, quem nonnulli βύγλωσσον vocant. Specie autem externâ videtur quibusdam ex duabus pellibus constare. Divisus est in medio, ut vespæ. *Suid.*

Ibid. l. 28. ὡς ἂν ἐν βυθῷ] Sedere fingitur in muris arcis, unde despiciens ait, quantum ex distantia istius altitudinis judicare posset, se videre aliquem varium. *Græcorum.*

Ibid. l. 30. Ἀριστοτέλην προσποιούμενον] Vestitu, non moribus, Aristotelem exprimens. Vide supra.

codem

eodem loco, concolores, spinosos, exasperatâ facie, echinis captu difficiliores. Itaque fagenâ ad illos opus erit: verùm ad manus non est. Satis fuerit, vel unum de grege si extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audacissimus. ELEN. Demitte, si videtur, ferratâ priùs probè lineâ, ne auro devorato dentibus illam ferratis refecet. PAR. Demisi: tu verò, Neptune, piscatum perface. Vah! pugnant de escâ: et alii quidem, simul multi ficum arroduct; alii verò mordicus tenent aurum. Bene habet: trajectus est hamo unus robustissimus. Age videam, cujus nominè te dictum ais? quamquam ridiculus equidem sum, qui loqui piscem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic, Elenche, quem habet magistrum? EL. Chrysippum hunc. PAR. Jam percipio: ideo quòd aurum (*Chrysus*) inerat nomini. Tu igitur, Chrysippe, per Minervam dic, nosti viros? aut ipsos ut talia faciant hortaris? CHR. Contumeliosè facis, Parrhesiade, cum talia nos interrogas, ad nos aliquid pertinere arbitratus istiusmodi homines. PAR. Euge, Chry-

P. 68. l. 6. ἀκανθώδεις] Stoicorum severitatem et spinosas subtilitates logicas carpit. Imperante Stoico, plures huic familiæ quàm cæteris nomen dederunt. Sol.

Ibid. l. 19. ἰχθύς λαλῶν] Alludit ad proverbium, ἀφαιέτερος ἰχθύων. L.

sippe

sippe, vir fortis es. Itaque hic etiam præceps eat cum reliquis, spinosus cum sit; metuendumque adeò, ne quis edere volens, collum sibi configat.

52. PHI. Satis captum, Parrhesiade; ne quis tibi, ut sunt multi, abeat cum auro et hamo, ac tu deinde dependere Antistitæ cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus: sed tempus etiam est vos abire, unde venistis; ne commeatum vobis datum excedatis. Tu verò, Parrhesiade, et Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes, vel coronate, vel inurite, ut iussi. PAR. Fiet istuc, Philosophia. Vos valete, viri optimi. Nos verò, Elenche, descendamus, perfecturi quæ injecta nobis sunt. Quorsum verò primò eundem erit? in Academiamne, an in Porticum? Aut a Lyceo capiemus initium? Nihil intererit. Verùm novi ego, quocumque venerimus, paucis nobis coronis, cauteriis verò plurimis opus futurum.

DIALOGUS IV.

PROMETHEUS, SIVE CAUCASUS.

MERCURIUS, VULCANUS, PROMETHEUS.

1. CAUCASUS quidem, ô Vulcane, hic est, cui miserum Titanem hunc clavis affigi oportet. Circumspiciamus jam præruptum locum aliquem, sicubi nive nudus sit, ut firmius defigantur vincula, et hic omnibus conspicuus sit pendens.

VUL. Circumspiciamus, Mercuri : non enim in humili et terræ proximo loco cruci affigendus est, ne opitulentur ei figmenta sua, homines ; neque etiam ad montis verticem ; fugiat enim visum eorum, qui infra sunt : sed, si videtur, in medio hîc alicubi supra præcipitium crucifigatur, dispanfis manibus ab hac parte in adversam.

MER. Rectè dicis : prærupta enim sunt saxa et inacceffa, undequaque leniter inclinata ; et pedi angustam utique habet præcipitium scantionem,

ut

ut fummis pedibus vix stare *quis possit* : et planè opportunissima crux fiat. Ne cuncteris igitur, Prometheu, sed ascende, et præbe te dēfigendum ad montem. PRO. At vos saltem, Vulcane et Mercuri, miseremini mei, præter meritum infortunati. MER. Nempe dicis, ô Prometheu, Miseremini, pro *Parati estote* propediem configi ob neglecta mandata? Aut idoneus esse tibi videtur Caucasus, qui alios etiam capiat duos cruci affigendos? Sed porrige dextram. Tu autem, Vulcane, astringe eam, et clavis affige, et malleum fortiter impinge. Da et alteram *manum* : astringatur bene validè et ipsa. Rectè habet. Devolabit jam et aquila, detonsura jecur, ut nihil non habeas pro bellâ tuâ et solertissimâ fingendi arte. PRO. O Saturne, et Japete, tuque Terra mater, qualia patior miser, qui nihil mali admisi!

P. 70. l. 2. Τιτᾶνα τέττοι] Ortum scil. e gente Titanum, quorum e numero pater ejus erat Japetus, ut docuit nos Hesiodus, simul et Apollodorus. L.

Ibid. l. 10. ὑπὲρ τῆς Φάραγ[ος] Philostrat. in Apol. Tyaneo, 2, 3. refert, duo esse Caucaſi cacumina, stadio inter se disjuncta, quibus accolæ Promethei manus affixas fuisse referunt. Cognat.

Ibid. ἀνασταυρώσῃ] Ἀνασταυροῦν perinde atque ἀνασκολοπιῶν Græcis est *in crucem agere*, non *rursum crucifigere*, quod scriptoris sacri interpretes existimarunt. Hemst.

T

2. MER.

2. MER. Nihil tu mali admisisti, Prometheus, qui primum divisionem carnum tibi commissam habens, sic injustam fecisti et fraudulentam, ut tibi quidem subdolè partes optimas eximeres, Jovem autem circumvenires obtectis offibus adipe candidâ? memini sanè Hesiodi sic dicentis. Deinde homines effinxisti, versutissima animalia, maximè verò mulieres. Super omnia denique, pretiosissimam deorum possessionem, ignem, subreptum et illum ipsum, dedisti hominibus. Tanta mala cum feceris, victum te esse dicis nullam ob injuriam? PRO. Videris mihi, Mercuri, et tu, quod ait Poeta, inculpatus culpares, qui talia adversum me proferas, quorum ego causâ victus in Prytaneo capiendi honore, si quidem jure ageretur, me dignum æstimassem. Quòd si vacuum tibi tempus, libenter equidem apud te his de criminibus cau-

P. 71. l. 18. 'Hσιόδου] In Theog. 541.

Τῷ δ' αὖτ' ὅς τ' ἄνδρα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τήχη
Εὐθετίσας κἀΐθηκε, καλὴν ψας ἀργίῃ δαμῶ.

Ibid. l. 24. κατὰ τὸν Ποιητὴν] Iliad. N. 775. "Ἐλθε, ἐπί τοι θυμὸς ἀνείτιον αἰτιάσθαι.

Ibid. l. 26. ἐν Πρυτανείῳ] Athenis in Prytaneo publicè alebantur bene meriti de rep. *Brod.* Alludit ad Socratem, qui damnatus jam, cum de multâ ageretur, hac se poenâ dignum esse pronuntiavit.

fam

sam meam agerem, ut ostendam injustè de me decrevisse Jovem : tu verò (loquaculus enim es et jurisperitus) partes ejus tuere, *et proba*, justè calculum eum tulisse, quo damnatus sum ad crucem prope Caspias hasce portas ad Caucaſum, miserabilissimum spectaculum omnibus Scythis. MER. Serâ quidem, ô Prometheu, provocatione certabis, et inutili. Attamen dic : etenim alioqui manendum est, dum aquila devolet, curam habitura tui jecoris. Quod autem interea vacui est temporis, probè fuerit factum, eo si abutamur ad audiendam declamationem sophistæ, qualis es tu, solertissimus orationum artifex. PRO. Prior ergo dic, Mercuri ; et *fac* ut me quàm vehementissimè accuses, neque de ullo patris jure decedas : te autem, Vulcane, judicem mihi lego. VUL. *Neutiquam* per Jovem : sed accusatorem me pro judice scito te habiturum, qui ignem suffuratus frigidum mihi fornacem reliquisti. PRO. Quin ergo, divisâ inter vos actione, tu quidem de furto jam

P. 72. l. 2. [ἔπειτα] Est, interprete Schol. *provocatio ad tribunal superius.*

Ibid. l. 9. καὶ ὅπως] Ὅρα vel σκοπεῖν subaudiendum movent Brod. et L. Bos in ellipsi verbi σκοπεῖν.

Ibid. μηδὲ καθυφῆς] *Nec quidquam prætermittas eorum, quæ ad jura patris tui pertineant.* Breviùs Gallicè : *n'omettez aucun des droits de votre père.* Cler.

declama; Mercurius autem et hominum formationem et divisionem carniū criminabitur: ambo enim artifices et dicendi periti videmini esse. VUL. Mercurius et pro me dicet: ego enim in orationibus judicialibus non sum verfatus, sed circa caminū me teneo ut plurimum: ille autem rhetor est, ac talia non leviter meditata sunt ei.

3. PRO. Nunquam ego putaveram fore, ut de furto Mercurius vellet dicere, aut tale quidquam mihi exprobraret, qui ejusdem artis sim: attamen si vel hoc ipsum, ô Maiæ fili, in te fuscipis, tempus jam est peragere accusationem. MER. Valde igitur, ô Prometheu, longâ opus sit oratione, et instructo quodam apparatu adversus ea quæ a te gesta sunt: nunc verò nonne satis est sola capita exponere tuorum criminum? quòd cum præficeris dividendis carnibus, tibi quidem ipsi optima servares, deciperes autem regem; quòd homines effinxeris, cum non oportet; quòd ignem furatus a nobis, detulisti ad illos. Et mihi quidem videris, ô optime, non intelligere, in tantâ te criminum gravitate omnino benignum expertum fuisse Jovem. Si igitur neges ista te fecisse, oportebit et convincere, et longam quandam orationem extendere, et an-niti ut quantum fieri potest declarem veritatem: sin concedis talem te fecisse distributionem car-nium,

nium, et in *condendis* hominibus novatorem te monst rasse, et ignem furripuisse, fatis est mihi accusatum, nec plura vellem proferre; nugæ etenim planè forent. PRO. An non et nugæ ista sint quæ dixisti, videbimus paulò pòst. Ego verò, quandoquidem sufficere dicis ea de quibus me accusasti, conabor, quantum potero, dissolvere crimina. Primùmque audi de carnibus. Quamquam, cælum testor, nunc etiam ista referens erubescio pro Jove, qui tam levia sectetur et querulus sit, ut quia parvulum os in suâ portione reperit, in crucem tollendum mittat vetustum adedè deum, neque auxilii lati memior, neque ipsa iræ causa quantilla sit reputans, quàmque sit puerile tantopere excandescere et indignari, nisi majorem ipse partem accipiat. Atqui fraudes ejusmodi conviviales, Mercuri, non decet, opinor, in memoriâ reponere, sed si quid etiam peccatum fuerit inter epulas, ludum putare, atque ibi in convivio relinquere iram: verùm in crastinum recondere odium, et meminisse injurias, et hesternam nescio quam memoriam custodire, apage, neque deos hoc decet, nec præterea regium est.

4. Quòd si quis abstulerit a conviviis festi-

P. 73. l. 18. τῆς συμμαχίας] In bello quod cum Titanibus commiserunt Prometheus cæterique omnes Olympii. Hesiod. Theog. 630.

vitates

vitates eas, astum, et scommata, et dictis in-
cessere, et irridere, relinquetur *tantum* ebrietas,
fatietaeque, et silentium, res tetricae et inju-
cundae, quaeque minimè computationi conve-
niant. Itaque ego neque recordaturum adhuc
in crastinum putabam Jovem, nedum ut tanto-
pere propterea indignaretur, et gravissima existi-
maret se passum esse, si distribuens aliquis carnes
ludum quendam luserit, tentando num is qui de-
ligit, meliorem partem dignoscat. Pone autem,
Mercuri, quod gravius est, me non minorem
partem attribuisse Jovi, sed totam subtraxisse:
quid igitur? ideone oportebat, ut in proverbio
dicitur, terrae caelum misceri, vincula, cruces,
totumque Caucasum adinvenire, et aquilas de-
mittere, et jecur extundere? Vide etenim ne
nimis ista redarguant indignantis ipsius contrac-
tum animum, et ignobilitatem mentis, et in irâ
concipiendâ levitatem. Quid enim fecisset ille
si integrum bovem amisisset, qui paucorum car-
nis frustrorum causâ tantopere stomachetur?

5. De fingendi autem arte, deque eo quòd ho-
mines fecerim, tempus jam dicere. Illud verò,
Mercuri, cum duplicem habeat insimulationem,

P. 73. antepen. τὸ σιλλαιίνον] Verbum ποιητικώτερον est
Polluci IX. 148, ubi vide quæ diximus. *Hemst.* Enar-
rat *Ælian.* Var. Hist. III. 40. dum Σιληνὸς vult dictos
ἐπὶ τῷ σιλλαιίνον. *Sol.*

nescio

nescio quam in partem me criminemini : utrùm, quòd neque omnino oportebat homines fieri, sed melius effet si quietè mansissent ipsi moles terræ inelaborata ; an quòd fingi quidem par erat, sed alio quodam, neque hoc formatos esse modo ? at ego tamen de utroque dicam. Et primùm quidem, quòd nulla diis ex hoc noxa facta sit, hominibus in vitam productis, conabor ostendere : tum quòd utiliùs multò meliùsque res ipsis *ita cedant*, quàm si desertam & hominibus vacuum contigisset terram manere. Erat igitur olim (faciliùs enim sic palam fiat an quid ego peccaverim alio ornatu inducto, novèque fabricatis hominibus) divinum solùm ac cœleste genus : tellus autem agrestis quædam res et informis *erat*, sylvis tota iisque immitibus horrida : neque *erant* aræ deorum, aut templum : unde autem statua, aut simulachrum, aut aliud quiddam ejusmodi, qualia multa jam ubique apparent summâ cum curâ in honore habita ? Ego verò (semper enim aliquid consulo in commune, mecumque agito, quomodo amplificentur res deorum, cæteraque omnia crescant decore ac venustate) in animum induxi, optimum fore factum, si pusillo luti accepto, animantia quædam componerem atque effingerem formâ nobismet ipsis assimilia. Etenim

P. 75. l. 15. *προβυλεύω*] Alludit Prometheus ad nomen suum ; nam *προμηθεΐν* & *προβυλεύειν* sunt idem. *Cler.*

deesse

deesse aliquid arbitrabar divinæ naturæ, dum nihil extat ipsi contrarium, quodque collatione factâ ostendat hanc esse beatiorem: mortale quidem id esse *debere*, cæterum alioque sagacissimum et prudentissimum, et ejus quod melius est intellectu præditum. Itaque, juxta poetæ dictum, terram aquæ commiscens et emolliens effinxi homines, Minervâ interea advocatâ ut unâ mecum operi manum accommodaret.

6. Hæc sunt gravia illa, quibus ego deos læsi. Et damnum vides quale sit, si ex luto animalia feci, et quod antehac erat immotum ad mobilitatem perduxî: ex eo, ut videtur, tempore minùs dii sunt dii, quia in terrâ mortalia quædam animantia extiterunt. Sic enim Jupiter succenset, quasi detractum sit aliquid diis hominum formatione. Nisi fortè id veretur, ne et illi defectionis consilia adversùm se ineant, bellumque inferant diis, perinde ac Gigantes. Atqui nihil vobis accidisse mali a me, Mercuri, meisque operibus, patet: aut ostende tu unum aliquod vel minimum, et conticescam, ac justa fuero perpeffus a vobis. Quòd autem utilia hæc fuerunt diis, ita maximè discas, si contempleris terram non ampliùs squalidam et invenustam, sed urbibus,

P. 75. l. 26. ποιητικὸν λόγον] Hesiod. Oper. et D. v. 61.
Γαῖαν ὅθεν φύγεν: quamquam ibi de Pandorâ sermo est.
Sol.

fatis,

fatis, plantisque mitibus ornatam, mare navigatum, insulas habitatas, ubique aras, sacrificia, templa, festorum celebritates: plenæ Jovis omnes viæ, cuncta hominum fora. Quòd si mihimet soli possessionem hanc effinxissem, meliore ego quàm reliqui conditione fuisset ex usu: nunc eam in medium prolatam communicavi vobiscum. Quinimo et Jovis, et Apollinis, et tua, Mercuri, templa ubique intueri licet, Promethei verò nusquam. Vides ut meis solummodo commodis invigilem, publica prodam et imminuam. Siste mihi et istuc, Mercuri: expende tecum, num quid tibi videatur bonum esse quod teste careat; vel possessionem aut opus, quod nemo videat, nemo laudet, perinde suave jucundumque fore habenti? Quorsum igitur hoc dico? Quia, nisi fierent homines, testem habitura non erat pulchritudo universi, et divitiis nescio quibus abundaremus, quas neque alius quisquam suspiceret, neque nos ipsi pariter haberemus in pretio: nihil enim extaret, ad quod tamquam imperfectius eas exigeremus, neque intelligeremus quàm sumus felices, cum nullos conspiciere liceret nostrorum

P. 76. l. 12. *γῆς αἷμα*] *Agris cultis*. Sed malo legere *γῆς αἷμα*, quæ vox Philoni Judæo familiaris est. *Hemst.*

Ibid. l. 15. *μῦσαι δὲ Δίῳ*] Lucianus ex Arati præmio sumpsit, quæ Virgilius hoc versu reddidit, Ecl. III.

Ab Jove principium, Musa: Jovis omnia plena.

U

bonorum

bonorum expertes : sic enim quod magnum est ostendi possit magnum, si parvo admensuretur. Vos autem, quem honorare ob solers inventum decebat, in crucem sustulistis me, easque mihi vices reddidistis consilii.

7. At flagitiosi quidam sunt, inquis, inter eos : adulteria committunt; bella gerunt, sorores ducunt, patribus insidiantur. Apud nos ipsos scilicet nonne magna talium rerum copia est ? nec sanè propterea quis culpaverit cœlum et terram, quòd nos condiderint. Etiam et hoc fortè dixeris, necessariò facessere negotium nobis *homines*, dum curamus eos. Igitur ob hoc et pastor indigetur, quòd habeat gregem, cuius sibi cura sit gerenda. Fuerit hoc ipsi laboriosum ; at jucundum itidem : habetque ista sollicitudo haud insuavem quandam exercitationem. Nos enim quid ageremus, si deessent quibus prospiciamus ? Cessaremus nempe, et nectar biberemus, et ambrosiâ ingurgitaremur otiosi. Quod verò me maximè

P. 77. l. 6. *ἴνα*] Legendum omnino, cum Jenſio cæterisque melioris notæ criticis, *ἵνα*, monet linguæ structura : *τινὲς, φῆς, ἵνα*.

Ib. l. 22. *ταῦτοι*] Cum Europam, Antiopam, Ledam vitaret Jupiter.

Ib. l. 26. *τὴν ἀνθρωπίνην*] Formæ humanæ præstantia Epicuro suavit, ut deos hac esse formâ indutos statuatur. Cic. N. Deor. 1, 18.

urit,

urit, hoc est : vos qui propter homines factos *me* incusatis, et præcipuè *propter* mulieres, ipsi tamen amatis eas, neque cessatis *in terram* descendere, nunc in tauros, alias in satyros et cynos versi, deosque ex illis procreare operæ pretium existimatis. Atenim par erat, fortasse dices, homines effingi, sed alium quendam in modum, nec nobis similes. Et quod aliud exemplar isto melius mihi proposuissẽm, quod omnino pulchrum sciebam? Num intelligentiâ carens et ferinum oportebat, atque agreste elaborari animal? Et quomodo aut diis sacrificassent, aut reliquos vobis honores præbuissent, nisi tales fuissent facti? Vos tamen, cum hecatombas vobis afferunt, non estis pigri, licet Oceanum transire oporteat ad inculpatores Æthiopus : interea *me*, honorum vobis et victimarum causam, in crucem sustulistis. De hominibus igitur sint ista satis.

8. Jam, si videtur, ad ignem transeo, et ignominiosum illud furtum. Ac per deos hoc mihi responde, nihil cunctatus : numquid ex

Ib. ult. τὸν ὠκεανὸν] Iliad. A. 423.

Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὀκεανὸν μὲν ἀμύμονας Αἰθιοπῆας

Χθρὸς ἔβη μὲν δαῖτα· θεοὶ δ' ἅπαντες ἔπαιον.

P. 78. l. 14. δοτῆρας ἰάν] Odyf. Θ. 325. "Ἐταί' ἰν' ἡρώεσσιν ἔειπεν, δαῖτα δ' ἰάνν."

illo

illo igne nos perdidimus, ex quo apud homines est? non dixeris. Hæc enim, opinor, natura hujus boni est, nihilo ut fiat minus, si alius inde partem capiat; quippe non extinguitur, si quis ex eo lumen accenderit. Itaque invidia planè est, earum rerum, quibus citra jacturam carere possitis, usu prohibere indigentes. At contrà dii cum sitis, beneficos esse oportet, et commodorum largitores, et ab invidiâ longè abesse. Præsertim cum, si vel omnem hunc ignem suffurtus detulissem in terram, ut nihil vobis fecissem reliqui, non magnâ vos affecissem injuriâ: neque enim vos opus habetis eo, qui non frigitis, neque coquitis ambrosiam, nec lumine arte factò indigetis. At homines cum ad alia necessariò adhibent ignem, tum maximè ad sacrificia, ut possint nidore vaporare vias, thus incendere, et pecudum coxas adolere in aris. Video autem vos valde delectari isto fumo, easque epulas putare suavissimas, quando nidor in cælum penetrat multo fumi volumine subvectus. Itaque quàm maximè contraria fuerit querela ista vestro desiderio. Miror autem, quomodo nec solem vetu-

P. 78. l. 14. *ἔκω φθόρου*] Fluxit a Platone, cujus est in Phædro, *φθόρου. γὰρ ἔκω θύου χορὴν ἰσῆται*, quæ sententia adeò sæpe a veteribus citatur, ut jam quasi proverbii vulgaris formam induit. *Hemst.*

eritis

eritis eos illustrare : atqui ignis hic est multò divinior et flagrantior : an illum quoque accusatis, quasi dissipantem id quod proprium nobis est ? Dixi. Vos autem, ô Mercuri et Vulcane, si quid minùs rectè dictum videatur, emendate et arguite ; tumque ego rursus ad respondendum accingar.

9. MER. Haud facile est, Prometheus, cum tam strenuo sophista contendere. Cæterum ex re tuâ fuit, quòd hæc abs te Jupiter non audivit : sic enim, probè scio, sexdecim vultures apposuisse tibi ad intestina eruenda ; adeò graviter ipsum criminatus es, dum causam tuam agere videris. Attamen illud miror, quo pacto, cum sis vates, non te præsciveris has daturum pœnas. PRO. Sciebam, Mercuri, et hoc, et quòd rursus liberabor, novi : et jam aliquis Thebis adveniet tuus amicus brevì, sagittis confixurus eam, quam in me involaturam esse dicis, aquilam. MER. Ea, Prometheus, utinam eveniant, teque intuear solutum, et una nobiscum convivantem—non tamen carnes partientem. PRO. Bono esto animo : et epulabor vobiscum, et Ju-

Ibid. l. 26. *ἑλισσομένη π. κ.*] Iliad. A. 317. *Κύλωνα δ' ἔφατον ἔκιν, ἑλισσομένη περὶ καπνῷ.*

P. 79. l. 10. *ἀφίξεται*] Hercules Thebanus, quem et aquilam eam interfecisse dicit Hesiodus, Theog. 526.

piter

piter me vinculis solvet pro non exiguâ felicitate.

MER. Quanam illâ ? ne graveris dicere. PRO.

Nostin', ô Mercuri, Thetin ? Sed non expedit

dicere : servare enim præstat arcanum, ut mer-

ces sit, et pretium quo me a pœnâ redimam.

MER. Quin tu tecum serva, siquidem hoc me-

lius est. Nos autem abeamus, Vulcane, jam

enim hæc prope adest aquila. Tolera igitur for-

titer : atque utinam tibi jam Thebanus ille,

quem dicis, sagittarius exoriat, qui te liberet

ab alitis hujus laniatu !

P. 79. l. 18. Θέτις] Cum Jupiter, Thetidis amore captus, uxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum præscius a nuptiis ejusmodi magnopere eum deterruit ; quòd in fatiis esse diceret, quicumque ex Thetide nasceretur patre suo majorem fore. Memor itaque Jupiter ejus exempli quod ipse in patrem suum ediderat, veritusque ne similiter a filio de cœli possessione depelleretur, a Thetidis nuptiis abstinuit : memorque beneficii quod in se Prometheus contulerat, Herculem ad Caucasum mittit, qui interceptâ aquilâ Prometheum vinculis liberavit. Vide plura de hoc apud Servium in illud Virgil. 6. Eclog.

Caucasæque refert volucres, furtumque Promethei.

Fabula extat apud Pindar. Isthm. Hymn. VIII. Apoll.

Rhod. Argonaut. IV. et Ovid. Metamorph. IX. *Cognat.*

QUOMODO
HISTORIA
CONSCRIBENDA SIT.

ARGUMENTUM MICYLLI.

DIDASCALICUS liber est, continens præcepta et regulas de historiâ scribendâ. Dividitur autem in duas partes. In priore, exposito fine seu officio Historici, et confutatis iis qui duplicem Historiæ finem faciunt, utile videlicet et delectabile, mox vitia recenset, quæ tum in verbis et compositione, tum in ipsis rebus vitanda sint: et hoc sub exemplis aliorum, quo quique modo aut genere peccarint, ostendendo. In posteriore autem parte, primùm quæ afferre ad hanc rem, quæque antea, quasi domi suæ comparata, habere debeat is qui ad scribendam historiam accedat, exponit. Deinde regulas primùm de rebus, deinde de expositione & phrasi verborum, postremò, et de partibus operis tradit, etiam hæc, exemplo aliorum præcepta sua confirmando. Orditur autem ab occasione, quam collatione Abderitici morbi confirmat.

Q U O M O D O
H I S T O R I A
CONSCRIBENDA SIT.

1. **A**Bderitas dicitur Lyfimacho jam regnante morbus invasisse, mi jucundissime Philo, talis. Febricitasse enim primùm totâ urbe omnes, a primo statim die, validè, et febris continuâ : circa diem verò septimum, aliis sanguis copiosus nari-

P. 80. l. 1. Ἀδελφίσταίς] Initium artificiosissimum, quo mira ingenii dexteritas Luciani patet, ob comparationes. G.

Ibid. Ἀναμάχῃς ἡδὲ] Lyfimacho post Alexandri mortem Thracia obtigit, in qua sita hæc urbs. Sol.

Ibid. l. 2. Φίλων] Cui etiam Symposium dedicat. Verum nomen fuisse videtur; sed quis fuerit ille Philo, non constat. Sol.

Ibid. l. 4. ἀπὸ τῆς πρώτης] Scil. ἡμέρας. Sic Demosth. pag. m. 37. Sol.

bus

bus fluens, aliis fudor superveniens largus et ipse, febrim solvit. At illa *febris* in ridiculam quandam affectionem mentes illorum coniecit. Omnes ad tragœdiam vitioso motu impellebantur, et iambica proferebant, et clamabant validè, maximè verò Euripidis Andromedam lugubri cantu pronuntiabant, et illam Persei orationem modulatè persequiebantur. Plena igitur urbs pallidis omnibus et extenuatis septiduanis illis tragœdis,

Tuque ô Deorum hominumque sæve rex, Amor,

et reliqua voce magnâ proclamantibus, idque multum diuque, donec hiems, et frigus magnum ingruens, delirio illorum finem imposuit. Causam mihi verò videtur huiusmodi *eventus* præbuisse Archelaus, tragœdus eâ ætate favore hominum florens, qui mediâ ætate, multo æstu, Andromedam illis egerat, adeò ut ab ipso theatro multi febricitarent, et surgentes deinde in tragœdiam delaberentur, cum suavitate quadam obversante memoriæ ipsorum Andromedâ, et Perseo cum suâ Medusâ circa sensus uniuscujusque adhuc volante.

Ibid. l. 10. *ἡρώδης*] *Μαγνήτης* Scholiastæ idem est quod *ἡρώδης*, quia in scenâ, inquit, tragicâ omnes ferè odæ nœniæ sunt.

Ibid. l. 13. *Σὺ δ', ᾄ*] Fragmentum hoc Andromedæ Euripidis extat in Addendis editionis Cl. Barnesii, ex Athenæo petitum, l. 13. 1. sub finem. *Sol.*

X

quoque

2. Si igitur unum, quod ajunt, alteri comparare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quoque eruditorum multos comprehendit: non illos quidem, uti tragœdias agant; minùs enim sic delirarent, si iambis alienis nec malis occupati essent. Sed ex quo præsens hic motus existit

P. 81. l. 10. τὰ ἐν ποσὶ τὰδρα] Libet hîc misereri sortem humanam, et imperium fati in famam virorum illustrium, et temporis injurias in literas et monumenta historica. Ecce ex tanto historicorum numero, quorum multitudinem perstringit et satyricè irridet Lucianus, quis usque ad nos duravit? immo cujus nomen tantum notum est? Si non per *Capitolinum* foret, qui in M. Antonino et Vero jejunè et brevissimè aliquid de iis bellicis eventibus muginavit, omnino ignoraremus, de quo bello intelligi deberent hæc Luciani verba. Clades igitur ea in Armeniâ accepta fuit, quando Severianus, natione Celta, legatus et dux Romani exercitûs, contra Osroën regem missus, ab Othryade quodam Parthorum duce cæsus est, et copiæ deletæ, ut nos docet Lucianus hîc et in Pseudomanti. Continuæ verò victoriæ, de quibus hîc loquitur noster, intelligi debent de bello Parthico, quod post illam in Armeniâ cladem gestum est per quadriennium, ducibus Statio Prisco, Avidio Cassio, et Martio Vero, qui Parthos ad Europum, Mediæ urbem, maximâ clade affecerunt, Armeniam vindicarunt, Artaxatis captis, et Babylonem usque penetrarunt, ut discimus ex dictis Capitolini locis. Fuit profectò insignis ea expeditio, et quæ proculdubio famam merebatur: sed
ite

stitit, bellum, inquam, contra barbaros, et vultus in Armeniâ acceptum, et victoriæ perpetuæ, nemo est quin conscribat historiam; potius verò Thucydides nobis, et Herodoti, et Xenophontes sunt omnes. Et, ut videtur, verum erat illud, *bellum omnium esse patrem*, si una tot historicos plaga genuit.

3. Hæc

ite famæ avidi homunculi, et æternum nomen sperate ex facinoribus vestris, quorum memoriam pauca secula penitus abolent: nos certè ut plurimum plus quàm Lethæa manet oblivio. *Palmer.* * Quæ autem de his rebus, imperante Vero, in Oriente gestis memoriæ prodidit Dion Cassius, etiam ante suam ætatem periisse, scribit Xiphilinus Anton. Philosoph. initio.

Ibid. l. 11. ὁ πόλεμος] Hujus belli initium statuunt Chronologi nostri anno Christi 161: finem 164. Unde jam patet, et in sequentibus clariùs patebit, quo tempore Lucianus hunc foetum ediderit.—Historiam M. Aurelii a sapientissimis viris scriptam fuisse, testatur Herodianus: ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται—πολλοῖς καὶ σοφοῖς ἀνδράσι συγγράμματα. Sed aut posteriores scriptores indicat, aut a Luciani judicio immane quantum discrepat; quod tamen hujus libelli lectio posteritati usque adedò commendavit, ut eximius historiæ scriptor Thuanus regulas condendæ historiæ ex eo præcipuè et petierit, et fronti historiæ suæ adscribi curaverit. *Sol.*

Ibid. l. 12. ἐν Ἀρμενίᾳ τε.] Vid. Xiphil. Ant. Philos. initio. Elegeia nomen loci, ubi clades illa accepta. *Sol.*

Ibid. l. 15. πόλεμος ἀπ. παλῆς] Empedocli Scholi-

3. Hæc igitur, amice, videntem me et audientem Sinopenfis illud subiit. Cum enim jam ducere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari omnes et trepidare, arma parare alius, alius adferre lapides, alius murorum *partem* subfruere, loricam mœnium firmare alius, alius verò aliud eorum, quæ usui essent, ministrare. Diogenes verò videns ista, cum quod ageret non haberet, neque enim quisquam illo ad ullam rem utebatur, succincto palliolo suo, studiosè admodum et ipse dolium, in quo degebat, volvere sursum deorsum in Cranio; et familiarium interrogante uno, *quorsum hæc facis, Diogenes?* respondere, *Volvo et ipse dolium, ne otiosus solus inter tot occupatos videar.*

4. Itaque ipse ego quoque, Philon, ne mutus solus effem in vocali adeò tempore, neque comici satellitii instar hiantem ore præterveherer, decere arbitratus sum, pro virili me quoque do-

astes tribuit, et omnino sententia Empedoclis est. Plut. in Demetr. 1708. et Moral. 1617. Sed verba videntur potiùs Heracliti. Plut. 660. 2, de Isid. et Osir. Exprefit Ovidius: *et discors concordia fœtibus apta est.* Sol.

*P. 81. l. 19. *ὁπότε ὁ Φίλιππος*] Vide Leland. Vit. Phil. l. 4. c. 1.

Ibid. l. 29. *Κρανίον*] Schola, seu gymnasium, in quo Diogenes degebat, ante Corinthum; ut scribit Laert. VI. Cognat.

que

lium volvere, non ut historiam scriberem, neque ut ipsa enarrem facta; non ita audax ego, neque hoc de me metueris. Novi enim quantum sit periculum, si per saxa volvat aliquis, in primis doliolum, quale meum est, non validè admodum a figulo elaboratum: cogar enim, si vel ad parvum lapillum offendam, testas colligere. Quid igitur decretum mihi sit, et quomodo tutus in partem belli venturus sim, extra teli jactum ipse constitutus, tibi enarrabo. Nimirum a fumo, et fluctu, et curis quæ scribendo adjunctæ sunt, abstinebo me, sapienti consilio. Admonitionem autem parvam quandam, et pauca hæc præcepta subjiciam scribentibus, ut in ædificandi aliquam partem veniam, licet in inscriptione nulla mei mentio futura sit, qui extremo tantum digito lutum attigerim.

5. Quamquam neque admonitione plerique opus sibi esse putant ad hoc negotium, non magis quàm arte quadam ad incedendum, aut videndum, aut edendum: sed facillimum omnino, et promptum, et uniuscujusque esse, scri-

P. 82. l. 9, *κεκοσμημένον*] Fictilia ferè erant apud veteres dolia, et *testam* vocat Diogenis dolium Juvenalis Sat. 14, 308. *Sol.*

Ibid. l. 13. *τέρψ μιν καπνῷ*] Verba sunt Ulyssis gubernatori Scyllam ut effugeret mandantis: Odyss. M. 219.

Τέρψ μιν καπνῷ καὶ κύμαλος ἑλὶος ἄγχι

Nūa—

Sol.
bere

bere historiam, modò quis eloqui, quæ in mentem veniunt, possit. Hoc verò, nosti fortè ipse quoque, sodalis, quàm non sit ex facillimis, neque ex iis quæ negligenter componi possint, sed *hoc esse*, si quid est in studiis literarum aliud, quod multâ curâ indigeat; si quidem aliquis, *tanquam* possessionem in perpetuum *duraturam*, ut ait Thucydides, componere velit. Novi equidem fore, ut non admodum multos advertam, quin omnino ut odiosus etiam quibusdam videar, illis præfertim, quibus jam perfecta est, et ostensa in publico historia. Si verò etiam laudata sit ab audientibus, infania fuerit sperare, retractaturos aliquid, aut aliter scripturos eorum, quæ semel firmata auctoritatibus, et quasi in aulis regias reposita sunt. Veruntamen non pessimum fuerit etiam ad illos ipsos dicta hæc esse, ut si quando bellum confletur aliud, aut Celtarum adversus Getas, aut contra Bactrianos Indorum, (neque enim contra nos quisquam ausit *tale quid*, perdomitis jam omnibus) habeant quomodo

P. 82. l. 29. ἐς αὐτὸ κτῆμα.] Thucyd. I. 22. Reitz.

*P. 83. l. 1. μανία εἴ γε ἐλπίς] Duplex est ellipsis, quam ita supple: μανία ἂν εἴη, εἴ γε ἐλπίς σοι γένοιτο. Quidam codd. habent μανία ἢ γε ἐλπίς, quod elumbe est.

Ibid. l. 8. ἀπαύλων ἦεν κίχες] Bello profligato videtur hoc scriptum, atque adeò A. D. 165, quo anno L. Veri duces, Avid. Cassius et Marcius Verus, Seleuciam

modo componere meliùs possint, applicandâ hac normâ, si quidem recta iis videatur esse: sin minùs, ipsi quidem tum eâdem ulnâ, ut nunc etiam, rem metiantur: medicus verò non valde angetur, si Abderitani omnes suâ voluntate agant Andromedam.

6. Cum autem duplex consilii opus sit, quod alia eligere docet, fugere verò alia: age primùm dicamus, quæ fugienda sint scribenti historiam, et a quibus purum esse oporteat: deinde quibus rebus usus, non aberret a verâ *viâ*, quæque recto *itinere* ducat; quo initio illi sit incipiendum, quis ordo sit accommodandus rebus, quæ uniuscujusque mensura, quæ prætereunda silentio, quibus immorandum sibi, quæ melius breviter percurrere, quomodo verbis explicanda omnia, et inter se committenda, atque devincienda. Atque hæc quidem, et similia his, pòst *tractabimus*. Jam nunc verò vitia dicamus, quæ malos scriptores comitantur. Quæ quidem igitur in oratione omni communia insunt vitia, in linguâ, in compositione, et sententiâ, in inscitiâ reliquâ, longum fuerit persequi, et hujus argumenti minimè proprium est. Communia enim, quod modò dixi, omnis orationis vitia sunt in linguâ et verborum concinnitate.

am et Ctesiphonta ceperunt. Capit. in Vero, c. 4. In nummis Veri, anni 166. PAX et IMP. III. IV. ob triumphum. *Sol.*

7. Quæ

7. Quæ vero in historia peccant, ea, si observare velis, talia invenias, qualia mihi etiam, qui sæpius audiivi, videbantur, et maximè si omnibus illis patulas aures præbueris. Neque verò intempestivum, interea etiam speciminis causâ quædam commemorare eorum, quæ jam ita scripta sunt. Et primùm quidem, illud quantum sit eorum peccatum inspiciamus, quòd omittit vulgus illorum docere quæ facta sunt, et in laudibus principum atque ducum immorantur, suos quidem tollentes in summum, hostes verò ultra modum deprimentes: ignari, quàm non angusto intervallo disternata et separata sit ab encomio historia; sed magnum hisce murum esse interpositum; et, ut musicorum voce utamur, octavâ duplici, *id est, eo quod maximum est intervallo* illa a se invicem distare: siquidem encomium scribenti illa sola cura est, quomodocumque laudare, et exhilarare eum, qui laudatur, et, si per mendacia finem illum consequi detur, parum curaverit; historia verò ne minimum quidem, quod fortè inciderit, mendacium ferat, non magis quàm as-

P. 84. I. II. διὰ διὰ μουσῶν] Proverbium a musicis mutuò sumptum, quod maximum discrimen et longissimum intervallum significatur. Vid. Erasmi Chiliad. Cognat. *Vetustiores musici, ut ex hoc proverbio patet, scalam suorum tonorum non ultra duas, quas hodie dicimus, *octavas* extendebant.

peram

peram arteriam recipere quidquam in illam glutitione delatum, narrant medicorum filii.

8. Ignorare porro tales videntur, poëticæ artis et poëmatum aliud esse institutum, et sua quædam præcepta; alia verò historiæ. Illic enim immoderata libertas, et lex una, quidquid visum poëtae fuerit. Cùm enim divino afflatu plenus, et a Musis obsessus sit, etiam si alatos curru equos velit jungere, et si alios super aquas, aut per summas aristas decursuros imponat, invidia nulla est: neque, cum illorum Jupiter unâ catenâ tractum tollit cum terrâ mare, metuunt ne, ruptâ illâ, conterantur delapsa illa omnia. Verùm etiam si laudare Agamemnonem velint, nemo est qui intercedat, Jovi quidem illum fimilem caput et oculos, pectus verò fratri illius

Ibid. l. 25. ἐπ' ἀνθρίων] Hom. Il. γ. 227. de equibus Trojanis, a Borea genitis:

Ἄκρον ἐπ' ἀνθρίων καρπὸν Δίον, ὑδὲ καί κελων.

Æmulatus est Virgil. Æn. VII. 805.

*Illa nec intacta segetis per summa volaret
Gramina, nec teneras cursu lesisset aristas.*

Ibid. l. 27. ἀπο μίας σιγῆς] Iliad Θ. 18. Sol.

Ibid. l. 29. Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι] Iliad. B. 478.

Ὀμμάλα καὶ κεφαλὴν ἵκελος Διὶ τριπικραύνῃ,

Ἄρῃ δὲ ζώνην, εἶργον δὲ Ποσειδάωνι.

Y

Neptuno,

Neptuno, circa cingulum verò Marti, atque in universum compositum e Diis omnibus fieri oportet Atrei et Aëropes filium: neque enim par Jupiter, neque Neptunus, neque Mars, qui solus per se pulchritudinem illius expleat. Historia verò, si quam id genus adulationem adsciscat, quid aliud quàm pedestris quaedam poëtica fiet, magnifico quidem illo dicendi genere privata, sed portentosa commenta reliqua, nudata numeris, et ob id ipsum magis conspicua, ob oculos ponens? Magnum igitur, quin plus-quam magnum illud vitium, si quis separare quæ historiæ sunt, et quæ poëticæ, nesciat, sed historiæ fucum alterius artis inducat, fabulam *puta* et encomium, et qui sunt in utroque excessus. Velut si quis athletam de robustorum horum numero unum, et plane ilicis instar durorum, purpurâ induat, alioque cultu meretricio, et fucum affricet cerussamque faciei: quàm, Hercules! videndum illum reddiderit, quàm ipso cultu turpem!

9. Neque illud dico, quasi non et laudandum sit nonnunquam in historiâ: sed tempore opportuno laudandum, et modus negotio adhibendus, in quantum ea laus non molesta sit futuris lectoribus, et omnino ad futuri temporis regulam dirigenda sunt talia, ut paullo post demonstrabimus.

monstrabimus. Quotquot verò putant bene se historiam in duo tribuere, suavitatem atque utilitatem, ob eamque rem etiam encomium in eam inferunt, ut jucundum quiddam, et lectores exhilarans, vides quantum aberrant a vero: primò quidem, divisione quòd utuntur fallaci; unum enim opus historiæ et finis, utilitas, quæ ex vero solo colligitur. Jucunditas verò, melius quidem est,

* P. 85. antepen. Οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρ. γινίσθαι] Cum ita vulgo ederetur, aberratum est omnino ab sensu et scopo auctoris, qui est hujusmodi: *Est utique optandum in historiâ dulcis cum utili consortium: sin absit jucundum, non est quòd ideo justæ historiæ laudibus derogemus; quemadmodum neque deformitas in athletâ impediet, quominus gloriâ is et præmia vel a pulcherrimis luctatoribus reportet.* Sermo est, non de nobilitate generis, sed de laude meritis quæsitâ. Docta igitur sanè et acutissima est Palmerii conjectura, Lucianum scripsisse, ὁδὲν κωλύσει ἡ. (i. e. ὁ γένος) ἀφ' Ἡρακλῆος γινίσθαι Νικοστράτου nihil impediet, quominus octavus ab Hercule sit Nicostratus. Octavus nimirum, non stirpe, sed ordine eorum, qui luctæ et pancratii palmam simul eadem reportaverant die: eo enim ipso ordine recensetur inter Olympionicas Nicostratus iste a Pausaniâ in Eliacis. Qui autem illud ἀφ' Ἡρακλῆος de prosapiâ intelligerent, viderentque inter Herculem et Nicostratum (qui victor renuntiatus est Olymp. 204. mille quàm proximè annis post Herculem) multò plures quàm οὐλο intercessisse generationes,

est, si et ipsa consequatur, ut athletam pulchritudo: sin minus, nihil prohibet, quominus [octavus]

tiones, literam numeralem δ subtrulerunt. Hac igitur restitutâ, jam prono alveo procedunt omnia: *nihil obstat, quominus Herculis amulus sit Nicostratus, et post illum octavus, qui gloriosam lucta simul et pancratii reportavit palmam, licet facie turpissimus fuerit.* Similem errorem animadvertit Cl. Palmerius in Lucian. V. Hist. II. 22. $\pi\acute{\alpha}\lambda\lambda\eta\iota\mu\epsilon\upsilon\epsilon\iota\kappa\eta\sigma\iota\ \text{Κᾶρος} \delta' \acute{\alpha}\phi' \text{Ἡράκλειος}$, ubi iterum ex Pausaniâ emendat, $\text{Κάπρος} \delta' \acute{\alpha}\phi' \text{Ἡράκλειος}$, vertitque, *Caprus post Herculem primus.* Verùm ut ista valeat interpretatio, ulteriori correctione opus erat. Scribe ergo, $\text{Κάπρος} \delta' \acute{\alpha}\phi' \text{Ἡράκλειος}$, i. e. $\delta' \pi\rho\acute{\omega}\tau\omicron\varsigma$.

Solano non placet Palmeriana et nostra lectio, $\delta\gamma\delta\iota\omicron\omicron\varsigma$: negat enim ad rem quicquam facere, quotus ordine Nicostratus ab Hercule fuerit. Fateor, siquidem de ordine loqueremur victorum, non de *paucitate*, quam rem haud leve pondus coronæ illi addidisse nemo non videt. Nimirum nec singuli singulis seculis Olympionicæ extiterunt; idque calculo secundum Cl. Newtonum inito probare licet, in hunc modum:

Hercules unâ generatione præcessit excidium

Trojæ, annis circiter	-	-	30
Troja capta est ante Olymp. I. annis	-	-	127
Olympiades 204 conficiunt annos	-	-	813

Inter Hercules igitur et octavi victoris Nicostrati palmas intercesserunt anni ad minimum 970

ab Hercule numeretur Nicostratus Ifidoti, generosus vir et utroque colluctatorum suorum fortior, licet adspectu esset fœdissimus: Alcaeus autem Milesius, pulcher ille, cum ipso certaret, amasius idem, ut ajunt, Nicostrati. Historia igitur, si quidem jucunditatem corollarii cujusdam instar adjiciat *utilitati*, multos amatores alliciat. Verùm quamdiu vel solam illam suam perfectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchritudinem parum curabit.

10. Illud adhuc dicere e re fuerit, neque jucundum in historiâ esse, quod sit planè fabulosum; et laudare rem maximè adversam in utramque partem esse audientibus, si non fœcem populi et plebem cogites, sed hos, qui judicum more, quin calumniatorum insuper, audituri sunt; quos nihil fugiat; acutiùs videntes Argo, et ex omni parte corporis, tum trapeziticâ ratione singula quæ dicuntur explorantes, ut adul-

* P. 86. l. 10. *πρόσωντος παρ' ἐκείνων*] *Utrobique difficilima scribenti et periculosa res est, laudare alios.* Metaphora est a *prærupto loco*, *utrâque ex parte directo* (deorsum scilicet) qualem Cæsar describit B. Civ. I. 45. unde si vel tantillum pedem divertas, ruas necesse est. Itaque *παρ' ἐκείνων* non est simpliciter accipiendum, quasi inter *duo præcipitia*, iter esset encomiastæ, verùm intendit solummodo vim præcedentis verbi *πρόσωντος*: quasi dicas, *maximè arduum est laudatori, quoquò se vertat.*

terina

terina abjiciant protinus, proba autem, et legitima, et accuratè expressa, recipiant: ad quos videlicet inter scribendum oportet respicere, parum autem curare alios, si vel rumpantur laudando. Sin his neglectis, condias ultra modum historiam fabulis et laudibus, et lenocinio reliquo, facillimè eam similem reddideris Herculi in Lydiâ: verisimile enim est alicubi eum te vidisse pictum, ut servit Omphalæ, habitu indutum planè alieno: illam quidem leoninâ tectam, clavamque manu tenentem, nempe quasi Hercules sit; ipsum verò in crocoto et purpurâ, carpentem lanas, et sandalio Omphales percussum. Turpissimum quoque illud est spectaculum, quòd recedit a corpore vestis, nec satis applicatur, et quidquid in deo virile est, indecorè effeminatur.

11. Ac vulgus quidem hæc ipsa fortassè in te laudaverit: at illi pauci, quos tu contemnis, suaviter sanè et ad satietatem ridebunt, videntes rem absurdam, incongruam, et combinari nesciam. Singulorum enim propria quædam pul-

P. 86. l. 28. *κροκωτῶ*] Exponit muliebre hoc vestimenti genus Ez. Spanheim. ex Athenæo V. 198. *pellucidum amiculum, quod supra purpuream tunicam injicitur.* Reitz.

Ibid. l. 29. *σανδάλῳ,*] Sandalium, aut solea, muliebre erat, imam tantùm calcem tegebat, adstrictum superiori pedi fasciis aut loris. Vid. Salm. ad Tert. de Pallio.

chritudo

chritudo est. Horum verò si vices permutes, deforme idem, quia extra usum suum, fuerit. Mitto dicere, laudes uni quidem fortè jucundas, illi nempe qui laudatur, cæteris verò graves, in primis si immodicos excessus habeant, quales vulgus *scribentium* facit, dum aucupantur eorum quos laudant benevolentiam, et in iis eo usque morantur, donec manifestam omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc facere norunt, nec adulationem inumbrant: sed facto impetu, conferta omnia, et improbabilia, et nuda persequuntur.

12. Adeò ut neque assequantur id quod maximè concupiscunt. Qui enim ab ipsis laudantur, odio magis illos habent, et tanquam adulatores averfantur, bene illi quidem, maximè si virili et magno sint animo. Quemadmodum, cum solitariam Alexandri cum Poro pugnam scripsisset Aristobulus, et illum maximè libri sui locum ei prælegeret: (putabat enim maximam se a Rege gratiam initurum, quòd mentiendo fortia quædam facta illi adstrueret, et opera fingeret vero maiora:) arreptum ille librum, commodum autem in Hydaspæ fluvio navigabant, præcipitem

* P. 87. l. 5. *ἑκάστου γὰρ δι'* Quæ singulis propria et priva, pulchritudinem largiuntur; hæc si permutaveris et aliò traduxeris, inverso usu turpia et deformia evadunt.

in aquam abjecit, addens, *Te quoque oportebat, Aristobule, ita tractari, qui istam pro me pugnam susceperis, et jaculo elephantos interficias.* Et debebat ita indignari Alexander, qui neque architecti conatum ferret, polliciti, se Athonem statuam ipsius facturum, et in Regis simulacrum transformatum esse montem: sed adulatorem statim

P. 87. l. 26. ἐπὶ κεφαλὴν] Libro per caput (id est, per eam voluminis partem quæ maximè distabat a manu tenentis) in flumen dejecto, aptè significat rex, eodem modo oportere *precipitem* dari adulatorem Aristobulum.

Ibid. l. 28. ἐν ἀκοντίῳ] Sic meliùs, quàm quod plures habent libri, ἐν ἀκοντίῳ. Elephas dicit, notà καταχρησῆσι numeri pluralis pro singulari, cum sermo esset de uno, quo Porus vehebatur. Elephantum quidem conto transfixum ab imperatore Commodo testatur in ejus vitâ Lamprid. c. 12. verùm ut idem efficeret Alexander parvo jaculo, quod diminutivum ἀκοντίον notat, id verò portenti simile erat, uti rectè animadvertit Reitzius.

Ibid. antepen. ἀρχιτέκτονος] Dinocratis, cujus historia scitu digna. Ut Alexandro innotesceret, ad hanc artem confugit. Unctus, et populeâ coronâ redimitus, cætera nudus, leoninam induit; eoque ornatu locum petiit, quæ Alexandro iter futurum. Alexander illectus novo spectaculo, hominem alloquitur, et mox suscipit. Hinc tanta hominis fortuna, quam ut aulicæ artes ædificaverant, ita adulatio nimia subvertit. Alexandriam ab eo ad chlamydis formam descriptam et conditam Strabo memoriæ prodidit, l. 7. Sol.

hominem

hominem intelligens, non ampliùs illo, neque ad alia similiter *ut antea*, usus est.

13. Ubi igitur in hisce jucunditas, nisi si quis planè sit stupidus, ut se in talibus laudari gaudet, quorum e vestigiò ostendi vanitas possit? ut homines deformes, præsertim mulierculæ, quæ pictoribus injungunt, se ut quàm pulcherrimas pingant: putant enim speciosiores se futuras, si plus floridi ruboris pictor adhibeat, et album multum pigmento admisceat. Tale est vulgus historicorum, qui præsentì tempori, et suæ rei, et utilitati, quam sperant ex historiâ, serviant: quos bonum erat odisse, qui in præsens quidem adulatores manifesti et inertes sint, in futurum autem suis excessibus suspectam totam rem faciant. Si quis verò putat, omnino jucunditatem admistam esse debere historiæ, ille reliqua adspergat, quæ cum veritate jucunda sunt in aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea, quæ nihil ad rem faciunt, inculcant.

P. 88. l. 17. *πάσῃ*] Aorist. 1. ex *πάσῃ* vel *πάσῃ*, quod de coloribus et pigmentis usurpari solet. *Ges.*

* Ibid. l. 18. *ἀπὸν ἀληθείαν*] *A quibus nunquam absit verum.* Is ita lepôres sectetur, ceteris orationis suæ ornamentis immiscendos, ut iis individua comes veritas adhærescat.

14. At ego etiam enarrabo, quæcunque memini nuper in Ioniâ ex historicis quibusdam, et profectò in Achaiâ etiam, audita, idem hoc bellum enarrantibus. Et per ego vos Gratias obsecro, nemo his quæ dicentur fidem deneget: vera enim esse jurare etiam possim, si urbanum esset jusjurandum scripto interponere. Unus quidem illorum aliquis a Musis statim initium fecerat, precatus Deas, ut manum scriptioni secum admoveant. Vides quàm concinnum principium, et conveniens historiæ, quodque tale orationis genus deceret. Tum paullum ingressus, Achilli quidem nostrum principem comparabat, Therisitæ

P. 88. l. 22. ἱνα[χες] Recentius quid notat verbum hoc, quàm quod mox sequitur πρῶτον. Id luculento exemplo probat Solanus, simulque offendit, reditum Luciani in patriam flagrante eo bello accidisse de quo in initio hujus dialogi, cum in Græciâ jam hujusmodi historias recitari vulgo audierit, & mox in Ioniâ ejusdem farinae scripta, ante confectum id bellum, nuperrimè viderit.

Ibid. l. 26. εἰ ἀνθρώπων ἄν[θρωπος] Quod ethnicus homo vidit parum esse decorum, si scripto inferciatur, id Christi famulus arcebit etiam a sermone suo quotidiano.

Ibid. l. 29. πρὸς πῶδα] Quàm aptè conveniat, ut calceus pedi, poeticum illud et fabulosum exordium gravitati historiæ!

autem

autem Regem Persarum, ignarus, tantò sibi præstantiorem futurum fuisse Achillem, si Hectorem potius quàm Therfitem interemisset, et si ante quidem fugisset fortis aliquis, hunc autem egisset multùm præstantior alter. Deinde subjunxit de se encomium quoddam, quàmque dignus scriptor tam claris factis contigisset. Jam verò progressus, Miletum laudabat patriam suam, subjiciens, meliùs hac in re facere se quàm Homerum, qui mentionem patriæ nusquam fecerit. Deinde in fine procemii pollicebatur totidem verbis et dilucidè, se elaturum in majus res nostras, barbaros autem bello, quantum posset, et ipsum oppressurum : atque incipiebat hoc modo historiam, simul causas belli incepti persequens, *Impurissimus enim, quique pessimè pereat ! Vologesus bellare cœpit propter causam ejusmodi.* Hic quidem talia.

15. Alius verò summus Thucydidis imitator, præclarè ad exemplum illud suum compositus,

P. 89. l. 2. *πρόθεν μὲν*] Alludit ad Iliad. X. 158.

πρόθε μὲν ἱσθλος ἔφεισε, δῖος δὲ μιν μὲν ἀμείνων.

Ibid. l. 4. *ὑπὲρ αὐτῆς*] Arrianum imitatus, qui in initio libri de gestis Alexandri se ipsum μάλα φοβητικῶς collaudat.

etiam initium ut ille a suo nomine fecerat, suavissimum omnium exordium, et quod thymum Atticum redoleat. Ecce enim: *Creperius Calpurnianus, Pompeiopolitanus, descripsit bellum Parthorum et Romanorum, ut inter se pugnarunt; initio facto ab eo inde tempore, quo conflatum est.* Ut post tale initium, quid reliqua tibi dicam, quomodo in Armeniâ concionatus sit, in medium producto ipso Corcyræorum oratore? aut qualem Nisibenis, qui Romanas partes non essent secuti, pestilentiam immiserit, sumtam mutuò confertim

P. 89. l. 16. *ὡς ἐκείνος*] Nempe: *Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ζυνίγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρχαίμενος εὐθὺς καὶ καταμίνυ.*

* Ibid. l. 18. *θύμῳ*] Mellitum, melleo lepore conditum. Thymus est frutex suavissimi odoris, abunde proveniens in Hymetto monte Atticæ. Saporis præcipui mella reddit, auct. *Colum.* Thymo gratissimè pascuntur apes: hinc thymus Atticus, et mel Atticum, pervulgata pro Attico eloquio. Malè in vulgatis *θυμῷ* legebatur, cum accentu in ultimâ syllabâ; unde Interpres *animum Atticum spirans* excogitavit.

Ibid. l. 23. *Κερκυραίων...ε.]* Armenium oratorem indicare videtur, qui a Romanis auxilium iisdem verbis peteret, quibus Corcyræi apud Thucydidem, I. 32. ab Atheniensibus petunt. *Sol.*

Ibid. l. 24. *Νισιβηνοῖς*] Nisibis, urbs Mesopotamiæ apud Tigrim fluvium, inter Carras ad occidentem, et Seleuciam ad ortum.

totam

totam a Thucydide, excepto solo *Pelasgico*, et *longis munitionibus*, in quibus habitabant qui tum laboraverant pestilentia. Cæterum etiam *inceperat ab Æthiopia*, ita ut deinde in *Ægyptum* descenderet, et in *Regis terras multas*: et bonum factum,

Ibid. l. 27. Πελασγικῇ] Vid. Thucyd. II. 17. qui nefas duxisse Athenienses observat, in eo loco quemque habitare; quem tamen scrupulum necessitas obsidionis exemit. *Sol.* * Salfè hic ridet Lucianus infusum scriptorem, qui nullis machinis Pelasgicum et longa mœnia in Mesopotamiam potuit transmovere, cum reliqua omnia Thucydidæa, atque integram pestem, sacrilegâ manu compilasset.

* Ibid. l. 28. ἀπὸ Αἰθιοπίας] Ab extremâ Æthiopiâ profecta pestis descendit in Ægyptum et Lybiam, tum pervastatâ Asiâ, Athenas demum invasit, nec ultra progressâ. Hæc Thucydid. II. 48. et ex eo Lucret. 6. 1136. Sed pestis, de quâ hic agitur, in Seleuciâ primùm erupit, ubi milites Veri Cæsaris, fanum scrutantes Comei Apollinis, invenere foramen angustum: quo referato, ut pretiosum aliquid invenirent, ex Adyto quodam concluso a Chaldæorum arcanis labes primordialis exsiluit, quæ insanabilium vi concepta morborum, ab ipsis Persarum finibus ad usque Rhenum et Gallias cuncta contagiis polluebat et mortibus. *Amm. Marc. XXIII. 6.*

Ibid. l. 30. εἰ ποῖω] Ironicas gratias historico hîc agit, qui pestem tam cautè in Mesopotamiæ finibus desiisse fecerat; licet a Veri exercitu in Occidentem illata per totum

factum, quòd in illis mansit. Equidem sepeli-
entem illum in Nisibi miseros Athenienses re-
linquens discessi, cum accuratè nossem, quæ
etiam post meum discessum dicturus erat. Nam
rursus hoc etiam valde frequens nunc est, uti
putent hoc esse Thucydideis similia dicere, si
quis paucis immutatis ipsa illius verba dicat,
etiam minuta illa, *Ut ipse quoque dicas, Non prop-
ter eandem, profectò, Et illa parum aberat quin omit-
terem.* Idem enim hic scriptor multa etiam ar-
morum et machinarum genera, ut Romani illa
nominant, ita retulit, *fossam* ut illi, et *pontem*, et
similia *dicens*. Et cogita mihi, quæ sit historiæ
dignitas, et quàm deceat Thucydidem, inter
Attica nomina Italica ista interposita esse, quæ
purpuræ instar ornatum addant, ac decentiam,
omninoque consentiant.

totum fere imperium Romanum grassata est. Sed infulse
Imitatori potior erat ratio Thucydidis, quàm Veritatis.
Sol.

* P. 89. ult. *Ἀθηναίους*] Salsè hic innuit, Simiam totam
suam fabulam a Thucydide mutuasse, excepto quòd pro
Atheniensibus posuit Nisibenos.

P. 90. l. 2. *ἐπιεικῶς*] Medio significatu erit, *quod
deceat, quantum par est*: at si πολλὸς accedat, quàm multum
significat. *Reitz.*

Ibid l. 5. *ὅς καὶ αὐτὸς ἀν' φαίης, &c.*] Tria sunt frustra
imitationis perversæ.

16. Alius

16. Alius verò quidam ex illo numero, commentarium eorum quæ gesta fuerant nudum scripto congerens, pedestrem valde et humilem composuit, qualem etiam miles *fecerit*, quæ fiunt quotidie describens, aut caupo aliquis oberrans cum exercitu. Verùm enim verò tolerabilior sanè hic indoctus erat, ipse quidem statim quis esset manifestus, sed qui alii venusto homini, et tractandæ historiæ perito, laborem præceperit. Illud solùm in eo reprehendi, quòd ita inscripserat libros suos, stylo magis quàm pro fortunâ librorum tragico, *Callimorphi, medici sextæ contariorum, historiarum Parthicarum*; et subscriptus erat uniuscujusque *libri* numerus. Etiam, me Jupiter, procœmium supra modum frigidum fecit, hac ratione concludens, *familiares esse medico scribere historiam, siquidem Æsculapius ipse sit Apollinis filius, Apollo autem musageta et eruditionis omnis princeps*: et quòd, cum incepisset Ionicâ *dialecto* scribere, nescio quo consilio

Ibid. l. 20. *χαρίεις*] *Χαρίεις* Græcis sunt homines docti, politi, eruditi, elegantiore doctrinâ exculti. *Προπονῆν* est in alicujus gratiam laborare, operam alicui rei navare, alterius commodo. *Græv.*

Ibid. l. 24. *τῆς ἑλῆς*] Subauditur *τάξιος*, Centuriæ sextæ hastatorum. *Græ.* Malo *legionem* intelligere, donec Centuriæ cuique medicum assignatum ostendatur. Cohortem alii malunt. *Sol.*

ad

ad communem subito transit, *ἡγερίην* dicens, et *πηρίην*, et *ὀνόσα*, et *νοῦσοι** reliqua verò, quæ in usu multitudinis sunt, et pleraque, qualia *petuntur* e trivio.

17. Si verò me oportet sapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obscuro jaceat, dicam verò consilium, et libros nuper Corinthi editos, spe omni præstantiores. In principio enim, statim primâ proœmii periodo, interrogatione aggressus est lectores suos, studuitque sapientissimam rationem ostendere, *solum nempe sapientem decere historiam scribere*. Deinde paucis interjectis, syllogismus alius. Et in universum omni genere argumentandi per quæstiones compositum ipsi fuerat proœmium. Adulationis *hic fuit* ad fatietatem, laudes importunæ, et planè parasiticæ; neque illæ tamen extra syl-

P. 91. l. 7. *συνερώτησι τῆς ἀναγιγνώσκουσας*] Dialecticè cum lectoribus dissertavit. Sic paulo infrà, *ἀλλὰ συνερωτημένα καὶ συνεμμένα καλέειν* sed dialecticè interrogata collectaque etiam illa. Marcil. * Peculiarem hunc verbi *ἐρωτῶ* et compositi *συνερωτῶ* apud dialecticos usum, pro *argumentum proponere vel quæstionem*, notavit Steph. Th. G. quem usum et Ciceronem ostendit verbo *interrogare* tribuisse, libro de fato.

† Ibid. l. 10. *ἐν ᾧ παντὶ σχήματι*] In omnibus quatuor Aristotelis figuris.

logismum,

logifimum, fed interrogatæ et collectæ ipfæ etiam. Verùm illud quoque importunum mihi videbatur, et minimè virum philofophum, et barbam canam prolixamque decens, quod in proœmio dixit, *illud eximium habiturum noſtrum principem, cujus actiones etiam philoſophi ſcribere jam dignentur*. Tale quid enim, ſi modò omnino veri quid ſubeſt, nobis exiſtimandum relinquere potiùs oportebat, quàm ipſum dicere.

18. Neque verò fas fuerit mentionem prætereſſe illius, qui hoc cœpit exordio, *Venio dicturus de Romanis et Perſis*. Et paullo poſt, *Debebat enim Perſis malè evenire*. Et rurfus, *Erat Oſroës, quem Græci Oxyrhoën appellant*. Et alia id genus multa. Vides, ſimilis hic illi alteri, niſi quòd iſte quidem Thucydidi, hic verò Herodoto admodum erat ſimilis.

19. Alius quidam extitit dicendi facultate nobilis, Thucydidi ſimilis ipſe quoque, aut paulum illo melior, qui urbes omnes, et omnes montes, et campos et fluvios diſertiſſimè elocutus fuerit, et vehementiſſimè, ut putabat: at illud in hoſtium capita malorum depulſor vertat!
tantum

P. 91. l. 20. ἢ αὐτὸν εἰπεῖν] μᾶλλον, ellipticè intelligi ſolet. Vid. Evang. Luc. XVIII. 14. Reitz.

*Ibid. ult. τὸ δὲ ἐς ἰ. κ.] Vulgò vertunt, tanquam ſi τὸ δὲ cum ἰσχυρότατον eſſet conjungendum, verbaque ἐς ἐχθρῶν κ. ὁ. ἀ. τρέψῃς propria eſſent inſulſi ſcriptoris.

tantum frigus inerat supra Caspiae nives et glaciem Gallicam. Clypeus igitur Imperatoris toto vix libro ab illo descriptus est, et *Gorgo* in umbone, et *oculi illius ex caeruleo et albo ac nigro, et balteus colore iridis, et dracones flexi in capreolos, et in cincinnos plexi*. Vologesi quidem braccæ, aut frenum equi, Hercules, quot millia versuum singula horum *occupant* ! et qualis cæsaries Osrois fuerit, cum Tigrin transnaret ; et in quale antrum confugerit, hederæ et myrti et lauri, in unum coalescentium, et umbrosum illud undique facientium. Vide, quàm ista sint necessaria historiæ, et quàm sine istis nihil intellexissemus eorum, quæ ibi gesta sunt !

Ego Luciano nostro eadem verba assigno, dum ita facetè exclamat : Arbitratur se Thucydæus ille prolixâ locorum &c. descriptione operi suo et lucem et vires commodasse ; verùm huiuscemodi scribendi genus in hostium capita Hercules, precor, avertat ! usque adeò frigebat. Similiter Virgil. Georg. III. 513. quamquam ille serìò :

Dii meliora piis, erroremque hostibus illum !

P. 92. l. 4. *τορυάιν*] Ex initio Iliadis A. ubi Agamemnonis clypeus sic describitur, hæc omnia desumpta.

Ibid l. 9. *ορυόιν*] Dux exercitûs a quo fusus est Severianus : nam quòd fugientem hîc audis, debetur hoc vanitati scriptoris. *Sol.*

20. Præ imbecillitate enim in utilibus *recl̃is* *versandi*, aut ignorantia dicendorum, ad tales regionum et antrorum descriptiones confugiunt; et cum in multas magnasque res incidunt, similes sunt servo divitiarum insueto, cretâ nuper demum domini sui hereditate, qui neque vestis novit quemadmodum induenda sit, neque ex more cibum capere; sed irruens sæpe, cum tamen aves, et suillæ, et lepores appositi sint, in pulmentum aliquod aut falsamentum usque eo oppletur, ut ne rumpatur *metus sit*. Ille igitur, quem modò dicebam, etiam vulnera descripsit omnino improbabilia, et mortes absurdas, ut aliquis in pollice pedis vulneratus statim expiraverit; et ut, inclamante solùm Prisco duce, septem et viginti hostium mortui sint. Insuper etiam in cæsorum numero, idque etiam præter scripta in principum epistolis, mentitus est. Ad Europum enim hostium quidem cecidisse septuagies mille et super ducentos triginta sex; Romanorum verò solos duos, faucios autem fac-

Ibid. l. 27. *Πρίσκου*] Statius Priscus bellum in Armeniâ gessit, quod captis ab eo Artaxatis, an. Christi 164, confectum est. *Sol.*

*Ibid. antepen. *τῶν ἀρχόντων ἐπιστολαῖς*] Spretâ literarum fide, quas ad L. Verum Antiochiæ degentem dabant Priscus et Cassius, hostium cæsorum numerum usque ad 70236 vaniloquus ille scriptor augebat.

tos novem. Hæc nescio an sanæ mentis aliquis ferat.

21. Verùm illud quoque dicendum, quod non pusillum est. Præ nimio Atticismi studio, et accuratissimæ circa linguam puritatis, ausus est talia etiam Romanorum nomina facere, et transferre in Græcum, ut pro Saturnino Κρόνιον diceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum porro Τιτάνιον, et reliqua magis etiam ridicula. Ad hæc idem hic de Severiani exitu scripsit, deceptos esse alios omnes, qui ferro illum mortuum putent; periisse autem virum inediâ; hoc enim mollissimum mortis genus illi visum: ignorans, totum quod ille passus est, trium, puto, dierum fuisse; qui verò cibo abstinent, etiam septem dies durare multos: nisi quis hoc putet, stetisse Osroën expectantem dum fame periret Severianus, et ob id ipsum per septem dies aciem non eduxisse.

22. Eos verò quo quis loco ponat, jucundissime Philo, qui poëticis in historiâ verbis utuntur,
Deditque

*P. 93. l. 19. ἐκ ἐπιγνώσεως] Intellige στρατὸν five δύναμιν. Nisi si quis, refragante rerum gestarum veritate, suspicetur, non per triduum sed per septimanam continuatam fuisse nostri exercitus cladem, et Osroën expectasse donec fame enecltus esset Severianus, eamque spem in causâ fuisse cur per septem dies ipse [Osroes] non duxerit exercitum adversus Romanos. Ἐπ' αὐτοῦ, pro στρατὸν ἐπ' αὐτοῦ τοῖς πολέμοις, usu trita

Deditque stridorem machina, procumbensque murus tonuit vehementer? Et rursus in alio libro præclaræ historiæ, *Edeffa* quidem igitur adeò quaffis circumsonat armis, strepitusque fuere et tumultus illa omnia: et, *Dux* versat sub pectore curas, qua maximè ratione ad muros accedat. Deinde inter hæc, vilia adeò nomina, et plebeia, et mendicorum propria multa inculcata erant, *Epistolavit campiductor Domino*, et, *Milites* mercabantur illa quibus indigebant, et, *Jam loti se curabant*, et similia: ut similis ea res esset tragædo, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem sandalio devinctum gerat.

23. Ac videas etiam alios, proœmia quidem splendida et tragica et ad excessum usque longa

trita est ellipsis. Ἐπάγυν τὸν βίον, pro extendere vitam, supervivere, quomodo sententiam complet L. Bos, nusquam legimus, neque huic loco omnino convenit.

Ibid. l. 22. ἐλέλιξε—ἰδύπησι] Verba sunt HomERICA. Iliad. A, 530. Δ, 504. Item περισμαραίνει ab Iliad. B. 210. ἰμερμέριζεν Il. B, 3. Sol. Edessa Arabiæ civitas, olim Antiochia ad Callirhoën dicta. Plin. V, 24. et Spanh. 602. Idem.

Ibid. penult. ἰχρήζοντα] Vox plebeia et mendicis conveniens, quam apud nullum bonæ notæ scriptorem invenias: utensilia, copias victui necessarias, significat. Græv.

* περὶ αὐτὰς ἐγρίστοις, curabant cuticulas, et animis erant in patinis.

scribentes,

scribentes, ut speres te mira quanta post isthæc omnino auditurum; at ipsum corpus historiæ pusillum quoddam et ignavum subjungentes, ut hoc etiam simile videatur puerulo, si qua Cupidinem vidisti sic ludentem, personâ Herculis maximâ, aut Titanis, caput occultantem. Statim igitur qui audiere, illud subjiciunt: *Parturiunt montes*. Oportet autem non ita esse, sed similia omnia, et ejusdem velut coloris, consentiensque capiti corpus reliquum, ne galea quidem sit aurea, thorax autem omnino ridiculus, ex pannis alicunde, aut pellibus putridis confutus, et vimineus clypeus, porcina autem circa tibias. Videas enim satis multos id genus scriptores, Rhodii Colossi caput imponentes nani corpusculo: alios contrâ, trunca suo capite corpora inducentes, et statim ad res ipsas *aggressos*: qui etiam suarum partium esse volunt Xenophontem,

P. 94. l. 16. *Χοίριν*] *Ocrea circa tibias ex corio porcino.*

Ibid. l. 17. *Κολοσσῷ*] Chares Lyndius, Lysippi discipulus, Colossum fecit, centum et quinque pedes altum, five LXX cubitorum, duodecim annorum spatio ad id consumpto, anno A. C. 278. Annos 56 cum stetisset, terræ motu prostratus est, nec unquam restitutus. Captâ a Saracenis Rhodo vœniit, A. D. 672, et post tot detrimenta, tantum æris ablatum est, ut 900 cameli eo fuerint onusti. *Sol.*

cum

cum ita cœperit, *Darii et Parysatidis filii nascuntur duo*; et alios antiquorum. Ignorant nempe, esse quædam quæ vim proœmiorum habeant, licet vulgi intellectum fugiant, ut monstrabimus aliàs.

24. Verumtamen illa omnia tolerabilia sunt, quæcumque aut elocutionis, aut constructionis reliquæ sunt vitia. Mentiri verò circa ipsa loca, non parasangis modò, sed integris mansionibus, cuinam rei bonæ simile est? Unus quippe eorum adeò supinè res congeffit, qui neque cum Syro unquam locutus videtur, neque, quod est in proverbio, in tonstrinis talia fabulantes audisse, ut de Europo verba faciens ita dicat, *Europus verò sita est in Mesopotamiâ, mansiones duas ab*

*P. 94. l. 21. ὅτως ἀρχάμενον] In Anabasi.

Ibid. l. 28. παρασάγας] Est mensura Persica, quæ 30 stadia conficit, seu septem milliaria Romana cum semisse. Σταθμὸς, unius diei iter, continet circiter quatuor Parasangas, uti colligere est ex Herodoto V. 52.

Ibid. ult. κυρίων] Notum est, veteres illos Athenienses in *tonstrinis* ad confabulandum convenisse frequentes, uti nos nunc in *coffipoliis*. Aristoph. Plut. A. 2. Sc. 3.

Καίτοι λόγος γ' ἦν, νῆ τὸν Ἡρακλῆα, πολὺς,

Ἐπὶ τοῖσι κυρίοισι τῶν καθημένων,

Ὡς ἔκπινος ἀνὴρ γιγνέται πλείσι.

Tametsi in tonstrinis sermo hac de re frequens Mehercule erat hominum illic desidentium, Quod ille repente factus sit ditissimus. Sol.

Euphrate

Euphrate remota: condiderunt illam Edeffeni. Neque satis hoc illi fuit, verum etiam Samofata patriam meam, ipse vir fortis eodem in libro sublatam, suâ cum arce et munitionibus transtulit in Mesopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quàm proximè utrinque præterlabentes, et tantum non ipsa alluentes mœnia. Ridiculum autem fuerit, si nunc causam apud te, mi Philo, dicam, non ex Parthis me esse, neque Interamnum hominem, quibus me correptum scriptor admirabilis novum colonum adscripsit.

25. Illud etiam, mehercule, usquequaque probabile de Severiano idem ille, interposito ju-

P. 95. l. 1. Εὐρώπη] Urbs Mediæ, a Seleuco Nica-tore condita juxta veterem urbem Ragas, cujus in libro Tobiaë mentio fit. A Parthis deinde vocata est Arfacia. Quingentis stadiis, meridiem versùs, distabat a Caspiis portis. Strabo. l. 11.

Ibid. l. 5. Σαμώβρα] *Commagenes*, Syriaë regionis sep-temtrionalis, caput ad Euphratem sub Tauro monte. Plin. V. 24.

*Ibid. l. 15. τὴ ἔξω] Pro *prælio* sumitur hic et infra p. 98. l. 16. Sic et nos eandem rem *actionis* vocabulo de-notare solemus.

Ibid. l. 26. Οὐκ οὐδὲν] II, 34.

P. 96. penult. κενώει] Quæ hic κενώει vocatur, Pausaniæ in Eliac. I, p. 307. βάλεον τὴ ἑξῆς est: ὑποπόδιον autem Luciani ὑπόδημα τὸ ὑπὸ τοῦ ποδὸς τοῖς ποσὶν idem ille ap-pellat. *Gesn.*

rejurando

rejurando, dixit, se profectò audisse quemdam eorum, qui ex ipso facto aufugerint. Neque enim ferro illum voluisse mori, neque venenum bibere, neque laqueum sibi innectere, sed tragicam mortem aliquam excogitare, et ipso consilio novam. Habuisse illum fortè pocula miræ magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cùm autem mori omnino decretum esset, confregisse scyphorum maximum, et fragmentorum uno usum ad cædem, inciso vitri ope gutture. Adeò pugionem aut lanceolam non invenit, ut saltem virilis illi et heroica mors contingeret.

26. Deinde quando Thucydides funebrem quasi orationem habuit primis illis in bello mortuis, ipse quoque existimavit dicendum aliquid esse de Severiano. Omnibus enim illis cum Thucydide, penes quem tamen nulla causa est illorum in Armeniâ malorum, certamen est. Postquam ergo sepeliit Severianum magnificè, ad sepulchrum statuit Afranium Silonem quendam, centurionem, Periclis æmulum, qui talia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Gratix! multum sanè lacrymarum risus mihi excusserit, et maxime cum orator Afranius in peroratione, lacrymans cum ejulatione maximi affectûs indice, mentionem facit sumtuosarum cœnarum, atque propinationum: deinde sumtam ab Ajacis fabulâ

coronidem imponit. Stricto enim ense generosè fanè, et ut decebat Afranium, in conspectu omnium ad sepulchrum se interemit, non indignus, ita me Mars amet, qui multò ante moreretur, si quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent præsentès, omnes admiratòs esse, et supra modum laudasse Afranium. Ego verò tum reliqua illius damnabam, qui tantum non iusculorum et patinarum meminisset, illacrymareturque mentioni placentarum; hoc verò nomine maximè illum incusabam, quòd non interfecto antea scriptore, qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus sit.

27. Cæterum multos etiam alios similes hisce cum enumerare tibi, sodalis, possim; tamen paucorum factà mentione ad alterum promissum meum jam transibo, ad consilium, quomodo quis scribat meliùs. Sunt enim, qui magna negotia et digna memoratu prætermittunt aut transcurrunt; præ incitià verò, et pulchri imperitià, atque dicendorum tacendorumque ignoratione, minima quæque copiosè admodum studiosèque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut si quis Olympii Jovis totam quidem pulchritudinem, talem tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enarraret; scamillum verò, quòd ita ad normam exactus

actus et politus sit, admiretur, et baseos proportionem; eaque multâ cum curâ persequatur.

28. Ego igitur novi aliquem, qui pugnam quidem ad Europum vix septem totis versibus percurreret, viginti autem vel amplius mensuras aquæ (*clepsydras*) impenderet in frigidam et nihil ad nos pertinentem narrationem, ut *Maurus* aliquis eques, *Mausacas* nomine, præ siti per montes oberrans, Syros quosdam rusticos deprehenderit, qui prandium sibi apposuerant, atque ut initio illi pertimerint, deinde autem, cognito amicum esse, acceperint convivio: etenim fortè quendam illorum et ipsum in Maurorum terrâ peregrinatum esse, quòd suus frater

P. 96. l. 28. τοῦτον καλλος] Pro τοῦτο. Sic nostro, cum Atticis, perpetuum est. Reitz.

P. 97. l. 3. μέτρα—ὑδατος] Non caufidici nempe soli ad clepsydras dicebant: fastitabant id etiam, Luciani ætate, rhetores seu sophistæ. Philostrat. in Adriano sophistâ: τῶν τῇ Ἡρώδῃ ἀκροατῶν δικά οἱ ἄριστοι ἀξιόμαχοι ἐπισιτίζοντο τῇ εἰς πάντας ἀκροάσει κλέψυδραν συμμεισημένην εἰς ἑκατὸν ἔπη, ἃ διέει ἀπολάδην ὁ Ἡρόδης. Ex Herodis autem auditoribus ii qui primas tenebant pascebantur, in communi auditorio, portione admensuratâ usque ad centum versus, quos prolixè effutiebatur Herodes. Ubi ἔπη, ut et hîc, versum seu lineam, quam nunc dicimus, significat. Versum eodem sensu usurpant et Latini. Corn. Nepos in Epam. c. 4. Laetan. II, 8. Sol.

in eâ regione militaret. Hinc fabulæ longæ, et narrationes, quomodo ipse in Mauritaniâ venatus esset, et ut vidisset elephas multos unâ pascentes, et ut parum abfuerit, quin a leone devoratus esset, et quantos Cæsareæ pisces emerit. Et historicus admirabilis, omittens tantas cædes, quæ circa Europum factæ sunt, et invasiones, et inducias necessarias, et custodes et his oppositos custodes alios, ad feram usque vesperam abfuit, dum videt Malchionem Syrum Cæsareæ scaros ingentes vili pretio ementem: nisi verò nox oppressisset, fortè etiam cœnaturus cum illo erat, scaris jam paratis. Quæ nisi cum curâ scripta essent in historiâ, magna nos ignorassèmus, et jactura Romanis intoleranda fuisset, si Mausacas Maurus sitiens, quod biberet, non invenisset, sed incœ-

P. 97. l. 16. *Καϊσαρέα*] Cappadociæ caput hæc urbs fuit, a Tiberio Cæsare ita nuncupata, cùm olim Mazaca vocaretur. A Ponto Euxino distabat 800 stadiis, a Ciliciis pylis itinere sex dierum. Strabo, p. 370.

Ibid. l. 21. *ἀξις*] *Vili pretio ementem.* Aristoph. Equit. v. 642. *Ὁὐ πάποτε' ἀφύας ἄδον ἀξιωτίρας*, *Nunquam apuas conspexi viliores.* Ibi Græcus interpres, et ex eo Suidas, *Ἀξιωτίρας, ὑνωσίρας, τῆς ἀξίας τιμῆς. Ἀξίον παρ' Ἀττικοῖς τὸ ὕνωτον.* *Jens.* *Scarum piscis usque adeò placuit Romanorum gulæ, ut eum e Carpathio mari magnâ cum eurrâ in Campaniæ oram advexisse Claudii principis libertum Optatum testetur Plin. IX. 17.

natus

natus in castra rediisset. Quamvis quot alia longè magis ridicula prudens ego nunc præmittito? *ut tibicina etiam illis ex proximo pago venerit, et uti dona alter alteri dederint, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fibulam Mansacæ, multaque alia ex hoc genere, ipsa utique prælii ad Europum capita. Meritò ergo dicat aliquis, tales rosam quidem ipsam non videre, spinas verò illius, radici proximas, accuratè considerare.*

29. Alius, mi Philo, valde ipse etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem protulisset unquam, neque Cenchreas usque discessisset, certè neque Syriam vidisset neque Armeniam, ita (memini enim) exorsus est: *Aures minùs fideles oculis. Scribo igitur quæ vidi, non quæ audiui.* Atqui ita accuratè viderat omnia, uti diceret, *dracones Parthorum* (est verò hoc illis numeri signum, mille enim, puto, *milites* draco ducit)

Ibid. l. 28. γελιότιρα] Parum refert an sic leges, an ἀναγκαιότιρα, quod exhibent Edit. Insulsum quippe scriptorem perstringit Luc. qui putida et absona tanquam ἀναγκαιότατα obtrudit. Vox ergo ἀναγκ. ridiculi causâ adhibetur.

P. 98. l. 6. Κε[χρηθῶν] Septuaginta stadiis a Corintho distans portus et vicus. Strabo VIII. Sol.

Ibid. l. 7. Ὡτα δὲ ἀπιστότιρα] Verba sunt Candaulis ad Gygen apud Herod. I, 8.

νῦν

vivos esse serpentes ingenti magnitudine, qui nascantur in Perside paullo supra Iberiam. Hos verò initio quidem in contis magnis revinctos celsosque ferri, ac e longinquo, dum invadant, terrorem injicere. In ipsâ autem pugná, inquit, cum concurritur, solutos illos hostibus immittunt. Itaque multos nostrorum ita devoratos, et alios, cum spiris illos suis complexi essent dracones, suffocatos elisosque. Hac verò ex propinquo se vidisse ipsum, in loco tuto de altissimâ arbore speculantem. Et bene fanè fecit, quòd non ex propinquo congressus est bestiis; alioqui enim tam admirabili nunc scriptore nobis carendum esset, qui manu etiam suâ magnifica quædam et clarissima facinora hoc bello edidit. Multa etenim pericula subiit, et vulneratus est circa Suram, qui videlicet *longissimum* iter a Cranio ad Lernam fecerit. Atque istâ Corinthiis audientibus recitavit, qui accuratè scirent, illum ne pictum qui-

P. 98. l. 26. Σῦραν] Nomen est loci proprium, in quo perfrictæ frontis nebulo scripserit se in Asiâ vulneratum. De situ ejus non constat. Sol. * Urbs est Palmyrenæ regionis, sita ad Euphratem, quo loco fluvius ille ad orientem se convertit. In notitiâ Imp. Orientalis vocatur *Flavia Firma Sura*. Ptolemæus *Suren* appellat, Plinius V, 26. *Afuran*, V, 24. *Uram*. Cellar. G. A. III, 12.

Ibid. l. 27. Λίγυραν] Fons est prope Corinthum. Alia Lerna est, palus scilicet non procul à mari in orâ Argolicâ. Sol.

dem

dem in pariete bellum vidisse. Sed neque arma ille novit, neque machinas, quales sint, neque acierum aut ordinum struendorum nomina. Igitur impigre operam dedit, ut *directam aciem* vocaret *obliquum agmen*; in cornu verò *ducere* diceret, quod est *ducere in frontem*.

30. Unus autem aliquis præclarissimus res ab initio inde ad finem usque gestas omnes, quæ-

* Ibid. ult. πλαγίαν—φάλαγ[α] Ἐπὶ κίρως ἄγιν, est ita aciem ducere, ut in fronte totius phalangis, totidem vel non multò plures armati incedant, quàm in uno cornu solent. Unde non malè redditur, *angustam aciem ducere*. Vocatur hujusmodi acies *ρεῖστα*. Ælian Tacit. cap. 30. Ορθία δὲ ἐστὶ φάλαγξ, ὅταν ἐπὶ κίρως περιήλθῃ, πολλὰ πλάσιον ἔχουσα τὸ βάθος τῇ μήκῃ. *Reῖστα phalanx ea dicitur, quæ in cornu tendit, habens latitudinem majorem longitudine*. Ejus forma hæc est :

Ὀρθία φάλαγξ, Recta phalanx.

Μήκος, Longitudo.

Báðes, Latitudo.

Τῶ ἐπὶ κίρκῃ, opponitur τὸ ἐπὶ μισόπῳ. Si hanc quam descripsimus formam invertas, ut οὐτοί μὲν milites in fronte consistant, exoritur phalanx quæ πλάγῃ seu *transversa* dicitur. *Raphel.* ad Arrianum de Exped. Alex. p. 124. Plura qui velit, adeat Pott.

cumque

cumque in Armeniâ, quæ in Syriâ, quæ in Mesopotamiâ, quæ ad Tigrim, quæ in Mediâ *acta sunt*, quingentis non totis versibus complexus descripsit: idque ubi fecit, historiam ait scripsisse. Titulum tamen, parum abest quin majorem libro, inscripsit ejusmodi: ‘Antiochiani, in sacro ‘Apollinis certamine victoris’ (curfu, credo, aliquando, puer vicerat) ‘eorum, quæ in Armeniâ, ‘et Mesopotamiâ, et Mediâ a Romanis modò ‘gesta sunt, enarratio.’

31. Jam verò audiui etiam, qui futurarum rerum historiam scripserat, et captivitatem Vologesi, et Osrois cædem, ut leoni objiciendus sit, et super omnia desideratissimum nobis triumphum. Sic vaticinantis simul furore instinctus, ad finem jam scriptionis properavit. Verùm etiam urbem jam in Mesopotamiâ condidit, *magnitudine maximam, et pulchritudine pulcherrimam*: illud verò adhuc confiderat et consulit, utrùm *Victoriam* illam appellare fas sit, an *Concordiam*, an *Paciferam*.

P. 99. l. 3. ἀπὸ τῆς ἀρχῆς] Habemus hîc capita summa rerum in eo bello gestarum. Deleto enim in Armeniâ Severiano, Parthi Syriam invaserunt; unde a Cassio summoti, propriis urbibus consulere coacti sunt, quarum tamen magna pars captæ et combustæ. *Sol.*

Ibid. l. 10. δόλιχος] Athenis et Olympiæ erant puerorum certamina; unde forsan pueris fuerit δόλιχος. *Sol.*

Et

Et istud quidem nondum judicatum est, et adhuc sine nomine nobis urbs illa pulcherrima, deliriis multis et pituitâ malâ atque mucro historico oppleta. Ea verò quæ apud Indos aliquando gerentur, jam scripturum se recepit, externique maris circuitum. Neque ista intra promissionem subsistunt, sed procœmium Indicæ jam compositum est: ac tertia legio, et Galli, et Maurorum pars exigua, duce Cassio, omnes jam Indum flumen trajecerunt. Quid verò facturi sint, aut elephantorum quomodo sint impetum excepturi, ea non ita multò post nobis admirabilis scriptor Muzuride aut ab Oxydracis perscribet.

32. Talia multa præ inscitiâ delirant, qui digna visu neque viderint, neque si viderint, ex-

Ibid. l. 26. Νίκαιαν] Qua ratione Nicopolis ab Augusto post Actiacam pugnam condita. *Sol.*

Ibid. l. 21. Ὁμόνοισιν] Propter duos fratres simul imperantes; ut in nummis eorum frequens inscriptio *Concordia*. *Sol.*

Ibid. l. 28. τρίτον τάγμα] Καλῶσι δὲ τὸ τάγμα οἱ Ῥωμαῖοι λεγιῶνα. Xiph. in M. Aurel. Antonin. *Sol.*

P. 100. l. 1. Μυζήριδος] De hoc oppido Plin. VI. 23. *Ab Ocelo, Arabie F. portu, navigant diebus quadraginta ad primum emporium Indie Muzirim.* Navibus Græcorum frequentari dixit Arrianus, Erythræi maris periplo. *Cellar.* III, 23. Nunc *Anor* supra Calecut. Dalecampius.

plicare pro dignitate queant; excogitent verò et confingant, quidquid *in linguam* illam *importunam*, aiunt, venerit. Etiam in numero librorum honestatem quandam affectant, maximè ipsis in inscriptionibus: nam rursus hæ quoque perquam ridiculæ. Alicujus *Parthicarum victoriarum* tot *libri*: et rursus *Parthidis primus, secundus*, nempe ut *Atthidis*. Alius multò etiam urbaniùs: legi enim Demetrii Sagalassensis *Parthonica*. Neque verò *eò ista commemoro*, ut ridiculo habeam, et ludibrio traducam historias ita pulchras, verùm utilitatis causâ: quandoquidem qui hæc et horum similia fugerit, ille bonam jam partem ad rectè scribendum adeptus est, vel potius paucis adhuc indiget, si quidem verè illud Dialecticæ præcipit, *Eorum, inter quæ nihil est medium, alterius sublationem contra inducere alterum*.

P. 100. l. 6. ἐπ' ἀκαιρίμων γ.] Dionys. Hal. de str. or. I, 8. εἰ μέλλουσιν μὴ πάντες ὅτι καὶ ἐπ' ἀκαιρίμων γλώσσων ἐπὶ ἑλθὲν λίσσιν. Eodemque prorsus modo Athenæus V, p. 217. ubi poetæ, quem non nominat, tribuit. Sol.

Ibid. l. 11. Ἀτθιδῶν] Scripserat Philochorus historiam, cui hoc nomen fecerat. V. Harpocrat. in *Στοιχείων*, et Athenæum VI. Sol.

* Ibid. l. 18. ὡς τῶν ἀμείνων] In fyllogismo disjunctivo, cum membra sint immediatè opposita, sublato utrovis reliquum necessariò ponitur; ut constat ex Dialecticâ.

33. Et

33. Et sanè area tibi, dicat aliquis, accuratè purgata est, atque spinæ, quotquot erant, et rubi excisi sunt: rudera aliorum jam elata, et si quid asperum fuerat, jam leve est. Itaque jam ut aliquid tu ædifices opus est, quò te ostendas, qui non evertere modò fortiter aliorum res possis, sed aliquid ipse etiam aptum excogitare, quodque nemo, ne ipse quidem Momus, possit reprehendere.

34. Aio igitur, eum, qui optimè scripturus sit historiam, duo quidem ista maximè capitalia domo ad eam rem adferre debere, prudentiam civilem et vim eloquendi; alteram quidem ingenii munus, doceri nescium. *Eloquendi* verò vis multâ exercitatione, et perpetuo labore, et antiquorum æmulatione acquisita sit. Hæc quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia consilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere eos, qui a natura tales non sunt, hic nobis libellus promittit: alioquin magni, quin quantivis esset pretii, si refingere et instaurare talia posset, aut ex plumbo atrum facere, vel

Ibid. l. 24. ἡδὲ καὶ αὐτὸν] *Opus est ut aliquid ædifices, etiam tu.* Αὐτὸν pro αὐτῶν, i. e. σιαυτῶν, frequenter usurpant scriptores Græci, quomodo et Latini nonnulli discrimen inter *suus* et *ejus*, *ipsum* et *se*, negligunt. *Reitz,*

argentum de stanno, aut ex Conone Titormum, aut ex Leotrophide Milonem efficere.

35. Sed ubi artis et consilii usus est? non ad creanda, quæ adesse debent, sed ad usum illorum convenientem. Sicut nempe etiam Iccus, et Herodicus, et Theon, et si quis alius exercitor, non promiserint tibi assumtum hunc Perdiccam (si modò hic est ille, qui novercæ suæ amore cum correptus esset, ob id ipsum contabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratonicam illam deperiens) Olympiæ victorem reddere, et

P. 101. l. 7. ἀπὸ Κόωνος] Id est, ex homine exiguo et imbecillo valentissimum. Quem hîc Conona designet noster, ducem Atheniensem quem prælio navali vicit Lyfander, an astrologum insignem de quo Virg. Eclog. 3. non liquet. De Titormo, et ejus mirandis viribus Ælian. XII, 22. Leotrophidem dithyrambopœum, tenuem aded et gracilem ut in proverbium abierit, memorat Aristoph. Avibus, 1406. et ibi Schol.

Ibid. l. 11. τῶν πεσοόντων] Non ad creandas facultates, quæ naturâ homini insunt, verùm ut iis rectè quis utatur.

Ibid. l. 13. Ἰκκός] Celebris erat gymnasta; Herodicus quoque, qui accuratæ athletarum diætæ auctor videtur. Quis fuit Perdiccas, non constat: videtur fuisse ineptus ad artes athleticas, propter imbecillitatem, aut aliud corporis vitium. *Græ.*

Ibid. l. 15. εἰ δὲ ἦτορ] De Perdicca nonnulli id prædicarunt, quod Antiocho contigisse, Seleuci regis filio, meminit Lucianus de Deâ Syr. c. 17. et alibi.

qui

qui cum Thasio Theagene, aut Polydamante Scotussæo comparari possit : verum *hoc promiserit*, se datam sibi materiem aptam natam recipiendæ illi exercitationum rationi, meliorem multò ope artis suæ redditurum. Itaque absit a nobis etiam invidenda illa promissio, si artem nos dicamus rei ita magnæ atque difficilis reperisse. Neque enim hoc dicimus, nos quemcumque *de medio* arreptum reddituros historicum ; sed ei qui naturâ prudens, et optimè ad dicendum exercitatus fuerit, ostensuros vias quasdam rectas : siquidem tales videantur eæ, quas ingressus aliquis celerius faciliusque perfecerit quæ oportet, atque ad scopum pervenerit.

36. Neque enim hoc dixeris, qui prudens sit, eum nihil indigere arte ac disciplinâ eorum, quæ ignorat : alioqui citharam etiam nemine docente pulsaret, et inflaret tibias, ac nosset omnia. Jam verò sine disciplinâ nihil tale manibus effecerit. Verum si quis illi ostendat, facilèque discat, et bene *deinde* suo ipse Marte tractet.

Ibid. l. 18. *Θιαγίνεαι ἢ Πολ.]* De nobilibus iis athleticis consule Pausan. Eliac. II.

* Ibid. l. 28. *τελίσσειν ἄχρι]* Lubens hîc in textum recepi ingeniosam sanè, quæque primâ se commendat specie, Gesneri emendationem, cum antea ederetur, nullo ferè commodo sensu, *τελίσσειν ἄχρι καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν. Καίτοι ἔ γάρ—*

37. Itaque

37. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur discipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; sed acutum cernens, qui etiam negotia ipsa tractare, si præficiatur, possit, militaremque animum, sed cum civili, etiam bellici ducis prudentiam habeat: porro qui in castris aliquando fuerit, decurrentesque aut stantes in acie milites viderit, armaque et machinas quasdam norit, quidque sit *in cornu*, quid *in frontem*, quomodo ordines, quomodo equites, et unde; et quid sit *procurrere* aut *circumducere*; verbo, *detur nobis* non aliquis qui domi desideat, quique credat solum narrantibus.

38. Maximè verò, et ante omnia, liber sit animo, neque metuat quemquam, neque quidquam speret: alioqui malis iudiciis similis erit, ad gratiam aut ad inimicitias mercede jus dicentibus. Sed neque curæ ipsi sit Philippus, oculo privatus ab Astere Amphipolite sagittario ad

P. 102. l. 8. ἔχον] Incommoda est hæc structura; unde cum Marcilio cenfeo legendum ἐμπυρίας στρατηγικῆς, aut ἔχον in ἔχον mutandum. *Reitz.*

P. 102. l. 13. ἐξιλαύνειν, ἢ περιλαύνειν] Equitatu erumpere, aut eo circumire hostilem exercitum. *Græv.*

Ibid. l. 22. Ὀλύνθῳ] Memoræ vitio Olynthum dixit h. l. Noster pro Methone, Thraciæ urbe, in cujus obfisione oculo multatus est Philippus. Diodor. 7. Strabo, 8. Solinus c. 14. *Palm.*

Olynthum;

Olynthum; verùm qualis est, talis ostendatur: neque Alexander illum anget, de Cliti cæde, crudeliter in convivio factâ, si dilucidè scribatur: neque Cleon illum terrebit, multùm in concione valens, et regnans in judiciis, quo minùs dicat perniciosum furiosumque esse hominem: neque universa Atheniensium civitas, si Siculas clades enarret, et Demosthenis captivitatem, et mortem Niciæ, et ut sitierint, et qualem aquam biberint, et ut inter bibendum cæsi sint multi. Existimabit enim, quod res est, a nemine sano vitio sibi datum iri, si, quæ infelicitè aut parum prudenter facta sunt, ea quemadmodum contigerunt enarret: neque enim ipse auctor illorum est, sed index. Itaque cùm navali prælio vincuntur, non ille est, qui submergit; et, si fugiant, non ille, qui tergis instat: nisi fortè, cum votis opus esset, ea prætermiserit. Quandoquidem si tacendo illa, aut in contrarium narrando, corrigere potuisset, facillimum erat Thucydidi tenui uno calamo evertere munitionem

P. 103. l. 6. *ἐπεὶ εἰ μὴ*] Nisi fortè, cùm votis opus esset ut res patriæ suæ meliùs in posterum cedant, ea facere scriptor intermiserit. Alludit, notante Solano, ad Demosthenis locum, in quo hæc totidem ferè verbis leguntur, Olynth. 3. *ἀλλ' ἔχ' ἡδὲ ταῦτα· ἐπεὶ τῷ ὁ λόγος ἀδικεῖ, πλὴν εἰ, δὲον εὐχασθαι, παραλίπτω* ubi interpres videatur.

Epipolis

Epipolis impositam, et Hermocratis triremem submergere, et execrabilem illum confodere Gylipum, dum munitionibus vias et fossis intercludit; et tandem Syracusanos quidem in Lautumias conjicere, Atheniensibus verò *hoc præstare*, ut Siciliam atque Italiam secundum primas spes Alcibiadis navigatione complecterentur. Verum quæ facta sunt, ea, puto, neque Clotho retro glomerare potest, neque retractare Atropos.

39. Historici autem unum opus, ut gesta sunt singula, ita dicere. Hoc verò facere non poterit, quamdiu Artaxerxen metuet, cujus sit medicus, aut purpuream togam sperabit, et torquen auream, et equum Nisæum accipere, mercedem suarum in historiâ laudum. Verum Xenophon hoc non fecerit, justus scriptor, neque Thucydides; sed licet privatim quosdam oderit, multò *sibi* magis necessariam judicabit rempublicam, et veritatem pluris faciet quàm inimicitias; et, si quem amet, tamen non parcat peccanti. Unum enim, ut dixi, hoc historiæ proprium est, et soli litandum veritati, si quis ad

P. 103. l. 20. *ιατρὸς*] Ctesiam tangit, Artaxerxis Mneumonis medicum, qui fabulosa multa et adulatoria historiæ admiscuerat, quò sibi regem suum conciliaret. *Sol.*

Ibid. l. 21. *Νισαίων*] Nisæa regio est Partyenes, haud procul Caspiis montibus; quæ equos præstantissimos maximosque aluit. *Cog.*

scribendam

scribendam historiam accedat; reliquorum verò omnium cura abjicienda. Atque in universum, norma una, et mensura exacta hæc est, respicere non ad eos, qui nunc audiunt, sed ad hos, qui post hæc in scriptis nostris versabuntur.

40. Si quis verò quod præsens est modò observet, adulatorum meritò partibus adscribetur, quos olim historia ab initio inde non minùs, quàm exercitatrix ars comtricem illam *mangonum*, averfata est. Alexandri quidem illam quoque memorabilem vocem referunt, qui, *Lubens*, inquit, *Onesicrite*, *vel ad parvum temporis spatium post mortem meam reviviscerem, audiendi causâ quomodo ista lecturi sint, qui tum erunt homines. Nunc verò ea si laudant et amplectuntur, mirari noli: putant*

Ibid. l. 24. *μισῶ*] Xenophontem hæc juxta ac Thucydidem innuunt, quorum uterque factione civili in exilium acti, nihil tamen odii in inimicos, in historiâ, teste omni antiquitate admiscuerunt. *Sol.*

P. 104. l. 1. *τῶν κολακιστῶν μ.*] Respicit ad Socraticam illam sive Platoniam artium distinctionem, qua illas omnes in *πολιτικάς* et *κολακιστικάς* dividebat, cujus etiam Fabius meminerit Instit. Or. II. 15. 25. Vid. Plat. Gorgiâ, 288. C. *Gesn. Sol.*

Ibid. l. 6. *Ὀνησίκριτος*] Hic conscripsit Alexandri res gestas, eodem consilio quo Xenophon Cyropædiam suam; ad quam, tanquam exemplar, composuisse Alexandri laudes dicitur a Suida et Laertio. *Sol.*

enim, eâ se non parvâ quadam escâ piscaturos esse nostram quisque benevolentiam. Homero sanè, licet fabulosè pleraque scripserit de Achille, jam ut credant quidam inducuntur, solum illud ad veritatis demonstrationem magnum signum ponentes, quòd non de vivo scripsit: neque enim, cujus rei causâ mentiretur, inveniunt.

41. Talis igitur mihi sit historicus, metûs expers, incorruptus, liber, fiduciæ et veritatis amicus, qui, Comici verbo, *ficum vocet ficum, scapham dicat scapham*; non odio, neque amicitia tribuens *cuiquam quidquam*, non parcens, non misericordiâ, aut pudore vel verecundiâ tactus, judex æquus, benevolus omnibus, eatenus ne quid alteri iusto plus tribuat, hospes in libris suis, nul-

P. 104. l. 17. ἀδίκαιος] μήτι εύρος, μήτι δύρος. Philostratus in Polluce, p. 593. Noster in Έρμ. c. 64. διαβολὰς ἀνθρώπων καὶ ἀδικίας. Angli aptissimè per *unbiased* exprimunt. Sol.

* Ibid. l. 18. ὁ κωμικός] Aristophanes. Historiam tradit Plut. in Apoph. Cum Lathenes Olynthius quereretur apud Philippum, se a familiaribus ipsius proditorem appellari, respondit rex, rudes et agrestes sunt Macedones, utpote qui scapham scapham vocent: i. e. inciviles et inurbani, qui non didicere scelera speciosis nominibus prætexere, sed fœda rerum propriis, adeoque fœdis vocabulis designant. Illustre sanè exemplum, quantopere exq̄sus sit proditor vel ei cui profuit proditio.

liusque

liusque civitatis, suis ipse legibus vivens, regem agnoscens nullum, non quid hic vel ille existimaturus sit reputans, sed dicens quid factum sit.

42. Non sine causâ igitur hanc legem tulit Thucydides, virtutemque et vitium historici distinxit, cum maximâ in admiratione videret esse Herodotum, adeò ut Musarum etiam nominibus libri illius vocarentur. *Possessionem enim potius in perpetuum scribere se ait, quàm commissionem quæ in præsens tantum placeat: neque fabulositatem sibi probari, sed verum de factis posteritati se relinquere: subjungitque utilitatem, quemque finem,*

P. 104. antepen. Κτῆμά τε] Verba Thucydidis sic habent, κτῆμά τε ἐς αἰὲ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκρίβειν ἐξυψίλαι. *Habes quod in usus perpetuos recondas, potius quàm spectaculum quo semel oculos auresve pascas.* Sol. Elegans est antithesis vocabulorum, ut ἐς αἰὲ, et ἐς τὸ παραχρῆμα, *in perpetuum et in præsens*, sic κτῆμα et ἀγώνισμα: κτῆμα est res ipsa quæ servatur et possidetur, veritas, historia vera; ἀγώνισμα verò, certamen ludicrum, fabula, historia fabulosa, fabulis ornata, quæ auditoribus jucunda. *Reitz.* Per ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα, innuit Herodoti Medica, q. scriptum ad hoc compositum, ut in Olympiorum celebritate recitatum, plausus et victoriam auctori suo pararet, quod genus *commissiones* vocari constat e Sueton. Calig. c. 53. ubi hoc ipsum Thucydidis ἀγώνισμα hac voce reddendum Casaubonus ostendit. *Gesn.*

si quis rectè sapiat, constituat historiæ: *ut si quando rursus similia ingruant, habeant*, inquit, *respicientes ad ea quæ olim scripta sunt, quomodo rectè utantur præsentibus.*

43. Ac talem quidem habens animum historicus mihi detur. Quantum verò ad linguam, et eloquendi facultatem *attinet*, vehementi quidem illâ atque asperâ, et periodis continuâ, et argumentis contortâ, cæterâque vi oratoriâ, non admodum acutus *et inhorrescens*, sed placidè magis affectus, ad scribendum accedat. Ac sententiæ

P. 105. l. 2. *ὡς ἂν πῶς*] Hæc verba apud Thucyd. non reperio, sed his similia, I, 22. II. 48. VII. 56. Sic Livius in operis præf. *Inde tibi tuæque reip. quod imitere capias.* Sol.

Ibid. l. 11. *τιθυμῆνος*] A ferri ac dentium acumine ad incitationem animi, ac dicendi vehementiam, pulchrè hoc verbum refertur. Abesse vult ab historico forenssem illam asperitatem, et contentiosum genus dicendi. *Gessit.* Confer quæ de historico stylo apud Cicer. præcipiuntur in de Orat. II, 15. et Or. 20. *Sed in his tracta quædam et fluens expetitur, non hæc contorta et acris oratio.* Sol.

* Cæterum rectè ista tangere h. l. videtur Noster, quæ in Thucydidis stylo præcipuè reprehendunt critici; ne deciperet exemplar vitiis imitabile. *Ἀρχὴν ταῖς ἐπιχειρήσεσιν* — quorum hæc spectant perspiciet lector, qui in mentem revocaverit colloquium inter legatos Athenienses et principes Meliorum, apud Thucyd. l. 5.

quidem

quidem sint densæ et crebræ : dictio autem dilucida et civilis, quæ quàm clarissimè designet materiam.

44. Quemadmodum enim animo scriptoris metas posuimus dicendi libertatem et veritatem ; ita et linguæ illius, *seu dictioni*, scopus unus primus, dilucidè explicare, et clarissimè rem declarare, neque secretis, et remotis ab usu nominibus, neque hisce de mediâ turbâ vel de cauponâ *sumtis*, sed quæ vulgus intelligat, laudent eruditi. Verùm figuris quoque ornata sint non molestis, minimèque accersitis, quoniam hæ bene compositis condimentis similes reddunt orationes.

45. Ac mens quidem *historici* participet aliquid adsciscatque sibi poetices, quatenus magnificis ipsa quoque verbis utitur atque elata est, et maximè cùm aciebus, et pugnis, et navalibus præliis implicatur. Opus enim tum erit poetico quodam spiritu, qui secundo flatu vela impleat, celsamque per summos fluctus navim perferat.

P. 105. l. 13. λέξις—πολιτικὴ] Dictio *civilis* seu politica est ea, quâ utuntur in comitiis, in concionibus, in judiciis, viri qui in republicâ versantur. *Græv.*

Ibid. l. 24. τῶν ζωμῶν] Pro *cibis* ipsis conditis sumitur hoc loco, quanquam propriè oratio sit tanquam cibus, figuræ verò orationis condimenta.

Ibid. antepen. ἀκάτιον] Non hic naviculam quæ *acatium* dicitur, sed τὸ ἐν ἀκατίῳ ἵστόν, significat. *Sol.*

Dictio

Dictio tamen humi incedat, quæ cum pulchritudine dicendorum et magnitudine attollatur, et quantum ejus licet, exæquetur; interim in peregrinitatem non exeat, neque ultra quàm opportunum est, fanatico quodam spiritu efferatur. Tum enim maximum periculum est, ne extra numeros moveatur, et in poeticum furorem incidat. Itaque tum imprimis exaudiendæ sunt habentæ, et sobrietati studendum, illud scientes, esse et in orationibus non mediocre malum immodicum verborum fastum. Optimum igitur tum fuerit, uti mentem, velut equo vectam, pedestri cursu comitetur elocutio, prehensio ephippio, ne ab impetu equi destituatur.

46. Verùm compositione etiam verborum temperatâ et mediâ utendum, ut ea neque nimis distrahas et dimoveas (asperum enim) neque rhythmo pæne, ut plerique, concludas: quorum

P. 106. l. 7. *ἰπποσύφια*] Est magnus fastus, in oratione nimius et inanis verborum tumor. Hac voce designat grandia et sesquipedalia verba, quibus poetæ utuntur cum laude, sed quæ vitiant orationem prosam: *ἰππος* et *βῆς*, apud Græcos in compositis, augendi vim habent. *Aristop.* vocat *ἰπποβάμωνα ῥήματα*, equestria verba, quæ more equorum incedunt, hoc est *ἰψάλα*, grandia. *Græv.* * *Ἰπποβάμωνα ῥήματα* rectiùs interpreteris *verba in equos sublata*, ut sublimiùs extent, atque inde quasi despiciant nos.

hoc

hoc quidem vitiosum est, illud verò insuave audientibus.

47. Res autem ipsas non temere connectere oportet, sed cum labore et ærumnabili quadam diligentia, instituto sæpius de iisdem iudicio. Et maximè quidem, quæ quis ipse præsens inspexit, *scribet*; sin verò minùs, fidem illis habeat, qui narrant incorruptiùs, et quos conjiciat aliquis minimè ad gratiam vel odii causâ subtrahere quidquam rebus gestis vel adjicere. Et hic jam ad conjecturam acutus fit, et qui argumentis elicere quid sit probabilius queat.

48. Et cum collegerit omnia aut pleraque, primò quidem commentarium quoddam illorum contexat, et corpus faciat informe adhuc, et artubus suis nondum distinctum. Tum ordine adjecto pulchritudinem inducat, et dictionis colorem addat, et orationem rebus accommodet, et compositioni studeat.

49. Et omnino tum Homérico illi Jovi similis fit, nunc quidem equestrium Thracum adspici-

Ibid. l. 22. *οὐκ ὁμοίως τῷ περὶ τὸν ἵππον*] Est, qui quod probabilius fuerit poterit constituere, qui potest ex variis quæ variè narrari audivit, quod maximè probabile est colligere, construere, seu componere. *Græv.*

* Ibid. l. 28. *ἐξ ἀλλήλων*] *figuris illustret.* Conjecturam Sol. acutissimam, pro vulgatâ *ἐξ ἀλλήλων*, in textum recepimus.

enti

enti terram, nunc verò Myforum. Eâdem enim ratione ipse quoque jam res Romanorum singulatim inspiciat, et quales sibi visæ sint ex alto contemplanti, enarret; jam verò Persarum; tum utrasque, si pugnent: et in ipsâ adeò acie non ad unam partem respiciat, neque ad unum equitem vel peditem, nisi fortè Brasidas aliquis profiliat, aut Demosthenes exscensum prohibeat: ad duces quidem primùm; et, si quid illi imperent, illud quoque audiat, et quomodo, et quamente et consilio injunxerint. Postquam verò ad manus ventum, commune sit spectaculum, et quasi trutinâ suspendat quæcunque geruntur, et persequentes comitetur et fugientes.

50. Et modus adsit hisce omnibus, ne ad fati-etatem, neque imperitè, neque juveniliter *narret*; sed cum facilitate se quadam expediat, et certo

P. 107. l. 4. *Βρασιδης*] Respicit ad Thucyd. IV. 12. ubi Lacedæmonius Brasidas exscendere conatur in munitiones Atheniensium ad Pylum, prohibente Demosthene. *Ges.*

Ibid. l. 16. *ὁμοχρονέτω*] Anglicè veritas, *let him keep time*. Musicorum est vocabulum, cum vox et cithara suos quæque tonos servantes, concentum edunt, quem pro libitu modos faciens edi voluit; quod fit, dum utrinque tempus sedulò tono cuique assignatur, quod a *διδασκαλῶ* imperatum est, aut breve, aut longum, aut divisum. *Sol.*

quodam

quodam loco his constitutis, ad illa, si urgeant, transeat: tum redeat exsolutus ubi ista vocaverint, festinetque ad omnia, et quantum potest, eodem cum ipsis temporibus vestigio procedat, transvoletque ab Armeniâ quidem in Mediam, inde verò stridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nullum non tempus consequatur.

51. Maximè verò speculo similem præbeat animum, nihil turbido, et splendido, et centri exacti: qualesque acceperit operum species, tales etiam illas ostendat; perversum verò, aut alieni coloris, aut figuræ diversæ, nihil. Neque enim ut eloquentiæ magistris scribunt *historici*: sed dicenda

Ibid. l. 20. ἀκριβοῦς τὸ κρίνον] Quanquam antiquorum speculorum ratio non satis nota sit, suspicari tamen licet ex h. loco, specula rotunda in usu plerumque fuisse superficiesi vel convexæ vel concavæ, quorum priora reddunt imagines veris quidem minores sed nitidiores, posteriora autem majores. Et in utrisque ut centri aliqua ratio habeatur necesse fuit, ne *distorta* repræsentarent objecta.

Ibid. l. 23. ἡ γὰρ ὡς πρὸς τοῖς ῥήτορσι] Non enim quasi rhetoribus scribunt, sed quæ dicenda sunt, etiam dicentur, nam jam facta sunt: verum disponere illa debet et narrare. Hoc est, non quid dicant historicis quærendum, id enim est jam factum, sed qua ratione et ordine dicant. Rhetori autem quærendum quid dicat. Hinc Inventio præ-

cenda *præsto* sunt, et dicentur *omnino*; jam enim facta sunt. Oportet autem ordinare illa atque dicere. Itaque non quid dicant, quærendum eis est, sed quomodo dicant. In universum verò putandum est, historiæ scriptorem Phidiæ aut Praxiteli similem esse debere, aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam faciebant: verum illa quidem aderat, et subiecta illis erat, Eliensibus, aut Atheniensibus, aut Argivis suppeditantibus: at ipsi formabant tantum, et secabant ebur, poliebantque, et conglutinabant, et concinnabant, et auri velut florem inducebant: eaque ipsa illorum ars erat, materiam, prout opus erat, disponere. Tale igitur etiam opus historici, cum ornatu disponere res gestas, et quàm potest lucidissimè eas demonstrare. Et ubi, qui audiit, postea putat se vidisse ea quæ dicuntur, atque ita laudat, tunc sanè tunc elaboratum accuratè, et propriam sibi laudem consecutum est opus historico nostro Phidiæ.

cipua Rhetorices est pars. *Græv.*—τοῖς ῥήτορσιν γράφειν, est sub magistro eloquentiæ, sive rhetore, exercitationis causâ scribere, ubi et ipsam speciem et verba fingere non licet modò, sed oportet. *Ges.*

52. Omnibus

52. Omnibus autem jam paratis, et sine proœmio nonnunquam incipiet, cum res ipsa non valde postulabit præstrui quidquam in proœmio. Vim quidem ipsam proœmii tum quoque adhibebit, quòd ea quæ dicenda sunt declaret.

53. Quum verò utetur proœmio, a duobus tantum exordietur, non ut oratores a tribus, sed omisso illo quod ad benevolentiam pertinet, attentionem ac docilitatem *in* auditoribus parabit, Attendent illi, si ostenderit, se de magnis, aut necessariis, aut domesticis, aut utilibus dicturum: docilem autem, et ea quæ sequuntur dilucida reddet, exponendis antè causis, et præfiniendis rerum gestarum *quibusdam* capitibus.

54. Talibus proœmiis optimi historicorum usi sunt: Herodotus quidem, *ne res gestæ ipso tempore evanescant, magnæ cum sint atque admirabiles, eæque Græcas victorias indicent, et clades barbarorum*: Thucydides autem, *magnum et ipse futurum ratus et memoriâ dignissimum, et majus priori-*

*P. 108. l. 13. *δυνάμει*] Re, si non specie. Anglicè dicimus, *virtually*.

Ibid. *δυνάμει δὲ καὶ τότῃ*] Hæc sic interpretanda, *Et tunc quoque Proœmio utetur implicite, si clarè explicet quænam sint dicenda.* Græv.

bus, illud bellum; etenim calamitates quoque magnas in illo contigisse.

55. Magnum verò, proœmium, pro rerum ipsarum proportionem productum aut correptum. Concinnus porro et sequax sit transitus ad narrationem. Nam omne prorsus reliquum corpus historiæ narratio longa est. Itaque virtutibus narrationis ornata sit, mollique et æquabili vestigio procedat, et undique sibi similis similiter, ut neque emineat quidquam, neque recedat. Deinde perspicuitas efflorescat in dictione, quæ perficiatur etiam, ut dixi, rerum inter se complexu. Nempe absoluta omnia et consummata faciet, et primo perfecto secundum illi cohærens inducet, et catenæ instar coagmentatum, ut nusquam intercidatur, neque multæ sint narrationes altera alteri adjectæ, sed semper prius posteriori non vicinum modò sit, sed continuum, et extremis *suis* permistum.

56. Celeritas utilis in omnibus, et maximè

*P. 108. antepen. *Μίγα δὲ*] Legendum suspicor *μὲν δὲ*: et mox, pro *ὡς δὲ*, *ὡς δὲ*—ut sensus sit, *Post autem proœmium pro rerum propositarum ratione longius breviusve, concinnus utique et facilis sit ad ipsam narrationem transitus.*

P. 109. l. 13. *ταχὺς*] *Τὸ ταχὺς* tam brevitatem quàm celeritatem complectitur; intelligitur enim illa festinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, et verbositate vitantes, ad ipsa facta historica properamus. *Reitz.*

si non sit dicendorum penuria: eaque paranda non tantum a nominibus aut verbis, quantum ab ipsis rebus: hoc autem dico, si percurras parva et minus necessaria, satis autem dicas de magnis. Quin multa etiam omittenda. Neque enim siquando convivio accipis amicos, paratis omnibus, propterea inter media bellaria, et aviculas, et tot patinas, et apros, et lepores, et fumina, saperdam quoque appones, et fabam, si qua etiam parata sit; verum viliora negliges.

57. Maximè verò sobriè versandum est in montium, aut mœnium, aut fluminum descriptionibus, ne imperitè ac perversè vim dicendi ostentare videaris, et omissâ historiâ tuum negotium agere: sed ubi leviter utilitatis perspicuitatisque causâ attigeris, transito, viscumque *veluti* illius rei, illasque omnes delicias effugito. Quale quiddam ipse, vides, ut magnanimus Homerus faciat. Quantumvis poeta fit, transcurrit Tantalum, et Ixionem, et Tityum, et reliquos. Si verò Parthenius, aut Euphorion, aut Callimachus dixisset, quot, putas, versibus

* P. 110. l. 1. *Eûφορίων*] Hic poeta fuit Chalcidenfis, a Virgilio memoratus. Parthenius poeta fuit Elegiacus. Horum opera interciderunt. A Callimacho, cujus Hymni supersunt, hanc censuram repellere conatur Ill. Spanh. conjiciens hæc Luciani ad alium pertinere.

aquam

aquam ad labra usque Tantali perduxisset? deinde quot *aliis* circumegisset Ixionem? Potiùs verò Thucydides ipse, parcè hac orationis forma usus, vide, quàm celeriter desistat, ubi vel machinationem aliquam declaravit, aut obsidionis formam explicavit, necessariam licet et utilem, aut Epipolarum formam, aut Syracusiorum portum. Cum enim pestilentiam describit, et longus esse videtur, at tu res ipsas cogita: sic enim celeritatem intelliges, et ut fugientem eum prehendant tamen ac retineant facta, multa quamquam sint.

58. Siquando verò etiam verba facientem aliquem inducere oportebit; maximè quidem personæ convenientia, et propria negotio dicantur, deinde quàm dilucidissimè hæc quoque. Quintum etiam permissum tibi est rhetoricari, et vim dicendi ostendere.

59. Laudes quidem, aut vituperationes, omnino moderatæ, et circumspectæ, et a calumniâ remotæ

P. 110. l. 6. πολιορκίας χεῖμα] *Obsidionis negotium*, i. e. obsidionem. Sic enim τὸ χεῖμα cum genitivo jungere amant Græci. V. Steph. in voce.

Ibid. l. 7. ἔτι πόλεων σχῆμα] Legendum proculdubio ἐπιπολῶν σχῆμα. Locus erat præruptus, et Syracusis imminens. V. Thu. VI. 96. *Gesn.*

Ibid. l. 19. ἔξω τῇ θαλάσσῃ] Sic intelligo: non habebitur

remotæ sunt, et cum demonstratione conjunctæ, et celeres (*breves*,) nec intempestivæ. Alioquin extra tribunal sunt, idemque quod Theopompus crimen sustinebis, qui inimicitiarum quodam studio plerosque accuset, in eoque negotio diu moretur, ut accuset potiùs, quàm quæ facta sunt enarret.

60. Si etiam fabula ex transverso incidat, dicenda quidem, non tamen omnino asseveranda, sed relinquenda in medio, ut prout quisque voverit, de eâ existimet: tu verò tutus, ac in neutram partem propensus.

61. In universum autem, illud mihi memento, (sæpius idem dicam) et non ad præsens modò spectans scribito, ut qui nunc sunt homines te laudent, et in honore habeant, sed omnis ævi memoriam *quasi* collineans, his potiùs scribe qui post erunt, et ab illis scriptionis mercedem repesce, ut de te etiam dicatur, *Ille tamen*

tur illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel planè omisurus, vel indignas judicaturus sit quibus assentiat: quemadmodum nempe accusationis extra tribunal prolata nulla habetur a iudice bono ratio. *Ges.*

Ibid. l. 20. *Θιστόμπερ*] Obtrectationis et livoris a plerisque arguitur: alii censent, quia ingenuâ libertate vitia hominum carperat, multorum odia veritatem illi parasse. Veritatis amantem fuisse, ejusque pervestigandæ studio magnam vim pecuniæ insumpsisse, ait Athen. III. p. 85. *Casaub.*

liber

liber fuit, et dicendi fiducia plenus: nihil neque adulatorium, neque servile, sed veritas in omnibus. Hoc, si quis sapiat, super omnes hujus vitæ spes, quæ parvi adeò temporis sunt, posuerit.

62. Videsne tu Cnidium illum architectum, quale quid fecerit? Cum enim ædificasset illam in Pharo turrim, maximum omnium operum pulcherrimumque, ut inde signum igne accenso tolleretur navigantibus longè in mari, ne in Parætoniam deferrentur, difficillimam, ut aiunt, et unde effugere non posset, si quis incidisset in scopulosa illa loca. Opere igitur exædificato, intus quidem in ipsis saxis suum nomen inscripsit. Inductâ verò calce cum texisset, *ipsi tectorio* inscripsit nomen regis, qui tum erat; qui sciret, quod etiam contigit, parvo admodum interjecto tempore futurum, ut cum tectorio exciderent literæ, in conspectum verò prodiret *Sostratus*

* P. III. l. 9. Παρετωνίαν] A Parætoniâ Libyæ ad Joppen Cœlesyriæ, per quinquies mille stadia, nullus præter Pharum tutus se portus offert. Prætexitur litori impertuoso dorsum arenis cautibusque oppletum, et superfusus fluctibus conditum: ignari navitæ, pelagi pericula se jam effugisse rati, huc delati, præter spem naufragium faciunt. Nonnulli, quibus propter depressum regionis situm terra prospici nequit, ad oras incultas exorbitant, aut ad brevia et fyrtes urgent cursum, vadisque illis fluctibus hauriuntur. Vid. Diod. Sic. lib. 1.

Dexiphanis

Dexiphanis Cnidius, Diis servatoribus, pro his qui fluctu jactantur. Ita neque ille ad tempus quod tum erat, neque ad suam vitam, brevem illam oppidò, respexit, sed in hoc quod nunc est, quodque futurum omni ævo, quamdiu turris steterit, ipsiusque manserit artificium.

63. Oportet igitur historiam quoque eo modo scribi, cum veri studio potius ad spem futuram, quàm cum adulatione, ad suavitatem ex præfenti laude capiendam. Illa tibi regula et perpendiculum veræ historiæ, quo si qui dirigi se patiantur, bene habuerit, et rectè nobis processerit scriptio: sin minùs, at dolium volutum est in Craneo.

F I N I S.

712 110 110 110 110 110

ERRATUM EST

IN VERBIS:

- P. 23. l. 5. ἀποτίνων——ἀποπίνων
 P. 36. l. 8. Αἰκότως——Εἰκότως
 P. 70. l. 3. ΠΡΟΜΕΤΗΥΣ——ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ
 P. 75. l. 5. δεικνύειν——δεικνύειν
 P. 88. l. 19. ἀμελήσαντες——ἀμελήσαντες

IN PUNCTIS:

- P. 52. l. 7. οἶδα·——οἶδα.
 P. 56. l. 17. Post ἀνακλήσαντες comma.
 P. 64. penult. Post γε dele comma.
 P. 89. l. 18. γὰρ·——γὰρ.
 P. 97. ult. Post τοιαῦτα comma, et tolle comma post μάχης.
 P. 101. l. 28. ἀχρὴ——ἀχρὴ
 Ib. — l. 29. Dele comma post σκοπὸν.
 P. 103. l. 6. Post δῖον comma.
 P. 107. penult. ἐποίων·——ἐποίων·
 P. 108. l. 14. λεκίσων·——λεκίσων.
 P. 109. l. 9. Post συνημοσμένον comma.

IN ACCENTIBUS:

- P. 11. l. 10. αὐτὸν——αὐτὸν
 P. 58. l. 23. ἔ——ἔ·
 P. 89. l. 4. αὐτῷ——αὐτῷ

IN VERSIONE ET NOTIS:

- P. 109. l. 21. subfanat——subfannat
 P. 111. l. 26. agressus——aggressus
 P. 117. l. 24. οὐ——ᾤ
 P. 127. l. 24. Impostoros——Impostores
 P. 147. l. 8. exemplar——exemplar
 P. 148. antep. Post φθόνος tolle punctum
 P. 158. antep. ἦρη——ἦρη
 P. 197. l. 24. ἀχρὴ——ἀχρὴ
 P. 213. l. 10. neliges——negliges

CENTUM ET QUINQUAGINTA EXEMPLARIA,
CHARTA MAXIMA IMPRESSA.

No. 20

Rich. Edw. Morcier